

Карпов В. С. Акценти сивої давнини 2 том

Валентин Карпов

2 том

Акценти сивої давнини

Міністерство освіти і науки України.
Науково-дослідний Центр «Інноваційні технології».

Карпов Валентин Євгенійович

Акценти сивої давнини

2 том

Книга присвячена чудовій людині, лікарю Зубко (Карповій) Тамарі Василівні, яка в 2004 році потому покинула цей світ. Вона повторювала: Думка – це вплив Космосу не тільки на нашу кору головного мозку й усього мозку. Думка дуже складна структура, вироблена Вищою матерією, це як основоположник усього живого - Вищий Розум, який завжди присутній поруч із вами й постійно знаходиться у вашому фізичному тілі.

Щоб зрозуміти сказане, потрібно розповісти про не сказане. Ми викладаємо свою точку зору на життєво важливі питання людства і зазначаємо, якщо колись в еволюції людей був «день перший, значить мусить бути і день останній». Це як наш день народження і день смерті, як початок - і кінець. Але все по порядку.

Сьогодні ми стільки можемо, скільки знаємо.

Кіровоград
2014

УДК 165.613:94 (477)

Рекомендовано на засіданні науково-методичної ради
Центру «Інноваційні технології», протокол № 3 від
25.04.2014 року м. Кіровоград – 464 с. (укр. мова).

Карпов Валентин Євгенійович

К - 26.

Акценти сивої давнини

Науково-пізнавальне видання.
2 том.

Це другий том книги про спеціальне, історіографічне дослідження космологічної теорії «утворення» та покликання людства. Різні і несподівані погляди на видимий і невидимий світ. Про все те, що тримають за «сім'ю замками» і звучить, як альманах «за лінією можливого». В книзі Ви ознайомитесь з різними секретними матеріалами, про які можновладці мовчать до сіх пір.

Великі люди обговорюють ідеї, а дрібні – людей. Тому, перш ніж висловити свої думки, автор ознайомився з матеріалами інших видних фахівців, зазначив та використав їх у цій книзі і виражає усім щиру вдячність за практичні підказки в підготовці й виданні першої та другої книги. Автор не претендує на окремі моменти офіційної науково-пізнавальної інформації, вона належить - фахівцям.

ББК 87.3 (4Укр).

© Карпов В.Є.

Кіровоград
2014

Пролог до епілогу

На початку 2-ї книги, слово надається голові правління Товариства «Знання» України в Кіровоградській області Людмилі Герасименко (на фото): Одного разу Жан Клод Шарден в книзі «Природа Homo Sapiens» написав, що прилучення до справи, еквівалентно знання, знання веде до розуміння, а розуміння - до рішення. У 1-й книзі «Акценти сивої давнини» професор Валентин Карпов з любов'ю писав про Україну

і українців, про те як з окремих струмочків - утворюється великий «інформаційний потік» таємничих подій походження людства на планеті Земля й окремо українців. Про незрозумілі явища й містичні факти, що сьогодні «не хватає» наукових знань для порозуміння космічних проявів, а часом буває неможливо розібратися й відокремити дійсні загадки природи від прояву надприродних сил.

Людина - істота мисляча, і вся активність її свідомості протікає в тісному зв'язку з мисленням. Печатку власної думки накладає вона на все, що бачить, чує й відчуває. Середини тут немає, - або ми володіємо й управляємо думкою, або вона - нами. Приборкання думок необхідно, перш ніж зробити перший крок на шляху до могутності духу, нам треба навчитися правильно думати. Головний мозок людини - це свого роду космічний комп'ютер, який потрібно розвивати, а його розвиток відбувається за рахунок нашого мислення. Адже саме мислення й робить людину розвиненою, і чим більше розвинена людина, тим більше вона починає мислити. Звідси висновок - розвинене мислення й підносить нам багато відкриттів, які ми втілюємо у своєму житті, і завдяки думок, невблаганно рухаємося вперед.

Уявіть собі Космічний простір, де є невичерпна кількість інформації. При бажанні інформацію можна обробляти мозком, і перетворити усе в думки. З цього стає зрозуміло, що зв'язок людини з Космосом - нерозривний. Енергія думок направляється до Всесвітнього комп'ютера, обробляється і відправляється назад до людини з відповідним знаком «+» або «-». Думка - це

робота вищої матерії, невидима для нашого ока, але сприймається головним мозком й оболонкою. Валентин Карпов, відносно теми нашої книги – викладає правильні думки:

1. Космос - це загальна єдність і підкоряється Космічному Розуму;
2. Внутрішній світ людини є продукт його ментальної й астральної творчості, а зовнішнє оточення – фізичного;
3. Сам Космос закладений усередині людини і у його думках;
4. Думка - матеріальна, бачення теж матеріальні, матеріальний і Тонкий світ;
5. Погляд й очікування людства звернені до далеких світів Всесвіту;
6. Інопланетяни відвідують нашу Землю вже кілька тисяч років;
7. За всіх часів й у всіх народів планети Земля, були ключі від пізнання Таємниць природи й людини;
8. Коли ми до кінця дослідимо Космос, виявиться, що живучи на Землі, ми вже колись були в небі.

І зразу Валентин Карпов підмічає, що розумне життя в Космосі набагато старше нашої планети Земля. Це з подачі «інопланетян», мільйони років тому, на ній зароджувалися цивілізації, а їхня загибель (зникнення) - є «загадкою й донині».

І все-таки життя прекрасне! Але що є життя? Який довгий строк призначений людині для перебування в цьому світі? Чому він такий, а не інший? І що очікує нас після смерті? Ці питання езотеричного напрямку, ведуть до цілої лавини інших, не менш забавних. От, наприклад: що таке наш розум, наша душа й що таке «Я» - іншими словами, людська індивідуальність? Чи можна вважати ці феномени рівнозначними й відтворити їх яким-небудь іншим шляхом, без допомоги білкових молекул, хромосом і генів, а, скажемо, на базі електроніки й строгих математичних алгоритмів? Як пояснити дивні явища людської психіки - телепатія, телекінез, екстрасенсорне сприйняття, здатність до передбачення майбутнього? Яка природа геніальності й чи можна її теж віднести до паранормальної сфери? Як відрізняються діти – зачаті в «пробірках»? Якими не видимими силами і знаннями володіють діти народжені від інопланетян? Чому таких дітей тримають в таємниці за «сім'ю замками»?

Що таке релігійне почуття й чому в наше століття прогресу воно впливає на наше життя не в меншому ступені, чим технологічні досягнення? І нарешті, у чому наша мета? Навіщо ми існуємо? Для чого ми люди, живемо на планеті Земля?

Важкі запитання, вічні загадки людського Буття. Як сказав письменник Хайнлайн, офіційна наука тікає від них немов розсерджений кіт від хазяйської мітли. Але ж по суті справи саме на них покладається відповіді науці, а не «перераховувати камінчики» на морському березі. Але як говорить Карпов В.Є.: «Великі люди обговорюють ідеї, а дрібні – людей» і що кожен людський вчинок має значення: «тільки прощаючи - одержиш прощення». Життя – це бумеранг, усім по заслугах - чорні думки повернуться недугою, а світлі думки - божественним світлом.

Перша та друга книги «Акценти си-
вої давнини» присвячені чудовій
людині, лікарю Зубко-Карповій Та-
марі Василівні (на фото), яка у 2004
році пішла в інший світ, її не має в
цьому світі, але думки існують й по
нині: «Коли народжується людина, у
фізичне тіло вселяється живий дух,
і в міру зростання даного тіла відбу-
вається вдосконавленість. Дитина
перетворюється в дорослу людину,
і якщо в неї розвинене здорове мис-
лення, то її супроводжує удача в
житті. В порівнянні з Космосом, нам
надано дуже мало життєвого часу,

просто мить у Всесвіті. Цим потрібно дорожити, і за короткий час - встигнути розвинутися в позитивному аспекті, від цього залежить легкий перехід у Космічне буття, або в інше існування». Людина - жива істота, частини якої впливають одна на од-
ну так, що вони функціонують разом як біологічна система, що
має різні рівні організації (молекулярний, клітинний, тканинний
та інше, ця жива істота, яка володіє сукупністю властивостей:
обмін речовин – ріст – розвиток – розмноження - спадкування
тощо. Виходячи зі сказаного, складемо зміст життя на Землі.

Зміст всього життя на Землі представлено величезною
різноманітністю форм, яким притаманна зростаюча складність

будови і функцій. Усім живим організмам властиві дві ознаки: цілісність і самовідтворення. Кожен живий організм як би прагне до головного - відтворення собі подібних через втілення живого духу у фізичне тіло, і подальший розвиток духовності для переходу в інший вимір (душу). І поки вчені не виробили єдиного визначення змісту життя на Землі, скористаємося таким поняттям: *зміст життя* - це часткова, безперервна, прогресуюча і взаємодіюча з середовищем самореалізація потенційних можливостей електронних станів атомів. Від себе додамо: Походження та зміст життя – це одне з найбільш таємничих питань, вичерпну відповідь - навряд чи коли буде отримано...

Знання про Космос накопичуються людством повільно. Протягом століть людина відкривала закони природи і Космосу. Ці закони існували й тоді, коли людина ще не знала про їх. І зараз є закони, які людством ще не відкриті. Те, що ми вже знаємо, є наше сучасне знання. Те, чого ми ще не знаємо, є для нас таємницею. Але те, що для нас сьогодні таємниця, для когось із далекого минулого - було знанням. У Космосі є живі істоти, які знають набагато більше наших вчених. А знати щось більше, це значить мислити і творити. Предметом наукового інтересу Валентина Карпова є древні, як світ, питання:

- самотні ми в Космосі, чи ні;
- походження людства на планеті Земля;
- феномен людської душі;
- Всевишній Розум та інше.

Карпов В.Є. запитує у читачів, якими не видимими силами людина обдарована від природи, може вона сильна у логіці, в уяві й підсвідомих інтуїтивних почуттях, або в політичних проєктах і наукових теоріях? Як не дивно, але сам Валентин Карпов пише не про науку, не про політиків або релігію, а про те, що прийнято називати Великою Таємницею людини.

Що є людина в неосяжному Всесвіті, який її бастард? Може це незначна цвіль, що випадково одержала в дарунок - розум, або це коханий Божий син? А може щось інше?

(Примітка: Бастард – це суміш, або помісь, наприклад від різних видів тварин (рослин) народжуються; сумісок, вимісок, вилупок, виродок, стусан, межеумок, дурень тощо. Від осла й кобили: напівкінь, віслук. Від жеребця й ослиці: ослук, мул, де обоє не дають потомства. Від вовка й собаки: волчище. Від лисиці й собаки: лисособака, підлисок. Від зайця-русака й біляка: стусан. Від лисиці й вовка: вовколис. У людині від батьків двох різних племен: болдир, роднич, братанчик. У помісі з неграми, індіанцями й іншими маємо: мулата, метиса тощо).

А як тоді називати дітей, які народжені від земної жінки й іншого космічного життя (прибульця)? Чи являє собою людина щось більше, ніж її земне й тлінне тіло? Чи простягається над нею божественна долоня, що направляє, благословляє й карає або ж вона має повну й незалежну власну волю? Чи реальний потойбічний світ і як зв'язатися з людиною, або її душою після смерті? За традицією, на кожне із цих питань є дві відповіді:

1. Так, людина - утір всемогутнього Бога, і життя її на Землі - лише коротке випробування, мить перед життям вічним в царстві світлих або темних духів, в Елізії або Інферно.

(Примітка: Елізій - рай, Інферно - пекло).

2. Ні, людина - усього лише явище природи, гра випадкових обставин, у яких немає нічого містичного; ні Бога, ні трансцендентного миру духів не існує, і за труною смерті - всіх нас чекає повне й абсолютне забуття.

Але навряд чи ці складні проблеми мають тільки два рішення, причому однозначні й протилежні один від одного. Валентин Карпов зазначає, істина - лежить посередині, саме в тій області, що ми досліджує. Від себе скажу: «Карпов В.Є. у своїх книгах неодноразово пише про дуже цікаві речі, так чому ж його гіпотезам не виявитися правдою? Тим більше, що він не висмоктав їх з пальця, як багато магів, теологів й екстрасенсів. Навіть його «похід у нетрі ірраціонального і містичного» викликаний особливими обставинами й знаннями. Валентин Карпов є автором цілого ряду спеціальних книг по різних проблемах, і він має свої відмінності від «законсервованих» думок:

- *по-перше*, він знає, про що пише;
- *по-друге*, він розглядає ідеї та напрямки пошуку в нестандартній площині;
- *по-третє*, у його книгах, поряд з акцентами уваги на

феномені НЛО, інопланетних прибульцях і контактах з ними, (що відбулися в сучасному часі, або в «сивій давнині», велика увага присвячена різним аспектам людської природи. Що дозволяє глянути на людство з боку - і підказати орієнтацію такого погляду. Іншими словами, напрямом: куди дивитися й що необхідно там розглядати. Людина, що намагається розкрити Велику Таємницю людства, не повинна боятися смерті, той, хто занурений у Вищу Таємницю, постійно буде перебувати під покровом Всемогутнього Розуму.

Далі Людмила Герасименко передає слово члену Товариства «Знання» України в Кіровоградській області Сергію Катренку (на фото): Продивляючись науково-пізнавальні публікації професора Карпова В.Є., я підмітив деяку «схожість» його думок з іншими авторами, так на початку 2014 року практично одночасно й зовсім незалежно один від одного були опубліковані дві солідні й досить цікаві наукові праці – на теми, які висвітлює Валентин

Карпов. Про те, що фізикам і математикам уже нарешті під силу всерйоз підступитися до розгадки таємниць людської свідомості. Коли сьогодні розумні люди, різні за віком і з різними поглядами обговорюють теми про природу свідомості, значить сьогодні ці теми набули актуальності. Практично всі згодні, що «Свідомість» взагалі, має на увазі поінформованість, тобто суб'єктивний досвід сприйняття внутрішнього й зовнішнього світів. Крім того, свідомість має на увазі наявність таких властивостей, як відчуття себе, свого почуття, здатність вибору, суспільні впровадження, а також: пам'ять, думки, мова й наші образи.

Як би мудрі й ерудовані люди не обговорювали ці теми, то саме життя привело б їх до цього. Як не дивно, але ми змушені визнати одне, до сьогоднішнього часу, так і залишається невідомим, що ж це таке в дійсності є Свідомість. І звідки воно в наших мозках береться...

При цьому ми досить чітко розуміємо, що саме свідомість визначає саме наше існування. Тому що від неї залежать наші погляди на реальність - як на навколишній Всесвіт, так і на са-

мих себе. Валентин Карпов, мовби «приміряє» (моделює) роботу свідомості на основі фізико-математичних та інших явищ. Виникає питання, а що до Карпова В.Є. ніхто подібного не робив? Робили і роблять. Є новітні дослідження Роджера Пенроуза й Макса Tegmark, але доцільно перенестися на півтора сторіччя назад, до сторінок історії 19 століття та згадати норвежця Нільса Хенріка Абеля (1802-1829), що помер у віці 26 років. Француза Евариста Галуа (1811-1832), що не дожив до 21 р. Німця Бернхарда Римана (1826-1866), який помер в 39 років. Англієця Вільяма Кінгдона Кліфорда (1845-1879), помер в 33 роки та багато інших.

Щоб не відволікатися на драматичні паралельні сюжети й не губити головну нитку нашої книги, зауважимо. Ще в 1870 р. (за 40 років до відповідних робіт Ейнштейна по гравітації) 25-літній Вільям Кліфорд зробив програмну доповідь про природу реальності - у світлі зовсім нової на той період неевклідової геометрії Римана. (*Примітка:* Якщо геометрія Евкліда реалізується на поверхнях з постійної нульової гаусовою кривизною, а Лобачевського - з постійної негативної, то геометрія Римана реалізується на поверхнях з постійної позитивної гаусовою кривизною, тобто на сферах. Історично геометрія Римана з'явилася пізніше двох інших геометрій у 1854 р.). Саме по собі, все це виглядає дуже дивним.

Валентин Карпов простими словами пояснює, фактично все, що людина сприймає в навколишньому світі як матерію і її рух, на глибинному рівні реальності є в дійсності локальними скривленнями простору і їхніх переміщень на зразок хвиль... Свідомість присутня в самій людині; людина еволюціонувала з неорганічної матерії; отже, неорганічна матерія також повинна мати в собі елементи свідомості. Висновок простий: «Весь Всесвіт складається з матерії розуму».

Читачі запитують: Яке місце нашої свідомості у Всесвіті? Є досить неординарні роботи британського математика Хаме-рофа й американського нейробіолога Пенроуза по квантовій природі свідомості, наприклад «Ігри, у які грає Пенроуз», де вони висунули припущення, що свідомість влаштована й працює на основі біологічно організованих, або інакше кажучи, когерентних квантових процесів, що відбуваються в скупченнях особливих структурно-мікротрубок усередині нейронів мозку.

Карпов В.Є. дане припущення підтримує і зазначає: *По-перше*, свідомість людини - з її інтуїцією й здатністю вирішувати різні завдання - у своїй роботі набагато більше походить на квантовий комп'ютер, ніж на звичайну нейросітку. *По-*

друге, у нейронах мозку людини виявлені специфічні структури, елементи яких перемикають свій бінарний стан зі швидкістю - порядку наносекунд (дуже висока швидкість). Інакше кажучи, був виявлений підходящий кандидат на роль «кубіта», базового обчислювального елемента у квантових комп'ютерах. Виходить, що Валентин Карпов прав відповідно Всесвітнього Розуму, або Всесвітнього комп'ютера, його теорія знайшла відображення в міжнародній теорії Orch OR, яка виразно набирає усе більше й більше підтверджень своєю правильністю. *Висновок*: Фактично матерія і свідомість самі себе «спостерігають», фіксуючи кожную дискретну зміну у своїх станах. І чим більш складно організованим виявляється комплекс із часток матерії, тим більше «усвідомленим» - є це спостереження.

Щодо походження й місця самої свідомості у Всесвіті на даний момент можна виділити три таких істотно розрізнених точки зору:

1). Свідомість - це не є якась самостійно-незалежна якість природи. Якщо говорити про свідомість у термінах звичайних фізичних процесів, то вона виникає як природний еволюційний наслідок - у процесі біологічної адаптації розвитку мозку й нервової системи. Валентин Карпов до першої точки зору додає: Свідомість виникла як властивість складних нейронних обчислень мозку в процесі тривалої еволюції організмів і не є якоюсь основною властивістю, або базовою особливістю Всесвіту.

2). Свідомість - це зовсім окрема якість природи, що відрізняється від фізичних дій і не кероване фізичними законами. Маючи на увазі, що свідомість властива Всесвіту по самій своїй природі - як «основа існування», або «Творець», або як компонент усюди присутнього «Бога», і причино впливає на фізичну

матерію й людське поведіння.

3). Третя точка зору, відповідно до якої свідомість є результатом дискретних фізичних подій, властивій всій природі. Такі події існували у Всесвіті завжди - як не когнітивні, протосвідомі події, які можна назвати моментами редукції квантового стану або квантових «само вимірів» системи. Такого роду події виразно діють як

частина точних фізичних законів природи, але тільки ці закони поки що вченим не зрозумілі. До третьої точки зору, Валентин Карпов додає: що свідомість - це внутрішньо властива особливість дії у Всесвіті й невід'ємний важливий інгредієнт фізичних законів природи.

У січні 2014 року Тегмарк опублікував статтю «Свідомість як стан матерії» де «проблеми» свідомості сформульовані в термінах квантової механіки й теорії інформації. Тегмарк припускає, що свідомість може бути зрозумілою як ще один стан матерії. Точно так само, як існує багато типів рідини, є безліч типів свідомості.

У 2008 році інший вчений Дж. Тононі висунув припущення, відповідно до якого система, що демонструє свідомість, повинна мати дві базові специфічні риси.

По-перше, така система повинна мати здатності до зберігання й обробки більших обсягів інформації. Іншими словами, свідомість по суті своєї є феноменом інформації.

По-друге, ця інформація повинна бути інтегрована в єдине ціле, так що виявляється неможливим розділяти її на незалежні частини. Дана особливість відбиває той факт, що випливає з нашого досвіду: кожне явище свідомості - це єдине ціле, що неможливо розкласти на окремі компоненти.

У своїх працях Тегмарк запозичив в інших авторів термін «комп'ютеризація» - щоб описувати матерію свідомості і зазначає, що наші нинішні комп'ютери не дотягують до теоретичних меж «комп'ютерної свідомості», закладеної в матерії, приблизно на 38 порядків величини. А на питання: Чому в реальності ми сприймаємо Всесвіт як тривимірний світ, з яким всі ми так

добре знайомі в повсякденному житті? Макс Тегмарк поки відповіді не надав. Тому Валентин Карпов запроваджує гностицизм у своїх книгах. Саме походження терміна виводиться із грецького слова «гносис», тобто «Знання». Цілком можливо, що й після ознайомлення з усіма ідеями Карпова В.Є. когось цікавлять питання, а хто ж конкретно займається, наприклад в Інтернеті «глушінням» різного роду доступу до інформації з Всесвітнього комп'ютера знань? Все може бути набагато простіше й прозаїчніше. А зараз знайомтесь:

Карпов Валентин Євгенійович унікальна людина й унікальний працівник офіцер запасу ЗС України, психолог, лікар та викладач ВНЗ. Провідний спеціаліст наукового вісника «Центр інноваційних технологій» та член товариства «Знання» України в Кіровоградській області. Член-кореспондент декількох Міжнародних Академії. Професор кафедри менеджменту МКА та Кіровоградського інституту МАУП. Академік МАК. Автор більше двох десятків науково-популярних книг та декількох підручників для Вишів по менеджменту.

Наукові інтереси пов'язанні з професійною і психологічною діяльністю Людини та підготовкою фахівців з менеджменту безпеки, логістики та психології. Відомий громадський діяч Центральної України, багаторазовий член Кіровоградських міських та обласних Громадських рад різних напрямків діяльності. Признаний авторитет з національно-патріотичного виховання молоді, головний отаман Кіровоградської ОГО «Центральний козацький округ». Більше 40 разів відзначався різноплановими нагородами, із них: Золотою Зіркою «Герой козацького народу» та повний кавалер орденів «Козацька Слава». Має спеціальне звання: генерал-полковник козацтва.

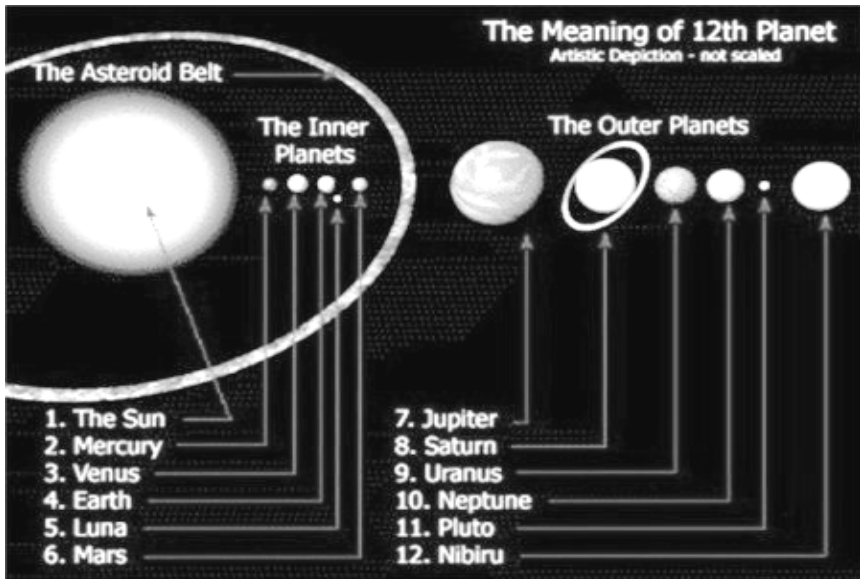
Цитуємо Карпова В.Є.: «Особистість - це конкретна людина, узята в системі її соціально-психологічних характеристик, з особистістю - не народжуються, особистістю стають. У структуру особистості включаються: здібності, темперамент, характер, вольові якості, емоції, мотивація та інші соціальні установки».

Перша глава

Штучний експеримент

Наша сонячна система – як штучний проект

У 2-му розділі, першої книги «Акценти сивої давнини», ми писали, що наша Сонячна система має 8 планет, але відомо й про 11 планет. В той же час знання про 12-ту планету, людство отримало порівняно недавно, бо Уран був відкритий у 1781 р., а після захоплення Москви Наполеоном, тобто у 1846 році земляни знайшли Нептун, а Плутон став нам відомий людям аж після того, як Гітлер прийшов до влади, - у 1930 році.

І всі відкриття відбувалися із інтервалом у століття, Земля неохоче відкривала своїх близьких і далеких сусідів. А шумери володіли повною інформацією про усі планети Всесвіту, і як вони крутяться-вертяться - майже 6 тисяч літ тому! Ми схематично надавали малюнок із 12 планет, так виглядає планетарна система у 2013 р. (на фото). І зовсім недавно відбулося відкриття дуже компактних плоских планетних систем, де орбіти чотирьох, п'яти й навіть шести планет виявлялися щільно впакованими усередині орбіти Меркурія. У порівнянні з такими системами внутрішня частина Сонячної системи виглядає дуже

пустельною. Нахилення орбіт у таких системах відрізняються один від одного, всього на 1-2 градуса, що приводить до множинних транзитів планет по диску батьківської зірки. Однієї з таких планетних систем - є п'яти планетна система Kepler-33.

Кеплер 33 розташована в північній півкулі зоряного неба, у сузір'ї Лебеда на відстані 4279 світових років від нас . Цю планетну систему виявила астрономічна обсерваторія НАСА на початку 2010 року. Відкриття зразу стало дійсною сенсацією, адже в кеплер 33 все не так, як у нас. Наприклад, планети там розташовані строго по розмірах. Самі великі перебувають ближче до зірки, навколо якої обертаються, а маленькі навпаки, далеко від неї.

У нашій сонячній системі такої впорядкованості немає. Ближче всього до світила розташована сама маленька планета - Меркурій, а самий величезна - Юпітер перебуває десь посередині. Інакше кажучи, розміщення планет у сонячній системі ніяк не залежить від їхнього розміру, саме тому спочатку вчені й вирішили, що планетна система кеплер 33 просто має аномальну будову. Яке ж було здивування астрофізиків, коли їм удалось детально дослідити ще 146 подібних систем, які як дві краплі води схожі по своїй будові на кеплер 33. У них також всі планети розташовувалися відповідно до розмірів. Виходить, що тільки наша сонячна система вибивається із загальних правил побудови сонячних систем і мабуть є аномальною. Тільки вона має незвичайну будову й не підкоряється єдиним законам космічної арифметики. Але чому? Звідки узялася ця аномалія?

Багато дослідників упевнені, що пояснення всім цим «чудностям» може бути тільки одне, нашу сонячну систему створили штучно, вона - чийсь гігантський експеримент. У сонячній системі 8 планет, і в той же час ми розповідаємо про 12 планет. Всі вони постійно обертаються навколо Сонця, адже саме Сонце, якщо вірити офіційній науці є центром нашої планетної системи. Правда, якщо уважно вивчити орбіти всіх планет, а також їхніх супутників, то з'ясується дивна річ - всі небесні тіла начебто настроєні на нашу планету Земля.

Наприклад - Меркурій. Його рух буквально по секундах погоджено з рухом Землі, один раз в 116 днів він займає незвичайне положення - встає поруч із нашою планетою, причому, саме так, щоб виявитися з нею на одній прямій, по одну сторо-

ну від Сонця. Дивно, але коли б це не відбувалося, Меркурій

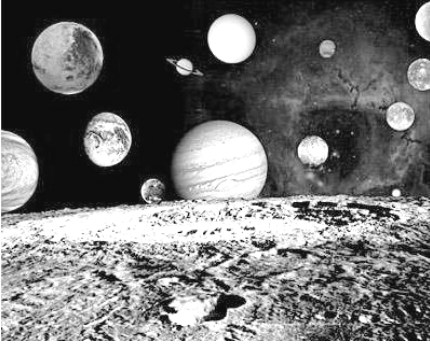
до Землі був би звернений тільки однією стороною. Чому він рівняється саме на Землю, а не на Сонце, учені пояснити не можуть й дотепер. Планети земної групи обертаються дуже швидко і поки на Землі проходить один рік, то Меркурій за цей час може обернутися кілька разів. Крім Меркурія дивно

поводиться й Венера. Один раз в 584 дня, вона наближається до нашої Землі на максимально близьку відстань, і теж встає з нею в один ряд. Мало того, у цей момент ранкова зірка теж повернена до землі тільки однією стороною. Але саме головне - Венера єдина планета, що обертається навколо своєї осі не по годинній стрілці, а проти її. Але навіщо? Дослідники впевнені - для того, щоб як і Меркурій - синхронізуватися із Землею. Бо, якби Венера не оберталася так, як ведеться, вона ніколи не змогла встати з нашою планетою в одну лінію і в один ряд.

Складається відчуття, що хтось штучно, змусив її обертатися в зовсім неправильному напрямку. Експерти стверджують, що те саме відбувається й з іншими планетами сонячної системи. Вони, немов, настроєні з нашою Землею на одну хвилю, і начебто від Землі залежать їх рух, причому всіх, крім Юпітера. Якщо вивчити його орбіту, то з'ясується просто разюча річ - траєкторія руху Юпітера є головною для орбіт всіх планет сонячної системи. Наприклад, орбіта Сатурна стосовно орбіти Юпітера становить $2/5$, Урана - $1/3$, Нептуна - $1/2$, при цьому кожне із цих небесних тіл, рівняється на Землю, виходить, що Юпітер змушує їх зробити це.

Але саме дивне, на думку вчених, в тому, що самого Юпітера в нашій сонячній системі взагалі не повинно бути. Його розташування в нашій системі нез'ясовно. Виходячи із законів небесної механіки, цей гігант просто не міг з'явитися там, де він зараз перебуває. Саме тому деякі дослідники висунули теорію, що Юпітер - це також штучне космічне тіло, і

його запустили в нашу систему, щоб вибудувати всі планети в резонанс із Землею. Якщо це дійсно так, якщо всі виміри не помилка, тоді виникає питання - для чого необхідно таке аномальне рівняння на Землю? А головне - хто розташував планети так, щоб все це, з точністю - до секунди й - до міліметра -

постійно відбувалося? Багато експертів упевнені - таке математичне і незвичайне положення планет, доказ того, що наша сонячна система створена штучно. І побудував її хтось у тисячі і мільйони разів сильніший й розумніший нас. За останні 15 років астрономам удалось відкрити більше 500 планет інших зоряних

систем. І виявилось, що в інших зірок, планетні системи абсолютно не схожі на нашу. Але якщо наша сонячна система дійсно штучного утворення, то значить і люди в ній лише частина якогось грандіозного досвіду. Виходить, людство було створено спеціально, в експериментальних цілях. Багато вчених із цим погоджуються.

У нас в 2010 р. вийшло три книги на рос. мові: «Земляне» 1 том; «Еволюція» 2 том і «Реальные события» 3 том, де ми роздивлялися різні гіпотези світобудови, критикували теорію еволюції Ч.Дарвіна, доводячи її неспроможність. Займаючись вивченням походження людини, ми прийшли до висновку, що теорія Чарльза Дарвіна в корені помилкова. Австралопітеки, які вважаються в офіційній науці предками людей, насправді є звичайними мавпами. Людина від них не утворилася, більше того, ми упевнені, що істоти на планеті Земля взагалі не еволюціонували від тварин, а прибули з інших планет, або були штучно створені уже на нашій планеті. Головним аргументом на користь цієї появи людства приводяться невдачі археологів, які за 150 років існування теорії Ч.Дарвіна так і не зуміли відшукати жодних останків перехідного виду від мавпи - до людини.

Вибудовуючи послідовний ланцюжок від недорозвинених приматів - до високоінтелектуальних людей, учені заплуталися. Виявилось, що більше розвинені види - з'явилися на планеті

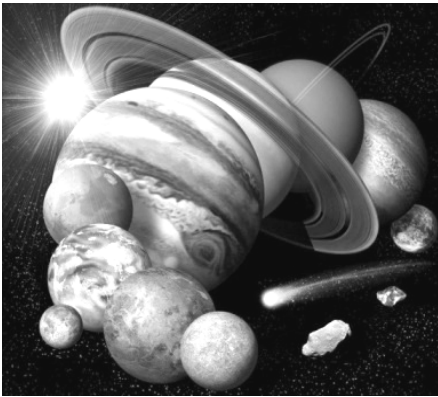
набагато раніше, ніж примітивні. Але якщо людство це чийсь штучний експеримент, то для чого він проводиться і яку роль у ньому граємо ми - люди?

Ми думаємо, що ціль цього грандіозного проекту, побудова ідеального світу шляхом нескінченних проб і помилок. Як доказ своєї гіпотези, як приклад ми приводимо циклічність історії - її математичність і закономірність у всьому, та те, що рівно через 100 років, у світі проходять різні страшні події і більша частина цих подій, повторюється із заздалегідь певною частотою. Це землетруси, повинь, епідемії, цунамі, інфекційні хвороби та інше.

Разюче, але з періодичністю повторюються й інші події на нашій планеті. Але саме дивне навіть не це, а що в кожного народу, або країни - ці цикли зовсім різні. Наприклад, для Європи важлива цифра 50, саме з періодичністю в 50-55 р. європейці воюють, якщо приміром, за крапку відліку взяти північну війну, то додавши до цього року цифру 55 ми одержимо 1755 р., коли була семирічна війна в Європі. (*Примітка:* Велика Північна війна - війна між Московським царством (Російська імперія) та Королівством Швецією у 1700–1721 р. за панування на Балтиці, й в цілому - за домінування у Східній Європі. Тому використовується термін Північна війна. Далі семирічна війна (1756–63) - великий військовий конфлікт XVIII ст., один з наймасштабніших конфліктів Нового часу. У шведській історіографії війна відома - як «Померанська війна», у Німеччині як «Третя Сілезька війна», у Канаді - як «завойовницька війна», у Індії - як «Третя Карнатська війна», у Північній Америці – як Франко-індіанська війна).

Неймовірно, але ще через піввіку в Європі знову почалися війни, цього разу наполеонівські, якщо відрахувати ще 55 р. то виявиться, що в 1860 році, розгорілася австро-пруська війна, а ще майже через 55 років почалася Перша світова війна. Є інші цикли, наприклад, у Росії 8 місяць - серпень називають чорним, тому-що саме в серпні щороку відбуваються різні неприємності. Серпневий путч 1991 р. поклав початок розвалу СРСР, у серпні 1998 року відбувся обвал національної валюти, у серпні 2000 року в Баренцовому морі затонув атомохід Курськ, у серпні 2004 року терористки підірвали два літака, що вилетіли з аеропорту Домодедово, у серпні 2008 року в битві за Цхинвал загинули російські миротворці. Дослідники впевнені -

це не звичайний збіг, у цих закономірностях є якийсь зв'язок. Виходить, що наша історія розвивається по спіралі, важливі історичні події - війни й катастрофи повторюються з якоюсь містичною закономірністю. Від чого вони залежать, і хто їх визначає, ми думаємо, що Космічний Розум. Значить – людство, це глобальний, штучний експеримент.

Слідуючий експеримент, це Сонячна «переполюсовка». Дані сонячних обсерваторій НАСА показують, що Сонце вже близько до того моменту, коли його магнітне поле «перевернеться». Це означає, що воно поміняє полярність - на протилежну, пояснюють фахівці НАСА. «Схоже залишилося мало часу до повної інверсії поля. Ця зміна викличе хвильовий ефект по всій Со-

нячній системі» - говорить фахівець із фізики Сонця Тодд Хоксема зі Стенфордського університету. Сонячна активність підкоряється 11-літньому циклу, у періоди максимуму активності на Сонці значно частіше відбуваються спалахи, з'являються «корональні діри» - області з підвищеною швидкістю сонячного вітру - і викиди плазми, які стають причиною магнітних бурь на Землі. На піку сонячної активності, як правило, відбувається «переполюсовка» сонячного магнітного поля: північний й південний магнітні полюса міняються місцями, в результаті процесів перебудови «сонячного динамо». Полярне сонячне магнітне поле слабшає, знижується до нуля, а потім з'являється знову, але вже зі зворотною полярністю - це нормальний елемент сонячного циклу.

Зараз дані із сонячних обсерваторій показують, що півкулі Сонця рухаються до цієї «переполюсовки» не синхронно, північний полюс уже проявляє ознаки готовності, південний полюс тільки доганяє його. Незабаром, однак, вони обоє поміняють полярність, і почнеться друга половина 24-го сонячного циклу. Саме складне, із чим ми зіштовхуємося, це зрозуміти щонебудь про космос, і представити масштаб дій.

Наприклад, Сонце в 109 разів більше Землі, і, якщо взяти сумарну масу всіх об'єктів нашої сонячної системи, то на її частку прийде 99%, і це навіть із урахуванням гіганта Юпітера! Але все-таки в порівнянні з іншими зірками, нашому Сонцю - місце в молодшій групі дитячого саду, настільки воно мало. А тепер уявіть собі зірку «А», що більше Сонця настільки, наскільки вона більше нашої планети, і помножте цей розмір на 5. Втім, навіть, якщо нашу умовну зірку «А», що вийшла - розгорнути на нашому моніторі ПК, то вона займе місце, менше 1 пікселя. Що ж це за зірка така? Зустрічайте: Зірка VY Великого пса, червоний гіпергігант із діаметром приблизно 2,9 мільярди кілометрів. Ця зірка настільки величезна, що навіть її власному світлу, треба було б 16 годин, щоб облетіти навколо такої громадини.

Людство – як штучний експеримент

На питання: Чому наша історія розвивається по спіралі? Чому важливі історичні події війни й катастрофи повторюються з якоюсь містичною закономірністю? Від кого залежить наша доля, і хто її визначає? Конкретних відповідей, ми не отримали. Є маса гіпотез і припущень, але те, що людство Землі – це глобальний, штучний експеримент, сумніву не викликає. І що б вийти на новий виток, людству потрібно вирішити, (причому правильно вирішити), безліч космічних питань. Якщо в створенні людства, відбуваються помилки, то хто, той невідомий експери-

ментатор, який створює сценарії і раз – за разом смикає за вірьовки. Люди начебто – іграшки, весь час ходять по колу, роблячи помилки, рівно діти, поки не «вгадають» правильний вибір, або поки не приведуть до катастрофи або, у крайньому випадку, поки цивілізація не знищить сама - себе.

Про те, що людство скоріше всього експеримент, ми пробували доказати в першій книзі «Акценти сивої давнини», розповідаючи про ДНК. Адже саме в ДНК закладена вся інфор-

мація про людину. Усередині ДНК є характеристики конкретної, експериментальної істоти – людини: це агресія і лень з однієї сторони, працьовитість та талант – з другої. Насправді ДНК це не тільки персональні особливості кожної людини, а й заздалегідь закладена програма усього людства. ДНК збудована для того, щоб спостерігати, як той або інший експериментальний екземпляр буде взаємодіяти з навколишнім світом? Як він буде реагувати на різні ситуації? Боротися й розвиватися, чи запрограмує себе на знищення.

З нашими думками погоджується лікар із Болграду, Одеської області – Димов С.А. (на фото). Він вважає, що саме глобальним експериментом можна пояснити деякі генетичні збої в організмі людей. Наприклад, коли в інтелігентній родині раптом з'являється дитина із схильностями до садизму. Причому цей поганий нахил у неї з'являється не від дитячих психічних травм, а саме через закладений ген агресії. Правда, цей ген не впав у код дитини «з небес», він завжди був у геномі батьків, але зненацька

прокинувся. Чому? Як? Навіщо? Точної відповіді на ці питання не знають, але в книзі Карпова В.Є на рос. мові: «Непосредственное познание» м. Кіровоград, 2008 р., є розділ «геніальність і спадкова дегенерація», де Валентин Карпов розповідає про основні закони професора Калмикова.

Далі Сергій Димов припускає, що ген агресії включається по чийсь команді. Що б подивитися, як різні експериментальні особи будуть поводитися. На його думку, гени геніальності теж проявляються у людей з нижчого соціального прошарку. Наприклад, великий австрійський композитор Шуберт, народився в родині шкільного вчителя й дочки слюсаря. У родині було 15 дітей і жили вони бідно. Незважаючи на це австрієць став найвидатнішим композитором своєї країни. Або скажемо, Федір Шаляпін, що народився в селі, у простій селянській родині. Можливо, це трапляється тому, що космічним творцям важливо простежити, чи зможе наприклад, злиднений скрипаль перетворитися у видатного музичного метра? Або ж він від голоду

почне грабувати, красти й убивати, як це роблять «нові» українці, росіяни та інші.

Валентин Карпов не у всьому погоджується з теоріями Сергія Димова, але кожна думка має право на існування. Ми вважаємо, що ДНК, як головна програма всього людства була занесена на Землю з Космосу. І перший геном був доставлений на Землю за допомогою Космічних кораблів. Ми вже детально писали про це, доказів достатньо і як додаток, треба звернути увагу на детальне вивчення комети Вильда, відкритої ще в 1970 роках ХХ століття. Виявилось, що в її структурі знайдені будівельні блоки ДЕКІВ. (*Примітка*: Комета 81Р /Вильда/, - коротко періодична комета, відкрита швейцарським астрономом П.Вильдом в 1978 р. Уважається, що більшу частину своєї 4,5 млрд. історії, ця комета мала більше віддалену й менш витягнуту орбіту. В 1974 р. комета пройшла поблизу Юпітера, де потужне гравітаційне поле, змінило орбіту комети й перенесло її у внутрішню частину Сонячної системи. Період обігу комети скоротився з 40 років до 6 років).

Якщо Землю заселили штучно, то де перебуває той, хто над нами експериментує? Ми впевненні, що Всевишній Творець (Вищий Розум) може перебувати тільки там, куди шлях людству закритий, наприклад на планеті Нібіру. Або на сьогоднішній момент, у космосі існують - Чорні дірки. Відомо все, що попадає туди, миттєво розпадається на молекули й перестає існувати. (*Примітка*: Нибира, /Нібіра/ - мандрівна планета в Сонячній системі. Наукових праць, що підтверджують існування Нибиру в області астрономії – немає, зато є в області шумерології. Ідею Нибиру висунула в 1995 році Нэнси Лідер, що заявила: «Я мала контакти з інопланетянами», які зробили їй у мозку імплантат, що дозволяє одержувати безпосередньо від них інформацію.

Письменник і дослідник палеоконтактів Захарія Ситчин стверджує, що Нибира описана в шумерських текстах як 12-я планета, а її символом є крилатий диск, що зустрічається в міфології багатьох народів Древнього Сходу. Шумери згадували про те, що на цій планеті живуть високорозвинені розумні істоти, яких шумери йменували Анунаками: (Ануннаки – Энки, Энлиль, Нинлиль - шумерські й акадські божества, відомі по самих древніх письмових джерелах). Ця планета рухається по

витагнутій орбіті й з'являється між Марсом й Юпітером раз в 3600 років. При кожному такому перетинанні й наближенні Нибиру до нашої планети Земля, представники цивілізації з Нибиру, спускалися на Землю й контактували з первісними людьми. Тоді питання, звідкіля взялися первісні люди на Землі?

Якщо на нашій планеті дійсно проводиться якийсь глобальний, штучний експеримент, то виникає питання. Як давно все це почалося? Ми стверджуємо, що це відбулося – тисячі років тому - «в сиву давнину». Неймовірно те, що такий експеримент ставиться вже не в перший раз на Землі. Ми п'ята раса на нашій планеті. До невдалої проби можна віднести і древню Атлантиду, що по невідомим причинам зникла з планети Земля. Довгий час вважалося, що Атлантида була затоплена через природні катаклізми. Але

сьогодні усе більше експертів схиляються до висновку, що ця цивілізація загинула через ядерну війну на той період. Люди древньої Атлантиди були дуже високорозвиненою цивілізацією. Про Атлантиду ми знаємо з мови Платона у двох діалогах: «Тимей» й «Критий». Платон же одержав ці знання від легендарного афінського законодавця Солона, котрий відвідав Єгипет у 6 ст. до нашої ери. У Єгипті Солоний зустрів священика Саїса, що перевів історії древніх Афін й Атлантиди, (записані на папірусах), з єгипетських ієрогліфів на грецьку мову. Ті люди майже вийшли за межі людського рівня. Коли їхній рівень моральності відповідав стандарту, багато речей могли траплятися за їхнім бажанням. Ту цивілізацію підтримували Боги, і вони дозволяли суспільству й етиці - розвиватися. Люди додержувалися правил, установлених Богами. Звичайно, усе, що відбувається на Землі - погіршується. Соціальні зв'язки серед людей привели до тертя й конфліктів. Якщо люди могли розв'язувати проблеми правильно, боги надавали їм мудрість, і вони могли насолоджуватися «особливими благами» і славою. Вони досягли великих успіхів у космічних дослідженнях. Вони подорожували на космічних кораблях на спеціальному паливі, щоб літати до

інших планет і вирізали скульптури на каменях, щоб продемонструвати там свою присутність. Але все міняється. Коли прийшов час для Атлантиди зникнути, мораль людей скотилася вниз - заздрість серед людей стала дуже сильною, і вони робили все що завгодно, щоб задовольнити їхні егоїстичні бажання. Крім того, вони почули, що стали вправнішими за Богів, перестали їх поважати, почали поневолювати інші народи. Відповідно їх діям, наступили наслідки і Атлантида зникла.

Едгар Кейси, відомий екстрасенс минулого століття, уперше згадав Атлантиду в 1923 році, а потім припустив, що споконвічно це був регіон, який простирався від Азорських островів - до Багамів, на якому жила древня, високорозвинена цивілізація, у якої були морські й повітряні судна, що працювали на таємничому типі – «енергії кристала». Правда це або вимисел точно поки це не коментуємо.

Деякі експерти впевнені, що четверта раса – атланти, теж були не невдалим експериментом на Землі. До них існували й інші, не менш розвинені цивілізації із здібностями, які землянам навіть не снилося. Про це ми писали в першій книзі «Акценти сивої давнини», де викладали різні гіпотези й факти існування людства на Землі. За своє життя, ви ще не один раз отримаєте інформацію про раси та древні цивілізації на Землі наприклад, до нашого людства (п'ятої раси на Землі) існувала супер цивілізація, про яку людям нічого не було відомо, учені заговорили про це тільки в 1922 році. Тоді археологи Сахин і Банерджи, зовсім випадково виявили на території Індії, на одному з островів ріки Інд, древні руїни. Розкопки потрясли всіх, індійські вчені знайшли ціле місто з розвитою інфраструктурою, і всіма ознаками високорозвиненої цивілізації. Місто назвали Махенджо-Даро - (пагорб мертвих).

В 1979 році, англійський учений Девід Девенпорт, багато років вивчавший культуру древньої Індії, висунув теорію, що місто Махенджо-Даро, ні катастрофічна повинь, ні смертоносна епідемія, ні навала завойовників не змогли б погубити. Девенпорт заявив - Махенджо-Даро пережив долю Хіросіми й Нагасаки, його було зруйновано ядерним вибухом, про це свідчать 44 людських кістяка, знайдених серед руїн міста. Тому версія загибелі міста від застосування зброї масового знищення стала основною. Справа в тому, що через тисячі років кістки зберегли

сліди радіації. Крім того всі людські кістяки лежали в дивних неприродних позах, немов укрившись від чогось. Деякі трималися за руки. Дослідники вважають, що це були останні мешканці міста, адже ніхто їх не поховав. Вони так і залишилися лежати на вулицях, колись квітучого поселення.

Через кілька років учені вирішили перевірити на радіацію всі будівлі міста. Виявилось що в колишньому центрі міста радіаційне тло до сих пір підвищене. Ці картини порівняли з аналогічними у Хіросімі. Планування цих міст також було ідентичними. Рівні квадрати вулиць з системами міського водопостачання, каналізації й стоків. І ця геометрія також була порушена, як і після бомбардування в японському місті. Руйнування цегельних стін будинків явно йдуть від однієї площадки в центрі міста, поступово сходячи нанівець від епіцентру, у якому був знайдений цілий шар оплавленого від дуже високої температури піску. Точно такий же оплавлений пісок знайдено у пустелі Нью-Мексико, коли там у липні 1945 року відбулися, перші в історії сучасної людини, випробування атомної бомби. Учасники випробувань пізніше розповідали, що творець бомби Оппенгеймер був серйозно захоплений древньою історією. І відразу після вибуху на полігоні процитував слова із древнього індійського епосу: «Сяйво тисячі зірок, що спалахнуло в небі було подібно блиску Всемогутнього. Я смертельний руйнівник світів».

В індійському епосі описується зброя Брахми, там же розповідається й про наслідки застосування цієї зброї: «Води в ріках скипають, а риби обвуглюються в мить, в уцілілих випадають волосся й зуби». Цей опис нагадують ядерний вибух і променеву хворобу людей. Невже на нашій планеті в стародавності відбувалися ядерні війни, і людство знову проходить ті щаблі розвитку, які проходило вже не один раз. Деякі дослідники вважають, що це дійсно так. Адже на Землі знайдено понад 100 воронкових лійок діаметром 2-3 кілометра з характерними ознаками ядерного вибуху. І вони з'явилися набагато пізніше того часу, коли природно формувався ландшафт Землі.

Значить до сучасного людства (п'ятої раси) існувало безліч древніх цивілізацій, які гинули від ядерної війни, але що саме дивне, через деякий час люди знову відроджувалися і знову «наступають на одні і ті граблі». Є припущення, що ми є чийсь експеримент, що перезапускається знову й знову. І нинішнє людство повинне перебороти якийсь Космічний бар'єр, стадію самознищення, і перейти на наступний рівень свого розвитку, а це вже зовсім інший світ. Може в цьому й полягає суть експерименту Космічного Розуму над людьми?

Сьогодні людство теж стоїть на порозі великих відкриттів, але чи зможемо ми їх пережити, або як древні цивілізації просто погубимо себе. Знову довівши, що всі експерименти Космічного Розуму на нашій планеті Земля - безглузді. Людство не в змозі вийти на більш високий рівень свого розвитку. Ви знаєте, зараз на планеті стільки ядерної зброї, що можна підірвати планету як мінімум - тисячу разів.

Кілька років назад, учені провели серію досліджень, і з'ясували, що весь наш світ може бути не тільки експериментом, але й дійсною комп'ютерною голограмою. Іншими словами планета Земля, як і вся Сонячна система не що інше, як чийсь витвір фантазії.

Навесні 2002 р. в німецькому місті Ганновері вчені провели експеримент. За допомогою гравітаційного телескопа GEO-600 вони виявили майже непомітні гравітаційні хвилі, що поширюються по всьому Космосі. Це відкриття повинне допомогти вченим зрозуміти природу «чорної матерії», з якої на 90 % складається Всесвіт. Однак раптово, у ході експерименту почали фіксуватися перешкоди.

Списавши їх на поломку устаткування, дослідження продовжили, але після перевірки всіх датчиків й устаткування, з'ясовується, прилади повністю справні. Досліди проводять й досі, але телескоп продовжує записувати дивні брижі, схожі на цифрові зерна, які видні, якщо дуже сильно збільшити

картинку на екрані комп'ютера. Через півроку вчені зробили сенсаційну заяву, надчуттєві датчики зафіксували невидимі границі Всесвіту. Над нашою Сонячною системою «навис якийсь ковпак», під яким живемо ми - людство, і саме цікаве те, що це «огороження» начебто комп'ютерний ковпак, виходить, людство планети Земля скоріше всього живе у вигаданій реальності - у віртуальному світі. Так хто ж хазяїн цього віртуального світу?

Ми вже неодноразово розповідали читачам про штучно створену голограму Всесвіту, про те, що Всесвіт не більш ніж гігантська тривимірна комп'ютерна картинка. І зовсім недавно з'ясувалося, що нас випередив англійський учений Девід Бомм, який ще в 1980 роках минулого сторіччя, робив подібні заяви. Він припустив, що все, що нас оточує - це комп'ютерна модель. І наш сьогоднішній світ - не реальний. Планета Земля, як і Сонячна система, вигадана Космічним Розумом, просто намальована Всевишнім дизайнером на суперкомп'ютері. А люди є мініатюрними програмами, які функціонують на просторах цієї графічної оболонки. Ну що ж, як не жаль, але Девід Бомм нас випередив у цьому напрямку.

На думку деяких вчених, ця «програма» досить часто може дати незапланований збій. Дуже часто буває, що люди, що не володіють надприродними талантами, після «нестандартних» подій починають володіти супер здібностями. На думку вчених, мозок таких людей «переписує» закладені установки, буквально кардинально змінює долі людей. Таких випадків досить багато. Більше того 97 % людей хоч раз у житті зіштовхувалися з подібним збоєм системи. Лікарі називають такий

феномен «дежавю» - момент, коли нам здається, що все подібне, вже траплялося, хоча в дійсності цього ніколи не відбувалося. Учені припускають, що подібна програма вже закладена в мозок, і насправді в дежавю немає нічого незвичайного. Просто людина із самого початку знає все, що з ним відбувалося в минулому і що відбудеться в майбутньому. Але людина ще не вміє цією інформацією користуватися. Це лишній раз підтверджується, що все у світі відбувається по заздалегідь спланованому завданню, або сценарію.

Більше того дослідники говорять, що іноді відбуваються збої серйозніше за дежавю. Наприклад - провісники й екстрасенси. Вони знали всю програму створення людства, внаслідок генетичної пам'яті предків. Багато хто з них, могли пророкувати на кілька сотень років наперед. Дивно, але майже все, про що вони розповідали - збулося.

Станом на сьогоднішній час, відповіді на питання, що насправді являє собою людство, у нас - немає. Десятки інших вчених намагаються довести свої теорії. Одні стверджують, що ми нащадки древніх мавп, а інші впевнені що наша цивілізація прибула із глибин Космосу, треті не заперечують теорію божественного походження людини. По великому рахунку, кожна із цих теорій може виявитися свого роду Космічним експериментом. На думку обережних фахівців, повинна пройти не одна сотня років, щоб ми змогли у всьому розібратися.

Нульова крапка людства

Поняття Нульової крапки, більше відноситься до духовного й енергетичного початку кожного об'єкта у Всесвіті. З нульової крапки все починається, і потім все звертається після завершення чергового циклу існування. Як правило спочатку звертається Нульова крапка, після цього відбувається виворіт об'єкта і його перехід на інший рівень.

Це стосується Вселеної, галактики, кожної зірки й кожної планети. Це стосується також всіх форм буття у Всесвіті.

Математично - це Нуль, тільки Нуль всеосяжний, що вмі-

щає інформацію відразу про все. Нуль зберігає інформацію про всі втілення об'єкта, про способи його виходу в активний стан, а також про способи згортання інформації цього об'єкту. Особливості Нульової крапки залежать від рівня життя, що вона вбирає у себе. У Всесвіті, (включаючи всі підрозділи), існують цілі мережі взаємозалежних між собою Нульових крапок, різних видів і форм життя.

Нульові крапки мають дуже велике значення в духовному житті всієї Вселеної, і кожної життєвої форми прояву Єдиного цілого. Ми називаємо Нульову крапку - Порталом, через який Всесвіт починає розгортання будь-якого нового життя. Всі побудови починаються зі створення Нульової крапки. Надалі Нульова крапка зберігає всю інформацію про дану життєву форму, і з настанням чергового життєвого циклу, розвертає її подальше існування з рівня, досягнутого раніше. Нульову крапку можна назвати – Центром Всесвіту, який накопичує всю інформацію про будь які форми життя, на планеті Земля, в Галактиці, або у Всесвіті.

Коли людина закінчує свій життєвий шлях на цій планеті, то згуртування цього циклу відбувається через його Нульову крапку. Все починається з звертання Нульової крапки, потім вона, всотавши в себе весь накопичений досвід й інформацію, енергетично знеструмлює фізичне тіло, передаючи всі потенціали вищим духам. Уже без фізичного тіла, душа людини продовжує жити у вищих сферах. Можна сказати, що в людини існує ціла система енергетичних Нульових крапок.

Поширення знань про нульову крапку не допускалося урядами різних держав, ще із часів Миколи Тесла, який хотів дати світу «вільну енергію», що виникає при користуванні технології нульової крапки. Інформативний матеріал, у тому числі й в Internet, настільки суперечливий, що важко сказати, ким насправді був Микола Тесла: надзвичайно талановитою людиною або шарлатаном?

Микола Тесла: «Я впевнений, що єдиний Космос об'єднаний у матеріальному й духовному змісті. У космічному просторі існує якесь ядро, звідки ми черпаємо всю силу, натхнення, що вічно притягає нас. Я почуваю міць ядра і його цінності, що посилаються по всьому Всесвіті і цим підтримуються його гармонії. Я не проникнув у таємницю цього ядра, але знаю, що

воно існує, і коли я хочу додати йому який-небудь матеріальний атрибут, думаю, що це світло, а коли я намагаюся осягти його духовний початок, то це краса й співчуття. Той, хто носить у собі цю віру, відчуває себе сильним, працює з радістю, тому що відчуває себе частиною загальної гармонії». Безперечно Тесла є цікавою фігурою з погляду використання на практиці його нетрадиційних ідей. Сербському генієві вдалося залишити помітний слід в історії науки й техніки.

Подвійна карма

Людська карма - «Причина-наслідок, відплата», універсальний закон дії у різних релігіях, одне з центральних понять в індуїзмі і філософії, всесвітній причинно-наслідковий закон, згідно з яким праведні, або гріховні дії людини визначають її долю, страждання або насолоди, які вона пере-

несе. Карма лежить в основі причинно-наслідкового ряду, так званого закону Сансари і застосовується в основному для розуміння зв'язків, які виходять за межі одного життя. У різних релігіях даються дещо відмінні один від одного філософські тлумачення поняття карми. Виникнувши в стародавній Індії, карма є частиною філософії індуїзму, джайнізму, буддизму та сикхізму.

Кожна дія або подія є складовою частиною великої сітки причин і стає причиною для майбутніх реакцій або подій. Ця сітка карми (дії) регулюється згідно із «законом карми», або ще називають «законом дії та реакції». Деякі західні критики доводять, що карма відноситься до принципу «око за око» та «зуб за зуб», який встановлений людиною та відкидається Богом. Помилкове трактування поняття карми призводить до крайнощів.

У Махабхараті говориться, що людське життя - це розплата за неправильні попередні дії, і що, як теля завжди знайде свою матір - корову на пасовищі, так і карма знайде необхідну людину. Тому в людині повинно бути виявлена якість «крату» - бажання поводитись мудро. У результаті відсутності такого

бажання людина робить неналежні вчинки й змушена пожинати їхні плоди за «Космічним законом справедливості».

Кожний з нас несе подвійну карму. Одна – це наш власний послужний список добрих і не дуже добрих справ. Інша - це карма роду, у який ми прийшли. Ми прийшли в цей світ не випадково, а за Космічними законами, осягти які до кінця нам ще дуже важко.

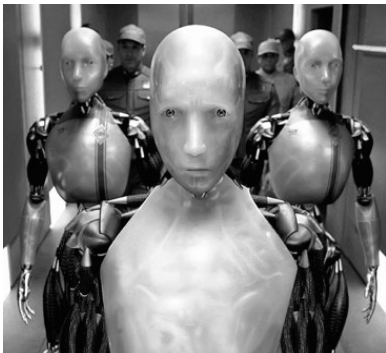
Як пише Ель Тат у книзі «Подолання карми», сам Космос зацікавлений у нас, у нашому житті й у наших успіхах. Живучи в матеріальному світі, ми робимо важливу для всього людства й для всього Всесвіту роботу. Накопичуючи енергію своєї душі, ми не тільки перетворюємо простір навколо себе, але й працюємо на генетичну програму родових структур людства. Ми - часточка всього суспільства планети Земля, тому від стану нашої душі залежить стан усього суспільства в цілому. Процес нашого особистого духовного розвитку - є в той же час вкладенням енергії в сприятливий розвиток, еволюційного пробудження душі й розуму всього людства. Прямо й безпосередньо це виражається в тому, що ми «очищуємо», або навпаки «забруднюємо» карму свого роду. Тобто ми зобов'язані (по народженню) вирішувати проблеми своєї родини, допомагати родичам, накопичувати позитивну енергію роду, звільняємо наступні покоління від родових хвороб і кармічних проблем.

Від народження ми прийшли у чий ся рід, і він взаємодіє з нами по-різному. Одним він - як охоронець, іншим - навпаки. Рід оберігає від напастей, допомагає на життєвому шляху, наставляє й у важку хвилину дає сили. Виходить, ми чимсь заслужили таку підтримку. Такі коріння необхідно зберігати, передавати в спадщину, множачи традиції цього роду.

Іншим рід даний як випробування. У подоланні родових проблем, а іноді й прокльонів, які на ньому лежать, міцніє душу, загартовується, набирає силу й тим самим очищає корінь роду, адже сама людина – це частка роду. Переборюючи негатив у собі, він тим самим очищає рід у цілому...

Однак є люди, які дуже мало залежать, від карми свого роду. Видимо, тому, що в них досить серйозне особисте завдання й нелегке життєве призначення по своїй власній кармі. Такі люди рано залишають батьківський дах, їдуть далеко від батьківського будинку, швидко здобувають самостійність і неза-

лежність, навіть із своїми родичами підтримують дуже слабкий зв'язок. У них часто непростий життєвий шлях, і звичайно їх чекають більші складні справи...

Вчені давно звернули увагу на той факт, - якщо батьки змінили місце проживання, фенотип їхніх дітей змінюється. Наприклад, низькі японці, котрі народилися в Америці, виростають довгов'язими, а негри з Африки, в Європі – світлішають. Переселенці втрачали свій рід. Отже забували родові програми, які дозволяли людям виживати і процвітати. «Втрата родового коріння» - одна з головних проблем і причин деградації людей. Це процес швидкий, і проходить на протязі одного століття, ми постійно зіштовхуємось з його наслідками. Важко охопити одразу весь масштаб деградації. Адже вона одночасно проявляється на різних рівнях життя. Люди зіштовхуються з різними на перший погляд «дрібними» проблемами: неможливо налагодити стосунки з коханими, не вдається заробити грошей, в здоровій, за словами медиків, сім'ї - не народжуються діти. Часто це є наслідки запущеного механізму карми. Від того, наскільки реалізована людина в сім'ї, залежить і наскільки реалізує вона себе у суспільстві. Тому є сенс починати вирішувати кармічні проблеми - з сім'ї, тобто з дитинства.

Хорошою вважається та дитина, яка відповідає очікуваням конкретної сім'ї. Маленька людина хоче, аби її любили, звертали на неї увагу. Інколи цього добивається, намагаючись відповідати вимогам батьків. Якщо це не діє, починає робити протилежні вчинки - бунтувати. Третього не дано. Далі мала людина виростає, і у зовнішньому світі для неї є зрозумілими лише ті ситуації, до яких вона звикла з дитинства. Яке коло спілкування вибере ця людина? Яку сім'ю створить? Відповідь проста - або таку ж, у якій виросла та подібну лінію поведінки, або...- ніяку. Ця людина не в змозі довго жити в сім'ї, її стараються позбутися. Наприклад, красива жінка, але нещаслива, по п'ять разів виходить заміж, ніяк не «нагіє» собі місця. З кожним новим чоловіком – повторює одні і ті самі помилки. Весь

час намагається покращити своє становище за рахунок чоловіка, забуває «свого не цурайся і на чуже не посягайся». Своїх дітей «спихає» на батьків, цим самим наврочує їм нещасливу долю – нову карму. Адже в розпорядженні дітей вже є досвід батьків, (матері або батька). Перейти на іншу модель поведінки важко, старі шпали накатані, привичні та й карма роду не відпускає, як кажуть «з гори котитися легше».

Натомість у людини, яка добре знає свій Рід і родові програми є вибір - змінювати негативні програми роду – на позитивні, або робити карму ще злішою. В той же час більшість молодих людей із нашого покоління навіть не знають, чи були у їхніх бабусь та дідусів - брати та сестри. Ким вони були? Де жили? Чим славився їх рід? До своїх батьків навідуються дуже рідко, а то можуть

роками навіть не подзвонити. Ці нові молодики і молодиці забули про простий «закон дій і наслідків», все що ти зараз робиш вернеться до тебе, але на порядок гірше. Проходить час, тих, хто міг би розповісти їм про те, як і де жили їхні прапрабабці і прадіди - вже немає. Документи, які збереглися з минулого століття – велика рідкість. От так появляється «Іван – не знаючий свого роду». Та не все втрачено!

Ми можемо скористатися ресурсами своєї підсвідомості. Швейцарський психолог, психіатр і філософ Карл Юнг запевняв – у глибинах людської душі живе пам'ять про історію всього людського роду, ми називаємо її «генетичною пам'яттю роду». Окрім особистих якостей, успадкованих від батьків, живуть у людині і якості його далеких предків.

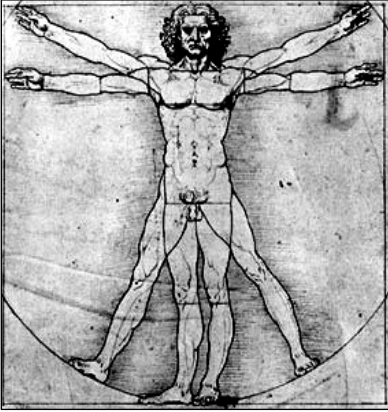
Тому різні люди в однакових ситуаціях поводять себе по-різному. Реакція для самої людини спонтанна, але це не означає, що випадкова. Пояснюється вона звичкою реагувати на подібні ситуації. Звички формуються в процесі нагромадження досвіду, який зберігається в підсвідомості. Можна припустити, що ми користуємося досвідом, нагромадженим на протязі

життя усього роду. Для прикладу, уявіть собі людину, один листочок на великому дереві, який назвемо - рід. Чи може дерево жити без листя? Ні, не може. Більше того, вчені твердять - кожна клітина на рівні генетики містить у собі всю інформацію про дерево - рід. І якщо в такій клітині провести зміни на генетичному рівні, це вплине на все родове дерево. Аналогічно діє і простий людський рід. Ще 100 років тому, негативні програми роду призводили до зміни карми усього роду - на сьомому поколінні. Сьогодні велика кількість негативних дій людей, призводить до швидкої зміни родової програми і проявляється цей негатив вже на другому поколінні. Всесвітній час пришвидшив свій біг в плані родової карми. Зараз вже наші діти починають страждати від родової карми, або зовсім не народжуватися.

Більшість читачів можуть згадати подібні ситуації, коли в сім'ях дідусів і бабусь народжувалось багато дітей, і як правило хлопчиків і дівчаток було порівну. А починаючи з другого покоління, хлопців стає все менше і менше. У третьому поколінні вже на 1 хлопчика – народжується 2 дівчинки. Згодом дівчата починають швидше вмирати і вони урівнюються. Є карми роду зовсім іншого плану.

Жінка «С» принесла фотографію чоловіка до і після весілля: до весілля це крупний, життєрадісний чоловік 2 метри росту. Після весілля почав танути на очах. Лікарі не могли знайти причину такого стану. Під час роботи з нею виявився цікавий факт. Дід чоловіка «С» обіцяв одружитися на дівчині «А», яка була вже вагітною. Дитина народилася, але прийшовши з армії, дід не дотримався обіцянки, одружився з іншою жінкою «Б». Батько чоловіка «С» повторив вчинок свого батька, (тобто діда) лише з тою різницею, що дівчина вирішила зробити аборт, щойно дізналася, що він збирається одружитися з іншою. У чоловіка нашої пацієнтки «С» подібних ситуацій не було. Але щойно пара справила весілля, спрацювали програма прокляття роду, відправлені на адресу його тата та діда. Тож знімати руйнівну програму роду потрібно було з його діда і батька. Ми ні в якому разі не заперечуємо досягнень офіційної медицини. Але якщо у підсвідомості людини існують негативні програми, а частина його енергії постійно йде на погашення енергетичного боргу, залишеного колись його рідними, про серйозне покращення здоров'я вже не йдеться. Треба терміново

виправляти кармічну програму роду, якщо сумніви почнуть підточувати ваші сили, згадайте своїх славних предків. Старайтеся не висловлюватися негативно на адресу інших людей. Ваше завдання – перемогти зло. Гірше вам не буде, буде тільки краще. Тому ми весь час кажемо людям: «Всім кохання, процвітання та сили вашому роду». Як не складно, але все робиться заради добра.

Кого нам краще мати?

Виходячи із вище сказаного, нам треба приділити увагу родовим прокльонам, що впливають на рід через якийсь негатив одного із членів роду: (образ, смерть, зрада тощо) і що передається в спадщину протягом багатьох поколінь, аж до тотального знищення всіх членів роду. Вони можуть проявлятися схожими хворобами, смертями, слабостями або нещасними випадками, без-

плідністю по жіночій або чоловічій лінії. Родовий проклин не може просто перерватися, закладена програма спрацьовує в кожному наступному поколінні і це стосується кожного окремого роду. Ми зараз розглядаємо загальні питання і тому пропонуємо зупинитися на особливостях еволюції людини в сучасних умовах, і чи є тут прояви «загальної карми людства?».

Проблема походження людини, постала ще з давніх часів і ми її досліджували в своїх книжках – не один раз. Людину завжди цікавило, звідки вона появилася, де є «корені» людського буття? Людина давно зрозуміла свою унікальність і через це сприймала себе - саму не інакше, як через чимсь спричинене виникнення, прищестя на цей світ. Сьогодні ми знаємо і про світ і про людину набагато більше, ніж в попередні часи та епохи. У 1-му томі книги «Акценти сивої давнини» ми вже розглядали основні версії походження людини:

1 - занесення людини, (та життя) на Землю із інших світів, або планет (інопланетна версія);

2 - виникнення людини внаслідок реалізації якоїсь фун-

даментальної космічної програми, (версія антропного принципу в будові Всесвіту);

3 - виникнення людини внаслідок якоїсь фатальної помилки в ході природно-космічних процесів, (концепція тупикової гілки еволюції);

4 - виникнення людини шляхом еволюції форм життя (еволюційна концепція);

5 - створення людини Богом (богами), чи якимись іншими вищими силами (концепція креаціонізму - створення). Крім зазначених - в схемі існує ще один варіант походження людини, і він на перший погляд досить дивний – це намагання довести,

6 - що людина взагалі ніколи не виникала, що вона існує в Космосі стільки, скільки існує і Всесвіт.

Навіть на питання: Чи появилася людина внаслідок еволюції або внаслідок творіння? Не все цілком з'ясовано: невідомі його окремі ланки, не всі антропологи однаково оцінюють роль деяких форм. Проте дані порівняльної анатомії, палеонтології та сучасних генетичних досліджень переконливо свідчать про походження людини. Останні кілька тисяч років людина еволюціонує з неуявною швидкістю - набагато більше високою, чим учені думали раніше. Фактично, сьогоднішні люди відрізняються від тих, хто жив 5 тис. років тому, (саме тоді формуватися цивілізація Древнього Єгипту), сильніше, ніж єгиптяни - від неандертальців, що вимерли 30 тис. років тому.

Багато змін відбулося у людських генах, на нашу думку, це пов'язано із харчуванням - воно істотно змінилося з появою сільського господарства. Крім того, люди виробили імунітет до епідемій, які колись стримували розвиток цивілізації і ряд інших корисних особливостей. Ці зміни спровокували колосальний ріст людської популяції - за 10 тис. років вона збільшилася з декількох мільйонів - до 6,5 млрд. Люди освоювали нові місця перебування, і їм необхідно було адаптуватися. Ми вивчили позитивні генні мутації, що відбувалися за останні 50 тис. років, зрівнявши інформацію про ДНК різних людей, що живуть у різних точках Земної кулі. Результати вразили: з'ясувалося, що за останні 5 тис. років, людська еволюція йшла приблизно в 100 разів швидше, ніж у попередній період. ДНК людей як і раніше на 99% збігається з загальними показниками.

Еволюція людини дуже складний і загадковий процес,

особливо в сучасний період. Нам поставили питання, при народженні дітей, кого більше, хлопчаків, чи дівчаток? Особливо сильно хотіли дізнатися, хто народиться: хлопчик чи дівчинка –

молоді сім'ї. Хоча, для матері зовсім байдуже, якої статі буде її малюк. Але з ким їй буде простіше? Чи грозить Україні різкий дисбаланс новонароджених хлопчиків і дівчинок, а в перспективі – і недостача жінок? Чому на планеті Земля не вистачає жінок продуктивного віку, і чому в перед пенсійний вік – чоловіків вмирає більше, ніж жінок?

Із цим явищем давно зіштовхнулися Китай і Індія. А тепер явна перевага хлопчиків спостерігається в Грузії, Вірменії, Азербайджані, Сербії й Боснії, повідомляють зарубіжні СМІ з посиланням на дослідження демографів. Експерти вважають, що ріст числа холостяків - серйозна проблема, але в Україні куди серйозніше інша проблема – спад народжуваності.

Вчені давно б'ються над тим, щоб створити універсальну для всіх формулу, яка б допомагала визначати батькам стать їх майбутнього малюка ще на самому початку вагітності, а ще краще — планувати його, погоджуючи зі своїми бажаннями. Не можна сказати, що співвідношення між народженими хлопчиками і дівчатками можна звести до простого 1:1. Все набагато складніше і зараз представників сильної половини людства, з'являється на світ більше, ніж дівчаток. Але дане співвідношення з часом починає змінюватися, так як смертність серед чоловіків вище, ніж серед жінок. Не всі чоловіки в Україні доживають до 60 років.

Останні дослідження вчених показують, що на стать майбутньої дитини впливає багато факторів, наприклад, економічне становище, стан навколишнього середовища і навіть ... вага матері. Деякі дослідники навіть стверджують, що саме вага матері грає вирішальне значення при визначенні статі дитини. Італійські дослідники провели дуже цікаві спостереження, в яких взяли участь більше десяти тисяч вагітних жінок. Якщо

вірити результатам дослідження, то ті майбутні матусі, чия вага до вагітності була менше 54 кг., частіше народжували дівчаток, ніж ті представниці прекрасної статі, з вагою більше цієї межі.

Так, наприклад, в одній групі, співвідношення між народженими хлопчиками і дівчатками було наступним 98:100. А в іншій групі учасниць ситуація була так: 100 дівчаток на 110 хлопчиків. Дослідники стверджують, що худенькі жінки повинні бути спочатку готові до того, що у них на світ з'явиться дівчинка, тоді як у матусь «побільше» більше ймовірності народити хлопчика.

Вчені виявили таку ж особливість і серед тварин. Так, якщо тварина потрапляла в ситуацію екстремального голоду, то в стаді з'являлося на світ більше самок, ніж самців. Крім того, особини чоловічої статі народжувалися у більш сильних матерів, а у слабкіших самок частіше з'являлися особини жіночої статі.

Фхівці також відзначають, що сперматозоїди, а також ембріони чоловічої статі набагато більш сприйнятливі до несприятливих факторів зовнішнього середовища, поганому харчуванню, ніж сперматозоїди і ембріони жіночого роду. Так, наприклад, зазначається, що після стихійних лих, катастроф, аварій, на світ з'являється більше дівчаток, ніж хлопчиків.

У Китаї на 120 хлопчиків народжується 100 дівчинок, в Індії співвідношення становить 112 до 100. Багато в чому це результат селективних абортів: небажаних дівчинок «відсівають» після ультразвукових досліджень (УЗІ). Перевага, надавана хлопчикам в умовах політики одної дитини в Китаї – це особливість патріархальних культур. У результаті, у Китаї 40 млн. чоловіків працездатного віку, не мають дружин, і це велика цифра.

В Індії за останні 20 років зроблено 20 млн. абортів, переважно з дівчатками. З'явилося нове явище «убивство по ознаці полу», інфантицид - убивство новонароджених дівчат. У результаті в Індії з'являється полігамія у вигляді поліандрії, коли жінка живе із чоловіком й одночасно «надає сексуальні послуги» його неодруженим братам, або інший варіант - коли молодих дівчат для одруження попросту викрадають без виплати калиму, тощо.

Чоловіки часто у пошуках наречених, їдуть в інші країни,

говорить глава представництва в Росії й СНД Всесвітнього Конгресу родин (ВКС), посол ВКС в ООН Олексій Комов. Зараз стає проблемою імміграція китайців у Росію, Сибір і Далекий Схід - почасти продиктовано пошуком пари, - говорить завідувачка лабораторією Інституту психолого-педагогічних проблем дитинства РАО, професор МГППУ Віра Абраменкова. Китайська колонізація Сибіру - тривалий процес імовірно навмисного заселення Далекого сходу Росії та Сибіру китайськими громадянами, внаслідок історичних домагань на дану територію та її економічної привабливості. Зараз чисельність китайців оцінює-

ться до двох мільйонів чоловік. Найбільшою трагедією для Росії стане захоплення Сибіру Китаєм. Відбудеться це не військовим шляхом: китайці внаслідок ослаблення влади та відкритих кордонів стануть масами переселятися до Сибіру, скуповувати нерухомість, підприємства, квартири. Шляхом підкупу,

заялювання, договорів з можновладцями вони поступово підпорядкують собі економічне життя міст.

Наслідки гендерного дисбалансу в психології очевидні: «Швидше руйнуються еталони чоловічого й жіночого поведіння», - говорить Віра Абраменкова. Відбувається фемінізація чоловічої й маскулінізація жіночої основи. Іде стирання граней між статями, жінки всі частіше віддають перевагу чоловічому образу життя, а чоловікам, навпаки, усе складніше зберігати мужність та соціальну й психологічну зрілість. При цьому хлопчаків народжується більше за дівчат. Коли роблять в школах гендерні дослідження, дівчаток менше ніж хлопчиків. На 1 січня минулого року в Росії було 899 тисяч хлопчиків - до року й 851 тисяча дівчинок того ж віку, приводить дані Росстат. Співвідношення становить приблизно 105-106 до 100 дівчаток.

З приводу природного дисбалансу новонароджених хлопчаків і дівчаток існує знаменита гіпотеза біолога, хіміка й фізика Вігена Геодакяна, автора праці «Еволюційна теорія підлоги», суть цієї гіпотези така: «Чоловіки - компас еволюції мінливості й еволюції людства». Споконвічний дисбаланс хлопчаків і дів-

чаток порозумівається тим, що «чоловіки в еволюційному процесі відповідають за мінливість, а жінки - за сталість». Хлопчиків народжується більше, «тому що вони повинні рухатися в пошуках найкращих стратегій виживання».

Наша стурбованість не із приводу дисбалансу народження хлопчаків і дівчаток, а із приводу «величезного розриву між чоловічою й жіночою смертністю й раннім сирітством дітей». Чоловіки витрачають більше енергетичних зусиль для виживання, і в них багато ризикованого поводження. Під ризиками мається на увазі алкоголізм, наркоманія, ДТП та інше.

Візьмемо інші країни, у Грузії, Вірменії й Азербайджані вже з'явилися селективні аборти, на 120 хлопчиків народжується 100 дівчинок. У цілому по Україні «котируються» і хлопчачки, і дівчатка, але в окремих регіонах, почали помалу з'являтися селективні аборти. У селах ще висока народжуваність, а в містах уже поширюється технологія планування родини. Малодітність і бідність – ось основний батіг української нації. Нам необхідно на одну середньостатистичну жінку у віці до 50 років мати більше двох народжень. Це забезпечує так назване природне відтворення населення - підтримка його чисельності.

Може настати час, коли Україну стануть роздирати на частини. Спочатку її поділять, а потім почнуть грабувати багатства. Як не дивно, але Захід буде всіляко сприяти розмежуванню країни тому, що політики порушили єдність народу. Східна частина України буде «згодна» приєднатися до Росії, або провести федерацію. Це питання уже давно «висить у повітрі». Стане проблемним – Крим з його самосвідомістю та бажанням бути в складі Російської федерації. Недолугі, кримські політики всіляко будуть старатися підняти свій підупалий рейтинг. Вони забули як у лютому 1954 р. колишній СРСР позбувся проблемного Криму і «спихнув» його Україні, але це зовсім інша історія.

Масова бездітність спостерігається в різних країнах: у Німеччині, Шанхаї, Гонконгу, Європі, наприклад, 20% молодих жінок бездітні. Частина з них - переконані противниці дітородіння, частина - просто типові представники «суспільства споживання, які захопилися кар'єрою», а частина - з нетрадиційною орієнтацією. Потрібно працювати з репродуктивними стереотипами молоді - з поданнями про родину й кількість дітей у ній. Зараз головний вихователь середньостатистичного європей-

ського підлітка - ЗМІ, у тому числі телебачення й Інтернет-видання, а в ЗМІ оцінка родини - часто негативна. Виходить, що хтось штучно створює перепони для людства на Землі.

Куди ми поспішаємо?

Наші читачі бажають знати не тільки чому хлопчаків народжується більше, але й чому Земля обертається та причини виникнення циклонів, тайфунів, торнадо тощо? Чому в екваторіальній зоні Землі ніколи не буває тайфунів, смерчів і циклонів? Чому вітри в циклонах північної півкулі - дмуть проти годинникової стрілки, а в циклонах південної півкулі - за годинниковою

стрілкою? Як не дивно, але наука поки що не має точних відповідей, тому ми звернулися за роз'ясненням до доктора педагогічних наук, професора Рижикова В.С. (на фото): Цілий ряд лабораторних експериментів, можуть розкрити механізм обертання Землі і дають пояснення механізмів виникнення циклонів, торнадо тощо. Також описані фізичні ефекти, що лежать в основі цих явищ. Проведені дослідження дозволяють стверджувати, що в ядрі нашої планети розташований твердий kern, а розплавлена зона, має близьку до нього - форму. Давайте розглянемо декілька проблемних припущень і дамо відповіді на поставлені питання.

1. Невирішені проблеми. З часів Галілея нам усім відомо, що Земля обертається. Однак причину обертання до сих пір не встановлено. Немає відповіді на питання: чому вона обертається з заходу на схід, а не якимось іншим чином? Що обмежує ступінь свободи? З цього приводу є різні думки:

1.1. Земля обертається за інерцією, придбавши колись імпульс руху;

1.2. Є гіпотеза, яка ґрунтується на ідеї гідромагнітного динамо С. І. Брагінського і цей рух співпадає з обертанням Землі. В цій моделі виникнення магнітного поля Землі зв'язується з її обертанням, вважаючи обертання первинним фактором, а поява магнітного поля -- вторинним. Проте, - ця модель не в змозі пояснити безліч явищ, що відбуваються як на

Землі, так і в її надрах, тому не може вважатися правильною. До початку 20-го століття вважалося, що Земля обертається рівномірно, а період її обертання використовувався навіть як одиниця часу. Проте в результаті спостережень з'ясувалося, що Земля обертається нерівномірно. Відбуваються річні та піврічні коливання швидкості обертання, місячні і напівмісячні коливання швидкості, при яких тривалість доби може як зменшуватися, так і зростати на кілька тисячних часток секунди. Причина таких змін швидкості обертання Землі не встановлена. Її не в змозі пояснити ідея гідромагнітного динамо Брагінського. Особливо незрозуміло, за рахунок чого швидкість обертання Землі може збільшуватися. Реальні зміни швидкості обертання Землі спростовують ідею обертання її за інерцією. Видно, що для розкриття механізму обертання Землі необхідно залучати зовсім нові ідеї.

2. Інтегральний електро-магніто-гідродинамічний і термічний ефект.

Дослідження в області теорії фізичного вакууму дозволили встановити фізичні явища, які на наш погляд можуть наблизити відповіді на перераховані вище питання. Йдеться, зокрема, про фізичні ефекти, в яких при протіканні електричного струму через електропровідну середу, вміщену в магнітне поле, в зонах розташування електродів виникають градієнти температури середовища, а також вихрові рухи середовища,

обумовлені появою моменту сили в напрямі перпендикулярно вектору магнітної індукції. Ми вважаємо, що і в основі вічної мерзлоти на Землі і низьких температур в полярних зонах Землі лежить температурний ефект. Де магнітне поле має такий же напрямок, як і напрям магнітного поля Землі, а обертання електропровідної рідини - має такий же напрямок, що і напрям обертання Землі. На Землі велика різноманітність природних комплексів. Вони розрізняються за величиною, за характером утворення. Всі природні комплекси є зональними і азональними. Основою для виділення зональних комплексів є переважно

кліматичні чинники. Це передусім кількість сонячного тепла і співвідношення тепла і вологи. Залишається з'ясувати, де ж та «земна батарея», яка своїм «плюсом» підключена до земних полюсів, а «мінусом» до екватора і чи є така батарея взагалі? Виявляється, така «батарея» існує в Космосі. Вона й змушує

Землю обертатися.

3. Сонце – космічна батарея – Земля.

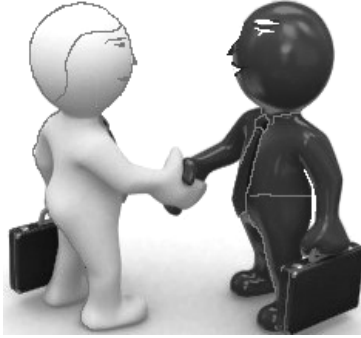
Для підтвердження сказаного вище скористаємося результатами космічних досліджень. Якщо розглянути Землю і ближній космос, то можна побачити наступне. Земля знаходиться в потоках сонячного вітру, який являє собою в основному потік протонів і електронів. У 1958 р. був відкритий радіаційний пояс Землі. Це величезна зона в космосі, що охоплює Землю в області екватора. У радіаційному поясі осно-

вними носіями зарядів є електрони. Їх щільність на 2-3 порядки перевищує щільність інших носіїв зарядів. Розподіл електричних зарядів у приполярних і в приекваторіальних областях Землі призводить до того, що в космосі у Землі є величезної потужності батарея. Її «плюс» знаходиться в зонах північного і південного полюсів, а «мінус» в зоні екватора. Для електричного струму від космічної батареї ланцюгом є атмосфера Землі і сама Земля: від полюсів - до екватора. У такому ж напрямку протікає струм в рідинах, де спостерігається зниження температури, як в зоні осі обертання електропровідної рідини, так і в зоні земних полюсів, спостерігаються низькі температури. Знаходить пояснення суперечність: чому тепловий потік, що йде від центру Землі - до її поверхні, не в силах впоратися з вічною мерзлотою. Між нашою планетою та навколишнім середовищем постійно відбувається енерго-масо-обмін. Планета постійно отримує колосальний обсяг енергії від Сонця

через випромінювання, в той же самий час, частину цього енергетичного потоку вона віддає в Космос у вигляді як віддзеркаленого випромінювання енергії.

4. Причини виникнення циклонів, тайфунів та торнадо.

А тепер ми коротко пояснимо нашим читачам причини виникнення циклонів, тайфунів та торнадо. Як відомо, в екваторіальній зоні Землі ніколи не буває тайфунів, смерчів і циклонів. Тропічні циклони зазвичай виникають на відстані щонайменше 550 км, або 5 градусів широти від екватору, лише там ефект Коріоліса досить сильний для відхилення вітру й закручування вихру. Вітри в

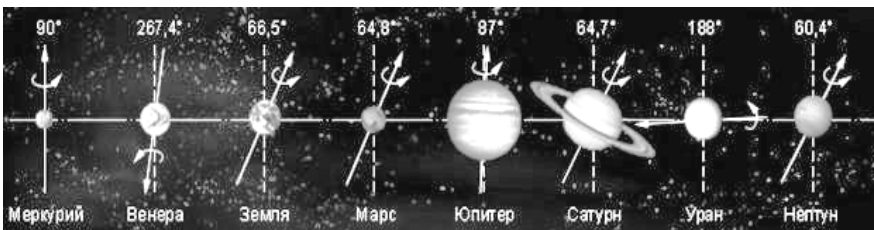
циклонах в північному півкулі дмуть проти годинникової стрілки, а в циклонах в південній півкулі дмуть за годинниковою стрілкою. Традиційно це пояснювалося впливом відхиляючої сили Коріоліса, що виникає при обертанні Землі. Відсутністю сили Коріоліса на екваторі, відповідно традиційно пояснювалося відсутність циклонів - в зоні екватора. (*Примітка:* Сила Коріоліса (франц. вчений Г.Г.Коріоліс), одна з сил інерції, що існує в системі відліку, що обертається і виявляється при русі в напрямі під кутом - до осі обертання).

Ми вважаємо, що в механізмі утворення циклонів, торнадо, смерчів основний внесок вносить не Коріолісова сила і конвекційні потоки повітря, а електричні струми в атмосфері і магнітне поле Землі. Сила Коріоліса також проявляється, але вона не є єдиною й основною. Однак Коріолісову силу традиційно вважали єдиною, в той час, як вона лише маскує той фізичний ефект, який грає основну роль. Ці два фактори діють спільно. При цьому один з факторів -- силу Коріоліса, вчені враховували, а про існування іншого чинника ніхто не підозрював.

В той же час, ще в 1908 р. були виявлені в полярних зонах сильні електричні струми, спрямовані до Землі. Їх називали авроральними електроструменями. Потім були виявлені і екваторіальні електрострумені. Ми вважаємо, що при протіканні струмів в умовах існування магнітного поля Землі виникають

вищеназвані атмосферні явища - циклони, смерчі. Ми вважаємо, що ці явища в атмосфері, походять від впливу «космічної батареї», утвореної негативним зарядом радіаційного поясу Землі і позитивним зарядом приполярних космічних зон в умовах магнітного поля Землі. Як ми вже казали, ця ж «космічна батарея» обертає Землю і її потужність - величезна. Її постійно заряджає Сонце своїм сонячним вітром. Після спалахів на Сонці, заряд «космічної батареї» зростає, що призводить до коливань швидкості обертання Землі.

Цей же механізм робить значний внесок в висвітлення зон холоду в полярних областях. Цей же механізм вносить основний внесок в підтримання вічної мерзлоти. Цей же механізм призводить до утворення циклонів, вихорів, смерчів. Як бачимо, і обертання планети, і виникнення полярного холоду, і поява вічної мерзлоти, і утворення вихорів, циклонів, торнадо, і температурні ефекти в циклонах і смерчах зумовлені єдиним механізмом. Все це - результат дії виявлених інтегральних електро-магніто-гідро-динамічних і термічних ефектів.

5. Деякі припущення. В той же час професор Рижиков В.С робить припущення. Якщо вважати, що в середині Землі проявляється такий ся температурний ефект, і утворюється тверда фаза в рідкому ядрі Землі. Тоді всередині рідкого ядра, по земній осі повинен розташовуватися твердий kern, розтоплене ядро планети пронизує твердий kern в напрямку від одного полюса до іншого. Тоді наявність твердого керна призведе до того, що розплавлене ядро Землі, буде мати не кулясту форму, як це прийнято вважати, а форму близьку до форми керна.

Далі, вам відомо, що приблизно кожні 500 тис. років на Землі відбувається зміна полярності магнітних полюсів. Північний і південний магнітні полюси планети міняються місцями. Якщо відбудеться зміна магнітних полюсів, то це призведе до перерозподілу температур на Землі. У результаті підвищиться

температура на полюсах і знизиться на екваторі. Як наслідок - зникнуть полюса холоду. Крижані шапки планети розтануть, клімат стане помірний по всій планеті. Полярні зони будуть прогріватися за рахунок прояву описаного температурного ефекту, а температуру в екваторіальній зоні буде знижувати цей же ефект, діючи проти сонячної радіації. Поміняються напрямки обертання циклонів. Циклони в північній півкулі будуть мати обертання за годинниковою стрілкою, а в південному проти годинникової стрілки. Тверде суб'ядро планети і наш передбачуваний kern повністю розплавляться. Але найголовніше, зміниться напрям обертання Землі! Сонце зупиниться, потім піде назад і стане сходити на заході, а заходити на сході.

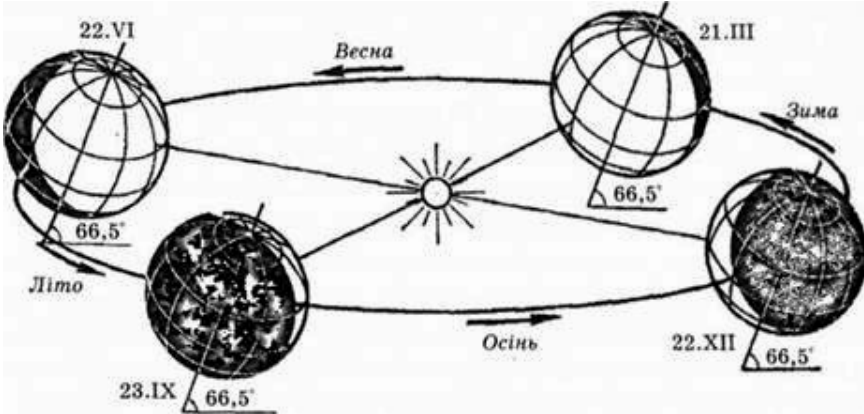

6. Земна ось. І на останнє питання читачів: Чому Земля має нахил осі свого обертання? Чому вісь обертання спрямована строго до точки руху Сонячної системи, тобто до Полярної зірки? Чому Полярна зірка не рухається, а «стоїть» на місці? Професор Рижиков В.С. відповів так, якби ви могли подивитися на Землю з боку, то вирішили б, що в Землі дуже погана постава, або нахил. Земля, немовби рухається навколо Сонця, нахилившись трохи вбік, (як вітрильник при сильному вітрі). Кут нахилу земної осі становить 23,5 градуса від вертикальної лінії. Ми думаємо, що це відбулося під час смертоносних гонок 4,6 млрд. років тому, коли утворилася наша Сонячна система.

Сонце, Земля й інші вісім планет у нашій планетній системі утворилися з обертаної хмари міжзоряних газу й пилу. Учені вважають, що Земля виросла до розмірів планети, поглинаючи частки, що зіштовхувалися з нею. За мільйони років, утворювалися й руйнувалися світи, з їхніх частин формувалися планети в сучасному виді. Природний супутник Землі – Місяць можливо утворився при зіткненні розпеченої Землі з більшим космічним тілом, але є інші теорії, про які ми говорили раніше.

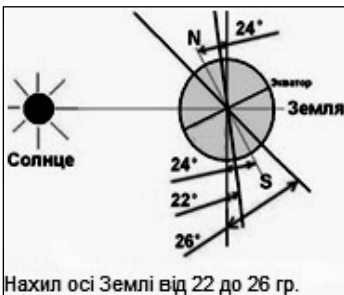
Завдяки нахилу земної осі - відбуваються зміни пір року. На думку Кларка Чепмена, астронома із Планетарного наукового інституту в Таксоні, штат Арізона, для того, щоб додати Землі її нинішню орбіту, потрібен був гігантський вибух і цей остан-

ній вирішальний вибух створив на Землі пори року – тобто 4 пори року. Але як же це відбулося? Чепмен підкреслює, що якби вісь Землі була строго перпендикулярна її орбіті, зміни пір року практично б не було. Орбіта Землі не ідеальна за

окружністю, тому температура на Землі трохи знижувалася б при віддаленні Землі від Сонця. А у міру наближення Землі до Сонця ставало б небагато тепліше, але зміни погоди не було. У нас не було б ні зими, ні осені, ні весни, ні літа.

У результаті Великого вибуху, Північний полюс Землі нахилений до Сонця протягом півроку, а протягом наступного півріччя, він нахилений у протилежну сторону. Коли Північний полюс Землі нахилений у бік Сонця, у Північній півкулі тепло і яскраво світить Сонце, там дні довгі. Якщо ночі починають подовжуватися стають холоднішими, виходить, що Північний полюс почав нахилитися в протилежну від Сонця сторону. У Південній півкулі Землі картина протилежна, тобто коли в Північній півкулі тепло, у Південній - холодно, і навпаки.

(Примітка: Вісь обертання Землі нахилена до площини орбіти під кутом $66^\circ 33'$, завдяки чому відбувається зміна пір року. Коли Сонце знаходиться над Північним тропіком ($23^\circ 27'$ пн. ш.) у Північній півкулі Землі починається літо, при цьому Земля знаходиться найдалше від Сонця. У Південній півкулі літо починається, коли

Сонце підіймається над Південним тропіком ($23^{\circ}27'$ пд. ш.). У цей час у Північній півкулі починається зима. Тяжіння Сонця, Місяця й інших планет не змінює кута нахилу земної осі, але призводить до того, що вона переміщується по круговому конусу. Це переміщення називається прецесією. У наш час Північний полюс направлений на Полярну зірку. За наступні 12 000 років земна вісь у результаті прецесії пройде приблизно півдороги і буде направлена на зірку Вега. Повний цикл цієї прецесії складає бл. 25 800 років і має істотний вплив на кліматичний цикл. Двічі на рік, коли Сонце знаходиться безпосередньо над екватором, і двічі на місяць, коли аналогічне положення займає Місяць, тяжіння, зумовлене прецесією, зменшується до нуля і відбувається періодичне збільшення і зниження темпів прецесії. Кожні 18,6 років відбувається нутація коливальних рухів земної осі. Ця періодичність (за значущістю впливу на клімат), займає друге місце після зміни пір року, кінець примітки).

На закінчення зустрічі, професор Рижиков В.С. розповів про *додаткові та неймовірні теорії Всесвіту*:

1. Велика заморозка – це наукова теорія про те, як закінчить своє століття наш Всесвіт. Хоча сам процес не буде схожий на перетворення всього в Космосі в брили льоду, але проблема буде дуже серйозною. Всесвіт має певну кількість енергії, а коли ця енергія буде витрачена, відповідно до наших теорій, Всесвіт стане сповільнюватися. Інакше кажучи, Земля повільно стане губити тепло, тому що тепло утворюється рухом енергетичних часток. Сповільнюючи швидкість руху, усе в нашому Всесвіті в остаточному підсумку - зупиниться.

2. Соліпсизм – це філософська теорія затверджує, що ніщо не можна довести, за винятком нашого існування, або розуму. Спочатку це може здатися дурною теорією, адже хто захоче заперечувати, що світ довкола нас реально існує? Втім, довести те, що реальність існує насправді - неможливо, а от існування індивідуальної свідомості довести можна. Якщо ви не вірите, спробуйте згадати всі яскраві сни, які коли-небудь, ви

бачили в житті. Те, що ви бачили, перебуваючи у сні, здавалося вам реальністю? Ви думаєте, що можете довести собі існування ваших рідних і близьких, тому що ви можете доторкнутися до них? Це не так.

Візьмемо приклад, люди, що перебувають під дією наркотику ЛСД, можуть із упевненістю сказати, що бачили й торкалися різних людей і предметів, однак це були всього лише галюцинації. У такий же спосіб не можна стверджувати, що реальність, у якій ви зараз перебуваєте, є тією же галюцинацією.

Тоді існування чого ж у нашому світі можна довести? Виявляється, ми можемо із упевненістю говорити про існування тільки наших думок. Відразу пригадується сюжет відомого фільму «Матриця». Імовірно, його придумали прихильники теорії соліпсизму.

3. Ідеалізм – це філософська концепція, що затверджує, що всі речі у світі існують як ідея в нашій свідомості. Джордж Берклі, відомий філософ ідеаліст, розумів, що його теорії розцінювалися сучасниками, як дурні й неспроможні.

Один з його опонентів закрив очі й ударив ногою камінь. У такий спосіб він хотів показати, що якби камінь дійсно існував тільки в його розумі, він не міг би штовхнути його із закритими очима. Берклі на це заявив, що існує дуже могутній і всюдисущий Бог, що одночасно може сприймати всі й усіх. Наскільки правдоподібною здається ця теорія - вирішувати вам.

4. Філософія Платона. Кожний з нас чув про Платона - самого знаменитого давньогрецького філософа, у якого теж були свої думки із приводу реальності. Платон затверджував, що крім світу, знайомого кожному з нас, існує інший світ – «мир прекрасних форм». Всі речі, які ми бачимо навколо себе – це усього лише тіні, імітації дійсних речей. Платон уважав, що геть усе створено з однієї й тієї ж субстанції. Це означає, що повітря, золото й собачі екскременти - все це складається з тої самої речовини, яка представлена в різних видах. Відповідно до подань сучасної науки, ця теорія не так далека від істини.

5. Презентизм. Час - це те, що ми сприймаємо, як щось саме собою зрозуміле. Ми ділимо його на минуле, сьогодення й майбутнє. Філософи-презентизти вважали що минулого й майбутнього не існує, реально є тільки сьогодення. Інакше кажучи, учорашнього дня взагалі не існує, а ця книга, яку ви держите в

Руках - буде в майбутньому, тільки якщо ви знову станете її читати. Майбутнього не існує, тому що час не може бути одночасно за чимось і спереду чогось, так затверджував філософ Августин Блаженний.

6. Філософський підхід - етерналізм. Етерналізм являє собою прямо протилежну теорію - презентизму. Відповідно до філософії етерналізму, час насправді має безліч шарів і може бути порівнянне з бісквітним тортом. Всі ці шари існують одночасно, але який саме шар бачить певний спостерігач, залежить від того, де саме він знаходиться. Наприклад, динозаври, Друга світова війна й леді Гага існують в одному часі, але можуть розглядатися з різних кутів. Відповідно до цієї теорії, майбутнє вже давно визначене, а вибір варіантів - усього лише ілюзія.

7. Уявний експеримент «Мозок у колбі» - це різновид уявного експерименту, проблема, з якою зіштовхуються філософи й учені, які припускають (як і більшість людей), що зовнішній світ цілком доказовий. Тоді в чому ж проблема? Представимо на хвилину, що ми - усього лише «мозок у колбі», а всі наші почуття контролюються інопланетянами або вченими. Як ми про це довідаємося? І як ми можемо спростувати можливість такої ситуації? Снову згадаємо «Матрицю» і всі події боротьби.

Цей експеримент перегукується з ідеями соліпсизму: ми можемо довести існування тільки нашої свідомості, все інше, що з нами відбувається й що ми бачимо - спірно.

8. Мультивсесвіт. За останні кілька років теорія про існування Мультивсесвіту широко обговорювалася в ученому світі. Відповідно до цієї теорії, існують нескінченна кількість паралельних світів або паралельних Всесвітів, які дуже нагадують наш власний світ, але з деякими розходженнями.

Теорія про Мультивсесвіт народжує ряд інших теорій. Наприклад, вона дозволяє припустити, що все, що ми придумуємо, може реально існувати в якомусь іншому світі. Те, що в нашому світі - усього лише вигадка й фікція, десь у паралельному світі може стати реальністю.

9. Феноменалізм. Вам цікаво знати, що відбувається з речами за вашою спиною? Філософи ретельно намагалися вивчити це питання й деякі з них прийшли до такого висновку: всі речі просто «зникають», коли потрапляють «за спину». Філософи-феноменалісти вважають, що все у світі існує доти,

поки нами сприймається. Інакше кажучи, ваш бутерброд із сиром існує тільки, якщо ви знаєте про його існування. Наприклад, дерева в дрімучому лісі, яких ніхто не бачить і про які ніхто не знає, не існують. Немає сприйняття, немає й існування.

І на останок, професор Рижигов В.С. розповів про деякі «Чудності п'яти реальних планет, до яких не додумалася фантастика». У кіно й по ТВ нам часто показують дивні інопланетні світи і в цих планет часто присутня якась тема «неймовірно, але факт». Наприклад, одна планета - це просто суцільний гігантський ліс, інша – велика сніжна пустеля, на третій – пов-

но ще чогось незвичайного. Очевидно, що планети влаштовані не так, як сприймаються оком. Усі знають, що єдина «тема» будь-якої реальної планети - це створити страшні жахи....

01. Планета, що пожирає світло. Спробуйте уявити собі пекло у вигляді планети. Хтось із вас напевно подумає про лиховісні й червоні від жару скелі, розпечених настільки, що запросто розплавлять Термінатора. А в когось в уяві з'явиться картина гігантської чорної «кулі смерті», де світло буквально вмирає на ваших очах. І так, спільними зусиллями ви тільки що уявили собі далеку, гігантську планету відому під назвою TrES-2b, планета Тьми.

Обертаючись навколо зірки в сузір'ї Дракона, гігант TrES-2b є самою чорною планетою із всіх виявлених людиною. Наскільки чорна? Страшно – чорна, вона поглинає (або пожирає) 99 відсотків падаючого на неї ззовні сонячного світла. Таким чином, вона чорніше вугілля, чорніше чорної акрилової фарби, чорніше холодного й підлого серця аморальної людини. І ця планета навряд чи коли-небудь змінить колір, не взираючи на те, що перебуває вона всього в 4,8 мільйони кілометрів від своєї зірки - Сонця. По астрономічних мірках це занадто близько, наприклад ви стоїте поруч із іншою людиною, упершись один до другого носами.

Не бійтеся, вас ніколи не висадять на цій Планеті Тьми як Робінзона й що ви не зійдете на ній з розуму від самотності, тому, що вас відразу вб'є температура планети TrES-2b, що усьо-

го в п'ять разів менше, ніж на поверхні Сонця. Ця жара зробила чорною поверхню планети і утворила озера пекельної магми.

Отже, планета TrES-2b поглинає майже все світло, що попадається на її шляху, і непроглядну чорність цієї планети порушують лише моря розплавленої смерті розміром із нашу Землю. Через диявольську жару над TrES-2b не утворюються хмари, і на думку деяких учених, це пояснює те, чому вона така «чорна - при чорна». Але ми не можемо пояснити той ненаситний апетит, з яким вона пожирає сонячне світло. Теорій на цей рахунок безліч. Можливо, це пов'язане з відсутністю якої б то не було атмосфери. Можливо, у цьому винуваті світлопоглинаючі частки натрію, що випарувався, або газоподібного окису титану, який плаває навколо планети. Особисто ми думаємо, це через те, що вільно прилягаючи одна до одної тектонічні плити планети TrES-2b буквально почорніли від ненависті після тисячолітнього тертя, по твердому ядру планети.

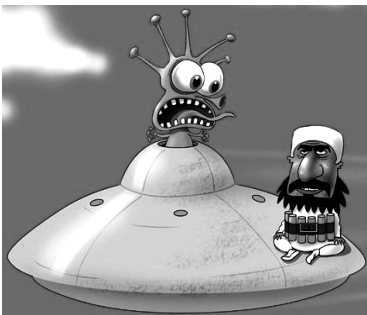

02. Планета, що проходить крізь Око Саурона. Цю чудесну назву одержала молода зірка Фомальгаут разом з навколишнім її космічним сміттям. Разом вони дуже схожі на гігантське око у відкритому космосі, яке не мигає – яке вічне – яке дивиться на вас з глибин нескінченності...

Це так нерозумно - наділяти зірку людськими якостями, коли щира картина набагато страшніша. Як приклад. Космічне сміття, камені, лід і пил створюють гігантський диск ока, що приблизно у два рази більше всієї нашої Сонячної системи. От з якими масштабами ми маємо справу. Находячись на відстані 25 світлових років від Землі небесне тіло розміром з Юпітера за назвою Фомальгаут «b» обертається навколо своєї зірки –

Сонця в центрі ока, під назвою Саурон. Оскільки це лише маленька «пташка» на величезному смітнику космічного сміття, цілком імовірно, що ця планета постійно вривається в це сміття, створюючи феєрверки планетарних масштабів з палаючих порід і льоду, що вибухає.

Але все стає набагато гірше, якщо задуматися про те, що Фомальгаут «b» проходить цей жорстокий і нещадний цикл лише через те, що інша планета - виштовхує її із ближньої коло зіркової орбіти, прирікаючи на вічне руйнування. Йде непримиренна війна планет, і це дійсний космічний прокляти Всесвітнього Розуму, або Бога і з нього цілком можна зробити дуже пристойний фільм у жанрі космічного жаху (боротьба планет).

03. Жарка планета. КІ 12557548 «b» - цю планету повільно катує смертним жаром її власна зірка - Сонце. Не багато перебільшивши, ми скажемо - менш драматично. Астрономи виявили екзопланету, що буквально випаровується на наших очах, утворюючи за собою курний кометний хвіст. Хвіст цей схожий на кривавий слід, що тягне

по землі вбивця. Але допомога цій планеті однаково не прийде. Тепер побільше наукової точності. Планета КІ 12557548 «b» обертається навколо своєї зірки-Сонця всього за 16 годин. А це значить, що температура на її поверхні занадто висока для існування скельних порід, мінералів і навіть для прогулянок. Але й це ще не все. Видимо, Всесвіт подивився на вмираючу КІ 12557548 «b», на її гори, що плавляться, на ріки магми й вирішив, що цього йому недостатньо. На КІ 12557548 «b» видні колосальні вулканічні виверження, буквально планетарного масштабу. Вони настільки потужні, що попіл летить у Космос, а краще сказати: «попіл випаровується через космічне випромінювання», тому що полетіти з КІ 12557548 «b» не може ніщо.

А тепер поговоримо про всі ті жахи, які приключаться з вами, якщо ви прилетите на Жарку планету КІ 12557548 «b».

По-перше, зверху на вас буде дивитися величезна яскрава зірка, що займає половину небокраю. Але часу подивуватися на вогненне небо у вас не буде, бо як ви станете дихати в

атмосфері, 90% якої становить порошкоподібна гірська порода? По-друге, якщо вас не прикінчать миттєвими численні землетруси й виверження вулканів, (а вони прикінчать, причому за наносекунду), вас підніме і віднесе в Космос, де ви перетворитесь в пил разом з іншими 100000 тонн маси, які зникають із цієї планети щомиті. Так що краще сидіть на Землі і нікуди не літайте.

04. Скривджена планета, яку постійно страчують. Приблизно так виглядає «схід» гарячого Нептуна Kepler-36 «с» при погляді з поверхні «суперземлі» Kepler-36 «b», до речі, Kepler-36 «b», це маленька планета в півтора разу більше нашої Землі. І її вічно й постійно кривдить старша сестра Kepler-36 «с», що схожа на Нептуна, будучи газовим гігантом.

Дві планети обертаються навколо своєї зірки-світила в сузір'ї Лебедя, і при цьому орбіти планет розташовані дуже близько одна до одної. На жаль, це приводить до того, що періодично вони сходяться настільки близько, що старша планета завдає серйозної шкоди - молодшій. У момент зближення Kepler-36 «с» буквально влаштовує страту своїй сестрі Kepler-36 «b», але замість куль - у неї величезна сила притягання, що перетворює маленьку сестричку в одне суцільне місиво із землетрусів і вулканічних вивержень, що терзають її поверхню.

Але ще гірше те, що в молодшій сестриці немає ні секунди на те, щоб оправитися після чергового прочухана. Коли вулкани на ній перестають викиди, її сестра з'являється знову, смердячи перегаром, і знову починає свої знущання. І це відбувається кожні 97 днів, як за розкладом. Кожні три місяці Kepler-36 «b» переживає майже повне спустошення й не встигає відновитися в проміжках. Проте молодша сестра тримається й напевно з кожним разом становиться все злішою. Ми добре знаємо, чим це може закінчитися. Знущатися над маленькими, можна лише до пори до часу, тому що раптово вони можуть схопити в руки ніж - і підуть трошити все навколо. Дамо Kepler-36 «с» ще кілька тисячоріч, і обіцяємо вам - молодша сестра зрештою не винесе знущань й «надере зад» старшій сестрі.

05. Сляна планета. Планета, де постійно йде горизонтальний дощ зі скла зі швидкістю близько 6500 км. на год. Зовнішність планети HD 189 733 «b» оманна. На перший погляд вона здається придатною для проживання й дуже схожою на Землю: така ж голуба куля, ніяких кілець, мов полум'я й непроглядна темрява. Можна навіть уявити собі, що там є хмари і які-небудь форми розумного життя.. Чого ж ми не летимо туди на

всіх парах? Вся справа в тому, що в дійсності HD 189733 «b» - не просто космічне катування для міжпланетних мандрівників, вона зовсім не придатна для життя. Це планета, на якій буквально йдуть зливи з осколків скла. У її атмосфері втримується велика кількість кремнію, які розсіюють блакитне світло. Блакитне фарбування планети стає ще яскравіше, коли її температура (вона як усередині вулкана) перетворює частки кремнію - в скло, а потім планета починає шпурляти осколки цього скла в усі сторони зі швидкістю до 6500 км. \ год. Виходить глобальне торнадо зі скла. Це картина настільки дивовижна, що навіть фантасти її не застосовують. Так що, хоча HD 189733 «b» і здається з боку чудесним місцем для відпочинку, це скоріше не планета, а сама велика піскоструминна машина у Всесвіті.

Підсумовуючи, ми кажемо: Із всіх картин, що розгортаються перед нашими очима, сама велична, картина зоряного неба. Ми можемо облетіти безліч світів Всесвіту, бо зоряне небо - це неозорий, нескінченний простір, заповнений іншим світами. Кожна зірочка, навіть ледве помітно мерехтлива в темному небі, являє собою величезне світило, часто більше гаряче і яскраве, чим наше Сонце. Що це за мири, як вони рухаються? Як далеко вони від нас? І чому ми так мало знаємо про Всесвіт? Ми кажемо - ні, не мало. Учені працювали і змогли визначити відстані до зірок, і довідалися що хтось свідомо спочатку вивірів всі розміри й відстані між планетами, і тільки потім запустив наш зоряний проект - Сонячну систему. Ми кажемо, подібна арифметична правильність, привела до зародження життя на нашій планеті Земля, бо цього хтось хотів.

Аномалії Сонячної системи

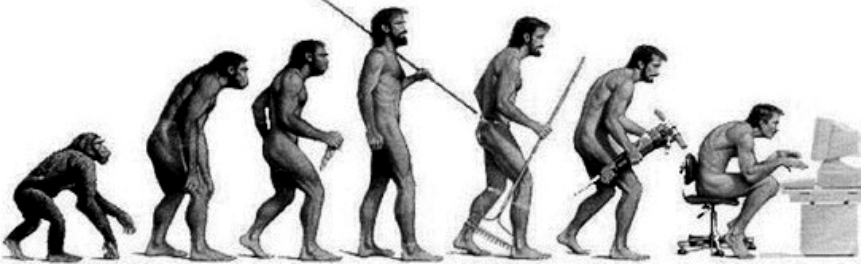
Відомий народний синоптик із Дніпропетровська Валерій Некрасов (на фото), про якого кажуть «сучасний Нострадамус» і який вміє «зазирати до небесної канцелярії» ділиться своїми думками: Ви вже знаєте, що навколишній світ є єдиним у своїй матеріальності. Це означає, що в ньому не повинно

бути нічого, крім матерії, не повинно існувати ніяких потойбічних і надприродних сил. Принцип матеріальної єдності світу - основоположний принцип матеріалізму. З цього принципу випливає, що будь-яке явище природи повинне мати природну причину і підпорядковуватися природним закономірностям. Кожне явище, є наслідком якогось іншого, чи якихось інших явищ і водночас є причиною нових явищ. Подібно до того як усяка сила, що надає якомусь тілу прискорення, завжди пов'язана з реальним тілом, так і всяка зміна у русі матерії у всіх без винятку випадках має матеріальну причину.

З цього випливає фундаментальний висновок про можливість пізнання світу. Якщо будь-яке явище має тільки природні причини і підпорядковується тільки природним законам, то не може існувати ніяких принципових перешкод, які б не дали змогу людині виявити ці причини і вивчити їх. Інше питання: скільки часу для цього знадобиться і яких зусиль це коштуватиме? Але в принципі будь-яке явище може бути пізнане людиною. Існування причинно-наслідкових ланцюгів, одна з найбільш загальних властивостей навколишнього світу. При цьому, треба мати на увазі, що послідовне чергування явищ у часі, ще не означає причинно-наслідкових відносин між ними.

Ще стародавні філософи на основі спостережень за різними явищами природи висловлювали думки про загальну необхідність, повторюваність і гармонійність світових процесів. Тим самим вони намагалися зрозуміти дійсний хід природних процесів, звільнитися від міфологічних уявлень про причини явищ. Закони науки відображають найбільш істотні, стійкі, пот-

рібні, головні зв'язки між явищами, що визначають їх взаємозалежність і взаємообумовленість, їх послідовність, характер їх перебігу. Будь-який об'єкт, явище, процес, будь-яка зміна має підпорядковуватися певним природним законам. Щоразу, коли в природі складаються ті чи інші умови, подальший хід подій відбуватиметься певним чином, залежно від тих законів.

Те, що реальний світ доступний науковому пізнанню, переконливо свідчить на користь існування об'єктивних законів, а також є одним з важливих аргументів на користь матеріальної єдності світу. А з принципу матеріальної єдності світу випливає принцип єдності законів природи. Принцип цей, однак, не слід розуміти буквально.

Єдність законів природи не означає, що всі об'єктивні закономірності є універсальними і діють завжди, скрізь та за будь-яких обставин. Інколи доводиться чути твердження про те, що існує «хімічна», «фізична» або «біологічна» єдність світу. Кажуть, наприклад, що наявність у зорях та інших космічних об'єктах тих самих хімічних елементів, які відомі нам на Землі, доводить «хімічну» єдність світу. Але таке твердження неправильне. Ми думаємо, що ніякої «хімічної єдності світу» насправді не існує. Хімічний склад різних космічних об'єктів далеко не однаковий, він визначається конкретними умовами. Те ж саме стосується «фізичної», «біологічної» та інших «єдностей» світу. Справжня єдність світу - в його матеріальності.

Що ж до єдності законів природи, то й вона полягає в тому, що ці закони властиві самій матерії, самому матеріальному світу. Учені кажуть, не існує законів, що стоять над матерією, відірвані від неї, встановлені надприродними силами. Конкретним виразом цієї єдності є все загальність законів природи. Це означає, що за однакових умов, рух матерії в широкому розумінні цього слова підпорядковується одним і тим самим

законам. «Найглибший фундамент науки, зазначав знаменитий датський фізик Н. Бор,— це впевненість у тому, що в природі однакові явища настають при однакових умовах».

Цей висновок справедливий і щодо Всесвіту: в однакових умовах діють одні й ті самі закони. Можна говорити про однорідність Всесвіту на рівні законів. Коли б це було не так, то опис Всесвіту в межах сучасної фізики взагалі був би неможливий. Саме однорідність Всесвіту на рівні законів забезпечує застосовність фундаментальних фізичних теорій - до явищ великих космічних масштабів, у тому числі до таких явищ, що їх ми на даному етапі розвитку науки не можемо безпосередньо спос-

терігати. Оскільки всі явища навколишнього світу підпорядковуються певним закономірностям, можуть виникнути помилкові уявлення про те, що закони природи стоять над матерією, що вони існують самі по собі, незалежно від неї. Людина не може встановлювати за своїм бажанням закони природи подібно до того, як вона встановлює закони юриди-

чні, змінювати їх, або керувати ними. Проте, пізнаючи закономірності, людина може певною мірою впливати на хід явищ.

Як приклад можна навести запуск космічного апарата до Місяця чи інших планет Сонячної системи. Здійснивши відповідні обрахунки, що ґрунтуються на знанні законів руху тіл у космічному просторі, вчені надають космічному апарату визначену за модулем і напрямом початкову швидкість у певній точці і тим самим забезпечують його рух по обраній траєкторії. В той же час є багато аномалій в Сонячній системі, нововідкриті факти вступають у суперечність з тими чи іншими відомими науці природними закономірностями, з надійно встановленими загальноприйнятими науковими уявленнями, що добре зарекомендували себе, або не дістають у межах існуючих фундаментальних наукових теорій задовільного пояснення.

Справа в тому, що матерія нескінченно різноманітна і наші знання про неї завжди відносні. Інакше кажучи, будь-яка наукова, у тому числі фізична теорія, якою б фундаментальною

вона не була, має певні межі застосування. Це означає, що в природі завжди існують явища, які не можуть бути описані за допомогою наукових теорій.

Про аномалії Сонячної системи, наука знає, але немає поки чіткої відповіді. Учені з Лабораторії реактивного руху НАСА й Національної лабораторії Лос-Аламоса (США) склали список астрономічних явищ, що спостерігаються в Сонячній системі, які пояснити зовсім неможливо. Ці факти багаторазово перевірені, і сумніватися в їхній ре-

альності не доводиться. Так тільки в існуючу картину світу вони зовсім не вписуються. А це означає, що або ми не зовсім правильно розуміємо закони природи, або... хтось ці самі закони постійно міняє на свій розсуд.

1. Хто розганяє космічні зонди? В 1989 році дослідницький апарат «Галілео» відправився в далеку подорож до Юпітера. Для того щоб додати йому потрібну швидкість, учені використали «гравітаційний маневр». Зонд двічі наближався до Землі так, щоб сила гравітації планети змогла його «підштовхнути», надаючи додаткове прискорення. Але після маневрів швидкість «Галілео» виявилася вище розрахованої. Диво в тому, що методика була відпрацьована, і раніше всі апарати розганялися нормально. Потім ученим довелося відправляти в далекий Космос ще три дослідницькі станції. Зонд NEAR відправився до астероїда Ерос, «Розетта» полетіла вивчати комету Чурюмова-Герасименко, а «Кассіні» пішла до Сатурна. Всі вони робили гравітаційний маневр однаково, і у всіх остаточно швидкість виявлялася більше розрахункової - за цими показниками учені почали стежити всерйоз після заміченої аномалії з «Галілео». Пояснення тому, що відбувається, не було. Зате всі апарати, (відправлені до інших планет уже після «Кассіні»), дивне додаткове прискорення, при гравітаційному маневрі, вже

чомусь не одержували. Так що, або хто у період з 1989 року («Галілео») по 1997 рік («Кассіні») надавало всім зондам, що йшли в далекий Космос, додатковий розгін? Учені дотепер розводять руками: вони не знають, кому знадобилося «підшто-вхнути» чотири супутники за ці роки? В уфологічних колах навіть виникала версія: «якийсь Вищий розум вирішив, що треба б допомогти землянам в дослідженні Сонячної системи. Починаючи з 1998 року і по 2013 рік цей ефект не спостерігався, і чи виявиться він коли-небудь ще – вченим невідомо.

2. Чому наша Земля «тікає» від Сонця? Учені давно навчилися вимірювати відстань від нашої планети – до Сонця. Зараз вона вважається рівним 149 597 870 км. Раніше думали, начебто ця відстань незмінна. Але в 2004 р. російські астрономи виявили, що Земля віддаляється від Сонця приблизно на 15 сантиметрів у рік.

Відбувається те, що раніше описували лише у фантастичних романах: планета Земля почала відправлятися у «вільне плавання». Природа цієї подорожі, поки невідома. Звичайно, якщо швидкість віддалення не зміниться, то пройдуть ще сотні мільйонів років, перш ніж ми відійдемо від Сонця настільки, що планета Земля - змерзне. Але можуть бути зміни: раптом швидкість збільшиться. Або, навпаки, Земля почне наближатися до Сонця? Ми не знаємо, що буде відбуватися з Землею - далі.

3. Хто не пускає американські зонди у космічну подорож. Американські зонди «Піонер-10» та «Піонер-11» були запущені у 1972 й 1983 роках. До нинішнього моменту вони вже повинні були вилетіти за межі Сонячної системи. Однак, ці зонди по незрозумілим причинам почали міняти траєкторію, немов невідома сила не хоче відпускати їх занадто далеко у Космос. «Піонер-10» відхилився вже на 400 тис. км. від розрахованої траєкторії. «Піонер-11» у точності повторює шлях побратима. Є безліч версій: вплив сонячного вітру, витік палива, помилки програмування. Але всі вони не занадто переконливі, оскільки обидва зонди, запущені з інтервалом в 11 років, поведуться

однаково. Якщо не взяти до уваги інтерес інопланетян, або божественний задум Вищого Розуму, не випустити людей за межі Сонячної системи, та можливо саме зараз проявляється вплив загадкової темної матерії. Або ж діють якісь невідомі нам гравітації.

4. *Що таїться на окраїні нашої системи?* Далеко за карликовою планетою Плутон є загадковий астероїд Седна - один із самих великих у нашій системі. У першому томі, (другий розділ) «Акце-

нти сивої давнини» ми вже коротко розповідали про Седну, як про планету. Навесні 2004 року американський космічний телескоп Spitzer на окраїні Сонячної системи виявив нову планету, яку назвали Седною, на честь ескімоської богині океану. До цього моменту, офіційно, останньою планетою Сонячної системи вважали Плутон, відкритий у 1930 р. Астрономи вирахували, що Седна більша, ніж астероїд, але менша, ніж усі відомі планети: її діаметр - мінімум 2000 км. Для прикладу, 9-та планета Сонячної системи - Плутон має в своєму поперечнику 2250 км.

З того часу завдяки найновішим астрономічним засобам поблизу нашого Сонця було виявлено велику кількість різних об'єктів, але Седна – найкрупніша серед них. Багато вчених протягом десятиліть висловлювали припущення про те, що за орбітою Плутона повинна існувати ще одна планета, яку умовно називали Трансплутон....

Седна вважається самим червоним об'єктом у нашій системі - вона навіть червоніша Марса. Чому так - невідомо. Але головна загадка Седни в іншому. Свій повний виток навколо Сонця вона робить за 10 тисяч років. Причому звертається по дуже витягнутій орбіті. Чи то цей астероїд/планета прилетів(ла) до нас із іншої зоряної системи, або, може бути, як вважають деякі астрономи, із кругової орбіти його збило гравітаційне притягання якогось великого об'єкта. Якого? Астрономи ніяк не можуть його виявити. Протягом найближчих 72 років Седна буде наближатися до Землі, що дозволить краще вивчити цей незвичайний об'єкт.

5. Чому ми стоїмо не по ранжиру? У всіх вивчених астрономами зоряних системах, планети розташовуються по ранжиру: чим крупніше планета, тим ближче вона до власного світила. У нашій же Сонячній системі – «каша малаша», планети гіганти: Сатурн й Юпітер - розташовуються в середині системи, пропустивши вперед малі планети: Меркурій, Венеру, Землю й Марса. Чому так відбулося – нам невідомо. Якби в нас був такий же порядок, як в інших Сонячних системах, то Земля б перебувала весь час у холоді, як нинішній Сатурн. А там панує пекельний холод і ніяких умов для розумного життя. Згадайте ми вам раніше розповідали про «земну ось» і зазначали: Завдяки нахилу земної осі - відбуваються зміни пір року на нашій планеті. От і виходить, що для вчених, вищезазначені фрагменти - частини головоломки. Причому на сьогодні всі частини головоломки нашої Сонячної системи ще не знайдені. А зараз перейдемо до глобальних катастроф в Сонячній системі, де нам прийдеться звернутися до пірамід, Марса, Фаетона тощо.

Глобальні катастрофи в Сонячній системі

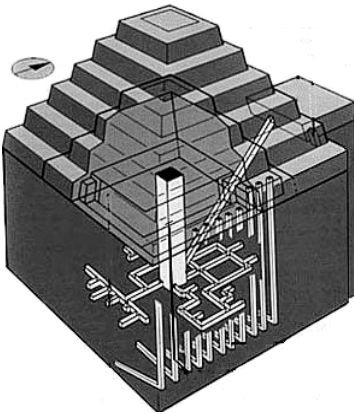

Як не дивно, але для зрозуміння глобальних катастроф, які були в нашій Сонячній системі, нам прийдеться звернутися до єгипетських пірамід, зауважив у бесіді за «круглим столом» Валерій Некрасов з Дніпропетровська, про якого ми вам вже розповідали. Він висловив цікаві речі які згодом прийняли форму «загальної

думки». Виходить, що усипальниці фараонів, це не просто – піраміди, а високотехнологічні спорудження, які працюють космічними перетворювачами енергії. Сам процес проектування і будівництва таких грандіозних споруд вимагав від давньоєгипетських інженерів неабияких знань і досвіду. Як приклад, візьмемо піраміду Хеопса (Хуфу), найбільшу поміж єгипетських пірамід, єдину з «Семи див світу», яка збереглася до наших

днів. Входить у трійку найвідоміших пірамід на плато Гіза: Хеопса, Хефрена і Мікерина.

За геометрією споруда - є чотиригранною рівносторонньою пірамідою. Грані піраміди чітко зорієнтовані на чотири сторони світу з точністю до трьох хвилин. Піраміда, складена з 2300 кам'яних блоків загальною вагою близько 7 млн. тонн, висотою 146,6 м, (що дорівнює висоті 50 поверхового хмарочоса) і довжиною основи у 233 м. З початку піраміда мала довжину сторони квадратної основи 233 м, площу його $54\,289\text{ м}^2$ і висоту 146,6 м. Тепер, в результаті зняття облицювальних плит (для повторного використання) і верхньої частини внутрішньої кладки вершини піраміди, від часу і внаслідок підйому рівня піску, ці величини складають 227,5 м, $51\,756\text{ м}^2$ і 137 м, довжина похилих граней — 173 м, а об'єм піраміди — $2,6\text{ млн. м}^3$. Для будівництва було використано близько 2,3 мільйони блоків нумулітового глинястого вапняку, укладених в 210 ярусів (нині 203). Середня вага одного блоку становить 2,5 тони. Найважчий - 7,5 тон. Загальна вага піраміди 5,7 млн. т. Облицювання піраміди із полірованого декоративного білого вапняку не збереглося, так само як і вкрита листовим золотом - вершина споруди. 1168 року візир Шавур наказав спалити Каїр, щоб він не дістався хрестоносцям. Жителі Каїра вимушені були зняти облицювальні камені з піраміди, для того щоб збудувати собі нові будинки.

І ще одне, у Єгипті знайдені далеко не всі піраміди, це відкриття зробили археологи з університету Північної Кароліни, завдяки супутниковим знімкам. На фотографії вони побачили дві групи дивних об'єктів, майже повністю занесених піском. Перший комплекс, перебуває майже в самому центрі пустелі, недалеко від міста Абуситхом, тут чітко видно гігантське спорудження трикутної форми, воно в 3 рази більше піра-

міди Хеопса. Ще одна велика піраміда перебуває у 200 км. на північ. Але чи випадково, що всі ці об'єкти до сих пір не були знайдені, і яке їхнє призначення на Землі?

Доповнюючи Валерія Некрасова, ми повинні сказати, що таємниці Всесвіту зберігають не тільки піраміди, але й поруч у древніх храмах. Їхня архітектура унікальна, а скульптури й розписи досконалі. В той час більшість пірамід не мають ніяких написів. Тоді як храми - основне джерело культурної й наукової спадщини древньої, високо розвиненої цивілізації. Почнемо наш розгляд із «головного хранителя таємниць древності» - храму у Дендері, як особливого місця, він перебуває вдалині від туристичних маршрутів, і порівняно мало вивчений. Учені не можуть пояснити фантастичні розписи на його стінах. Там зображені невідомі нам технологічні процеси....

Ось розповідь Бондар Людмили Василівни (на фото) з Міжнародної організації «Центр космічних зв'язків» м. Донецьк: Це був величезний ритуальний комплекс, до наших днів уцілів, лише головний храм самої Хатхор - богині любові, жіночності й родючості. Коли він був побудований, археологи сказати не можуть. На стінах зустрічаються ієрогліфи з іменами фараонів самих різних епох. А так названі надписи

будівельників того часу, свідчать, храм зводили не люди, а напівбоги, які правили древнім Єгиптом після богів, (але ще до фараонів). Цьому храму зробили реставрацію в повній відповідності, із проектом складеному в часи напівбогів.

Древні тексти говорять, у храмі Хатхор проходили присвята Верховні Жерці й фараони. Конструкція храму повинна бути неймовірно важливою для цих містерій. Біофізики встановили там особливе електромагнітне тіло. Хоча випромінювання - немає. Є тільки хвилі планети, але вони багаторазово підсилюються за рахунок матеріалів стін, і певного розміру приміщень. Імовірно, це було зроблено не випадково. Підвищене випромінювання хвиль впливає на мозок людини, у такий спосіб можна ввійти в особливий стан свідомості. Там використовували ефект «стоячих хвиль». Якщо туди зайти й зосередитися просто на відчуттях тіла, то починаєш почувати, що навіть тіло на ці хвилі реагує. І це не самонавіяння, це реакція тіла на електро-

магнітні, або на акустичні хвилі.

Наприклад в залі Анубіса - бога мертвих, з головою шакала, людей охоплює непояснений жах і паніка. Але це не містика, це ще не вивчена фізика цього місця. Учені припускають, що приміщення породжує або підсилює природний інфразвук. А інфразвукові хвилі, до слова, краще інших без змін передаються на більші відстані. Видимо, храм влаштований таким чином, що на кожному рівні частота хвилі буде різна. Навіщо це було зроблено - вченим поки не відомо. Можливо, там на кожному поверсі стояло своє устаткування, що реагувало на певну довжину хвилі. І взагалі по самих легендах, які пов'язані з Дендерой, і по зображеннях, які там є, створюється враження, що цей комплекс мав безпосереднє відношення до людської біології. Може це був оздоровчий центр, може «оживлювальний» центр, може там проводили якісь експерименти.

Науковий керівник Міжнародної організації «Центр космічного зв'язку» Лещенко Геннадій Якович зазначає: Дивні загадки зберігають крипти - древні підземелля храму Хатхор. Це 14-ть дивних приміщень, вирізаних у товщі стін підстави. Саме тут перебувають картини, що породжують стільки питань. Наприклад, викликає питання предмет у руках богів? Причому ті ієрогліфи означають енергію й безсмертя? Може це інструменти, що дозволяють впливати на швидкість плину внутрішнього, біологічного часу людини. І коли мова йде про організм людини, про ті механізми, за допомогою яких він функціонує, і які дозволяють взаємодіяти енергії людини з «зовнішнім Космосом», все це так чи інакше пов'язане з «полями часу». Є картина, де усередині лампи сидить змія, ученим поки ця інтерпретація не відома. Який процес тут зображений? Прихильники альтернативної історії говорять - це електролампи й гальваніка. Як аргумент приводять довід, чим висвітлювалися ці крипти при нанесенні барельєфів, якщо в жоднім із них не знайдені сліди кіптяви або масла?

Сама головна цінність Дендерського храму - різнобарвні розписи на стелях, частина з яких зберегла свою пишноту й до наших днів. У головному залі з масивними колонами на висоті 18 метрів зображений лінійний зодіак, а на верхньому поверсі круглий календар. На жаль, оригінальний золотий календар перебуває у Франції, він був сколений і повезений французьки-

ми археологами, під час вторгнення в Єгипет. Сьогодні він зберігається в Луврі, сотні астрологів з різних країн, намагалися датувати положення зірок на «календарі катастроф». Але у них нічого не вийшло, жодна дата, аж до тритисячного року до нашої ери не співпала. Далі вглиб століть дослідники заглядати не стали, і даремно. Ми думаємо що це своєрідний «календар катастроф», дуже важливих подій, які відбулися в Сонячній системі за останні кілька десятків тисяч років. У календарі за допомогою математики й геометрії записане найважливіше послання до людства.

На Дендерському Зодіаку зображене зоряне небо, але не сьогоднішнє, а те котре люди бачили 13 тисяч років тому, і планету Сонячної системи на одну більше, від тієї кількості, що знаємо ми. На всій іншій картині - ідеальний збіг астрономічних координат, але деякі фігурки, що зображують сузір'я

й планети «стоять» не там, де повинні бути. Навряд чи це випадково і свідчить про те, що цього не може бути, бо це так званий стоп-кадр, і нам із цього моменту потрібно починати розшифровку. Між Марсом і Юпітером на Дендерському Зодіаку зображена невідома нам планета, її символ «Сет», set - це бог війни й руйнування. Виходить, ця невідома планета була знищена. Дійсно, сьогодні між Марсом й Юпітером є пояс астероїдів. Астрономи припускають, що там була планета, її назвали відповідно давньогрецькому міфі - Фаетон. Виходить, єгиптяни зафіксували загибель Фаетона на цьому Зодіаку.

На цьому Зодіаку присутня ще друга катастрофа. Друга дія Апокаліпсиса пов'язана з нашою планетою. Після загибелі фаетона час на Землі зупинився, потім пішов у зворотну сторону, і згодом повернувся у своє русло. Це можна зрозуміти з розташування богів часу - деканів. У своїй шкалі, або тимчасовому циклі вони стоять нерівномірно. Таке розташування можливе від удару астероїда, що змусив планету обертатися у зворотну сторону. Чи був це уламок Фаетона? На Зодіаку є фігура богині, що зображує Землю, вона тримає на протягненій руці бабуїнів, а бабуїни позначають Тота - бога Місяця. Це означає,

що Земля одержала Місяць після катастрофи. Є ще одне зображення. Терези, у центрі дитячий палець, що прикладений до рота. Виходить, що Земля з Місяцем зрівноважили якесь небесне тіло. А от яке тіло - це для нас таємниця. Це не єдина космічна катастрофа минулого, і що саме гірше всього, подібні страшні події відбуваються періодично. На ньому чітко вказує цикл катастроф. Це грубо - 26 тисяч років, про які ми вам розповідали в 1 томі «Акценти сивої давнини», (і цей цикл повторюється). А це значить, що Земля попадає в певні крапки, які на Зодіаку позначені - регулярно. Ця регулярність виражається в дуже своєрідному розташуванні деканів. Виходить, що опокаліпсис неминучий, але коли він буде - поки незрозуміло. Однак наскільки вірна розшифровка Дендерського календаря, і чи підтверджують її інші факти? Так, є багато підтверджуючих фактів.

Слово має Канюка В. Є., (на фото) уфолог і кріптозоолог із Запоріжжя, дослідник аномальних явищ, сніжної людини, НЛО й багатомірних світів. Керівник Запорізької обл. асоціації уфологів. Понад 30 років Канюка В.Є. займається пошуком свідчень аномальних явищ в природі. На його рахунок 58 різних експедицій. З них 8 разів був в експедиціях на Памірі, організованих найвідомішим у СРСР альпіністом і

керівником пошуків сніжної людини Ігорем Тацлом. Канюка В.Є. затверджує, що особисто бачив «сніжну людину» - 14 разів.....

Перед нами фрагмент фрески, розпису гробниці фараона Рамсеса VI. Чоловіча фігура в центрі символізує Сонце, по обидві сторони від неї, (на третій по рахунку лінії) - є дві планети. Чи означає це, що в нашій Сонячній системі, на третій орбіті дві планети? Ці небесні тіла, як видно більше Землі. На Дендерському Зодіаку далі йде Місяць, що б зрівноважити із чимсь. Як це можливо? Відповідно до теорії, астрофізика Кирила Бутусова, (симетрії Сонячної системи), на орбіті Землі повинна бути ще одна якась планета. Вона може ховатися в так званій у лібраційній крапці. Одна лібраційна крапка перебуває поблизу Землі, на лінії з'єднання Землі із Сонцем, а інша перебуває за Сонцем, майже на орбіті Землі,

так названа лінійна лібраційна крапка. Але ці крапки нестійкі, тому якщо туди помістити тіло, воно буде ходити з таким же періодом як і Земля навколо Сонця, але один - одного ми бачити не будемо, а період буде такий же. Сонце загороджує від телескопів область рівну 600 діаметрам Землі, тобто там може ховатися багато небесних тіл. Тому й дотепер, планети у тій зоні не виявлені. І земні апарати не можуть фотографувати всі навколишні зміни. Їхні камери націлені строго на певні ділянки. А ніхто й ніколи не ставив завдання шукати об'єкти за Сонцем. Кирило Бутусов назвав планету за Сонцем Глорія, про яку ми вам вже розповідали. Виявляється "присвяченим людям" про неї було відомо в період «сивої давнини». У різних літописах її називали «Антиземля», «Утопія», «Рапитвіна» тощо. Ці відомості були особливою таємницею жерців. Ця планета перебуває в таких же умовах, як і Земля, на такий же відстані від Сонця, і там повинні бути такі ж кліматичні умови,

як і на Землі. Відомий громадський діяч Кіровоградського регіону Леся Шутенко, (споживче товариство «Крок в майбутнє») стверджує, що вчені вже спостерігали це небесне тіло. 25 січня 1672 р. директор Паризької обсерваторії Джованні Домініко Касіні виявив на небі поблизу Венери невідому планету. Астроном вирішив,

що відкрив «венеріанський супутник». Наступного разу він побачив цей супутник\планету в 1686 р. Англійський астроном Джеймс Шортів спостерігав це невідоме тіло вже в 1740 році. Потім передбачувана планета «виглянула» із-за Сонця в 1759 році. Далі її помітив німець Андреас Майер. Сьогодні ми тепер знаємо, що у Венери супутників немає. Є цікава думка, якщо це тіло (планета) нашої Сонячної системи і воно висвітлюється Сонцем, а ми рідко побачимо його у вигляді серпа, то може це тіло - серповидне. Понад 100 років, різні астрономи: то бачать, то не бачать «Антиземлю». По теорії Кирила Бутусова, положення планети за Сонцем штучне, воно нестійке, і залежить від нашої Землі. Кожен великий вибух, влаштований на нашій Зем-

лі може викликати хвилю, що виштовхне «Антиземлю» з орбіти. І тоді два небесних тіла полетять назустріч один – одному, це приведе до загибелі цивілізацій, що в нас, на Землі, що на планеті «Антиземля». Тому, напевно, із цієї причини ми спостерігаємо літаючі тарілки під час природних катаклізмів, землетрусів й інших не передбачуваних дій. В той же час, ядерні випробування, запуски балістичних ракет завжди контролюються НЛО.

Невгамовні читачі задають питання: Чи може бути НЛО доказом існування населеної планети «Глорія», або «Антиземля» за Сонцем? Чи можуть підтвердити існування цієї «Антиземлі» дані, які отримані з Марса? Дві планети, Марс і Земля, перебувають в «поясі життя», на оптимальній відстані від Сонця, і володіють майже однаковими астрономічними параметрами. Марс

дуже схожий на Землю, і це дуже дивно, щоправда, Марс приблизно у два рази менше за Землю. Як приклад, вісь Землі до площини екліптики 23 градусів, у Марса 25 градусів. Тривалість доби 24 години, у Марса майже 25 годин. У Марса й Землі на відміну від інших твердих тіл Сонячної системи є магнітне поле, воно захищає від космічної радіації. Атмосфера обох планет складається з тих самих газів. Але на Землі набагато більше кисню, рельєф планет дуже схожий між собою, вони мають гори, рівнини, ріки й моря. Вода - головна умова для біологічного життя теж є на Марсі, тільки там вона вся замерзла. До речі на Марсі дуже багато води, його полярні шапки містять і воду й вуглекислоту. І якщо є русло рік, значить на планеті, була вільна вода. Якщо була вільна вода, значить і температура була інша. Якщо температура була інша, значить там було розумне життя.

При першому погляді на Марс видно, що цей світ не просто мертвий, а вбитий, причому не дуже давно. Орбіта дивно витягнута, Марс проходить занадто близько до Сонця й несесться дуже далеко. Марсіанська доба менше ніж повинна бути, вісь обертання випикує в Космосі дикі «кренделі». Поверхня порита дивовижними ямами від ударів. Із цього можна спробу-

вати зробити висновки, що на Марсі відбулася катастрофа космічного масштабу, що знищила його атмосферу й разом із цим, всі екосистеми планети. Марсіанський регіон Сидонія, відомий як центр загадкових артефактів. Тут розташовано більше десятка пірамід, розгляд сучасних знімків не залишає ніяких сумнівів у геометрії цих об'єктів. Однак розміри їх вражають, висота деяких 500 метрів, довжина підстави - 2 км. Вони в 5-10 разів більше єгипетських пірамід. Це може для нас вони величезні, а для тієї цивілізації, що була більш розвинена від нас, це було якоюсь нормою.

Продовжуючи тему пірамід, як високо технологічних споруд, ми вирішили висловити власні думки відповідно побудови «марсіанських пірамід», де існує певна закономірність. Наприклад, вони розташовуються під ідеально прямими кутами. Деякі з них схожі на земні піраміди, але є й інші небачені конструкції: п'яти-шести кутові піраміди, є й овальні типу конусів. У цих конусів зовсім рівно зрізана верхня частина, у деяких конусах спостерігаються отвори.

Недалеко від «комплексу пірамід» розташована й інша загадка - марсіанський Сфінкс, невідома особа розміром у 1,5 км. Існує всього три знімки цієї пори, на фото ви бачите обличчя людини!? Дослідники побудували масу теорій. Перші два знімки зняв американський апарат «Вікінг» - 1976

році. Третю фотосесію провів Марс-Орбітер через 30 років пізніше. На третьому знімку, з більш кращою якістю, людської особи там немає. Є лише вигадлива гра світла й тіні. Публікація цих кадрів, породила чергову «теорію змови». Група вчених заявила, що то не обличчя, а камінь від скелі. Треті опоненти заявили, що агентство НАСА «під ретушувала» знімки, і ховає сліди інопланетян. Але шукачі неземних артефактів - можуть бути спокійні. Особа на марсіанському знімку, чи ні, це ще треба довести, а от центральна вісь, найбільшої п'ятигранної піраміди, точно вказує на цього Сфінкса. Напевно, не просто

так, фасад цієї піраміди-монстра має три грані під кутом 60 градусів, центр спрямований на «обличчя» Сфінкса. В той час лівий край піраміди вказує на руїни міста, а правий - на вершину купольної структури. Давайте будемо думати, чому так?

Геологи, наприклад, й дотепер ламають голови над видом споруджень, на іншій стороні планети Марс. У регіоні Ацидалія, в ущелині між марсіанськими скелями проходять так звані «гофровані труби», вони величезні, їхній діаметр іноді становить 300 метрів, а довжина до 40 км. Кінці труб входять під землю або в скелю. Труби викривляються під ландшафт, і стикаються, іноді під прямим кутом. Ці об'єкти назвали «країною тунелів», або «Марсіанськими скляними хробаками». Це або транспортні трубопроводи, або просто водопроводи.

Наші космічні апарати склали докладну карту Марса, його поверхня виявляє сліди космічної катастрофи. Є дивовижний шрам, звивиста борозна довжиною в 1000 км., її глибина 11 км., а ширина біля 200 км. Ще б небагато й планета Марс могла тріснути навпіл. Унікальна загадка Марса - вся північна півкуля, де Марс на 3 км. нижче

по висоті, чим південне. І лінія розділу проходить майже рівно по екватору. На цій стороні три самих більших у Сонячній системі кратера: Еллада, Ісіда й Аргир. Це сліди від трьох великих астероїдів, які дивно пробили кору і мантию Марса. Може там була війна між марсіанськими расами? І ці раси знищили одна - одну. Катастрофа на Марсі була аналогічна вибуху мільярда водневих бомб. Наука вважає, що уламки Фаетона, який розколовся на шматки. А Марс, прийняв удар на себе.

Офіційно вважається, що життя на Марсі загинуло мільйони років тому. Але є свідчення того, що це було набагато ближче до нашого часу. Марс покритий сотнями, а може тисячами, метеоритних кратерів, різного розміру. Характерно те, що кратери свіжі по зовнішньому вигляді. Вони не древні, а геологічно свіжі. На Землі знайдена безліч метеоритів, що потрапили до нас на Землю із Марса, під час космічної катастрофи. Самий

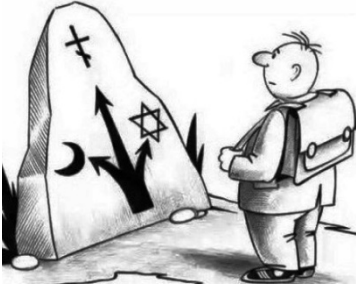
великий з них, це 16 кг. камінь Емато, його виявили в 2001 році в Антарктиді.

Учені встановили, що приблизно 13000 років тому він увійшов у земну атмосферу. Це досить «точна» дата катастрофи в Сонячній системі. Учені не можуть відповісти на запитання, з якої причини Фаетон розколовся на шматки, версій багато. Як могло трапитися, що дата загибелі Фаетона, збігається з датою, відзначеної на Дендерському Зодіаку? Древні тексти вказують на те, що інформація в цілісному виді надходила від однієї й тієї ж цивілізації. Планету Земля відвідували цивілізації Марса й Фаетона. Це не були цивілізації інших галактик. Це була ближня нам, дуже розвинена цивілізація Марса й Фаетона.

На іншому кінці Землі - є вказівка на планету Богів. У Мексиці розташований комплекс пірамід Теотіуакан. За легендою його звали Боги після великого потопу. Сучасні дослідники звернули увагу на пропорції між пірамідами. Якщо накласти на схему цього комплексу карту Сонячної системи, то відстань між пірамідами точно збіжиться з відстанями між планетами. На місці Сонця перебуває сама більша піраміда, на місці Землі друга по величині піраміда, археологи називають пірамідою Місяця. На орбіту Марса попадає піраміда Кецалькоатля, це було божество індіанців, чиє ім'я Пернатий Змій, або Небесний Мудрець. Крім того, співвідношення діаметра Марса - до співвідношення діаметра нашої планети Земля 0,532, точно таке співвідношення між висотою піраміди Кецалькоатля й Землі, це занадто явний збіг. Учені ще знайшли один математичний доказ зв'язку марсіанської цивілізації й земної. Багато років тому було виявлено в будовах Стоунхенджа забавна річ. Справа в тому, що він був побудований на одинадцятикутниковій формі. В цій «фігурі» - кут рівний $1/11$ дуги окружності, так званого кута «Альфа». Кут «Альфа» використовувався скрізь, у тому числі й на плані марсіанських пірамід. Споруджені піраміди на Землі й на Марсі побудовані по єдиному інженерному задумі. Чи означає це наступність цивілізацій?

Факти говорять про те, що всі пірамідалльні комплекси по

всій нашій планеті якщо не ідентичні, то дуже подібні. Технології будівництва теж адекватні. У цьому відчувається один єдиний почерк. Є момент, на який не можна не звернути увагу, всі спорудження й всі знання які ми бачимо в древніх цивілізаціях, виникають знезапче на порожнім місці, в готовому виді. В

основному піраміди розташовані уздовж північного тропіка, або 30 градусів Північної широти, і рівно із кроком в 18 градусів.

Перший комплекс пірамід був побудований у вигляді спіралі, що формувався від Південного і до Північного полюса. Відповідно до древніх письмен, такі піраміди встановлювали на відстані 5000 км. одна від одної. Таких зон, (крапок) було 64 шт.

Фізик Андрій Вержбицький зрозумів, для чого будувалися піраміди, коли побачив детальну схему піраміди Хеопса. Адже майже так виглядає креслення сучасної супутникової антени. Розрахунки підтвердили, древні піраміди - це комплекс міжпланетного зв'язку. Сучасна високочастотна техніка й пірамідальна конструкція дуже схожі - конструктивно. Як антена, піраміда зроблена більш грамотно, ніж супутникові тарілки. Пірамідальна антена працює з урахуванням магнітного поля Землі. Це особливо важливо для далекого космічного зв'язку. «Фокус» самого зв'язку, перебуває усередині піраміди й збігається з місцем похоронної камери, де стоїть гранітний саркофаг. Наприклад, у піраміді Хеопса є три камери. Верхня камера працює на невеликій відстані, середня камера - працює на більш дальній відстані, а нижня камера - працює на галактичній відстані.

У цьому фокусі розміщується додаткова порожня кімната, сконцентрована сотнями квадратних метрів граней піраміди, де енергія концентрується на стелю цієї похоронної камери, викликаючи мікровібрацію блоків. Вона, таким чином, є резонатором. Пірамідальна антена Хеопса дуже точно налаштована на частоту 438 герців, виходить з великої піраміди Хеопса, можна було розмовляти як з планетами Сонячної системи, так з будь-яким сузір'ям Галактики. Це дуже ефективний і екологічний спосіб передачі інформації. Зіставляючи фотографії Марса й древні літописи, які знайдено на планеті Земля, в підсумку ми

одержали повну картину що відбулося у ті древні часи:

1). Вибухнув Фаетон, три його величезні осколки помчалися в напрямку до Марса. Те що ми зараз бачимо на фото з Марса, здається що з Північної півкулі Марса - здерли скальп.

2). Страшне лихо не минуло й планету Земля. Уламки Фаетона розлетілися в усі сторони, і один з них, гігантський астероїд, з немислимою швидкістю встромився в океан, поблизу Азорських островів. Внаслідок цього, наша планета викинула мільйони тон лави й попелу в повітря, величезні цунамі двічі обігнуло Земну кулю, пішли під воду цілі материки. Земля почала хаотично обертатися й падати зі своєї орбіти.

3). Як описує Дендерський Зодіак, Боги (власники неба), зупинили падіння Землі. Поставили її на іншу орбіту й дали їй супутник Місяць. Цей факт пояснює, чому всі древні календарі нараховували 360 днів, а сучасний - 365 з зайвим додатком. Просто планета Земля почала перебувати ближче до Сонця, і це положення було найкращим для неї.

4). Як говорять древні тексти, під час катастрофи Марса й Фаетона в Сонячну систему входила величезна блукаюча планета, яке ще не мала назви. Для мешканців світу, що гине, вона могла стати новим будинком. Але для цього, блукаючу планету потрібно було залишити в поясі життя нашого Сонця.

5). В цей час на орбіті Фаетона зі сказеною швидкістю носилися його уламки, виходило, що орбіта Марса теж не годилася для проживання. Червона планета була набагато менше й легше нової, а для рівноваги тіла на одній орбіті - повинні бути однакової маси. Треба було знайти рівноважну планету. Почали придивлятися до планети Земля. Древні хроніки кажуть, що Боги навмисно змінили орбіту вищеназваної блукаючої планети й поставили її протилежно Землі за Сонцем. Блукаюча планета була важче за Землю, тому їй дали супутника з уламків Фаетона. Ми думаємо, що Вищий Розум, (Боги) напевно й зараз живуть на блукаючій планеті за Сонцем, яка одержала назву «Глорія», або «Антиземля».

Все що залишилося від Богів, (інопланетного Розуму) на планеті Земля - це піраміди й храми, але й піски занесли руїни цих високотехнічних споруд. Ніхто вже не пам'ятає хто, як і навіщо їх будував. Знаємо, що ці споруди зберігають знання предків, хто ми й звідки прийшли у цей Всесвіт.

Друга глава

Антропний принцип

Нерозгадані таємниці людства

Відомий громадський діяч Кіровоградського регіону кінця 1994 початку 2004 років, досвідчена людина, лікар за фахом Зубко (Карпова) Тамара Василівна (на фото) про нерозгадані таємниці людства казала: Візьміть качан капусти і уявіть собі, що це якась таємниця. Крутиш – вертиш в руках, знімаєш листя шар за шаром, а таємниці не знаходиш. Згодом береш інший качан капусти і все повторюєш знову, поки по маленьким часткам, не збереш до купи - всю мозаїку. По декілька разів приходится вертатися до одного і

того факту, поки не збереш «зерна істини і не виростиш із них дерево мудрості». Давно відомий той факт, що людство є не єдиною формою життя у Всесвіті. Все частіше стали говорити про те, що на планеті Земля люди - прибульці. Наші далекі предки прилетіли з Космосу й колонізували цю дивну «Блакитну планету». Виникає питання - чому в нашої пам'яті не відбиті факти цієї міжгалактичної подорожі? Якщо перші люди з'явилися на Землі звідкись із бездонного космічного простору, отже, вони мали глибокі пізнання й високі технології. При цьому відбувся якийсь занепад і далі людство пройшло еволюцію від первісної стадії свого розвитку - до сучасної людини. У чому причина, що люди втратили свої первісні фундаментальні знання? Можливо, вплинув час або глобальні катаклізми?

Ніхто зараз не знає, коли й навіщо наші предки прилетіли на планету Земля. Однак якщо уважно вивчити деякі древні легенди, то можна помітити в них крупинки далеких і забутих знань про Всесвіт. Їхня вірогідність у цей час доведена сучасною наукою. Так у китайських релігійних і міфологічних повір'ях, у древніх книгах Китаю знаходимо чимало цікавих відомостей. Є вчені, які припускають, що багато своїх знань китайці успадковували від загадкової неземної цивілізації. Так, відповідно до древньої китайської легенди, Піднебесну імперію заснували

люди-прибульці, що зійшли з Місяця. У стародавності китайські автори вихваляли світні кулі «сунь синь», вважаючи, що в них перебувають всемогутні сутності.

Ми вже не один раз розповідали вам, що по великому рахунку, людина у своїй сутності не дуже пристосована до природних умов на планеті Земля. Ми важко переносимо жару, нам холодно взимку, мокнемо під дощем і снігом, наші очі засліплюють сонячні промені тощо. Люди не представляють свого життя на Землі без одягу, різних знарядь праці, меблів, машин і добре обладнаного житла. Ми живемо в гармонії не з живою природою, а насамперед з технікою, створеної нами ж для власного використання. Практично вся історія життя людей на землі - це боротьба. Весь час людська раса виступала і як руйнівник, і

як творець.

Потрапивши на Землю з інших світів, люди-прибульці були змушені звикати до інших природних умов. Людина почала адаптуватися з метою виживання й одночасно стала пристосовувати під себе навколишнє, земне середовище. Люди погано переносять силу притягання планети Земля. Ми є єдиними представниками на ній,

яким властиво таке захворювання, як варикозне розширення вен, тощо. Велика кількість людей страждає від остеохондрозу й скривлення хребта. Це відбувається внаслідок того, що ми не пристосовані до місцевої сили гравітації, вона для нас велика.

Тоді що допомогло людині зайняти те пануюче положення в живій природі планети, яке ми зараз займаємо? Що штовхає науку й технології вперед, створювати нове, для полегшення життя на планеті Земля. Колонізувавши планету Земля, людина навчилась з успіхом використати її природні ресурси у своїх інтересах. Часто при цьому ми забуваємо про те, що ці ресурси не вичерпані, і не думаємо про завтрашній день.

Зараз багато хто з дослідників - уфологів говорять про те, що процес нашої еволюції на Землі давно, а може, навіть споконвічно контролюється й регулюється із глибин Космосу.

Думки із приводу цілей і намірів цього розходяться. Чому люди-прибульці оселилися на цій гостинній планеті з її багатою й різноманітною природою. Адже у величезній Галактиці існують й інші об'єкти, не такі привітні. В основному, вони не мають таких чудових умов, як Земля. Як бачите знову питань більше, ніж

відповідей.

В то й же час багато невидимих мостів Всесвіту з'єднують нас з Космічним Розумом. Наприклад, добре відома нам ДНК. Кілька років назад незалежно один від одного, американські фізики під керівництвом Роберта Пекори й російські вчені з інституту квантової генетики, керівник академік Петро Гаряев, розробили спосіб лазерне «зчитування» інформації з ДНК.

Висновок, до якого прийшли дослідники в результаті експериментів, потрясає всі матеріалістичні підвалини науки - основна програма розвитку організму зберігається зовсім не в ДНК, а в областях тонкоенергетичних полів! Спиральна молекула ДНК - усього лише приймач, створений із щільної матерії, що дозволяє організму одержувати «зверху» необхідну інформацію...

Один із творців «квантової генетики», вищезазначений доктор біологічних наук, академік РАМТН - Петро Гаряев недвозначно заявляє: «Експерименти показали, що генетичний апарат - не самодостатня система. Існує зовнішня генетична інформація, що йде від Вищого Розуму».

Лікар Зубко (Карпова) Т.В. вважала, що подвійна спіраль ДНК є єдиним відомим земній науці носієм інформації в природі, тому вона схилиється до висловлення одного з найбільших мудреців Древньої Греції, батька сучасної атомістики Геракліта, що стверджує, що «сила мислення, перебуває поза тілом людини». Ця думка древнього філософа знайшла своє підтвердження також у працях сучасних учених, де зокрема, затверджується, що «безпосередньою матеріальною структурою, функціонування яку породжує думка як інформаційний образ - є польова формація біосистеми». Тобто, мова йдеться про енергетичні явища, поза видимістю людиною, за межами контурів фізичного тіла. Яка ж функція приділяється в цих поданнях людському мозку? Самі останні розробки вчених

показують: мислячий мозок людини можна розглядати, як блок зчитування інформації, що зберігається в біополевій системі. А оскільки висновок про те, що «молекула ДНК (дезоксирибонуклеїнової кислоти) - усього лише приймач», - стосується й кліток головного мозку (нейронів), значить думка Геракліта й сучасних науковців про «спільну і чільну» роль тонких полів в обміні інформацією в природі, на початку 21 ст. одержують експериментальне підтвердження.

Досліджуючи кільцеві хромосоми людини, радянський цитолог В.Навашин, ще в 1920-і роки минулого сторіччя звернув увагу на той разючий факт, що розподіл носіїв спадкоємної інформації в ДНК, має не один, а два варіанти. У *першому випадку* хромосома утворює кільце вдвічі більшого діаметра, чим вихідне, а в *другому* - два кільця вихідного діаметра, але просмикнутих одне в інше... Ви скажете, ну що тут дивного?

Дивне те, що саме так поводиться при поздовжньому поділі (по середній лінії) «кільце Мебиуса», (стрічка Мебиуса) - унікальний «двовимір» у нашому тривимірному світі, фігура, що наочно ілюструє зміну мірності. (*Примітка:* Петля Мебиуса) - топологічний об'єкт, найпростіша не орієнтирна поверхня із краєм, однобічна при вкладенні у звичайний тривимірний Евклідовий простір. Потрапити з однієї крапки цієї поверхні в будь-яку іншу - можна, не перетинаючи краю).

Чи не тут прихована розгадка феноменів сприйняття подій - людьми, що відбуваються в цей момент на великих відстанях, (близьких родичів), або подій, що відбулися у минулому, або будуть у майбутньому? Чи не через ці світи Вищих Мірностей надходить інформація до пророків й ясновидців?

Розуміння механізмів надчуттєвого сприйняття містять легенди Древньої Індії про «завісу майї», що приховує глибинний пристрій світу, а також древнє подання про те, що обов'язковою умовою розкриття нашого (даного всім) зверх свідомості, є повний спокій свідомості. Швидше за все, саме із цим зв'язані труднощі, навіть неможливість опису сприйняття, при реалізації «псі-феноменів», з якими зіштовхувалися навіть дуже сильні екстрасенси (Вольф Мессінг, Едгар Кейси, Дороті Едісон, Жерар Краузе й інші). Зубко (Карпова) Т.В. каже, секрет в тім, що саме описувати, й нема чого, тому що це - стан абсолютного спокою свідомості, назване в буддизмі «стан порожнечі». Будді

належать слова: «Спустошся, і я тебе наповню». Буддійський «стан порожнечі», що одержав в роботах психологів ХХ ст. назву «сенсорне голодування», дійсно сприяє розкриттю зверх почуттєвого сприйняття, його задіявали в процесі тренувань космонавтів у сурдокамері, в умовах повної ізоляції від зовнішніх подразників. Імовірно, саме тому багато віщунів стародавності жили пустельниками, ішли в печери й пустелі або подовгу молилися, (медитація) у закритих келіях...

Тамара Василівна зазначала, що в нашому реальному світі відомі явища, пояснити у рамках тривимірності простору - не вдається. Мається на увазі «ефект Ейнштейна-Розена Подільського», який полягає в тому, що при анігіляції електрона й позитрона, - фотони, що утворюються, розлітаються в різні сторони від крапки анігіляції, з яким ся невидимим зв'язком.

(Примітка: Анігіляція - у фізиці це реакція перетворення частки – у античастинки при їхньому зіткненні, в які-небудь інші частки, відмінні від вихідних). А саме, при зміні поляризації одного із цих фотонів, відразу так само, змінюється поляризація іншого. Уже одне це явище є експериментальним підтвердженням того, що наш світ має більше число вимірів, чим ті, з якими ми зіштовхуємося у звичайному житті. Багатомірність Всесвіту знайшло своє несподіване підтвердження в роботах доктора технічних наук, професора Сергєєва Г. О. Навіть наше людське серце - є приймачем сигналів, що виникають у багатомірному просторі. Чи не тут розгадка численних випадків передчуття лиха (серцем чує), щось погане приключилося з дорогою людиною, що перебуває в цей момент - вдалині від нас, книга «Етюди багатомірного миру» професора Г.Сергєєва.

Експериментальні дослідження далеких космічних об'єктів за допомогою «детектора часу», зроблені навесні 1978 року відомим астрофізиком, доктором ф.м. наук, професором Козирєвим М. О. і його співробітниками, довели, що «у природі існує» позачасовий канал «передачі причино - слідчої інформації». Будь-яка інформація, являє собою деяку деформацію просторово - тимчасового континуума Всесвіту, викликаючи його

вібрації. Ці мікровібрації заповнюють весь простір Всесвіту й у нашому реальному світі носять характер голограми, причому – чотирьохмірної. Щоб, зрозуміти її структуру, нагадаємо, що таке звичайна голограма. Якщо звичайна фотографія являє собою тільки запис інтенсивності світла, передаючи тільки двомірне зображення предмета, то голографічний знімок являє собою запис хвильового фронту, де поряд з інтенсивністю, зберігається запис фази кожної хвилі світлового сигналу. Якщо освітити голограму когерентним (від одного джерела) світлом, то в просторі за нею з'явиться тривимірне зображення предмета - своєрідна об'ємна «примара», тому що самого предмета там немає... Голограма має незвичайну властивість. Якщо її розділити на кілька частин, то кожна частина може відтворити тривимірне зображення цілого предмета. Точно так діє і чотирьохмірна голограма, де будь-який тривимірний об'єм простору містить повну інформацію про увесь простір - час континуума нашого Всесвіту.

Далі лікар Зубко (Карпова) Т.В. вказувала, що кожна жива істота, включаючи рослини, має голографічний каркас, своєрідну просторово - енергетичну матрицю, про це свідчать експерименти, проведені вперше в Бразилії. У полі високої частоти був поміщений свіжо зірваний листик рослини. Відразу ж довкола нього спалахнуло переливчасте енергетичне сяйво, (ефект Кірліан, про який ми вам розповідали), це сяйво було сфотографовано. Потім листик обрізали на одну третину й знову помістили в «кірліанівську установку». У поле високої частоти знову спалахнув - повний енергетичний контур цілого листка. Тут напрошується аналогія про фантомні болі, з якими хірурги зіштовхнулися ще в 19-тім столітті. (Фантомними болями - називається явище, коли людина продовжує відчувати біль у пальцях ампутованої руки або ноги.) Це явище, зафіксоване в різних країнах, у тисячі прооперованих людей, але наукового пояснення донедавна не було. Тепер же з позицій біоенергетики, маючи фотознімки повного голографічного каркаса – матриці, (а у нас це хірургічна ампутація» листика, учені переконалися в тім, що в цих явищ є з'ясовні фізичні причини. Точно так само, по голографічній матриці, як по своєрідному просторовому «кресленню», відрощує втрачений хвіст або ампутована лапка жаба...

Навіть предмети особистого користування, одяг, листи,

фотографії не втрачають зв'язки з їхніми колишніми власниками. Це явище, підтверджене численними експериментами, є основою психометрії, тобто «зчитування інформації» із предмета, що був у контакті з людиною. Кожна річ, до якої ми доторкаємося, або якою користуємося, становиться частиною нашої особистої голограми й розповість про нас все, включаючи минуле, сьогодення й майбутнє... У наші дні психометрія використовується спецслужбами багатьох країн при розслідування особливо складних злочинів, для пошуку зниклих без звістки людей, а також у військовій й економічній розвідці й контррозвідці...

Той факт, що весь Всесвіт є багатомірною голограмою, дає підстави вважати, що будь-яка її, навіть найменша частина (чи планета, чи людина, крихітна порошина щільної речовини) у повному обсязі містить всю інформацію про минуле, сьогодення й майбутнє всьому Всесвіту. А це, з огляду на голографічні властивості світобудови, означає, що кожна думка розумної істоти миттєво, «як на долоні» - видна й легко читається з будь-якого кінця Всесвіту. Говорячи словами Священного писання, «немає нічого таємного, що не стало б явним». Про це варто було б пам'ятати кожному, хто замишляє злочинне, або ганебне діяння в надії, що його думки і дії залишаться невідомими. Вони не тільки миттєво видні всій Вселеній, але ще й назавжди фіксуються Світовим Інформаційним Полем, що носив у Древній Індії назва «Хроніка Акаші».

Кожному з нас, в обов'язковому порядку, у момент розставання із щільним тілом прийде, (хочемо ми того чи ні) із цими вчинками або думками знову зустрітися. У той же час, оскільки наші безсмертні особистості - не предмет розгляду розпаду щільних тіл, а якась сума інформації, що міститься у нашій свідомості і невидимо керує щільним тілом у процесі його існування, то стає зрозуміла древня заповідь про необхідність дисципліни й чистоти помислів. Тому що той світ, що ми створюємо своїми доброзичливими, або злісними думками, - стане нашим майбутнім житлом на неуявні строки. Саме тому, необхідно піклуватися про те, щоб сьогодні ми жили в правді, радості й любові, бо за гранню життя, нам прийдеться тримати відповідь «про дії і наслідки». Ви ж не хочете, щоб ваша душа, замість світлого і затишного потойбічного життя, подальший свій «не визначений час» – перебувала у пеклі?

Всесвіт на 13-тім поверсі

В бесіді з головою правління Товариства «Знання» України в Кіровоградській області Герасименко Л.М. (на фото) про безмежність Всесвіту, була зазначена цікава думка: Кожна дитина рано, або пізно цікавиться у батьків, де кінчається зоряне небо й що перебуває за ним? Відповідь, як правило, буває жажливою для свідомості маляти: «Всесвіт безмежний, і у нього немає кінця». Мозок

дитини впадає у ступор: «Як немає кінця»? А ви можете собі уявити Всесвіт – без кінця? Усвідомити існування чогось безмежного не під силу ні дитячій уяві, ні мозку дорослої людини. Так було доти, поки у світовому кінематографі із заavidною регулярністю не стали з'являтися фільми, у сюжеті яких обігрувалася ідея ілюзорності нашої світобудови. Безумовним хітом серед подібних фільмів стала всесвітньо відома трилогія: «Матриця».

Однак фільми, фільмами, але багато дослідників задумалися, а якщо справи йдуть саме так і ми штучно створені створіння? Продовжуючи тему 1 глави «людство – як штучний експеримент», вони кинулися на пошуки правди. Із цього моменту на Землі почався бум пошуку паралельних світів і спроб виходу на контакт, з головним системним адміністратором програми під назвою «людство». Кращий спосіб перевірити вірогідність запропонованої версії ілюзорності нашого миру, спробувати створити аналогічний, віртуальний світ. Саме так почали діяти герої фільму «13 поверх». Правда, самі того не очікуючи, вони виявили, що і їхній власний світ - лише комп'ютерна програма більше розвиненої цивілізації. Символічно, що саме в 2013 - 2014 роках у світових ЗМІ повідомляли про спроби вчених створити програму «симуляції штучної Вселеної», що володіє всіма параметрами вже існуючого Всесвіту.

Зрівнявши два Всесвіти: штучного й дійсного, учені збираються зробити спробу з'ясувати реальність того світу, у якому всі ми живемо. Сьогодні фізики впевнені, що можуть створити подібну модель для всього світу розміром з ядро атома. У той

же час учені з Вашингтонського університету заявили, що можуть створити моделі більших, «гіперсвітів» ґрунтуючись на тих же принципах.

Деякі дослідники побоюються, що практично необмежене розширення обчислювальних можливостей машин, може дійсно зробити їх некерованими й небезпечними для людини. У випадку, якщо подібні суперобчислювальні машини, створені людиною дійсно з'являться, то люди вступлять у так звану «постлюдську» епоху. У ній можливі будь-які варіанти розвитку подій, у тому числі й створення віртуальних світів з жителями, які вважають, що вони живуть у реальному світі.

Далі Герасименко Л.М. зазначає, що симуляція людства є одним з найбільш імовірних сценаріїв розвитку «постлюдської» цивілізації, деякі дослідники допускають не тільки поступове зрощення людини й комп'ютерних систем, але й поступовий відхід у віртуальний світ. Адже до того моменту, суперкомп'ютери будуть здатні створювати в дрібних деталях будь-який надуманий фантастичний світ, будь-яку історичну епоху й людину в ній, де вона зможе вибирати умови свого життя, наприклад, як на нижче представленому фото.

Навіть сьогодні на питання, що таке реальність, кожна людина відповість по-різному, залежно від її соціального стану, статку й інтелекту. У той же час філософи вивчаючи свідомість людини, давно не пов'язують її свідомість із тілом, вважаючи, що та сама свідомість може існувати в різних «носіях».

З наукової точки зору, медики впевнені, що для наявності свідомості необхідно лише його втілення, яке засновано на вуглецю в біологічно-нейронних мережах, та які технологічно можна одержати на основі кремнієвих процесорів.

Аналогічні твердження стосуються й клітин мозку, у тому випадку якщо людство навчиться синтезувати їх електронним шляхом, то отримана клітина, (що володіє всіма біологічними характеристиками) цілком зможе її замінити, що неминуче при-

веде до появи штучних людей володіючих свідомістю живої людини, але на відміну від неї, має штучне тіло, яке не старіє, та ще із замінними компонентами.

Крім того, «постлюдство» напевно захоче змоделювати безліч історичних персонажів з повним антуражем їхньої епохи, щоб своїми очами глянути на можливі варіанти розвитку людської цивілізації. Однак людям може просто не спасти на думку, що створені ними моделі будуть вважати самих себе - реальними живими людьми. І отут криється вкрай хвилююча здогадка-версія. Уявіть на хвилинку, що людство давно вже досягло «пост людського» стану, а наш світ лише віртуальна проекція дійсного космічного світу, що розвився в галактиці настільки, що незабаром буде готовий сам створювати свої штучні світи?

Людмила Герасименко піднімає питання пошуку «системного адміністратора» штучно створеного, віртуального світу. Припустимо, що ми живемо у віртуальному світі, тоді повинні існувати деякі об'єктивні речі підтверджуючи подібний здогад. Як не дивно, головні докази лежать у людській міфології. Адже Боги кожної з релігій, (якщо вірити священним текстам) штучно створили людей, оголосивши закони по яких їм варто жити.

Подібне положення справ украй схоже на програміста, що створив власний комп'ютерний світ і його мешканців, показавши їм через створений їм же прообраз Бога, як далі необхідно поводитися, щоб «гра» не закінчилася раніше відведеного їй часу. Недаром, коли люди на планеті Земля перестають додержуватися Вищих правил (законів), програміст стирає їх усіх і починає заселяти створений їм віртуальний світ, новими сутностями з кращими здібностями. При цьому заставляє людство еволюціювати від нищих форм – до вищих.

Ще за 400 років до настання нашої ери грецький філософ Метродора писав з приводу думок про те, чи єдині ми у Всесвіті: «Це так само абсурдно, як і надія на те, що на засіяному полі пшеницею, зійде тільки один - єдиний колосок». Людству потрібні були Джордано Бруно, Галілей, Коперник, всі інші успіхи астрономії нашого часу, щоб повірити в можливість існування позаземного розуму. Люди вірять, бо генетична пам'ять предків надихає їх на вікові спогади. І цьому є майже анекдотичний доказ. У 1938 році радіо Нью-Йорка стало передавати радіоспектакль «Боротьба світів», зроблений за однойменним романом

Герберта Уеллса. Слухачі сприйняли передачу, як репортаж з місця події, у місті почалася паніка - агресія марсіан! Тисячі людей втекли з Нью-Йорка без всяких вагань. Потім було затрачено багато часу на те, щоб заспокоїти людство і доказати, що це був «просто» радіоспектакль.

Перші реальні докази існування життя на інших планетах нашої Сонячної системи, в останні роки з'являлися дуже часто. Недавно співробітники NASA повідомили, що ними виявлені сліди мікроскопічного життя в метеориті, вибитого з кори планети Марс, що впав в Антарктиді. Ця інформація моментально облетіла весь світ.

Космічний зонд «Галілей» знаходиться на відстані 800 мільйонів кілометрів від нас і вивчає Юпітер та його навколишнє «сімейство». Надіслані «Галілеєм» зображення супутника Юпітера - виявилися сенсаційними. Знімки принесли зображення поверхні замерзлого океану. Повторні знімки підтвердили, що супутник Юпітера - Європа покритий величезним замерзлим океаном. При великому збільшенні можна розгледіти нагромадження крижин, дуже схожих, які ми бачимо в Арктиці.

Використовуючи потік цифрових даних, отриманих від «Галілея», американські геологи запропонували модель. Вона малює океан, покритий 15-кілометровим шаром льоду. А глибина океану близько 100 кілометрів. Якщо виявиться, що все це дійсно так, то води на супутнику Європа вдвічі більше, ніж на Землі. Метеоритні кратери на крижаній поверхні супутника Юпітера, зустрічаються рідше, ніж на нашому Місяці. Це говорить про те, що крижаний панцир утворився порівняно недавно - кілька мільйонів років тому.

Тут, звичайно, відразу ж виникає безліч питань. Чи могла на поверхні супутника Європа існувати рідка вода? На такій відстані від Сонця?! Сьогодні там - мінус 130 гр. С, розгадати цей парадокс - завдання нелегке. Проте вчені вже пропонують декілька варіантів рішень. Юпітер в 300 разів масивніший ніж Земля, у нього гігантське тяжіння. Значить Юпітер може порушити приливні хвилі не тільки в океані супутника Європи, а й в її надрах. Під багатокілометровим крижаним панциром може бути вода з плюсовою температурою, як у наших полярних океанах. У водах Європи (якщо вони існують), звичайно ж, абсолютна темрява. Але за нашим земним досвідом ми знаємо, що соня-

чне світло не обов'язкове для багатьох живих істот. У непро-никній темряві на дні земних океанів живуть метрового розміру черв'яки трубчастої будови, повзають величезні равлики та крокують дивовижні краби. Їм достатньо енергії, принесеної гарячими сірчистими джерелами, що б'ють на дні океану.

Ці факти дають підставу вважати, що і в океані супутника Європи існують мікроби або навіть більш розвинені живі істоти. У Центрі вивчення планет, що належить NASA хочуть відправити до Європи автоматичну станцію для посадки на лід. До її складу входить торпеда з великим запасом атомного палива. Досягнувши поверхні льоду, торпеда включить свою піч і розтоплюючи лід, буде в нього занурюватися, і так поступово дійде до води. Там від торпеди відокремиться крихітний підводний човен, який попливе, досліджуючи океан. Звичайно, будуть передбачені системи передач даних - на Землю.

Цю установку випробувати на Землі. В Антарктиді було виявлено озеро під 4 км. товщею льоду. Воно сотні тисяч років відрізане від усього світу. При бурінні крізь лід, російські вчені виявили у його водах, невідомі науці мікроорганізми. NASA пропонує вивчити це антарктичне озеро тими ж способами, які розроблялися для дослідження океану на супутнику Європа.

Життя на Землі демонструє й інші, не менш дивовижні свої можливості. Німецький біолог Карл Штеттер спостерігав організми, що живуть в киплячій воді гейзерів, в гарячих нафтових джерелах, в димлячих вулканічних кратерах. Астробіологи оцінюють сьогоднішній зліт знань про здатність життя у Всесвіті – дуже позитивно, бо форм життя – безліч і вони можуть зробити справжній переворот в наших уявленнях про живе і не живе.

Закінчуючи про «Всесвіт на 13 поверсі», Людмила Герасименко каже: Всесвіт - це все, що існує. Він нескінченний у часі й просторі, кожна його часточка має свій початок і кінець, як у часі, так і в просторі, але ми про це дуже мало знаємо. Всесвіт складається з дрібних порошин і атомів, величезних скупчень речовини і зоряних світів, безліч систем і своїх законів. Вивчення Всесвіту, навіть тільки його частини, є грандіозним завданням. Щоб одержати відомості, які мають сучасні вчені, знадобилися праці цілих поколінь. Далі Людмила Герасименко пропонує ознайомитися з розділом «Де ви брати по розуму»? та «Велике мовчання Вселеної».

Де ви, брати по розуму?

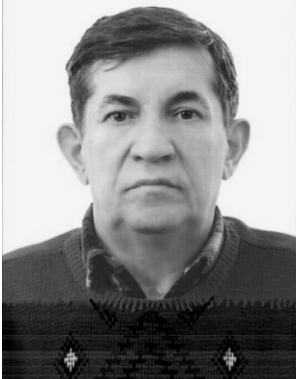
Брати по розуму – це неземні цивілізації, відмінні від нашої, які виникли й розвивалися не на Землі. Видними прихильниками думки про існування розумних істот на інших планетах були філософи й учені епохи Відродження: Микола Кузанський, Джамбатиста Бенедеті, Понтюс ДЕ Тіар,

Джордано Бруно та інші. Гіпотеза про існування позаземних цивілізацій, вийшла з подань про природне походження життя на Землі і її еволюцію. Якщо виникнення життя, а потім і розумного життя на планеті Земля - природний процес, то подібне могло відбутися й у будь-якому іншому місці, де є підходящі умови. Хоча, по сучасних поданнях вчених, інші планети нашої системи швидше за все – безжиттєві. В той же час вони кажуть, Сонячна система не єдина: наше Сонце - одна із сотень мільярдів зірок нашої галактики. Дослідження показують, що навколо багатьох інших Сонячних зірок - багато планет, (які називають екзопланетами). Сама наша галактика - також не єдина. У телескопи спостерігаються мільярди галактик, багато з яких дуже схожі на нашу.

Якщо тільки в одній нашій Галактиці налічуються мільярди планет і мільйони - мільярдів планет у Всесвіті, тоді є питання про те, чи можуть існувати там інші цивілізації? Сьогоднішній науково-технічний прогрес дає можливість припустити, що в наявності є позаземні цивілізації і вони можуть бути набагато більше розвиненими, чим наша, оскільки людина з'явилася досить пізно по мірках Всесвіту. Але не виключено, що наша цивілізація, навпаки, є першою й найрозвиненішою у Всесвіті. Наше Сонце - зірка третього покоління, що сформувалася із залишків, після вибухів зверх нових зірок другого покоління, які, у свою чергу, утворилися із зірок першого покоління, а перші зірки з'явилися безпосередньо після Великого вибуху. Планети навколо зірок першого покоління не містили важких елементів, тому на них життя не могло виникнути. Зірки другого покоління також не були досить багаті важкими елементами. Для розвит-

ку зірок першого й другого покоління, аж до їхнього перетворення у зверх нові, у надрах яких й утворюються важкі елементи, але на цей процес необхідно було кілька мільярдів років. Вам відомо, що наша Сонячна система існує 4,5 млрд. років, з яких приблизно 4 млрд. пішло на виникнення й еволюцію життя на планеті Земля. З обліком того, що наш Всесвіт має «усього» 13,7 млрд. років, виходить, що земна цивілізація сформувалася

дуже рано.

Відомий науковець, доктор філософських наук Скловський І.З. (на фото) має власні думки з приводу «братів по розуму»: Багато сучасних людей з наснагою ставляться до думки про контакт між нашою та іншою цивілізаціями, покладаючи на позаземні цивілізації певні надії. Контакти між різними цивілізаціями в земній історії часто давали поштовх розвитку торгівлі, економіки й культури. Але досить часто народи,

що стоять на більш низькому щаблі розвитку, або поневолювалися, або знищувалися взагалі, (варто тільки згадати геноцид індіанців в Америці, рабство негрів Африки, погарбування колоній, експлуатацію корінного населення тощо). Позитивне те, що у кожному разі, вплив більше розвинених цивілізацій настільки суттєвий, що найчастіше приводить до деградації й забуття власної культурної спадщини.

Окрема частина науковців стверджує, немає точного наукового підтвердження існування позаземних цивілізацій, що, у сполученні зі статистичними висновками про широке поширення розумного життя у Всесвіті, створює так званий парадокс Ферми «Велике мовчання Вселеної». Серед можливих пунктів парадокса можна виділити наступні:

➡ позаземних цивілізацій просто не існує: з якихось причин людство - унікальне явище; або з якихось причин цивілізації досить швидко гинуть самі собою - наприклад, у результаті війн, природних, екологічних або соціальних катастроф;

➡ позаземні цивілізації існують, але розташовані у вилучених частинах Всесвіту, і через величезні відстані контакт із ними неможливий;

➡ позаземні цивілізації існують, їхній рівень близький до нашого, і вони більше схильні спостерігати, вишукуючи чужі сигнали, чим подавати свої (по енергетичним або іншим причинам);

➡ позаземні цивілізації існують, однак рівень їхнього розвитку занадто низький, щоб зв'язатися з нашою цивілізацією;

➡ позаземні цивілізації існують, однак рівень їхнього розвитку занадто високий, щоб зв'язуватися із нашою цивілізацією;

➡ позаземна цивілізація не контактує із Земною через відсутність інтересу до нашої цивілізації, внаслідок відсталості наших принципів далекого космічного зв'язку (іншими словами - чи будете ви розмовляти з мурахою?), або через проведену політику невтручання;

➡ позаземні цивілізації існують, контакт можливий і відбувся, однак зацікавлені впливові сили усередині нашої цивілізації приховують факт контакту. Ця теорія змови активно експлуатується у літературі й кінематографі;

➡ позаземні цивілізації існують, рівень їхнього розвитку вище нашого, вони спостерігають за нами, у небезпечні моменти історії (наприклад, Карибська криза 1962 р. тощо) негласно впливають на розвиток подій; перебувають у таємній змові й співробітничать із впливовими силами земної цивілізації;

➡ позаземні цивілізації існують, їх безліч. Можлива наявність когось об'єднуючого органа (Союз, Конфедерація) з політикою негласної опіки менш розвинених цивілізацій, таких як наша;

➡ позаземні цивілізації існують, але не проявляють інтересу до космічних досліджень, космонавтики й пошуку сигналів з інших зірок, так зване «швидко минаюче захоплення»;

➡ позаземні цивілізації існують, але не відвідують нашу планету, тому що мають принципово іншу природу (наприклад, плазмоїдне життя, що можливе лише в певних умовах при високих температурах);

➡ позаземні цивілізації існують, але не відвідують інші планети, оскільки їх інформаційні й комунікаційні технології дозволяють їм спостерігати за їхніми подіями та навіть робити на них вплив – віддалено, вони не бачать змісту у фізичному переміщенні до цих об'єктів (планет);

➡ позаземні цивілізації досягають технологічної сингуляр-

ності й самоізолюються, гублячи при цьому інтерес до дослідження Всесвіту. (*Примітка:* технологічна сингулярність, гіпотетичне вибухоподібне зростання швидкості науково-технічного прогресу; сингулярність у філософії, одиничність сутності, події, явища; космологічна сингулярність - стан Всесвіту у початковий момент Великого вибуху; сингулярність у біології - поняття, яке зазвичай застосовується для узагальнення процесу еволюції).

➡️ позаземні цивілізації здатні функціонувати в просторі, що має більше трьох вимірів і здатні спостерігати за розвитком Землі без втручання;

➡️ позаземні цивілізації досягають вищої точки розвитку, їм доступні супертехнології, здатні створювати цілі Всесвіти, один із яких, можливо наш.

Далі Скловський І.З. говорить про поширене переконання, що контакти з «братами по розуму» відбувалися в минулому, але ми забули про їх, або не сприймаємо їх - як контакт із позаземними цивілізаціями. Спектр гіпотез варіюється від пояснення окремих контактів і незвичайних явищ у минулому, (наприклад, будівництво циклопічних споруджень людьми минулого без відповідного технічного розвитку) до оголошення контактом всіх дійсних або мнимих зіткнень із надприродними явищами, описаних у релігійних книгах тощо.

Виходячи з постулату, що НЛО є інопланетними космічними кораблями, багато хто дійдуть висновку, що інопланетяни вже таємно присутні на Землі або навколоземній орбіті. Прихильники деяких конспірологічних теорій стверджують, що світові уряди, як мінімум інформовані про наявність інопланетян у Космосі, навколо Землі, або на ній,

або навіть мають келійні контакти з ними. При цьому все ховають за «сім'ю замками». Валентин Карпов вже неодноразово писав про подібні контакти.

В 2010 р. у деяких світових ЗМІ з'явилися повідомлення, що для перших і наступних контактів з інопланетянами, ООН розглядає питання про введення інституту офіційного представника Землі з конкретною кандидатурою Мазлана Отмана.

Однак потім ці ствердження про введення посади спеціального «посла землян» - були спростовані.

У квітні 2010 року в програмі «Познер» про свій контакт із позаземною цивілізацією розповів колишній глава Республіки Калмикія й Президент Міжнародної шахової федерації Кирсан Ілюмжинов. За його словами, така зустріч відбулася 18 вересня 1997 року в Москві. Про подробиці своєї зустрічі з інопланетянами, більш детально Ілюмжинов розповів у передачі «в гостях у Володимира Познера», де він наголосив: «Я з ними бачився і спілкувався». До цього можна ставитися по-різному, але у мене є свідки: «Я б, напевно не повірив у це, якби не було трьох свідків: мій водій, міністр та мій помічник».

Ілюмжинов пояснив, що приїхав суботнім вечором у московську квартиру, почитав книгу, подивився телевізор, уже засипав, але отут відчув, що балкон відкрився й хтось його кличе. Коли Ілюмжинов підійшов до балкона, то побачив там напівпрозору трубу й увійшов у неї. Усередині виявилися люди в жовтих скафандрах. Спілкувалися вони на рівні думки. Інопланетяни виявилися дружелюбними, провели екскурсію по кораблі й відпустили. Вони заявили, що до зустрічі з іншим людством поки не готові, тому не виходять у прямий контакт.

У лютому 2012 року колишній консультант Пентагона в американського конгресу Тимоті Гуд заявив про те, що президент США Дуайт Ейзенхауер мав як мінімум три зустрічі із представниками позаземної цивілізації. За його словами, контакти відбувалися на авіабазі Холломан у Нью-Мексико при численних свідках, але на жаль, у нього доказів таких зустрічей не збереглося. Тимоті Гуд також стверджує, що це був не перший і не останній візит представників позаземної цивілізації, але про даний конкретний випадок йому відомо найкраще

Як не дивно, Тимоті Гуд - далеко не перший, хто заявив, що Ейзенхауер спілкувався із прибульцями. Раніше з подібною заявою виступав чиновник з Нью-Хемпшира Генрі Макелрой. В 2010 році він заявив, що бачив секретний документ який призначався 34-му президентові США, де говорилося про те, що інопланетяни прибули в Америку, вони настроєні мирно й готові до зустрічі із главою держави.

У 2010 році Міністерство оборони Британії розсекретило папери, згідно яким із прибульцями спілкувався й Уінстон

Черчілль. Багато дослідників вважають, що Черчілль навіть консультувався з Ейзенхауером на предмет того, як спілкуватися із загадовими гостями позаземних цивілізацій.

За твердженням генерал-лейтенанта А.Ю.Савина групі дослідників з Генерального штабу ЗС СРСР, наприкінці 1980-х років удалося вийти на контакт із представниками позаземної цивілізації, нажалі у автора цієї книги, немає офіційних доказів. Все покрито грифом «Над секретна інформація».

На чому засновані переконання вчених? У першу чергу на дослідженнях, які містять у собі показники «швидкісного режиму» розвитку глобального прогресу. Зокрема Грегори Лафлін і Сэмуель Эрбсман звернули увагу, що починаючи з 1995 року частота виявлення екзопланет безупинно росте, так само як і зменшуються їхні розміри. Спочатку виявлені екзопланети набагато перевершували Юпітер, але в міру того, як удосконалювалися використовувані для пошуку інструменти, астрономи стали знаходити планети лише в кілька разів більші Землі.

Ще один параметр, що впливає на точність прогнозів, - визначення температури планети. Важливо, щоб вона «дозволяла» воді залишатися у своєму природному рідкому виді, інакше ніякого життя не буде. Сьогодні показники температури можна визначити по багатьом факторам, наприклад яскравості зірки, відстані від планети до цієї зірки й інше. Таким чином, це дає додаткову перевагу в точному прогнозуванні відкриття населеної планети.

І вже спостерігається тенденція виявлення екзопланет зі схожими, як на Землі, кліматичними умовами. Якщо раніше це були в основному розпечені газові гіганти і заморожені крижані світи, то відкрита недавно планета Gliese 581 «d» має вже більше м'який клімат, хоча розміри її набагато більше земних. Побудувавши графік дати виявлення планет й їх «потенційної населеності», учені показали, що можливість знахідки населеної планети може розтягтися на дві сотні років і до 2260-2280 років вона буде виявлена з 95 процентною ймовірністю. Щоб максимально наблизити зустріч, групою міжнародних астрофізиків зараз терміново розробляється унікальний протокол для зв'язку й спілкування із представниками абсолютно будь-яких інопланетних цивілізацій.

Універсальною мовою для спілкування з інопланетянами,

будуть описано безліч факторів і характеристик сигналів, що включають у себе методи кодування, довжини й змісту повідомлення. Для передачі будуть задіяні дві основні частоти 1,42 або 4,46 гігагерца, повідомлення на які зможе легко прийняти навіть позаземна цивілізація, що володіє скромними технічними здатностями.

Перший сигнал позаземним цивілізаціям, інформацію в якому закодували простим двійковим кодом, був посланий ще в 1974 році. Але після цього в Космос було відправлено ще багато послань, які згодом ставали усе більше складними. Тому, щоб гарантувати «зрозумілість» протоколу METI, був організований міжнародний клуб, куди увійшли люди різних національностей, культур і віросповідання. Використовуючи свій веб-сайт, вони за допомогою протоколу стали посилати один - одному різні повідомлення, а система, (на підставі даних про успішну розшифровку), складає ідеальне «зверх зрозуміле» повідомлення для інопланетян, що й передається в глибини

Космосу. Далі Скловський І.З. пояснює: Зважаючи на те, що ми майже нічого не знаємо про позаземні цивілізації, про їхню природу, середовище перебування й соціальні взаємини, ми збільшимо ймовірність успішного спілкування з ними, якщо будемо використовувати в повідомленні зрозумілі для всіх терміни. На нашу думку, на швидке побачення з інопланетянами уповати не треба. Ми б дуже хотіли сподіватися, що ми не само-

тні у Вселеній, але, на жаль, поки всі дані, якими розташовує сьогодні наука, говорять про інше. Ми знаходимо планети, на яких є вода, кисень та температура необхідна для життя. Тобто все є для існування життя, але поки там нікого з живих істот немає. У мене є своя версія такого положення речей. Я думаю, що інші цивілізації, безсумнівно, існували, але просто ми не збіглися з ними в часі: вони вже закінчили своє існування, а ми поки продовжуємо своє існування, припускаючи, що на якійсь планеті життя закінчилося дуже давно внаслідок техногенних, або термоядерних причин.

Адже техногенна фаза життя будь-якої планети - дуже обмеже-

на. Невідомо навіть, скільки ще проіснує наша планета Земля, є десятки факторів, які можуть знищити життя, - це й глобальне потепління, і екологічні катастрофи, і падіння боліда і т.д. На мою думку, цивілізації «спалахують» у Всесвіті, живуть 200-300 тисяч років і гаснуть, а потім з'являються нові...

Якби почати життя спочатку, я б цілком присвятив його дослідженню фантомів людського розуму. Наприклад, коли людина дивиться на любий предмет, вона не усвідомлюючи, складає своє подання про предмет, в якому відбиваються якісь базові механізми мислення, але головним чином там відбивається сам предмет. Якщо ж ми хочемо пізнати саму свідомість, нам має сенс вивчати тільки те, чого насправді немає та аналізувати людські подання, що не мають ніяких підстав у реальному світі. Вони цілком вигадані з голови й не відбивають рівно нічого, крім внутрішніх думок самої голови.

Зверніть увагу на концепцію Бога, психічну й космічну енергію, сенс життя, дев'ять кіл пекла, внутрішній зв'язок людей й явищ, телепатію, домовиків і відьом, чесноти й любов. Все це не можливо поторгати руками, але ми також не можемо взяти до рук електричний струм, який «біжить» по проводах і дає нам світло (енергію). Устремління й психічна енергія як синоніми, одне без іншого не існує. Серце, спрямоване до вищої якості всього життя, буде провідником психічної енергії. «Любіть один одного» - це заповідь Христа. Ніщо не може краще любові гармонізувати психічну енергію. Психічна енергія відновляється насамперед почуттям, а не фізичним відпочинком. Сила людини полягає в спілкуванні з космічною енергією через психічну енергію. Психічна енергія є ключ до всіх досягнень і рішень всіх проблем людства. Психічна енергія стосується всіх планів нашого Буття. Люди повинні усвідомити, що нагромадження психічної енергії потрібно не тільки для поточного життя, але і як постійне й невід'ємне придбання й перевага. Таке усвідомлення значно стерло б границі життів, адже свідомість життя поряд з минулим, повинне піклуватися й про майбутнє.

Якщо звернутися до історії філософсько-етичного обґрунтування сенсу людського життя, то виявляється, що багато сучасних уявлень, теоретичних досліджень з цього питання в своїх обґрунтуваннях сходять до ідей минулого, наповнюючись конкретним змістом даного історичного часу, його культури.

Одне із центральних місць тут може займати концепція інопланетян, або «брати по розуму». З деякою долею гумору, ми завжди пропонуємо почати пізнання «братів по розуму» з себе, ось проста вправа. Сядьте серпневою зоряною ніччю в полі з ліхтариком і починайте посилати абеткою сигнали Морзе в небо - інопланетянам. Розповідайте їм сигналами коротко про те, що для вас важливіше всього на світі. Або навпаки, почніть із другорядного. Гарантуємо вам багато чудесних від-

криттів. А тепер декілька слів про планети і супутники, де найвірогідніше може існувати життя. *Перше* і *друге* місця в списку планет самих придатних для життя належать супутнику Сатурна Титану і екзопланеті Глізе 581 «g».

Це планета, про яку ще дотепер сперечаються про її існування. Її зірка - червоний карлик у сузір'ї Терезів, очима не видно, (тому що карлик). Взагалі всі потенціальні населені планети в основному живуть у карликів - це з технічних причин, там їх простіше відкривати, тому що сама планета має великий вплив на зірку. Ця планета крутиться близько до зірки, обертаючись навколо неї за місяць. Там цілком може бути вода в рідкому виді, виходить, по ній можуть «плавати пароплави з ошатними інопланетянами на верхній палубі». Планетарне тяжіння в них втричі вище, ніж на Землі. Знаходиться Gliese 581 «g» всього в 20 світлових роках від нас.

3. Gliese 667 «Cc». Назва схоже, але це зовсім інша планета й інша зірка («Глізе» - це просто прізвище одного з авторів зоряного каталогу, головне - номер). До цієї планети 22 світлових років. Рік у них там теж довжиною в наш місяць, але в них є свій прикіл: це кратна зоряна система, потрібна зірка. Навколо однієї з них крутиться планета, а дві інші просто прикрашають тамтешнє небо. Це видовище, звичайно, відволікає мешканців планети Gliese 667 «Cc» від вашого ліхтарика, але про всякий випадок: ваші сигнали треба направляти в сузір'я Скорпіона. Теж улітку й теж у південній стороні неба, а краще їдьте на південь, там Скорпіона краще видно.

4. Kepler-22 «b». Планету цю відкрили два роки тому, у грудні 2011. У неї є недолік: вона «далековата» від нас, в 600 світлових роках. Але є два достоїнства. *По-перше*, учені порахували, що середня температура там близько 22 градусів Цельсія, як на курорті. *По-друге*, вона перебуває в сузір'ї Лебедя, тобто її видно прямо зараз. Прямо над головою, начебто хрест. Якщо хто пам'ятає «Пікнік на узбіччі» і всю цю історію, то це саме хлопці із сузір'я Лебедя прилітали тоді до нас.

5. HD85512 «b» перебуває в 35 світлових роках від нас, і там теж тепло (близько 25 градусів Цельсія, за обережними оцінками астрономів). Але видно її тільки з Австралії, або інших країн Південної півкулі, тому що вона перебуває в сузір'ї Вітрила, між Південним Хрестом і нашим знайомим Сиріусом, якщо дивитися із тропіків.

6. Gliese 581 «d», (не плутайте з Глізе 581 «g»). На цій планеті може бути занадто холодно. Але, можливо цю планету підігріває парниковий ефект, і хоча вона крутиться набагато далі від зірки, чим її приятелька Глізе 581 «g», там може бути краще пристосовання для життя. Світить своїм ліхтариком у Терези і можете відразу вб'єте двох зайців.

7. Інші планети. По наявності атмосфери (у певному вигляді), кількості світла, що надходить на планету з материнської зірки, характеру поверхні, а також наявності органічних сполук, найбільш схожими з планетою Земля виявилися:

- Марс (0,59) та Венера (0,35);
- сам Юпітер, а також супутник Юпітера - Європа (0,49);
- супутник Сатурна Тітан (0,64), про який ми вже згадували, та Сатурн разом зі своїм супутником Енцелад;
- у решти ж планет Сонячної системи - коефіцієнт до 0,37.

Протягом останніх років, пошук потенційно придатних для життя планет за межами нашої Сонячної системи був досить успішний. Космічний телескоп «Кеплер», запущений НАСА на орбіту в 2009 році, виявив більше 1000 планет, на яких теоретично можливе життя. Ще пару років тому ніхто нічого не знав про ці далекі планети, а зараз не тільки знають, але можуть навіть оцінити їхню масу й середню температуру поверхні. Значить наша свідомість, поряд з різними енергетичними проявами, іноді здатна виконувати й реальну роботу.

Є *рівняння Дрейка*, математична формула, за допомогою

якої можна визначити число цивілізацій в нашій галактиці (Чумацький шлях), з якими у людства є шанс вступити в контакт. Рівняння застосовується в таких галузях, як ксенобіологія, астросоціобіологія та пошук позаземного розуму. Рівняння було запропоноване доктором Френком Дональдом Дрейком, (професором астро-

номії і астрофізики каліфорнійського університету Santa Cruz) у 1960 році, як спроба оцінити кількість позаземних цивілізацій у нашій галактиці, які можуть вступити з нами в контакт. Головне призначення рівняння: дати вченим змогу оцінити параметри, що визначають кількість позаземних цивілізацій, рівняння пов'язане із парадоксом Фермі.

Рівняння Дрейка виглядає наступним чином:

$$N = R \cdot f_p \cdot n_e \cdot f_l \cdot f_i \cdot f_c \cdot L, \text{ де:}$$

- N — кількість позаземних цивілізацій нашої галактики, готових вступити в контакт;
- R — кількість зірок, що утворюються в рік в нашій галактиці;
- f_p — частка зірок, що мають планети;
- n_e — середнє число планет, що потенційно здатні підтримувати життя, на зірку, що має планети;
- f_l — ймовірність зародження життя на планеті з відповідними умовами;
- f_i — ймовірність виникнення розумних форм життя на планеті, на якій є життя;
- f_c — відношення кількості планет, розумні мешканці яких здатні до контакту і шукають його, до кількості планет, на яких є розумне життя;
- L — очікуваний вік таких цивілізацій.

Ще є *шкала Кардашова*, класифікація типів цивілізацій за рівнем енергоспоживання та *сфера Дайсона*, гіпотетичний астроінженерний проект, запропонований Фріменом Дайсоном у

1960 році в статті «Пошуки штучних зоряних джерел інфрачервоного випромінювання» в науковому журналі Science. Ідея Дайсона полягала в тому, що розвинута цивілізація прагнутиме максимально використати енергію випромінювання своєї зірки і оточить її суцільною сферою, яка не пропускати промені цієї зірки назовні. Однак, така сфера, маючи власну температуру, буде мати випромінювання в інфрачервоному діапазоні, як будь-яке нагріте тіло. Тому для виявлення позаземної цивілізації потрібно шукати в Космосі зірки із нестандартним спектром випромінювання.

На думку Дайсона, подібна сфера повинна бути відносно тонкою сферичною оболонкою великого радіуса, (порядку радіуса планетних орбіт) з зіркою в центрі. Розвинута цивілізація могла б використовувати подібну споруду для повної утилізації енергії центральної зірки або для вирішення проблеми життєвого простору.

За розрахунками Дайсона, для побудови такої сфери, необхідна речовина у кількості, яка дорівнює масі Юпітера. Пошук сфер Дайсона - перспективний напрямок програми SETI. Споруда подібних масштабів може бути виявлена за ІЧ-випромінюванням з нетиповим спектральним розподілом. Для пошуку сфер Дайсона планується використати телескоп SIRTf.

Закінчуючи свої думки, Скловський І.З. каже: Життя на якій-небудь планеті повинно виконати величезну еволюцію, перш ніж стати розумним. Рушійна сила цієї еволюції – здатність організмів до мутацій і природний добір. У процесі такої еволюції організми все більше і більше ускладнюються, а їх частини - спеціалізуються. Ускладнення йде як в якісному, так і в кількісному напрямку. Виникнення розуму має бути тісно пов'язано з докорінним поліпшенням і удосконаленням способів обміну інформацією між окремими особами. Тому для історії виникнення розумного життя, (як приклад на Землі) виникнення мови мало вирішальне значення. Чи можемо ми, такий процес вважати універсальним для еволюції життя в усіх куточках Всесвіту? Швидше за все - ні! Для вивчення життя потрібно, перш за все, визначити поняття «жива речовина». Це питання є далеко не простим і включає в себе механізм передачі спадкової інформації, що забезпечує збереження наступним поколінням. А це вже зовсім інша тема.

Песимісти Всесвіту

Серед дослідників є й такі, хто досить скептично оцінює імовірність знайти розумне життя у Всесвіті. Адже мало того, що всі відомі поза сонячні планети мають занадто великі маси, вони ще і рухаються по занадто витягнутих орбітах, що призводить до коливань температур, які виходять за межі припустимого для збереження життя. Придивіться до Сонця з планетною системою, де колові орбіти акуратно вкладені одна в одну, і сама Земля – це як

екстраординарна рідкість у Всесвіті. У своїх доказах, окрім багатьох інших аргументів, дослідники-песимісти спираються на дані спектральних досліджень околиць нашої Галактики. Ці дослідження вказують на бідність вмісту в зорях елементів заліза, магнія і кремнія, необхідних для виникнення життя. Ці елементи, утворюючись в ході термоядерних реакцій, розсіюються із надр зірок під час їхніх вибухів. Але такі вибухи є величезною рідкістю на межі нашої зоряної системи.

Земля - колыска життя. Прийміть апріорі, що життя може існувати на холодних небесних тілах - планетах. Подивімося, наскільки закономірним чи випадковим був процес зародження життя на Землі. В численних лабораторних експериментах вже давно було доказано, що для утворення складних органічних молекул, які передують виникненню життя, необхідні наступні умови: наявність у складі небесного тіла всіх хімічних елементів, які входять до складу живого; відповідний температурний режим, що забезпечує перебування води у газоподібному і рідкому стані; відсутність кисню в атмосфері планети, бо за його наявності утворюється озоновий екран, що поглинає сонячний ультрафіолет, який, руйнуючи електронні оболонки атомів, дає їм змогу об'єднуватись у складні перед біологічні молекулярні сполуки. Як тільки ці умови виконано, в силу добре відомих законів фізики та хімії негайно починається утворення складних органічних сполук. Тож напевне, початок життя на планеті Земля був цілком закономірним явищем, бо на ній реалізувалися

всі необхідні початкові умови. Є три особливості, які роблять Землю унікальною серед інших планет: віддаль від Сонця, розміри і (що, можливо, менш істотно) відносно велика маса природного супутника Місяця. Всі три характеристики виявились важливими для існування і розвитку життя.

Таким чином, Земля, на якій є не просто життя, а життя розумне, являється унікальним витвором природи і мабуть чи не єдиним носієм того дивовижного збігу космічних обставин, що забезпечили появу життя і розуму на ній. І якщо Молочний шлях справді позбавлений присутності іншого розумного життя, то важливо робити все, щоб зберегти його бодай на Землі.

Наприкінці ХХ ст. людство зрозуміло, що життя не позбавлене певного загальнокосмічного змісту і що умови, завдяки яким воно виникло, не є випадковим збігом локальних фізичних обставин, а найглибшим чином пов'язане з глобальними космологічними причинами - з історією і розвитком Всесвіту в цілому. І якби еволюція Всесвіту мала інший характер, життя в ньому навряд чи могло б зародитись. Так чому ж Всесвіт, у якому ми живемо, має саме такі властивості, що сприяють існуванню життя і розуму, а не які-небудь інші? Впродовж досить тривалого часу на це запитання відповіді не було. Лише у другій половині ХХ ст. астрофізик Г. Ідліс звернув увагу на те, що закони фізики, чинні у нашому Всесвіті, «дозволяють» існування атомів, зірок, планет і життя взагалі.

А згодом космолог А. Зельманов сформулював дуже важливе положення: «Ми є безпосередніми свідками природних процесів визначеного типу, тому що процеси іншого типу відбуваються без свідків», тобто ми живемо у цьому Всесвіті, бо його фізичні властивості це допускають. Англійський астрофізик П. Девіс також висловив думку про те, що наявність життя накладає обмеження на властивості Всесвіту - вони мусять бути тою чи іншою мірою визначеними.

Якби Земля знаходилась на місці Венери, то велика кількість радіації від Сонця врешті-решт зробила б її схожою на Венеру з потужною атмосферою з вуглекислого газу і занадто високою для існування життя температурою. Якби Земля перемістилась на орбіту Марса, то зменшення кількості сонячного тепла викликало б охолодження океанів і збільшення площі полярних шапок, що зрештою перетворило б її на неконтрольо-

ваний холодильник з занадто низькою для існування життя температурою.

Відносно розмірів також зрозуміло. За більших розмірів Земля мала б більшу масу, і більшу силу тяжіння. Тоді її атмосфера нагадувала б атмосферу планет-гігантів - Юпітера чи Сатурна - і для життя була б непридатною. За менших розмірів і маси, як у Меркурія, Земля взагалі не могла б утримати атмосферу. Таким чином, розміри і відстань від центрального світила - це два вирішальних фактори з точки зору умов для існування життя (в кожному разі, схожого на земне).

Щодо Місяця з його відносно великою масою, то, *по-перше*, високі припливи і відпливи на морському узбережжі, які він викликає, могли зіграти вирішальну роль в утворенні мікросередовищ, придатних для існування життя; *по-друге*, Місяць стабілізує орієнтацію осі обертання Землі, що надзвичайно важливо для підтримання більш-менш постійного клімату. До цього треба додати важливість планет-гігантів, особливо Юпітера, у Сонячній системі. Їхня наявність сприяє стабілізації орбіти Землі, без чого вона могла б бути викинутою за межі планетної сім'ї або впала б на Сонце. До того ж Юпітер як наймасивніша планета в Сонячній системі притягає до себе основну масу метеоритів, які могли б повністю зруйнувати поверхню Землі.

Можливо, в іншому Всесвіті, що має інші властивості, ми просто не змогли б з'явитись, і такий «інший» Всесвіт нікому було б спостерігати і вивчати. Антропний принцип уперше проголосив фізик Б. Картер 1974 р. Його формулюють так: «Ми існуємо, тому що Всесвіт такий, який він є». (*Примітка*: Антроп-

ний принцип від грец. «антропос» - «людина»). Кіровоградський дослідник Сергій Горбенко (на фото) з цього приводу зазначає: Основна ідея антропного принципу – це ідея зв'язку між існуванням людства і фундаментальними властивостями Всесвіту. Сам по собі цей принцип ще нічого не пояснює. Але він дає новий напрямок досліджень, сприяє постановці та вивченню питань, на які раніше – не звертали особливої

уваги. Одне з цих запитань - які саме властивості Всесвіту забезпечують наше існування? Багаторічна практика астрономічних та астрофізичних спостережень і здоровий глузд привчили нас до думки, що картина навколишнього світу, яку ми бачимо, сама собою зрозуміла і єдино можлива, інакше - не може бути.

Проте насправді це далеко не так. Як показують теоретичні дослідження, структура нашого Всесвіту дуже нестійка по відношенню до його основних фундаментальних констант. Навіть за невеликих відхилень від їхніх наявних значень Всесвіт мусив би повністю змінити свій вигляд. Його будова, починаючи від елементарних частинок і закінчуючи над скупченнями галактик - спростилася, а значні структурні складові зникли. Ці константи забезпечили такий процес еволюції Всесвіту, за якими виникла можливість утворення складних систем і складних форм руху матерії, а отже і життя людини.

(Примітка: Точно вивірений Всесвіт - концепція у філософії фізики, за якою в основі Всесвіту та його складових лежать не довільні, а строго визначені фундаментальні константи). Навідь І. Розенталь вважав, що всю структуру Всесвіту та його історію визначають 4-ри фундаментальні взаємодії: гравітаційна, електромагнітна сильна і слабка взаємодії. Далі Сергій Горбенко ділиться своїми думками.

Фундаментальні взаємодії (сили) - це різні типи взаємодії, що не зводяться одна до одної, елементарних частинок і складених з них тіл. Про існування 4 фундаментальних взаємодій, ви вже знаєте. Ведуться пошуки інших типів взаємодій, як в явищах мікросвіту, так і на космічних масштабах, проте поки існування якого-небудь іншого типу взаємодії не знайдено.

У фізиці причиною зміни руху тіл - є сила (другий закон Ньютона). Досліджуючи навколишній світ, ми можемо помітити чимало найрізноманітніших сил: сила тяжіння, сила натягу, сила стиснення пружини, сила, що виникає під час зіткнення тіл, сила тертя, сила опору повітря, сила вибуху і т.д. Проте як тільки була з'ясована атомарна структура речовини, стало зрозуміло, що вся різноманітність цих сил є результатом взаємодії атомів один з одним. Оскільки атоми взаємодіють в основному через електростатичну взаємодію електронних оболонок, то, як виявилось, всі ці сили - лише різні електромагнітні прояви. Єдиний виняток - сила тяжіння, причиною якої є гравітаційна взає-

модія між двома тілами, що мають масу. Отже, до початку 20-го століття з'ясувалося, що всі відомі до того моменту сили зводяться до двох фундаментальних взаємодій: електромагнітної і гравітаційної.

У 1930-і роки з'ясувалося, що атоми містять всередині себе ядра, які у свою чергу складаються з нуклонів (протонів та нейтронів). Ясно, що ні електромагнітні, ні гравітаційні взаємодії не можуть пояснити, що утримує нуклонів в ядрі. Було постульовано існування нової фундаментальної взаємодії: «сильної взаємодії». Проте надалі виявилось, що і вона здатна пояснити не всі явища в мікросвіті, зокрема, не було зрозуміло, що примушує розпадатися вільний нейтрон. Так було постульовано існування «слабкої взаємодії», і як виявилось, цього ДОС-татньо для опису всіх взаємодій, що дотепер спостерігалися в мікросвіті.

Саме по відношенню до них і є дуже чутливим наш Всесвіт: досить внести незначні зміни у їхні значення, і це призведе до радикальних змін природи цілого Всесвіту не тільки на кількісному, але й на якісному рівнях. Ці зміни можуть бути навіть катастрофічними для Всесвіту, наприклад:

- ◆ - якби гравітаційна сила зменшилася в кілька разів, то сила тяжіння була б занадто малою для формування із хмар водню галактик і зір;

- ◆ - якби, навпаки, гравітаційна сила збільшилася в кілька разів, сила тяжіння виявилася б зовеликою і розширення Всесвіту швидко змінилося на стиснення, так що життя у ньому не встигло б розвинути до високого рівня;

- ◆ - якби маса електрона була хоча б удвічі більша, ніж вона є, електрон «завалювався» б на протон, і замість атомів водню (і всіх інших елементів) у всьому Всесвіті були б лише нейтрони і нейтронні зорі;

- ◆ - якби різниця між масою протона і нейтрона була утричі більшою, то не змогли б утворюватися дейтрони, які відіграють вирішальну роль у реакціях термоядерного синтезу, і тоді увесь Всесвіт складався б виключно з водню;

- ◆ - якби сила взаємодії між протонами і нейтронами була хоча б на 5-7 % більшою, Всесвіт складався б із одного гелію;

- ◆ - якби ця сила була на 5-7 % меншою, гелій взагалі не зміг би утворитись.

Так само тісно і досить критичним чином властивості життя на Землі пов'язані з іншими фундаментальними властивостями астрономічного світу, зокрема, з розширенням Всесвіту. Виявляється, ми не випадково живемо в епоху «червоних зміщень» галактик. Віддалення джерел електромагнітного випромінювання приводить до зсуву їхнього випромінювання у червоний бік спектра, і до зменшення енергії, яку воно несе. Якби галактики зближувались, то замість червоного зміщення ми спостерігали б - фіолетове, тобто збільшення частот випромінювання у бік жорстких променів. При цьому на нас падав би такий спопеляючий потік електромагнітної енергії, що життя за таких умов не змогло б існувати. Навіть у тому разі, коли б Всесвіт не розширювався чи розширювався повільніше, інтенсивність випромінювання була б досить високою щоб знищити білкові життя в зародку.

Сергій Горбенко каже, можна було б спробувати змінити одразу не одну, а кілька фундаментальних сталих. Виявляється, при цьому існує деяка область їхніх значень, яка дає можливість утворення складних структур, однак час їхнього існування невеликий. У такому світі буде занадто мало часу, щоб виникло що-небудь досить складне.

Отже, можна ще раз підкреслити глибоку доцільність і гармонію фізичних законів і значень фундаментальних сталих. В супротивному разі виникнення складних форм матерії виявиться неможливим. Тільки за наявних їхніх значень структура та історія Всесвіту припускає розвиток життя і появу розуму.

Тепер декілька думок Сергія Горбенко про унікальність нашого Всесвіту. Ми маємо порівняно вузькі межі можливих змін фундаментальних фізичних сталих, коли ще можливе існування життя, (мова йдеться про унікальність «набору» їхніх значень у нашому Всесвіті). Саме ця їхня винятковість забезпечує можливість існування життя. Виникає питання: оскільки набір фізичних сталих величин у нашому Всесвіті унікальний, а все унікальне малоімовірне, то яким чином такий збіг умов міг

здійснитися? З точки зору антропоного принципу, наш Всесвіт пройшов через нескінченну послідовність циклів розширення і стиснення. На початку кожного з них складався свій набір фізичних констант, що змінювався від одного циклу до іншого. Людство з'явилися

в тому циклі, в якому сформувалося поєднання фізичних сталих та інших властивостей, сприятливе для виникнення складних структур і живих систем. Окрім цього, песимісти не виключають, що в матеріальному Космосі може існувати нескінченна кількість різних Всесвітів водночас, у кожному з яких свій набір, свій комплекс фізичних констант і властивостей. У нашому Всесвіті, з нашим комплексом фізичних явищ, зв'язків і фундаментальних фізичних констант, його стабільність забезпечується саме тими законами природи, які реалізувалися в навколишньому світі.

Але можуть існувати й інші, незвичні для нас комплекси явищ, стабільність яких забезпечується іншими законами. Звідси ясно, що можна припустити існування Всесвітів з іншими законами, іншими властивостями простору-часу і світовими константами, не менш організованих, ніж наш, і навіть таких, що забезпечують існування не гуманоїдних форм життя і розуму. Отже, за словами Сергія Горбенко ми існуємо у тому Всесвіті, властивості якого дозволяють формування живих організмів; поряд можуть існувати інші Всесвіти, де діють інші фундаментальні закони, і можливе існування принципово інших форм життя. І в тому, і в іншому випадках питання про те, як міг реалізуватися випадковим чином унікальний і тому малоімовірний набір фізичних констант на землі, - фактично знімається. Оскільки число можливостей, тобто циклів розширення (різних Всесвітів), нескінченне, то в існуванні в одному з цих циклів (Всесвітів) необхідного для життя збігу умов з позицій теорії ймовірностей - вже немає нічого неможливого.

Але «песимісти всесвіту» не здаються і вказують на проблему існування інших Всесвітів. Питання про нескінченну кількість можливих всесвітів у фізиці та космології, як і всяка

інша нова проблема, стикається з неясностями. Якщо інші Всесвіти існують, то їхнє існування підкоряється принципово іншим законам, ніж існування нашого Всесвіту. А це означає, що ми аж ніяк не можемо отримати від них інформацію, адже фізичний зв'язок між різними об'єктами можливий тоді, коли вони живуть за подібними законами.

Як же здійснити зв'язок з тими, що принципово не схожі на наш світ? Окремі вчені припускають, що такими каналами зв'язку можуть слугувати сингулярності, які в нашому Всесвіті мають місце у випадку чорних дір. Можливо, що бар'єри простору-часу, які відокремлюють наш Всесвіт від інших Всесвітів, не такі вже й непроступні. Не виключено, що з часом вони будуть подолані наукою і виведуть нові уявлення про Космос.

І на останок Сергій Горбенко звертає увагу на те, що: Мікеланджело належить висловлення: мистецтво скульптора складається в умінні відтинати зайве. Відомі аналогічні висловлення класиків літератури про письменницьку майстерність. В той же час в книгах Карпов В.Є. не завжди все розкладає по поличках, до чогось вам доведеться доходити вже своїм розумом. Але він робить саме головне: розбиває наше окостеніле подання про застигли «правила», що заморозили нестандартні мислення і подає нам бачення предмету під зовсім іншим кутом. Для того, щоб це зрозуміти, читачу цілком достатньо знань на рівні звичайної школи. Але Карпов В.Є. вимагає здатності уявити собі не дуже уявлене й відмовитися від тих звичних траєкторій нашої думки, які були вбиті в нас із дитинства. Напевно, цим і відрізняються великі дослідники від людей ординарних - умінням відмовитися від загальноприйнятих, «завмерлих» понять і здатністю глянути на питання по іншому.

Ще 1934 р. австрійський вчений К. Гедель сформулював теорему про неповноту наших знань, яка проголошує: «Жодна система не може бути пізнаною до кінця зсередини, поза зв'язком її з іншими системами вищого порядку». Це означає, що неможливо вичерпно описати світ, у якому живе людина, зокрема, описати причину появи та існування Всесвіту, не вийшовши за його межі. А тому з'являється дедалі більше підстав вважати, що без концепції інших Всесвітів, що існують водночас у матеріальному Космосі, вже важко обійтись, оскільки вона дозво-

лить зрозуміти властивості нашого Всесвіту.

Песимісти часто використовують Парадокс Фермі для пояснення того, чому ми ніколи не знайдемо розумне життя у Всесвіті. Оптимісти вказують на еволюційну теорію, яка передбачає, що життя пристосовується до вимог навколишнього середовища. Хоча Дарвін і його колеги навряд чи думали про життя на екзопланетах, розробляючи цю теорію, її неортодоксальні інтерпретації говорять про те, що життя може адаптуватися до будь-яких умов, наприклад, до відкритого Космосу. Не виключено, що в один прекрасний день ми все-таки знайдемо у Всесвіті – розумне життя, ну, а якщо ні - самі еволюціонуємо до можливості жити на інших планетах.

(Примітка: Парадокс Фермі - відсутність видимих слідів діяльності інопланетних цивілізацій, які повинні були б розселитися по всьому Всесвіті за мільярди років свого розвитку. Парадокс був запропонований фізиком Енріко Фермі, який взяв під сумнів можливість виявлення позаземних цивілізацій, і пов'язав зі спробою відповісти на одне з найважливіших питань всіх часів: «Чи є людство єдиною технологічно розвинутою цивілізацією у Всесвіті?». Спробою відповіді на це питання служить рівняння Дрейка, що оцінює кількість можливих для контакту позаземних цивілізацій. Воно дає досить високу оцінку на таку зустріч. На подібні висновки Фермі відповів, що, якщо в нашій галактиці повинно існувати безліч розвинених цивілізацій, тоді «Де вони? Чому ми не спостерігаємо ніяких слідів розумного неземного життя, таких, наприклад, як зонди, космічні кораблі прибульців, або радіопередачі?». Припущення в основі парадокса Фермі часто називають Принципом Фермі.

Парадокс можна сформулювати так: З одного боку висувуються численні аргументи про те, що у Всесвіті повинне існувати значна кількість технологічно розвинених цивілізацій. З іншого боку, відсутні подібні підтвердження. Ситуація є парадоксальною й приведе до висновку, що наше розуміння природи «космічних кораблів прибульців» - помилкове, або наші спостереження за «космічними об'єктами» неповні й помилкові. Як сказав Енріко Фермі: «Ну, і де вони в такому випадку?» Різними авторами запропонована велика кількість теоретичних пояснень парадокса Фермі. Зазначена в першому томі книги (с-73) громадська діячка Кіровоградського регіону Ірина Шаповалова

(на фото), звертає увагу на теорію виникнення перехідних порталів до інших світів: **1).** Множинність світів - це результат прояву різних варіантів розвитку того самого Всесвіту. Оскільки Космічний світ не може бути одним, інші світи різняться лише своїм розвитком, а там, де різниці не має, ці світи - перетинаються. Цією властивістю користуються при створенні перехідних (або природних) порталів. При проході через портал світів з однаковими темпами часу, людина, яка його проходить може нічого й не помітити, але якщо темпи часу в па-

ралельних світах різні – виникає купа неприємних ефектів.

2). Це цілий ряд фізичних ефектів. І.Шаповалова виділяє дві умови: *Перша* умова, портал повинен утворюватися з матеріалу, що не має властивості розвитку, або темпи цього розвитку надзвичайно вповільнені. Тобто - це портал з вакууму. Такі утворення виникають при досить складній конфігурації змінних електромагнітних полів, що не допускає в площину portalу тільки нескінченно живучі елементарні частки. Мозок людей, перетинаючи портал, резонансно настроєний на цю частоту, що приводить до стирання інформації з нижчих відділів головного мозку - наслідок роз регуляції організму, аж до коми й амнезії.

Друга умова проходження порталів, що з'єднують простори з різними темпами часу, це перпендикулярність переміщення - щодо площини portalу. При кутовому русі, поле, що утворює портал, створює вихровий рух і виходить те, що в Стругацьких описане як «м'ясорубка».

В області прилягаючої до portalу з боку більш низького темпу часу, створюється зона підвищеного тиску й температури, чим більше різниця темпів часу, тим сильніше цей ефект. З іншої сторони, може ніяких ефектів не спостерігатися, і при переході, людина виявиться в струмені повітря, розігрітого до плазми. Втім, туди ніхто й не полізе, бо виглядає такий портал, як жерло печі. Саме неприємне, що самі портали і області границь - нестійкі в часі, і підкоряються складним законам.

3). Особистість людини. Частина людей мають іншу резонансну частоту роботи мозку, яка відрізняється від основної маси людства. Вони можуть без небажаних фізіологічних ефектів перетинати портали паралельних світів. Частина із цих людей має здатність фіксувати портали у формі зорових образів. Ці люди «бачать» цікаве аномальне явище - мерехтливе прозоре поле на місці дзеркала будь-якого порталу, у точності повторює його форму й положення. Цим людям, досить легко знаходити портали, вони бачать на ґрунті (у повітрі) дрібні крапки, де вільні мікрочастинки стають на якийсь час - мікропортами. Але таких людей дуже мало серед нас. Впродовж всієї еволюції люди відрізнялися від більшості, якимись індивідуальними особливостями, наприклад, лівші, або діти Індіго, викликають інтерес і здивування. Підтвердження поглядів І. Шаповалової є дослідження С. Гроффа в галузі трансперсональної психології - науки, яка спирається на найновіші відкриття фізики, теорії хаосу, кібернетики, психології та багатьох інших дисциплін. Результати досліджень і висновки С. Гроффа, викладені у книзі «Поза межами мозку», яку було передруковано в у 1993 році. Можна вважати, що це початок нової науки про психіку, психічне й людину. Далі І. Шаповалова хоче поділитися своїми думками про провідників древніх наук в радянську епоху.

Провідники древніх наук

Після Жовтневої революції головним провідником ідей древньої науки у Петрограді й Москві - виступив літератор й вчений-езотерик О.В. Барченко (на фото), котрий народився в місті Єльці в 1881 року. Його батько Василь Барченко був нотаріусом окружного суду. Мати – з духовної родини, завдяки їй

хлопчик виховувався в релігійному дусі - за словами самого О. В. Барченко вже в юнацькому віці він відрізнявся «схильністю до містики й до всього таємничого». (Примітка: Барченко О.В. - окултист, письменник, дослідник телепатії, гіпнотизер. Про-

водив дослідницькі роботи особливого спецвідділу ОГПУ в напрямках древніх знань).

Для О. Барченко, що вперше познайомився із навчанням Сент-Ив Д'альвейдра ще на початку ХХ ст., у пору юності, коли Агарта, Біловодье й Шамбала були поняттями одного порядку - свідченням існування десь у нетрях високогірної Азії, чи то Афганістану, Індії й Тибету, таємних езотеричних братств, які дбайливо зберігають секрети універсальної «синтетичної науки» древніх. Цю науку О.Барченко називав тибетським словом «Дюнхор» і вважав, що оволодіння нею допоможе людству розв'язати найгостріші соціальні й економічні проблеми, породжені кризою сучасної (техногенної) цивілізації, зокрема опанувати невідомими доколе джерелами потужних психічних і космічних енергій, і вийти на новий еволюційний виток розвитку. Пошуками слідів зниклої «доісторичної культури» учений інтенсивно займався в 1920-і роки на Кольському півострові, на Алтаєві й у Криму; у ті ж роки він також намагався двічі організувати наукові експедиції в Тибет й Афганістан за допомогою радянського уряду з метою встановлення контактів з таємними братствами.

Ми - нинішнє людство, представники нової після потопної цивілізації - п'ятої раси знаємо, що вже не один десяток років, серед нас почала зароджуватися нова – 6 раса і з часом ми повинні поступитися їй, а за нею прийде сьома, остання раса. Але на час О.Барченка, людям не було нічого відомо про попередні 1-4 земні раси. І він починає свої дослідження, зроблені відкриття – стають шоком: «Людство... переживало в стародавності щабель розвитку, перед якою мерхнуть завоювання сучасної науки. І якщо це так, то де ж шукати пам'ятники цього розвитку, як не в найдавніших народів, завжди ревниво відсторонювавшихся від зносин з молодим людством п'ятої раси». Ці вищі знання доісторичного суспільства, й дотепер зберігаються в «філософських» школах Тибету. Однак для більшості європейців вони не доступні.

Про О.Барченко, його трагічну долю й дивні пошуки древніх знань, стало відомо порівняно недавно. В 1991 р. у Москві вийшов у світ однотомник його літературних творів з багато-значною назвою «З мороку». За цим збірником пішов цілий ряд статей у журналах і газетах, присвячених головним чином науковим й окультним аспектам діяльності О. Барченко. Треба

сказати, що епоха «бурхливих 1920-х й 1930-х років», незважаючи на величезну кількість публікацій, усе ще продовжує зберігати чимало нерозгаданих таємниць. Мова в цьому випадку йде не про секрети радянської внутрішньої й зовнішньої політики, а про маловідомі й зовсім невідомі нам наукові пошуки і відкриття учених, які згодом опинилися в Гулазі. Так, в 1937 році були конфісковані й канули безвісти (в надрах НКВД) всі наукові праці О.Барченко, у тому числі велика монографія по нейроенергетиці, над якою він трудився багато років. Не меншою таємницею обкутана його діяльність у 1920-1930 роки. Лише недавно ми довідалися про «Великий план» М.Реріха, що припускав створення в центрі азіатського материка, (при сприянні радянського уряду) - великої монголо-сибірської держави «Нової країни». Ця країна повинна була стати оплотом обновленого будо-комуністичного світопорядка в Азії, місцем пришествя Майбутнього Будди. Як показали дослідження В. Росова, М. Реріх під час поїздки в Москву влітку 1926 р.

вів інтенсивні переговори з Г. Чичеріним, А. Луначарським й іншими більшовицькими вождями з метою заручитися їхньою підтримкою для реалізації свого грандіозного, хоча й відверто утопічного плану. Ще більш неймовірною для читачів цієї книги здається витівка самого О.Барченко, в середині 1920-х років - передає таємниці «Древньої науки», групі старих більшовиків у Москві за допомогою читання лекцій, організованих начальником Спецвідділу при ОГПУ - Г.І. Бокієм. Але ці потуги виявилися на жаль, марними. Через десятиліття радянські ідеологи громоголосно оголосили древні навчання «знаряддям японського фашизму».

Ми знаємо, що М. Реріх і О. Барченко, нітрохи не сумнівалися в реальності існування «старшого народу», більш детально про це було написано в нашій першій книзі). Ідеї Блаватської, Реріха й інших езотеристів одержали додаткове порозуміння після публікації восени 1933 р. роману англійського письменника Джеймса Хілтона «Загублений обрій». У ньому Хілтон надзвичайно захоплююче й правдоподібно зобразив розташо-

ваний в одній з важкодоступних полонин, де у західному Тибеті - буддійський монастир – «лансерію» Шангрила, населений представниками різних народів, у тому числі і європейцями. Завдяки таємним знанням й особливим практикам, ці люди зуміли підкорити собі хід часу, сповільнивши його плин. Вони живуть замкнутою громадою - мирно й щасливо, поринувши в заняття науками й мистецтвом, не відаючи тривоги і турбот, що терзають інше людство.

Особливо привабливим для О. Барченка виявилися інформація про Агарту й Шамбалу, для створення своєї власної парадигми світової історії. Її зміст можна звести до наступного: 3-4 тис. років тому в районі нинішньої пустелі Гобі жив народ, що володів високорозвиненою культурою. Ця культура загинула

в результаті якоїсь катастрофи, і саме тоді древня гобійська країна перетворилася в пустелю. Залишившись в живих, мігрували частково в Північну Європу, а частково на Кавказ. Народ, що вийшов із Землі Гобі, являв собою «корінну расу» людства – одну із гілок арійської раси. Керівники загиблої культури - великі мудреці, духовні сини «іншого світу», оселилися після катастрофи на величезному високогір'ї, «під Гімалаями». Там вони розділилися на декілька груп: одні пішли «Шляхом правої руки, другі – «Шляхом лівої руки». Треті – перейшли в паралельні світи та створили свій підземний світ. Центром перших став Агарті – «невідомий Град Обитель», других - Шамбала – «Град могутності й влади», про підземний світ, ми розповімо трохи пізніше.

Однак є тема, якій О. Барченко приділяв особливо пильну увагу, - це «природна енергетика», «психоенергетика», різноманітні види «променистої енергії», що мають першорядне значення для життя людини. Своє розуміння «енергетичної проблеми» О. Барченко докладно виклав у нарисі «Душа Природи», опублікованому в 1911 р. Починався він з розповіді про ролі сонячного світила - джерела життя на Землі, а можливо і на інших планетах, наприклад, на Марсі. Далі Барченко повідом-

ляв своїм читачам про присутність рослинності на Червоній планеті, про випадання й танення там снігів й, звичайно ж, про загадкові марсіанські канали. Все це дозволяло йому висловити припущення, що на Марсі живуть «істоти, по розуму не уступають людям, але, імовірно, далеко їх переважаючи». Настільки ж упевнено говорив він і про існування ефіру – «найтоншої, що наповнює середовище Всесвіту».

Учені того часу прийшли до висновку, що весь Всесвіт наповнений речовиною, настільки тонкою, що вона вільно проникає в проміжки між найменшими складеними частками всіх видимих предметів, наскрізь вільно проникає небесні тіла з усім, що на них перебуває. За допомогою цього середовища Сонце віддає планетам «запаси життєвих сил, для яких воно є вогнищем. (*Примітка:* Поняття «ефіру» у часи Барченко, було відкинуте Ейнштейном, але наприкінці ХХ сторіччя воно знову повернулося до нас у концепції космічного вакууму, наповненого віртуальними енергіями величезних, ще не пізнаних людиною - потужностей.) У той же час Барченко вказував на процеси, що йдуть у надрах Сонця - цій сліпучій «Душі природи», - дивовижні вибухи й вихри, негайно відбиваються на електромагнітному стані землі. Стрілки магнітних приладів метаются, як божевільні, спалахують північні сяйва. Доходить до того, що телеграфи відмовляються працювати, а трамваї рухатися. Хто знає, - каже далі О.Барченко, - чи не встановить коли-небудь

наука зв'язку між такими коливаннями Сонячної напруги і великими подіями громадського життя? (*Примітка:* ці слова були сказані починаючим ученим О.Барченко задовго до того, як А.Чижевский створив своє вчення про вплив Сонячної активності на земну біосферу).

У О. Барченка була ще одна досить оригінальна теорія із приводу «прихованого» знання древніх. Таке знання, говорив він, зовсім не є прихованим. У той же час знання взагалі не можуть бути загальним надбанням. Пояснював він це в такий спосіб. Знання по своїй природі матеріальні, а це значить, що їхня кількість у даному місці, може бути - строго обмежено. Наприклад, як кількість піску в пустелі, або

води в море. Сприйняте у великій кількості однією людиною, або невеликою групою людей, древні знання можуть дати прекрасні результати. Якщо ж спробувати розподілити знання потроху між всіма людьми, то користі від цього не буде ніякої, або навіть може вийти шкода. Вся справа в тому, що невелика кількість знання у суспільстві, не зможе змінити ні життя людей, а ні їхнього розуміння світу. Тому на наше переконання, необхідно, щоб знання перебувало в руках незначної кількості людей але у великій кількості. При цьому варто мати на увазі, що переважна більшість людей взагалі не бажає ніякого знання й навіть відмовляється від тієї крихітної частини, що виходить за межі шкільної програми, думають, що для потреб повсякденного життя – вони зайві. Це особливо видно в періоди світових катаклізмів – «масового божевілля», що супроводжує війни й революції, коли люди повністю гублять розум і перетворюються в зомбі. З іншого боку, по великому рахунку, ніхто ні від кого в дійсності не приховує знання. Проблема полягає в тому, що придбання або передача щирого знання вимагає великої праці й зусиль як з боку віддаючого, так і з боку приймаючого. Ті, хто володіє знанням, прагнуть передати його як можна більшому числу людей у відповідних закладах, щоб полегшити їм доступ до істини. Однак знання не можна нав'язати силою тим, хто його не хоче одержати, або відкидає. Бажаючий знайти знання

повинен сам зробити початкові зусилля, щоб знайти його джерело, прийти до нього, користуючись допомогою й вказівками, які даються всім, але які люди не хочуть бачити. Знання не може прийти до людей без зусилля з їх боку, потрібно вчитися в того, хто багато знає. Поряд вище визначеним у центрі уваги О.Барченко постійно перебували й проблеми морального самовдосконалення, тому що, найвищі досягнення «Древньої науки» доступні лише високоморальній людині. У 1923 році, у Петрограді з'явилося об'єднання adeptів «Древньої науки» - Єдине Трудове Братерство (далі ЕТБ). Моделлю для нього послужила Єдина Трудова Співдружність Г.Гурджиева, про яке О.Барченко почув уперше від С.Шандаровського, одного з його колишніх членів. Ціль ЕТБ складалася в «вивченні філософії, історії містики й морального вдосконалення».

Хто входив у створене Барченко братерство? Відповісти на це питання не просто, оскільки в слідчих протоколах приводилися різні списки членів ЕТБ. Сам О.Барченко під час одного з допитів назвав наступні прізвища: Нілус (співробітник Академії Наук), Алтухов (фізик), Э.Кондіайн, Л.Маркова-Шишелова, Ю.Струтинська, Микола Троньон (службовець), С. Шандаровський В.Корольов, Ю.Шишелов (у той час обоє навчалися на монгольському відділенні Петроградського Інституту Живих Східних Мов). Цікаво, що в цьому списку немає дружини Барченко - Наталії, чекістів К.Владимирова, А.Рикса, Э.Отто та Ф.Лейсмер-Шварца.

А. Кондіайн у своїх показаннях додає до цього списку ще кілька прізвищ: А. Борсук, Л. Васильєв, Н.Лопач, М.Лазарєва В. Кашкадамов, К. Поварнін (психолог), Н. Нікітін (письменник), а також В. Песецького.

Про те, що являло собою ідеологічно й організаційно Єдине Трудове Братерство, дозволяють судити складені Барченко морально-етичний кодекс (Правила життя) і Статут ЕТБ. Із цих двох документів зберігся лише перший, котрий заслуговує того, щоб ми процитували його цілком:

Кодекс «Правила життя» за поняттям О. Барченка:

1. Міркуючи про Бога, помни, що поняття Бог можна виразити в числі - одиницею, у геометрії - крапкою. Геометрична крапка не має виміру, але, випромінюючи енергію, вона обіймає Всесвіт. Пружина має найбільшу міць, будучи скрученою до сполучення із крапкою.

2. Ціль не виправдує засобу.

3. Не май власності ні в речах, ні в чому.

4. Люба ноша в шляху розморує, а що важче золота?

5. Неси свою ношу в гору на власних плечах.

6. Дій і допомагай, не пригнічуючи прохального.

7. Подавай завжди сам - у власні руки.

8. Уважай себе боржником того, кому ти мав можливість надати допомогу.

9. Не присвоюй речей, що не належать тобі, не зберігай зайвого, що не потрібного тобі.

10. Не проходи повз жінку з дитиною на руках без питання, чи не має вона потреби в необхідному.

11. Відносься до інших так, як ти хотів би, щоб робили з тобою.

12. При зустрічі з бідняком, що стоїть нижче тебе, голову оголуй перший; від багатія, від імені, що стоїть вище тебе, очікуй привіту.

13. Не пручайся злу - насильством.

14. В особистому захисті не застосовуй іншої зброї, крім особистого приклада.

15. Смерті не бійся, але бійся залишити тіло раніше чим тіло окріпне і змужніє.

16. Самогубство розцінюється - як дезертирство.

17. Убивство припустиме тільки в тому випадку, якщо це єдина можливість урятувати велику кількість життів.

18. Прагни вперед, щоб подати руку відсталому.

19. Спіткнувшись, не знемагай, а крокуй твердіше.

20. Вникай у те, що тобі довіряють, щоб совість не гнітила тебе після.

21. Немає знехтуваного ремесла, якщо з рук виходить те, що не шкодить живому.

22. При зустрічі з воїном, не хвастайся білизною своїх рук.

23. Міркуючи про те, яку спеціальність обрати синові твоєму, помни: знехтувавши мудреців ходив по землі теслею.

24. Помни, що неправда бруднить душу дорослої людини, душу дитини робить калікою.

25. Відходячи до сну, діли вчинки свої за двома напрямками: позитивні й негативні і на 7 планетних категорій: Сонце, Меркурій, Венера, Земля або Місяць, Марс, Юпітер, Сатурн).

26. Ніколи не ховайся від Сонця.

27. Нас зміцляють два лікарі - сонце й повітря.

28. Сонце - батько, Земля - мати; вона народила тобі сестер і братів там, де ти на ній живеш.

29. До людини стався дбайливо, як до дорогоцінної посудини - ти п'єш із неї з насолодою.

30. Якщо чоловік підійде до прірви, нехай загляне в неї й виміряє її глибину, але нехай рука твоя буде тверда, щоб вчасно удержати його від падіння.

31. Із затхлих боліт - тягнуться білі лілії.

32. Законам країни, у якій живеш, - підкоряйся. Із владою трудящих - співробітничай.

33. Родина - цегла, з якої будується будинок держави.

34. Мовцєві: «Один у поле не воїн» - заперечуй: «Голос одного бадьорого - будить тисячу сплячих».

35. Слабість - предмет не поваги, а викорінювання.

36. Не віддавай себе в жертву одержимим, злим духам.

37. Якщо ти позлословив з людини, якій надав допомогу, то краще б ти її обкрав, тому що ти украв у неї найдорожче - добре ім'я.

38. Не бажай собі щастя за рахунок нещастя інших.

Майже піввіку, пройшовши через табори й набувши гіркий досвід великої Радянської Комуни, - Э.Кондіайн, згадуючи роки, проведені в суспільстві О.Барченко, скаже: «Це був дивний час щоденних великих відкриттів». Саме так сприймалася друзями й сподвижниками О.Барченко його робота, якій він самозабутньо віддавався. Учений безупинно генерував ідеї - неймовірні, парадоксальні, що ламають рамки сформованої наукової парадигми, і відразу починав підкріплювати їх точними математичними розрахунками й викладеннями. Далі напрямки думок О. Барченко, відповідно підземного світу планети Земля, з урахуванням сучасної інформації.

Підземний світ планети Земля

Для того, щоб зрозуміти дії розумного життя на Землі, нам необхідно «спуститися» під землю. У першій книзі «Акценти сивої давнини» ми вже зверталися до цієї теми, тому зразу перейдемо до суті. Важко знайти народ на Землі, у якого не було б сказань про істот, що живуть у темряві підземель, або про попередні цивілізації які переселилися у підземний світ нашої планети. Вони були набагато старше людського роду і вели своє походження від різних народів, зниклих з поверхні землі, і що дуже інтригуючи - володіли таємними знаннями і ремеслами. По відношенню до людей мешканці підземель, як правило, були налаштовані вороже. Тому можна припустити, що в казках описували реально існувавший підземний світ.

Як не дивно, але таємничий, підземний світ планети Земля існує не тільки в легендах. В останні десятиліття число відвідувачів, підземних печер помітно зросла. Все глибше і глибше пробиваються вони в надра Землі, наприклад гірники, все частіше наштовхуються на сліди діяльності таємничих підземних жителів. Виявляється, що під нами існує ціла мережа тунелів, протягнувшись на тисячі кілометрів і огортаючи мережею всю Землю, і величезні, часом навіть населені підземні міста.

Особливо багато оповідань ходить про таємничі південно-американські тунелі. Ще знаменитий англійський мандрівник і вчений Персі Фоссет, багато раз побувавши в Південній Америці, згадував у своїх книгах про протяжні печери, розташовані неподалік від вулканів Попокатепетль і Інкакуатль, а також в районі гори Шаста. Деяким дослідникам вдавалося побачити фрагменти цієї підземної імперії.

Нещодавно в університетській бібліотеці міста Куско в Андах археологи виявили паперовий звіт про катастрофу, яка спіткала в 1952 році групу дослідників з Франції і США. В околицях міста вони знайшли вхід у підземелля і почали готуватися до спуску в нього. Археологи не збиралися там довго затримуватися, тому їжі взяли на п'ять днів. Проте з семи учасників на

поверхню через 15 днів вибрався лише один - француз Філіп Ламонтьєр. Він був виснажений, майже нічого не пам'ятав, а незабаром у нього виявили ознаки смертельної бубонної чуми. Але все ж від нього вдалося дізнатися, що його супутники впали в бездонну прірву і побачили там неймовірне. Влада, боячись поширення чуми, поспішили закласти вхід до підземелля залізобетонною плитою.

Француз через кілька днів помер, але залишився звіт та знайдений ним під землею кукурудзяний качан, виготовлений з чистого золота. Підземний досліджувач цивілізації інків, доктор Рауль Піос Сентено, спробував повторити маршрут зниклої експедиції. Група ентузіастів увійшла в підземелля через приміщення, що знаходилося під усипальницею напівзруйнованого храму в декількох кілометрах від Куско. Спочатку всі йшли по довгому, поступово звужуючому коридору, схожим на трубу величезної вентиляційної системи. Раптом стіни тунелю перестали відображати інфрачервоні промені. Скориставшись спеціальною спектрографом, дослідники визначили, що в стінах міститься у великій кількості алюміній. Коли вчені спробували взяти зі стіни зразок, то виявилось, що його обшивка дуже міцна і її не бере жоден інструмент. Тунель продовжував звужуватися, і коли його діаметр зменшився до 90 сантиметрів, дослідникам довелося повернути назад.

Про підземний світ нашої планети, можна сказати, що ця таємниця розгадана на 20%, адже сучасні дослідники вже зробили свій висновок - ми не єдині жителі на планеті Земля. Свідчення давніх років, а також відкриття вчених 20 - 21 століття, затверджують, що на Землі, вірніше, під землею із глибокої стародавності й до наших днів існували, (та мабуть існують) загадкові цивілізації.

Представники цих цивілізацій з якоїсь причини не вступають в контакт із людьми, але все-таки давали про себе знати, і в наземному людстві віддавна існують перекази й легенди про таємничих і дивних людей, що виходять іноді з печер. Крім цього, у сучасних людей залишається усе менше й менше сумнівів в існуванні таємничих народів та невідомих НЛО, які часто вилітають з-під землі або із глибин морів. Дослідження проведені фахівцями NASA разом із французькими вченими, виявили підземні міста, а також підземну розгалужену мережу туне-

лів і галерей, що простирається на десятки й навіть тисячу км. на Алтаєві, Уралі, Пермській області, Тянь-Шані, Сахарі й Південній Америці. Ви повинні зрозуміти, що це не ті древні наземні міста, що зруйнувалися й згодом їх руїни покрили землю. Це підземні міста й спорудження, споруджені невідомим народом і невідомим нам способом прямо в підземних скельних породах.

Польський дослідник Ян Паєнк заявляє, що під землею прокладена ціла мережа тунелів, які ведуть у будь-яку країну. Ці тунелі створені за допомогою високої технології, не відомої людям, і проходять не тільки під поверхнею суші, але й під морями й океанами. Тунелі не просто пробиті, а начебто випалені в підземних скельних породах, і їхні стінки

являють собою застиглий розплав гірських порід - гладкі, як скло й мають надзвичайну міцність. Ян Паєнк зустрічався із шахтарями, які при проходці шреків натрапляли на такі тунелі. Як вважає польський учений і багато інших дослідників, по цих підземних комунікаціях носяться літаючі тарілки з одного кінця світу в іншій. Уфологи мають величезну кількість свідчень того, що НЛО вилітають по них з-під землі й із глибин морів. Такі тунелі виявлені також в Еквадорі, Південній Австралії, США, Нової Зеландії. Крім цього, у багатьох частинах світа виявлені вертикальні, абсолютно прямі (як стріла) колодязі з такими ж оплавленими стінками. Ці колодязі, мають різну глибину: від десятків - до декількох сотень метрів.

Хуан Мориц, аргентинський етнолог, одним з перших почав вивчати багатокілометрові тунелі в Південній Америці. У червні 1965 р. в Еквадорі в провінції Морона-Сантьяго він виявив і наніс на карту нікому не відому систему підземних тунелів загальною довжиною в сотні кілометрів. Вони простираються глибоко під землею і являють собою гігантський лабіринт явно не природного походження. Це виглядає так: у товщі скелі прорубаний величезний проріз, із нього вглиб скелі є спуск на послідовно розташовані горизонтальні платформи, цей спуск приводить на глибину 240 м. Тут збудовані тунелі прямокутного перетину й мінливої ширини. Їх напрямки йдуть строго під пря-

ним кутом, стіни такі гладкі, немов відшліфовані. Стелі ідеально рівні й нібито покриті лаком. Строго періодично розташовані вентиляційні шахти діаметром близько 70 см. Є більші приміщення розміром з театральний зал. В одному з таких залів були виявлені меблі, що нагадують стіл і сім стільців у вигляді трону. Зроблено ці меблі з невідомого матеріалу, схожого на пластик. У цьому ж залі були виявлені литі із золота фігури викопних ящерів, слонів, крокодилів. Тут же Хуан Мориц виявив величезну кількість металевих пластин, на яких вигравірувані письмена. На деяких пластинах відбиті астрономічні поняття й ідеї космічних подорожей. Всі пластини зовсім однакові, начебто «викроєні по мірці» з листів металу, зроблених за допомогою засобів високої технології.

Без сумніву, відкриття, зроблене Хуаном Морицем, до деякої міри відкриває завісу того, хто споруджував тунелі, їхній рівень знань й орієнтовно - епоху, коли це відбувалося.

В 1976 р. спільна англо-еквадорська експедиція проводила дослідження одного з підземних тунелів у районі Лос-Тайоса, на границі Перу й Еквадору. Там в одному з підземних приміщень, також перебував стіл, оточений стільцями зі спинками висотою більше двох метрів, виготовленими з невідомого матеріалу. Інше приміщення було бібліотекою і являло собою довгу залу з вузьким проходом посередині. По стінках її йшли полки із древніми книгами - це були товсті фоліантами близько 400 сторінок кожний. Аркуші цих книг були зроблені із чистого золота й були заповнені невідомим шрифтом.

Тепер декілька слів про Медведицьку гряду в Поволжі. Починаючи з 1997 року експедиція «Космопошук» ретельно вивчила відому Медведицьку гряду в Поволжі. Дослідники виявили й нанесли на карту розгалужену мережу тунелів, що розтяглася на десятки кілометрів. Тунелі мають круглий перетин, іноді овальне, діаметром від 7 до 20 м, що витримує по всій довжині постійну ширину й напрямок. Тунелі перебувають на глибині від 6 до 30 метрів від поверхні землі. У міру наближення до височини на Медведицькій гряді, діаметр тунелів збільшується з 20 до 35 метрів, а далі до 80 м. і вже на самій височині діаметр порожнин досягає 120 м, перетворюючись під горою, у величезний зал. Звідси під різними кутами йдуть три семиметрових тунелі. Схоже, що Медведицька гряда - це

вузол, перехрестя, де сходяться тунелі з різних кінців світу. Дослідники припускають, що звідси можна потрапити не тільки на Кавказ і у Крим, але й у північні регіони Росії, на Нову Землю і далі на Північноамериканський континент.

Кримські спелеологи, виявили величезну порожнину під масивом Ай-Петрі, що мальовничо нависає над Алупкою й Сімеїзом. Крім того, виявлені тунелі, що з'єднують Крим і Кавказ. Уфологи Кавказького регіону в ході однієї з експедицій визначили, що під хребтом Уварова, напроти гори Арус, існують тунелі, один із яких веде в напрямку до Кримського півострова,

а інші через міста Краснодар, Єйськ, Ростову-на-Дону простягається до Поволжя. На Кавказі, в ущелині під Геленджиком, з давніх часів відома вертикальна шахта - пряма як стріла, діаметром біля півтора метрів, глибиною більше 100 м. Особливістю її є гладкі, немов оплавлені стінки. Учені вивчали поверхню стінок шахти і прийшли до висновку, що на породу зроблено одночасно термічний і механічний вплив, що створило надзвичайно міцний шар товщиною 1-1,5 мм. За допомогою сучасних технологій створити таке неможливо. До того ж у шахті відзначене інтенсивне радіаційне поле. Можливо, що це один з вертикальних стовбурів, що ведуть до горизонтального тунелю, що йде із цього району в Поволжя до Медведицької гряди.

П. Мирониченко в книзі «Легенда про ЛСП» також вважає, що вся Європа, включаючи Крим, Алтай, Урал, Сибір і Далекий Схід, пронизана тунелями. Залишається тільки виявити їхнє місце розташування та дослідити. Як пише Євгеній Воробйов, академік РНАН: «Відомо, що в післявоєнні роки (в 1950 р.) була видана секретна постанова Совміну СРСР про будівництво тунелю через Татарську протоку, щоб зв'язати материк залізницею з о. Сахалін. Згодом таємність зняли, і доктор фіз.тех. наук Л.С. Берман, що працювала там у той час, повідала в 1991 році у своїх спогадах, що будівельники СРСР не стільки будували, скільки відновлювали вже існуючий тунель, прокладений у далекій давнині, надзвичайно грамотно, з урахуванням

геології дна протоки. Згадувалося й про дивні знахідки в тунелі - незрозумілих механізмів і скам'янілостей тварин. Все це потім зникло в секретних базах спецслужб. Не виключено, що цей тунель веде через о. Сахалін у Японію, а може бути й далі.

Тепер перемістимося в район Західної Європи, зокрема, до границі Словенії й Польщі, у гірський масив Татри Бескиди. Тут височіє Жіноча гора висотою 1725 м. Із глибокої стародавності жителі прилягаючої місцевості зберігають таємницю цієї гори. Як розповів один з жителів по імені Вінсент, в 1960-х роках ХХ століття він разом з батьком відправився до Жіночої гори. На висоті приблизно 600 м. вони відсунули убік одну з виступаючих брил, і їм відкрився великий вхід у тунель. Тунель у вигляді овалу був прямим, широким і таким високим, що в ньому міг поміститися цілий поїзд. Гладка й блискуча поверхня стін і пола здавалася покрита склом. Усередині було сухо. Довгий шлях по похилому тунелі привів їх у простору залу, формою схожу на величезну бочку. З неї починалося кілька тунелів, що йшли у різні сторони. Деякі з них були трикутного перетину, інші круглого. Батько Вінсента говорив, що по цих тунелях, звідси можна потрапити в різні країни й навіть на різні континенти. Тунель ліворуч веде в Німеччину, потім в Англію й далі на американський континент. Правий тунель тягнеться в Росію, на Кавказ, потім у Китай й Японію, а відтіля - в Америку, де з'єднується з лівим тунелем.

В 1963 році під містом Дерикуйю в Туреччині було виявлене багатоярусне підземне місто, що простягнулося під землею на десятки кілометрів. Його численні будинки, кімнати й галереї з'єднанні між собою переходами. Древні архітектори обладнали підземну імперію системою життєзабезпечення, досконалість якої вражає й сьогодні. Усе тут продумувалося до дріб'язків: приміщення для тварин, склади для продовольства, кімнати для готування й прийому їжі, для сну, для зборів тощо. При цьому будівники дивного народу не забули про релігійні храми й школи. Точно розраховані пристрої блокування дозволяли легко перекривати гранітними дверима входи в підземелля. А система вентиляції, що постачала місто свіжим повітрям, продовжує й дотепер безвідмовно діяти.

Тут знайдені предмети матеріальної культури Хетів, царство яких утворилося в 17 столітті до н.е., а в 7 столітті до н.е.

воно кануло в невідомість. З якої причини цей народ пішов у підземелля вченим ще треба відгадати. Розвинена підземна цивілізація Хетів змогла проіснувати непоміченої для наземного світу людей - більше тисячі років.

Крім цього в Туреччині біля села Каймакли та Україні - в Триполі й інших місцях, археологи ведуть розкопки древніх підземних міст. На думку багатьох учених і дослідників різних країн, зовсім очевидно, що на планеті Земля існує єдина глобальна система підземних комунікацій, розташована на глибині від декількох десятків метрів - до декількох кілометрів від поверхні землі, що складається з багатокілометрових тунелів, вузлових станцій, невеликих поселень і величезних міст зі зробленою системою життєзабезпечення. Наприклад, система вентиляційних отворів дозволяє зберігати в приміщеннях постійну, прийнятну для життя, плюсову температуру.

Крім цього, на думку вчених, є відомості про те, що на Землі задовго до сучасного людства існувала, а швидше за все, існували різні цивілізації з високим рівнем технологій. Крім цього, деякі дослідники вважають, що підземні тунелі, залишені тими найдавнішими людьми, і в сучасний час використовуються для підземних переміщень НЛО й життя Космічних цивілізацій, що живуть на планеті Земля одночасно з нами.

Таємниці двох світів

Більш молоді вчені вважають, що на планеті Земля одночасно існують два світи. Один - на поверхні Землі, це світ, у якому живуть сучасні люди. Інший - у глибинах Землі, про який дуже мало відомостей. Як приклад, спогади про Чортову галявину: «У рік появи в небі вогненної кулі пастухи з околиць сіл виявили в тайзі ділянку випаленої землі з бездонною дірою посе-

редині, у яку постійно падали тварини. Тому дорогу на випас худоби, відвели на три кілометри убік. Але ця обережність не

допомогла. Худобина продовжував безвісти пропадати в тайзі й, як зауважували люди, саме в районі Чортової галявини».

Наприкінці 1920-х років згубним місцем зацікавився зоотехнік, що обслуговував прилеглі села, Н.Семенченко. Він спробував дослідити галявину із «чортовою дірою». Вставши на краю галявини, він кинув у діру мотузку з вантажем на кінці. Мотузка на кілька десятків метрів пішла в провал, але до дна не дістала. Н.Семенченко також здивувала локалізованість самої галявини: її смертельний подих було відчутно тільки поблизу бездонної діри, і біля неї на землі лежали загиблі птахи. То був період громадянської війни, складна обстановка в країні змусили надовго забути про чудеса на Чортовій галявині. Підросло нове покоління, яке забуло навіть, де вона перебуває.

До цього питання повернулися тільки в 1984 році. Галявину знайшла експедиція, організована віце-президентом Владивостоцької асоціації уфологов А.Ремпелем. Уфологи зробили на ній чимало цікавих відкриттів. Дуже дивно поведилася стрілка компасу: замість магнітного полюса, вона вперто показувала на центр галявини, прилади, що фіксували електромагнітне випромінювання, немов казалися, датчики зашкалювали. Все це вказувало на те, що галявину оточують якісь фізичні поля. Ще сильніше діяла чортова галявина на психіку людини. Уже на певній відстані від галявини дослідники починали випробовувати приступи безпричинного страху. Далі - більше: у членів експедиції боліли зуби, розпухали суглоби. Роботи довелося згорнути й швидко вибиратися із тих згубних місць. Й по сей день, тайна чортової галявини не відкрита.

Де відкриваються ворота у «підземне» царство? На Тайвані щорічно проводиться фестиваль «Голодних духів». Там упевнені в тім, що на 15 день сьомого місяця по місячному календарю, опівночі відкриваються врата підземного світу. У мир живих приходять примари (духи) і починається фестиваль «Голодних духів». Жителі острова готують апетитні блюда й влаштовують грандіозний бенкет. Щоб духи не заблудилися й

добралися до святкового столу, їхній шлях висвітлюють ліхтарями. Примари бенкетують ґрунтовно - пару тижнів. А в перший день восьмого місяця всі духи повертаються додому, і тоді ворота підземного світу закриваються.

На Землі, крім таємничого Тайваню, є ще кілька місць, де стикаються надземні й підземні світи. Анатолій Клименко (на фото) - найстарший український уфолог (проживав у Донецькій області), один з перших і найбільш активних радянських уфологов. Зацікавившись проблемою НЛО з початку 1970-х років, зібрав великий обсяг інформації про НЛО на території Донецької області, у той час, коли саме слово «НЛО» навіть у пресі було під

найсуворішою цензурною заборонаю. Він казав: «Колись у долині ріки Кова існували невеликі села: Костино, Чемба, Карамішеве. У перший раз між двома вище згаданими світами, діра розкрилася в 1908 році, це був рік, коли всі люди Землі обговорювали «тунгуське диво». Більшість дослідників зв'язували відкрившу діру, із прильотом небесного тіла - метеорита. Але існує й «протилежна» гіпотеза, що була висунута геологами Всеросійського інституту мінеральної сировини. Вивчаючи древні геологічні структури, вони висловили припущення про те, що дивні явища в атмосфері цієї місцевості зв'язані не із прильотом метеорита або комети, а з викидом згустку енергії із надр планети Землі».

У США американські фермери також розповідають про місце, де стикаються підземний і надземний мири. Час від часу в землі біля міста Лайонс-Фоллз на березі Чорної ріки відкриваються «двері у землі», і тоді починається незрозуміле... Жителі містечка неодноразово зіштовхувалися з гігантською таємничою твариною. Робітниця, місцевої паперової фабрики, що бачила монстра поблизу, описує його так: Темно-бурого кольору, із круглим, небагато конусоподібним тілом, від якого разить сіркою. Ока блискають, як срібні долари... Поліція кілька разів намагалася піймати істоту за допомогою сіткових мереж. Але й мережі, і мотузки проходили крізь монстра, як крізь повітря...

Дослідникам відомі координати ще однієї бездонної діри. Перебуває вона на березі ріки Вахш, у Таджикистані. Місцеві жителі переконані, що під невеликим курганом, складеним, по легенді, воїнами О. Македонського, ховається вхід у вогняне підземне царство. Через нього, злі духи, що живуть глибоко під землею, просочуються крізь навалені камені на вході в образі диявольського

пса і виникає на вершині кургану в ореолі чорного сяйва, поширюючи навколо задушливий запах сірки...

А яка структура підземного світу? Чи є розумне пояснення впливу аномальних зон і на людей, і на увесь наземний світ планети? Раніше згаданий в нашій книзі лікар Сергій Димов розповідає: Фахівці науково-виробничого центра «Біолокація» вивчали аномальну зону, виявлену біля підмосковного міста Зеленограда. Усе почалося з того, що взята для дослідження в лабораторії земля з аномальної території пролежала кілька днів в одній з московських квартир. І раптом почалося незрозуміле: щовечора в певний час у мешканців квартири стало виникати почуття неоясненої тривоги. Потім у них піднімалася температура: спочатку до 37, а потім і до 39 градусів. Далі - більше. У людей стали оживати давно забуті ними хвороби. Оператори біолокації «включили» свої рамки й з'ясували, що щодня, приблизно біля восьми годин вечора, біополе принесеної землі починало збільшуватися, поступово заповнюючи всю квартиру. Години через півтора воно починало скорочуватися й поверталася до свого колишнього розміру. Надзвичайне поведіння біополя підтвердили й спеціальним образом оброблені фотографії, зроблені в момент його розширення. Над пробірками із землею були чітко видні світлі плями у формі на півмісяця - це ознака впливу невідомої енергії із ґрунту.

С.Димов каже: Подальші дослідження були продовжені вже в аномальній зоні. Вона поведилася схожим образом. Щовечора зі швидкістю приблизно 90 сантиметрів у секунду від її починало поширюватися біополе. Воно поступово накочувало на місто. Через якийсь час починався період «відсмоктування»

енергетичного біополя назад. Весь цикл займав 3,5 години. Як і фотографії, зроблені у квартирі так і знімки в аномальній горі показували появу плям, різних світлових аномалій.

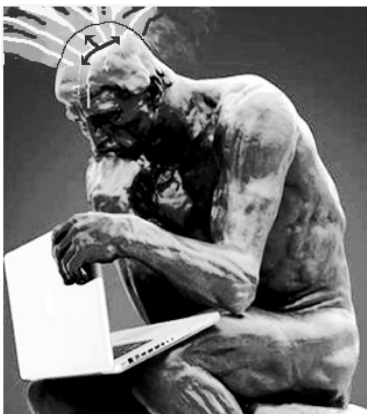
На думку фахівців, у районі Зеленограда земляни зштовхнулися з явищем зчитування інформації з пам'яті людей. Вечірній час сприятливий період: людина прийшла з роботи, розслабилася, зняла виставлені бар'єри. У момент розгальмування й починається робота біополя аномальної зони невиясненої природи. За допомогою біолокаційних рамок

було зроблено ще одне цікаве відкриття. Виявилось, що під землею, на глибині близько 200 кілометрів, є зона існування розумного життя¹. Представити людей з білкової тканини, які живуть в умовах температур, при яких плавиться камінь, важко. Тиск гірських порід на такій глибині може роздавити навіть металеву кулю. Виникає питання: Чи обов'язково розумна істота повинна складатися з білка? Засновник вітчизняної космонавтики Костянтин Ціолковський написав філософські добутки, у яких припускав зміну вигляду людини. На думку Ціолковського, у майбутньому, люди будуть складатися з енергетичних полів і стануть безпосередньо сприймати енергію від Сонця й від Землі. Такі істоти цілком можуть жити й на великій глибині, благо енергії там вистачає.

Залишається відкритим питання: звідки ці розумні істоти могли потрапити на Землю? Ми викладаємо одну із своїх гіпотез. Розумне життя зародилася спочатку на далекій від Сонця планеті Фаeton, від якої сьогодні залишився тільки пояс астероїдів. Потім життя було перенесено на Марс. Після того як Марс охолонув і став непридатним для життя, настала черга Землі. Цілком можливо, що нащадки розумних істот із цих планет, що вже набували форму фізичних полів, перебралися на нашу планету, але, побачивши, що на її поверхні зароджується своє білкове життя, оселилися в глибинах планети. Згубні місця й діри - це проходи мешканців «Підземного світу» у наш мир.

¹ Карпов В.Є.; Карпов А.В. (рос. мова). Запрещенная правда. }
Право на правду. - Кіровоград. 2013 рік. 772 с.

Загадки підземної цивілізації

На запитання: Чи існує цивілізація, захована від нас у глибині землі? Вадим Сумін зазначає: Напевно, багато хто пам'ятають чудовий роман Жуля Верна «Подорож до центра Землі». Двоє вчених, керуючись вказівками середньовічного манускрипту, відправляються через кратер погаслого вулкана до центра Землі й виявляють у земних надрах цілий світ, укладений у гігантську печеру. Але якщо творчий геній знаменитого фантаста передбачив багато

наукових відкриттів і досягнення сучасності: (підводні човни, польоти на Місяць), то цього разу він став провісником сенсаційного відкриття, що повністю перевертають наші подання про Землю й про основні біологічні закони?

Легенда або реальність про «старший народ»? Важко знайти народ на нашій планеті, у якого не було б сказань про істот, що живуть у мороці підземель. У російських билинах, це розповідь про гігантів (батько Св'ятогора, Гориню, Дубиню й Усиню), які жили під землею, лише зрідка виходячи на поверхню. Європейські й скандинавські міфи згадують про цілі племена й народи, що обрали печери й земні провали - місцем свого перебування. Насамперед - це гноми, по легендах, гноми - це маленькі істоти, що живуть під землею, відмінно розбираються в металах і дорогоцінних каменях, а також володіють здатністю пророкувати майбутнє. Вони здобули собі славу чудових ковалів, тому що викували «кільце Бога».

(Примітка: Гномами було викуване кільце Одіна – великого німецького бога. Це кільце приносило багатство тому, хто його носив. Вони ж викували Ескалібур - чудо-меч короля Артура перед яким не могли встояти ні камінь, ні залізо).

Відповідно до англійських і французьких міфів, карстові порожнечі й розгалужені системи печер, що тягнуться на багато кілометрів, з місцем щорічних балів фей й ельфів. Горе тому, хто насмілиться перешкодити їм, - він буде приречений

довіку бродити по зачарованих печерах без виходу. Але, очевидно, подібні сміливці все-таки були, завдяки чому до нас дійшли перекази про неземну красу й загадковість підземного світу. Крім гномів й ельфів міфічне підземелля населяли ще тролі й гобліни (у Франції - орки). Вважалося, що ці істоти, відверто ворожі до людей, і є далекими родичами гігантів і титанів, що жили на нашій планеті період «сивої давнини».

При зіставленні цих легенд відразу звертають на себе, кілька загальних моментів. *Перше*: народності, що населяють підземний світ, набагато старше людського роду й ведуть своє походження від істот, що нині зникли: (богів, титанів тощо). *Друге*: всі вони незмінно мають якісь таємні знання й ремесла, що дають їм значну перевагу перед людиною. *І третє*: майже завжди ці мешканці підземель вороже настроєні стосовно людини, і лише зрідка погоджуються допомагати окремим людям, керуючись при цьому якимись своїми міркуваннями. Як бачимо, перед нами вже не розрізнений набір казкових і міфічних відомостей, а досить цілісна картина, що дозволяє зробити цілком конкретні історичні висновки.

На відміну від європейських легенд давньогрецьке міфологічне підземелля було повністю віддане на відкуп душам покійних і Гадесу - похмурому цареві підземного миру. (*Примітка*: Гадес -

підземне царство мертвих. Стародавні греки уявляли собі царство Аїда, (царство душ померлих), похмурим й страшним, а «загробне життя» - нещастям. Недарма тінь Ахілла, викликана Одисеєм з підземного царства, говорить, що краще бути останнім батраком на землі, чим царем у Гадесі). Цікавий момент, багато міфів дають зовсім точні вказівки, де саме перебуває вхід у підземне царство. До числа подібних пекельних воріт, деякі древні автори відносять лаконійський Тенар і феспротійський Аорн.

Сучасним дослідникам удалося однозначно ідентифікувати ці древні назви; виявилось, що ці незвичні імена носять входи у величезні печери й земні розломи, розташовані на Балканах, причому ці печери до сьогодішнього часу - не вивчені. Так що, можливість проникнення людини в якийсь підземний мир визнавалося античними авторами - цілком реальною подією. Цієї ж точки зору дотримувалися й ранньохристиянські теологи, що називали в числі пекельних воріт колодязь святого Патрика в Ірландії, кратери Везувію в Італії й Гекли в Ісландії.

Отже, численні перекази й міфи, що відносяться до самих різних культурних й історичних традицій, в один голос затверджують, що десь у підземних глибинах, існує замкнутий і цілком самодостатній світ зі своїми унікальними мешканцями. Така величезна кількість непрямих свідчень просто не може виникнути на порожньому місці.

Так куди пішли предки людей? Мабуть, жодна галузь науки не викликала стільки бурхливих дебатів і спорів, як теорія про походження й еволюцію людини. Деякі унікальні археологічні знахідки, звели нанівець вчення Ч.Дарвіна. Валентин Карпов, разом з Тетяною Горбенко у 2010 р. випустив книгу «Еволюція: міфи і реальність» 448 стор. м. Кіровоград, де каменю на камені не залишили від вчення Ч.Дарвіна. Більшість учених почали дотримуватися ідеї про те, що еволюція людини не була звичайним сходженням від про

-стих (примітивних) і до складних біологічних форм життя. Образно говорячи, еволюційне древо розвитку людини - це не тільки стовбур, але й безліч гіляк, як тупикових так і цілком життєздатних.

Ряд археологічних знахідок дозволило зовсім точно встановити, що ще з незапам'ятних часів паралельно існували кілька еволюційних гілок, що відносилися до виду *homo sapiens*, причому це співіснування не завжди було мирним. Справа в тому, що рівень інтелекту й розвитку, біологічні особливості й зовнішній вигляд цих підвидів часом досить сильно розрізнявся, а криваві сутички й навіть війни, що нерідко відбувалися між людьми і «старшим народом», залишили про себе пам'ять у легендах і сказаннях. Нема

сумніву в тому, що описаний в міфах і переказах «старший народ», а також людиноподібні демонічні істоти - різні еволюційні форми людини.

Археологічних свідчень на користь цієї теорії ми в своїх книгах навели цілком достатньо. Десятки разів учені знаходили поховання з кістками, ріст яких досягав 6 метрів. Деякі загиблі міста, що виявили нашому світу - свої таємниці, спроектовані таким чином, немов їх населяли гіганти або, навпаки, карлики. Нарешті, є багато хроніки з описами до історичного часу та оповідань про нечисленні народи, чий біологічні особливості досить сильно відрізняються від людських.

У першому томі «Акценти сивої давнини» ми писали про давньоруські хроніки, де згадується таємничий народ «чудь білоока». А невловимий вид снігової людини - це всього-на-всього тупикова гілка еволюції сучасної людини, що вижила у важкодоступних куточках планети, завдяки своїй силі й витривалості. До речі, «йети» (снігова людина) неодноразово фігурує в тибетських літописах і навіть є декілька слів в «Слові об полку Ігореві», де вона названа - дивом.

Далеко не всі «старші брати людства» змогли здобути перемогу в жорстокій і безкомпромісній боротьбі за виживання.

Імовірно, деякі з них просто вимерли, будучи не в силах протистояти зростаючому впливу людини. Інші піддалися асиміляції або ж перетворилися в «рідке диво», що зустрічається рідко, внаслідок свого існування - у таємних місцях. І нарешті, був можливий ще й третій шлях, що викликає особливий інтерес учених, - відхід від контакту з людиною в місця, які недоступні самій людині.

Тут можливі всього два варіанти: піти під воду, або під землю. Об'єктивні дані змушують учених схилитися на користь другої версії – під землю. Однак зараз треба надати невелике пояснення.

Незважаючи на те що питання про існування міфічної Атлантиди й Лемурії дотепер залишається відкритим, йдуть дискусії. У багатьох дослідників не викликає сумніву той факт, що в певний момент у минулому (приблизно 25-30 тисяч років до н.е.) на Землі панувала високорозвинена цивілізація, по багатьом параметрам вища навіть за сучасну п'яту расу.

Ціла серія глобальних катаклізмів (як техногенного, астрономічного так й екологічного характеру), що викликала кілька всесвітніх потопів, заledenіння й масове вимирання біосфери, поклала кінець пануванню попередників сучасної цивілізації. Але деяким її представникам удалося вижити у велетенських підземних містах, побудованих ними в різних куточках планети. Саме цим можна пояснити існування розгалужених печерних систем, що тягнуться в глиб землі на багато кілометрів і ще не досліджених спелеологами.

Офіційна наука помилково приписує їм природне походження, однак можна собі представити, як виглядало б сучасне метро через 20 тисяч років при умові, що пасажери метро – стали постійними жителями міста. Куди дівати каналізаційні відходи? Нашим нащадкам залишилося б тільки «захоплюватися» картиною накопленого гною і антисанітарними наслідками. Але сучасні дослідники такої картини не знаходять. Значить жителі «підземного царства» дійсно володіли високотехнологічними здобутками і технологіями.

Індійські священні сказання «Махабхарата», «Веди» та ряд інших джерел, докладно описують катаклізми, що відбулися на нашій планеті, і причини спорудження підземних міст. Володіння недоступними нам знаннями й високими технологіями дозволило тим будівельникам, створити рукотворні підземелля і цілком стерпні умови життя, з регульованим постійним тиском, температурою й рівнем вологості. Але необоротні зміни, що відбулися в атмосфері на поверхні землі, все-таки зробили вплив на «старший народ» і привело їх до мутацій та деяким змінам їх біологічної «конструкції».

Далекі предки людини й зробили все можливе, щоб не контактувати більше з людьми, існували у своєму замкнутому підземному світі, такі контакти все-таки відбувалися. Згадайте, практично в будь-якого народу є міфи про героя, що побував у загробному світі або у світі духів і повернувся відтіля цілим і непошкодженим. Це давньогрецький міф про Орфея й Евридику, і шотландська балада про Алесдера - волинщика, що спустився у підземелля фей, і незліченні середньовічні християнські перекази про лицарів і святих, що «відвідували» пекло. Сучасні дослідники думають, що всі ці сказання засновані, (швидше за все) на розповідях тих людей, які через розлами земної кори й печери, проникали в підземні житла своїх далеких предків, а потім зараховували їх до диявольських сил, або ж до казкових істот.

(реліктові доісторичні види) не просто лякали, а були часом смертельно небезпечні для гостей з поверхні землі. Тому всі сказання про чудовиськ і драконів, що живуть у підземеллях, виникли явно не на порожніх місцях.

Парадоксально, але ми інформовані про те, що відбувається на глибині декількох кілометрів у нас під ногами значно гірше, ніж, скажемо, про події і явища у відкритому Космосі на відстані декількох світлового років від Землі. Максимальна глибина, на яку сучасна людина проникнула в земні надра, - 12-14 кілометрів, у той час як радіус земної кулі становить не менш 5000 кілометрів. Тому ніхто не може заперечувати існування населених земних порожнеч на глибині 10, 100 і більше кілометрів. Із окремих повідомлень, там існує самодостатня біосфера з багатьма реліктовими формами життя. Тому давайте розглянемо деякі теорії й факти

Наприклад, далеко не всі вчені згодні з теорією «центрального вогню», що панувала один час у науковому світі. Відповідно до цієї теорії речовина ядра й мантії Землі перебуває в розплавленому стані, а температура підвищується кожні 33 метра в міру спуска - на один градус. Не менше прихильників у теорії відомого натураліста й окультиста XVII ст. Панаса Кірхера, - земна куля являє собою тверде тіло, що містить величезні порожнечі, з'єднані між собою каналами й заповнені водою, повітрям і вогнем.

Саме ця теорія, близька до теорії Джона Вудворта, які одержують останнім часом усе більше підтверджень. По оцінці геологів, під землею води більше, ніж у всьому Світовому океані, і не вся вона перебуває у зв'язаному стані, тобто лише частина води входить до складу мінералів і порід. До теперішнього часу виявлені підземні моря, озера й ріки. Висловлено припущення, що води Світового океану пов'язані з підземною водною системою й відповідно відбувається не тільки круговорот й обмін водою між ними, але й обмін біологічними видами. Крім того, учені виявили деякі рослини, здатні здійснювати фотосинтез,

(тобто виділяти кисень, одночасно поглинаючи вуглекислий газ) у повній темряві. Так що не виключено, що Лох-неське чудовисько, а також інші монстри, є представники реліктової фауни, що постійно живуть у підземних морях і «випадково» з'являються в полі зору людини.

Всі ці факти не тільки не спростовуються науковцями, а й навпаки, доводять можливість існування в земних надрах паралельної антропоморфної цивілізації, технічний рівень якої на порядок перевершує людський. По тим, або інших причинах вони завзято ухиляються від зустрічей з нами, і дотепер їм це успішно вдавалося. Так що не будемо поспішати повідомляти – підземний світ – міфами, а сучасні свідчення й археологічні знахідки - дозвільними вимислами. До теми паралельні світи – як гілки основного «дерева життя» у Всесвіті, ми повернемося у третій главі, бо багато є чого на світі, друг Гораціо, що й не снилося нашим мудрецам...

Шосте вимирання планети Земля

Ми стоїмо на порозі шостого вимирання - говорить Кіровоградський уфолог, учасник наукових конференцій з аномальних явищ у природі й таємниць людської психіки Плаксієнко Л.Л. (на фото). Опираючись на попередження вчених, вона звертає увагу на зміни клімату, руйнування природного середовища перебування й нездатність до міграції птахів тощо. Раніше Земля вже пережила 5-ть масових вимирань, саме катастрофічне із яких відбулося 250 мільйонів ро-

ків тому, коли 96% морських видів й 70% наземних живих істот зникли з поверхні Землі протягом 60 тисяч років, (плюс-мінус 48 тисяч років), що практично відповідає миттєвому зникненню по геологічній шкалі часу.

(Примітка: Масові вимирання — відносно короткі періоди в історії життя на Землі, впродовж яких кількість біологічних видів на планеті різко зменшувалася. За останні 500 млн. років було принаймні п'ять масових вимирань. Точна їх кількість залежить від того, яке вимирання вважати - масовим).

- 440 млн. років тому, ордовіцько-силурійське вимирання — зникло понад 60% видів морських безхребетних;
- 364 млн. років тому, девонське вимирання — чисельність видів морських організмів скоротилася на 50%;
- 251,4 млн. років тому, «велике» пермське вимирання, наймасовіше вимирання із усіх, зникло 95% видів живих істот;
- 199,6 млн. років тому, тріасове вимирання в результаті якого вимерла 50% відомих видів, що жили на Землі в той час;
- 65,5 млн. років тому, крейдове вимирання — останнє масове вимирання, знищило шосту частину всіх видів + динозаврів. Причини масових вимирань точно не встановлені).

Існує кілька теорій, покликаних пояснити причину великого вимирання. Наприклад пермського періоду, де було знищено 95% живих істот, це наслідки падіння астероїда, масові виверження вулканів та ряд інших екологічних катастроф.

Міжурядова група експертів по зміні клімату (МГЭИК) указала в 2007 році, що від 20 до 30 відсотків видів рослин і тварин зіштовхуються з усе більш високим ризиком зникнення, а один з авторів провів дослідження на тему, що трапилося б, якби темпи вимирання прискорилися. У цей час натуралісти постійно спостерігають вимирання - або балансування на грані вимирання - окремих видів тварин.

Письменниця Елізабет Кольберт у своїй книзі «Шосте вимирання» з гіркотою констатує, що нинішня ситуація є по суті справи масовим вимиранням, спровокований зміною хімії океанів. До третини вуглекислого газу, виробленого людьми, виявляється в океанах, закислюючи й дестабілізуючи величезні маси води, тим самим порушуючи середовище перебування океанічних тварин.

Нинішня ситуація на Землі нагадує ситуацію кінця пермського періоду, коли лише окремі види рослин і тварин, що володіли здатністю до швидкої міграції, вижили в умовах стрімкого потепління клімату, перебравшись у більше комфортні зони. Інші види були просто приречені.

Можливо, зараз ми дійсно стоїмо на порозі шостого вели-

кого вимирання. Види вимирають, коли їх народжуваність протягом певного періоду не здатна компенсувати їх смертність. Чинники, що сприяють вимиранням:

- Зміни навколишнього середовища;
- Конкуренція з іншими видами тварин на одному життєвому просторі;
- Катастрофи;
- Вплив хижаків;
- Напади паразитів, (нові хвороби);
- Зниження тривалості життя, (смерть до досягнення статевої зрілості);
- Зниження генетичної різноманітності;
- Спад чисельності популяції (у тварин, що розмножуються тільки в групах, наприклад мандрівний голуб на фото).

Є ще одне міркування: можливо, вимирання видів відбувалося регулярно, але поява нових траплялося усе рідше й рідше, поки не припинилося серед якихось груп організмів. Наприклад, види динозаврів протягом десятків мільйонів років вимирали й з'являлися, наприкінці мезозойської ери ще продовжуючи вимирати, але нові динозаври перестали з'являтися. Це означає, що причину вимирань треба шукати не

тільки в катастрофах, але й у здатності тих або інших груп організмів породжувати нові види.

Цікаво, що у вимираннях іноді намагаються виявити якусь періодичність та виникнення через рівні проміжки часу. Однак якщо таке і є, то досить не чітко, оскільки тривалість періодів оцінюється по-різному. Називають періоди в 8, 12, 26, 32 млн. років. Їхній аналіз у сучасній науковій літературі розчаровує. *Висновок приблизно такий:* раз у Космосі очевидна присутність періодичних процесів, там і треба шукати причини подібних вимирань. Однак нагадаємо один з «завітів» Чарльза Дарвіна – «ніколи не покладатися в науці на принцип виключення».

12 сценаріїв вимирання всього живого:

1. Обертання Сонячної системи навколо центра Галакти-

ки приводить до змін стану Космосу навколо Землі (потоків космічних променів, магнітних полів і т.д.), що впливають на біосферу.

2. Потужні випромінювання, що виникали при вибухах зверх нових, впливають на біосферу, убиваючи все живе.

3. На жителів нашої планети впливають сплески сонячної активності.

4. На Землю падають величезні метеорити, від чого в повітря піднімаються гігантські хмари пилу, приводячи до похолодання.

5. Швидкі гірські,руйнівні процеси міняють клімат і середовище перебування живих організмів.

6. Зростає вулканічна активність, через що в атмосферу попадає величезна кількість отрутних газів і попелу. Змінюється газовий склад атмосфери, убиваючи безліч організмів, які не могли вчасно адаптуватися до цих змін.

7. Міняється прозорість повітря, (наприклад у результаті удару астероїда, або підвищеної вулканічної активності), приводячи до масової зміни характеру рослинності, а виходить, і тваринного миру.

8. Порушується океанічна інверсія - зони апвелінгів (підняття вод із глибин океану) і даунвелінгів (опускань), що міняє клімат і разом з підводним вулканізмом викликає появу величезних без кисневих зон, що вбивають все живе в океані.

9. Міняється рівень Світового океану, що спричиняє зміну клімату.

10. Місяць випускає потоки «пилу», які затінюють Землю.

11. У результаті космічних процесів міняється характер фотоперіодизму, і безліч організмів, пристосованих до певного ритму добової активності, не можуть змінитися відповідним чином і тому вимирають.

12. У Сонячній системі є ще одна далека планета, (про яку ми писали), що періодично наближається до Землі раз у кілька десятків мільйонів років й якимсь чином створює безладдя на планеті Земля та приводячи до вимирання великої кількості живих організмів.

Дослідження останнього часу дали відповіді на деякі із спірних питань, котрі виникали при проведенні аналізу моделювання причин подібних вимирань, але то інша тема.

Третя глава Різні можливості - рівні права

Найбільші досягнення

У першій главі цієї книги ми з'ясували, що найбільше досягнення в житті будь-якої людини - сам по собі є факт народження. Про те, наскільки нам уже повезло з життям, ми не уявляємо. Виявляється, імовірність везіння «створення» життя, становить 1 до 40 квадрильйонів. Ви навіть не уявляєте собі цю цифру. Щодня народжується й умирає не одна людина в цьому світі, ми

спокійно живемо своїм життям і навіть не замислюємося, що змогли народитися (або не народитися) при найнікчемнішій імовірності. Так учений, випускник Гарварда Алі Байнази прийшов до того, що шанс народитися в кожній людині дорівнює 1 до 400 000 000 000 000 000.

Провівши величезну кількість часу над розрахунками, ми підраховували всі шанси, а саме: імовірність зустрічі двох людей, процентну можливість виникнення між ними почуттів любові, спільного бажання народження й виховання дитини й, нарешті, влучення сперматозоїда в яйцеклітину. От же і ми прийшли до цифри 1 до 40 квадрильйонів!

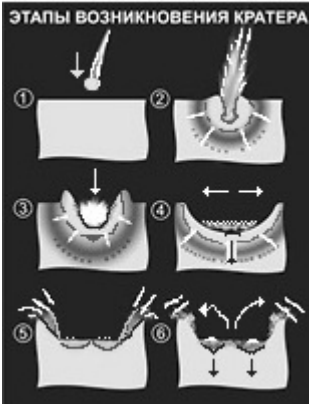
Дивно, але мало хто замислюється над тим, що людині випав шанс народитися саме такою, якою вона є зараз. Хтось назве це прокльоном, бо не подобаються ті, чи інші якості, а хтось просто дякує своїй матері і цілує її руки. Так чи інакше, ми звертаємося до людства й зайвий раз просимо задуматися про своє призначення в цьому світі.

Хто знає, що б було з вами, якби ви потрапили до тих 40 квадрильйонів, що не народилися? Не варто приймати своє існування як належне, настав час дякувати долі за цю чудесну можливість народитися собою. Продовжуючи аналізувати, ми «копнули» ще глибше й вирішили прорахувати момент зародження життя на Землі. Ці цифри також фантастичні, й можна назвати це тільки чудом. Страшно представити, що було б, якщо у вас були б інші батьки або ж ви просто не з'явилися б на світ. Якби не було нічого з того, що та хто оточує вас сьогодні.

Дивлячись на маленьких дітей і всіх тих навколишніх вас, варто відзначити, що всі вони так само одержали дивний шанс народитися на цей світ. Так що будьте щасливі щодня від думки, що ви є в цьому світі.

Як би там не було, проводячи тонку паралель зі словом «шанс», нагадуємо собі важливу річ: «Шанси» оточують нас щодня, і навіть зародження планети Земля – теж шанс для людства і в той же час треба пам'ятати про те, як «розстрілювали нашу планету у минулому сивої давнини». Земля не раз піддавалася метеоритним атакам, які по потужності в мільйони разів перевершували будь-який ядерний вибух. Як приклад, 1-3 рази в мільйон років на Землю падає метеорит, що породжує кратер шириною не менше 20 км. Найвідоміші метеоритні

кратери на нашій планеті:

1. *Бермудський*. Діаметр: 1250 км. Геофізичні аномалії, викликані впливом метеоритного удару, можуть пояснити ефект «Бермудського трикутника». Однак метеоритна природа западини до кінця не доведена.

2. *Онтонг Ява*. Діаметр: 1200 км. Вік: приблизно 120 млн років. Кратер перебуває під водою й вивчений слабо.

3. *Лэсс Антильес*. Діаметр 950 км. По одній з гіпотез, основна частина Карибського моря - метеоритний кратер.

4. *Бангуї*. Діаметр: 810 км. Вік: 542 млн років. Найбільша геофізична аномалія Африки. По одній з версій, це результат удару космічного тіла.

5. *Прибалхашсько-Ілійський*. Діаметр: 720 км. Виявлений по космічних знімках й аналізу геофізичних полів.

6. *Уральський*. Діаметр: 500 км. Існує гіпотеза, що родовища золота, урану й інших корисних копалин Уралу пов'язані з падінням гігантського метеорита.

7. *Честерфільд*. Діаметр: 440 км. На супутникових знімках це серія кілець із єдиним центром. Схоже на метеорит.

8. *Південно-Каспійський*. Діаметр: 400 км. Ідею про те, що Каспійське море утворилося в результаті удару гігантського небесного тіла, висував ще Галілей.

9. Вредефорт. Діаметр: 300 км. Вік: приблизно 2 млрд. років. Найбільший із кратерів, чия метеоритна природа повністю доведена. Енергія при вибуху була еквівалентна 1,4 млрд кілотонн тротилу.

10. Чиксулуб. Діаметр: 180 км. Вік: 65,2 млн. років. Вважається, що це кратер від того метеорита, що погубив динозаврів.

11. Попигай. Діаметр: 100 км. Вік: 35 млн. років. Кратер буквально посипаний алмазами, які виникли в результаті удару.

12. Хабаровський. Діаметр: 100 км. В 1996 році була знайдена частина великого залізного метеорита, але найбільша частина - похована під відкладеннями Амуру й Уссурі.

13. Голер. Діаметр: 90 км. Вік: 590 млн. років. Діаметр метеорита близько 4 км.

14. Карський. Діаметр: 62 км. Вік: 70 млн. років. «Карський вибух» є одним із винуватців загибелі древніх живих істот.

15. Баринджер. Діаметр: 1,186 км. Вік: 50 тис. років. Зберігся краще від всіх інших. В 1960 р. астронавти проводили тут тренування перед польотом на Місяць.

Середня швидкість, з якої метеорити урізаються в поверхню Землі, становить близько 20 км/с, а максимальна - близько 70 км/с. Для чого ми зробили такий відступ у нашій книзі? Щоб показати вам, скільки разів планета Земля стояла на краю своєї загибелі, і щоб ми вже сьогодні задумалися над її збереженням. Нам немає куди тікати з нашої рідної планети. В історії нашої планети було чимало доленосних подій, які назавжди залишили слід в еволюції людства. І в подібні часи наступають моменти, коли людству доводиться робити висновки про те, що створено людьми й наскільки були вірними їхні рішення.

За Законами Космосу кожній цивілізації, де були відкриті знання Космічного Розуму, даються випробування. Творець перевіряє, чи залишилися люди простими і добрими, як застосують нові Космічні науки, і чи зможе суспільство самотійно розвиватися, зберігаючи при цьому високі енергії Всесвіту. Ми повинні зрозуміти, майбутнє планети Земля й всіх існуючих на ній систем - залежить від діяльності людей. Для розуміння механізму цього явища, ми кажемо: «Думки це комбінація різних полів у всьому Всесвіті і ця комбінація повинна бути однаковою».

Паралельні світи - як гілки Дерева Життя

У «Пролозі до епілогу» цієї книги, голова правління Товариства «Знання» України в Кіровоградській області Людмила Герасименко, разом з головою обласної Громадської ради при Кіровоградській ОДА – Сергієм Катренко зазначили: Коли сьогодні розумні люди, різні за віком і з різними поглядами обговорюють природу свідомості людства, значить ці

теми набули актуальності. Тому що від свідомості залежать наші погляди на реальність, на навколишній Всесвіт, і на самих себе. Свідомість сучасної людини – це продукт поступового, складного процесу розвитку пізнавальної діяльності всіх попередніх поколінь, результат історичного прогресу суспільної практики, накопиченої людиною у зв'язку з необхідністю, а потім і завдяки активному прагненню до перетворення зовнішнього світу. Нові елементи й вищі форми свідомості збагачували й ускладнювали пізнавальний процес, що в остаточному підсумку вело до вдосконалювання самої свідомості.

Тому неправильним є розподіл психіки людини, її свідомості на ряд ізольованих процесів, бо всі вони єдині, усе є формами відбиття з наступною активною, творчою переробкою - відбитого. Подібний поділ доцільний, з великою умовністю, для дослідницьких цілей. Але в цих випадках, виділивши одну конкретну якість, необхідно розглядати її через призму всієї іншої психічної діяльності, інших пізнавальних процесів, особливості людини в цілому. При цьому, як правило, знаходять зміни в інших проявах психіки.

Перше прочитання цих рядків викликає в непосвяченої людини легкий шок. Ставитися до свідомості можна по-різному, тому, що вона дозволяє «поринути» в паралельні світи, розкрити правду на колонізацію й використання Землі іншими цивілізаціями, (у тому числі й нашим *Гомо сапієнс*), розібратися з численною фальсифікацією історичних фактів. Як приклад, ми отримали один документ від своїх американських колег. Там,

зазначено: Нами управляють не президенти й сенатори, а ті прибульці, кого ми жартома називаємо «зеленими особами», (американці називають їх – Грейс) і вже є проект «Мажестик - 12». Саме з цього проекту людство довідалося, про безліч різних світів у Космічному просторі і що американський уряд має у своєму розпорядженні більше серйозні відомості про «літаючі тарілки» інопланетян, і таке інше. Потім пішла ціла хвиля напівдокументальних напівфантастичних фільмів, книг і статей, що відбивають деякі реальні фактори присутності на Землі - іншого розуму. Людей поступово почали готувати до більш приголомшуючого факту: «Ми не одні у Всесвіті».

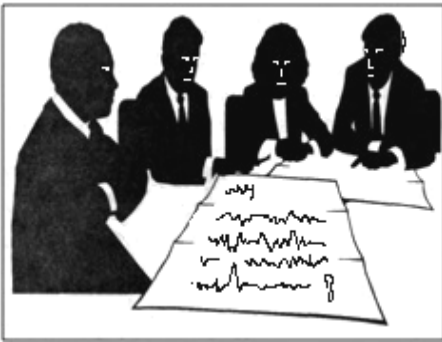
Почалася «світова війна» за наші розуми... Перший підсумок підвів Мілтон Купер у «Петиції обвинувачення» 1989 р. Купер розкрив політику урядів відносно інопланетної присутності, показавши, що глави провідних держав не тільки тривалий час знали про існування інших, позаземних цивілізацій, але й підтримують із ними тісні зв'язки на рівні обміну технологіями.

В Україні існує багато газет і журналів, що спеціалізуються на публікації статей і пояснень, про різні аномальні явища, намагаються із всіляких точок зору дати хоч які-небудь тлумачення. В той же час, подібні газети й журнали, на перший погляд не мають ніякого відношення один до одного, вони існують самостійно й незалежно, і є конкурентами на ринку друкованих видань у боротьбі за увагу читача і формування думок.

Ми думаємо, що на формування думок людства, впливає мова, на якій говорять люди Землі, тому ми повинні мати якусь загальне інформаційне поле, що транслює у навколишній простір інформацію про значення того, або іншого слова, незалежно від того, як воно вимовляється в мовах різних народів. Стандартні поняття – як програми окремих слів або словосполучень через це загальне інформаційне поле взаємодіючи із свідомістю фізичних тіл людей, формують у них відповідні образи матеріальних об'єктів (думки), що дозволяють людям обмінюватися один з одним - інформацією. Необхідні правила взаємодії свідомості людини з інформаційним полем, де будуть збережені стандартні поняття кожного народу, що живе на Землі. На нашій планеті безліч різних мов і діалектів, для розуміння механізму дій і явищ, необхідна інформація: «Думки це комбінація полів у всьому Всесвіті, і ця комбінація однакова».

У паралельних світах – ті самі дії і явища, під час контакту йде обмін інформацією, яка дозволяє свідомості фізичних тіл всіх людей живучих у паралельних світах, однаково пізнавати матеріальні об'єкти, бо інформація передається у вигляді слів. Ці стандартні поняття, зберігають ключові ознаки і дозволяють розпізнавати матеріальні об'єкти, внутрішні уподобання і фізичні властивості об'єктів, які відтворені мовним апаратом людської істоти.

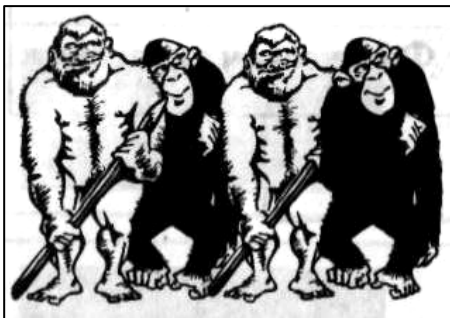
Поле стандартних понять, це самостійний інформаційний рівень. Висловлення інопланетянина змушує задуматися над таким питанням: А що таке людська думка? Думка, це інформаційний процес, що відтворює у свідомості фізичного тіла людини - конкретне поняття. За допомогою цього інформаційного процесу, свідомість людської істоти управляє, (обмінюється інформацією), взаємодіє з фізичним тілом, як дистанційно – управлінський, виконавчий механізм.

Таке визначення думки надає право на припущення: Поле стандартних понять, лежить в основі обміну слів, тому інформація між людьми має відношення й до інших обмінних інформаційних процесів, що регулюють життєдіяльність фізичного тіла людини і взаємодіє з навколишнім середовищем. У загальному випадку,

поле стандартних понять лежить в основі всіх обмінних інформаційних процесів у нашому Всесвіті і пов'язане з життєдіяльністю живих істот. Кодує сигнали та переносить інформацію із строго певними правилами. У противному випадку було б неможливо, адекватне сприйняття свідомістю живих істот і пов'язання з навколишньою дійсністю.

Але це тільки зовнішня сторона розумового процесу, відбитого свідомістю фізичного тіла. За кожною людською думкою стоїть багатоступінчастий процес обробки інформації, що відтворює у свідомості фізичного тіла навколишню дійсність і перетворення цієї дійсності - в команди, що дозволяють фізичному тілу людини, в цій навколишній дійсності - вижити.

Складність розуміння механізмів процесу керування вчинками фізичного тіла людини за допомогою думки, полягає в тому, що цей процес одночасно необхідно усвідомлювати і як взаємодію один з одним матеріальних об'єктів керованих законами причинно-наслідкових зв'язків. Так і як взаємодія між собою блоків спеціалізованих, додаткових програм

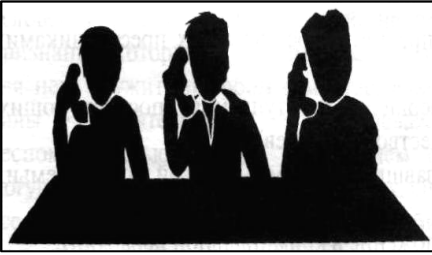
працюючих у надрах спільної «програми трьох комп'ютерів». Давайте умовно назвемо «Загальна Свідомість планети».

1). Перший із цих трьох комп'ютерів ототожнюються з Гомо сапієнс, відповідального за сприйняття свідомістю людської істоти навколишнього фізичного тіла людини і дійсності події, що відбуваються. Взаємодією фізичного тіла людини з матеріальними об'єктами та конкретними подіями життя.

2). Другий комп'ютер, ототожнюється з матеріальними об'єктами, що формують ряд подій життя, до складу яких, (як дистанційно керований носій свідомості) входить і фізичне тіло людини. Цей комп'ютер, відповідає за сприйняття свідомістю фізичних тіл живих істот - зовнішнього вигляду, внутрішнього пристрою й фізичних властивостей матеріальних об'єктів. Програмує результат взаємодії матеріальних об'єктів, як часток програм формуючих ряд подій життя людини одна з одною, а отриманий результат транслює першому комп'ютеру, що і відтворює цей результат у свідомості фізичного тіла людини.

3). Третій комп'ютер координує взаємодія між собою перших двох. Стежить за дотриманням послідовності подій, що відбуваються в житті людини. Саме у веденні цього комп'ютера перебуває поле стандартних понять, відповідального за існування в живих істотах, здатності обмінюватися інформацією за допомогою звуку.

Це вказує на те, що процес формування думок, (команд), керуючих життєдіяльністю фізичного тіла людини і його взаємодією з матеріальними об'єктами, що формують конкретну подію не залежать від інформаційних процесів формуючих свідомість фізичного тіла людини і сприйняття матеріальних об'єктів.

І так: *Перший* комп'ютер формує свідомість людини. *Другий* комп'ютер ототожнюють із складовими частинами фізичних тіл всіх живих істот, що перебувають на Землі. *Третій* комп'ютер виконує контролюючу функцію, має «власну свідомість» (програму) незалежну від свідомості живих істот, і їх фізичних тіл. Це і є загальною Свідомістю планети, яка спостерігає за подіями, що відбуваються на Землі, життєдіяльністю фізичних тіл живих істот і має можливість втручатися в інформаційні процеси, що формують свідомість фізичних тіл всіх живих істот та їхніх власних життів. Спосіб втручання, введення додаткової інформації в обмінні інформаційні процеси, що відбуваються між першим і другим комп'ютером – (свідомістю фізичного тіла живої істоти і її подіями (явищами) у житті.

Нам необхідно внести додаткову інформацію, свідомість людської істоти, розділено на самостійні функціональні блоки:

- 1) - свідомість фізичного тіла людини і її підсвідомість;
- 2) – життєвий ряд подій людини, існує як незалежний від свідомості людської істоти – вимір.;
- 3) – мультимедійність Всесвіту, як незалежні світи, або «площини існування» (однієї з них є звичний нам світ), де закони природи різняться. Цим можна логічно пояснити незвичайні явища в деяких «площинах».

Таким чином, паралельний світ – це реальність, що існує на нашій планеті одночасно з нашим світом, але незалежно від нього. Ця автономна реальність може мати різні розміри: від невеликої географічної області - і до цілого Всесвіту. У паралельному світі події відбуваються по-своєму, вони можуть відрізнятися від нашого миру, як в окремих деталях, так і кардинально, практично у всьому. Фізичні закони паралельного світу не обов'язково - аналогічні законам нашого світу. Як не дивно, але уже багато століть ми співіснуємо поруч один з одним. У якісь моменти часу - границі, що розділяють нас, стають майже прозорими, і... у нашому світі з'являються незвані гості, (або ми стаємо гостями у них). Деякі з наших «гостей», ведуть себе не адекватно, однак вибір сусідів залежить не від нас.

Паралельний світ – як гілки Дерева Життя, це архетип, за допомогою якого можна пояснити багато явищ у Всесвіті. Дерево Життя - це в деякому сенсі Дерево Роду, де кожна гілочка позначає певного предка, це й символ єдності багатьох світів. За допомогою образу Дерева Життя наші предки уявляли собі також простір різних варіантів, багато площинного Всесвіту, який з'єднаний в єдине ціле. Різні світи - це

гілки Дерева Життя. І зараз про це говорять вчені нашого світу. Так, фізик Хью Еверет виклав метатеорію, відповідно до якої Всесвіт у кожен момент часу гілкується на паралельні мікросвіти. Кожен такий світ являє собою якусь комбінацію мікроподій, що можуть реалізуватися внаслідок імовірнісної мінливості світу. Інакше кажучи, кожен такий світ - це гілкування Колосального Древа Часів (Хронодендрита), що розвивається в момент відгалуження вже за своїми законами. Ми живемо в одній з гілок Древа Часів, що утворить Метавсесвіт із зірками, гравітацією й іншими явищами. Древо Часів, це по суті простір здійснення всіх можливостей, закладених імовірнісними законами.

Ми з вами, наші родичі й друзі, і просто сторонні люди, не тільки маємо можливість щохвилини здійснювати всю гаму найрізноманітніших дій, але й жити одночасно в тисячах світів. Бо наші двійники обчислюються сотнями або тисячами живих істот, що живуть в паралельних світах. Згадайте дитячу іграшку «російська мотрійка», умовно: «Це світ - у світі». Виявляється, наші предки про це знали багато тисячоріч тому. Світ у якому ми живемо, наші предки називали Божественною грою – але це ілюзорний світ, що сприймається крізь призму нашої свідомості, яка пройшла через безліч кармічних перероджень. З погляду квантової механіки нічого вічного й остаточного не може існувати взагалі!

Вектори паралельних світів називають «Світами варіацій» або «Віртуальними світами». Крім «Світів варіацій», існують «Світи реальностей», де закони фізики можуть сильно відрізнятись, даючи незбагненну розмаїтість форм життя. Це

може бути цілий «сад» дерев різних реальностей. Все це задум Всевишнього або Космічного Розуму і вихідна точка для створення Всесвіту. Для того, щоб побачити невидиме, потрібно змінити або напрацювати програми у своїй свідомості, за допомогою яких ми можемо бачити інші світи. Для цього в багатьох культурах миру, (і в нашої), були розроблені цілі системи взаємодії з позаземними світами, які перебувають навколо нас.

Як же можна подорожувати в інші світи? Перехід між «площинами» (світами) Всесвіту - це, по суті, прохід з одного виміру - в інший, як через двері. Ми знаємо, що наш простір трьохмірний, тобто складено із трьох взаємно перпендикулярних векторів. Представимо тепер, що наш фізичний простір - це один з векторів простору більш високої ієрархії. Іншими векторами будуть

час й імовірність, або події. Оскільки час - це додатковий вимір для кожного Дерева й кожної реальності, то, переходячи на Дерева, з однієї «гілки» на іншу, ми можемо залишатися в одному інтервалі часу. Перехід між галузями перпендикулярно вектору часу повинен, (по логіці), супроводжуватися зупинкою особистого часу мандрівника. Які існують способи переходів в інші реальності?

На думку Анатолія Акімова - автора теорії торсіонних полів, індивідуальна свідомість здатна робити зміну структури-простору-часу. «Спілкування» індивідуальної свідомості з Космічним «банком інформації» відбувається за допомогою взаємодії торсіонних полів з нейронною мережею мозку. Карлос Кастанеда був переконаний, що «Світ схожий на цибулину своїми багатьма рівнями. Той світ, що ми знаємо - це лише один з багатьох. Іноді ми перетинаємо границі й виходимо в інші площини, інші світи, дуже схожі на наш світ, але не співпадаючі з ним у часі». Френк Вільчек писав: «Нас переслідує свідомість того, що нескінченна кількість «людино-копій» живуть своїми паралельними життями, а також того, що в кожен момент ще більше двійників починають своє існування в майбутньому».

Припустимо, що переміщення може відбуватися двома

способами: **1)** - за допомогою створеного ким-небудь рукотворного інструмента (порталу), **2)** - або способом, що не вимагає участі кого\чого-небудь, крім свідомості оператора (перенос).

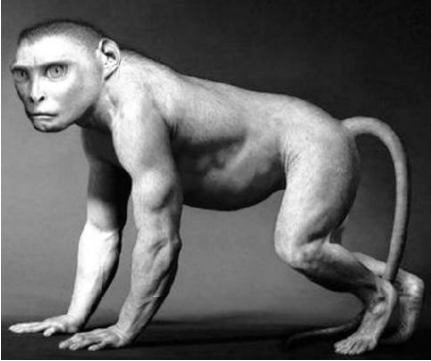

Давайте гіпотетично опишемо способи переходів. У випадку порталу границі світів розриваються в певному місці, і між цими розривами утвориться канал, по якому людина переходить із одного світу - в інший. При переносі людини - канал і розрив простору не утвориться, оператор «просочується» сам крізь границю світів. Зрозуміло, що портал вимагає з боку оператора менше вміння й енергії, оскільки портал має власне джерело енергії. Виглядати портал може по-різному. Від наших предків їх залишилася безліч, і більша частина з них робоча. Це й гора Богіт і Кам'яна Могила, це

Дольмени в Криму, і безліч інших місць. Портали бувають видимі й невидимі. Невидимий портал являє собою якесь певне місце, при попаданні в нього - відбувається процес переносу. Перенос здійснюється примусово або за бажанням. Примусовий перенос схожий на переміщення по трубі. Він відразу переносить людину до виходу в інший світ, (як тільки якась частина тіла попадає в сферу його дії). Варіант «за бажанням» має вигляд дірки в повітрі, (наприклад, мерехтить туман), між місцем входу й місцем виходу. Через цю діру можна, заглянути й подивитися, що там відбувається, не переміщаючись всім тілом.

Місце входу в портал може бути постійним (у випадку стаціонарних порталів), або виборчим (у випадку тимчасових порталів). При цьому місце входу може ніяк не виділятися серед навколишнього оточення. Портали, імовірно, можуть виникати спонтанно. Фізиками запропонований навіть такий термін як «кратовини» або «червоточини».

Саме небезпечно в переміщенні через портали - це при виході з нього виявитися усередині якого-небудь предмета, речовини, вище або нижче землі.

Ворота світів – це скоріше стан, чим місце або спорудження. Положення, з якого можна потрапити в безліч «Світів варіацій» або «Світів реальностей». Звичайно Портал має один вхід й один вихід. Ворота світів мають один вхід і безліч виходів. Ворота перебувають скрізь і ніде одночасно, немов тонка непомітна нитка, вони

пронизують площину реальності, належать кожному світу і в той же час - жодному із них окремо. Зупинимося на способі переміщення Воріт світів - докладніше. Оскільки світи можуть мати нескінченну кількість точок дотику, то й місць прояву Воріт світів у даній реальності може бути «велика кількість». Тобто вхід у них може відкритися в будь-якому місці і в будь-якій реальності.

Оскільки Ворота світів не мають «реальної плоти», тобто вони не існують у реальності, людина, яка попадає в це місце, формує зовнішній вигляд воріт для себе - сама. Якими вона їх собі представляє, такими вони для неї й стануть. Для одних вони - величезна арка, для інших - вежа, що йде вгору, для третіх - коридор з безліччю дверей, печера й т.д.

Щоб Ворота світів реалізувалися в даному місці, (даної реальності), необхідно особливий стан свідомості, яким володіють люди, опираючись на науку предків. Але Стівен Хокінг вважає, що квантова теорія допускає подорожі в часі на мікроскопічній дії свідомості. Як пише Мічіо Каку у «Паралельних світах»), якщо Хокінг прав, то високорозвинена цивілізація могла б прийняти рішення про своє фізичне існування, або перехід у часі, в інший Всесвіт - шляхом злиття вуглецю й кремнію у своїй свідомості до чистої інформації.

Якщо увесь світ - сцена, то зрештою повинен бути й третій акт. У *першому* акті був Великий вибух, зародження життя і свідомості. У *другому* – ми почали досліджувати зірки і галактики. У *третьому* - ми зштовхнемося з остаточною загибеллю Всесвіту у Великому охолодженні. І всі ці дії під контролем позаземних цивілізацій, бо ми «чужі – серед своїх».

Чужі – серед своїх

Окремі керівники різних рангів, починаючи з періоду «сивої давнини» навмисно спотворювали правду про долю древніх цивілізацій та місіях окремих особистостей. Про багатьох героїв, люди практично нічого не знають, тому що інформація про їх повністю анульована.

Тепер відновити реальний хід подій того часу можна тільки за допомогою Космосу. У результаті такої діяльності, народи Землі не мають цілісної картини древньої історії людства, до кінця не знають навіть долю своєї цивілізації. Деякі люди почали розуміти, що історичну правду важко відтворити, що штучний світ - створили навмисно, що головну роль у ньому грають чиновники, які сторіччями ховали правду від простих землян і починають свої дослідження.

У Мексиці, біля села Онавас в штаті Сонора, археологи знайшли загадковий, дуже древній цвинтар, фахівці оцінюють його вік не менш 1000 років. У загальній могилі поховані останки 25 істот, у цілому схожих на людей. Але половина з них відрізнялася дуже специфічною рисою: їхні черепа в області потилиці були неймовірно витягнуті. Учені запевняють: нічого подібного ні вони, ні їхні колеги раніше не зустрічали.

Серед численних мумій, які знаходять археологи в різних країнах світу, іноді попадаються екземпляри, які просто не можуть належати людській расі, в той же час мають чітко виражені гуманоїдні риси. Наприклад, в одній із гробниць Єгипту була знайдена мумія, зріст якої становить біля 2,5 метрів. Можна було б припустити, що це просто якась людина надзвичайно високого зросту, однак, у знайденої мумії не виявлено слідів носа, відсутні губи, ротовий отвір та вуха.

Досліднику Гастону де Вілару удалося встановити приблизний вік мумії - біля 4 тисяч років. У труні знайдені предмети мистецтва, їжа, останки слуг, покликаних догоджати свого пана в загробному житті. Однак не всі виявлені предмети належать людській культурі. Наприклад, прекрасно відполірований металевий диск, покритий значками, які поки не вдалося розшифру-

вати. Були знайдені також залишки металевого костюма й пластикового взуття. Все це поховано разом з безліччю глиняних табличок із зображеннями зоряного неба й дивних машин, які не піддаються ідентифікації. Одна із цих машин явно була здатна пересуватися по повітрю, що, безсумнівно, видно на малюнках.

Можна було б припустити, що древні єгиптяни самі поховали свого зоряного гостя. Однак спосіб, за допомогою якого зроблені похорони, не могло бути застосовувано в ті часи. Стіни гробниці вирізані прямо в скелі, причому їхні зводи ідеально гладкі й нагадують полірований мармур. Якби можна було скористатися сучасними технологіями, то такого результату - можна домогтися тільки з допомогою лазера. Обробка гробниці зроблена з невідомого матеріалу, схожого на свинець. У горах Туреччини спелеологами була

виявлена інша мумія, також інопланетного походження. Її ріст становить 1,2 метри. Збереглися залишки ясно-зеленої шкіри, чоловічих полових органів, а також великі напівпрозорі крила, які найбільше нагадують крила ельфів з наших казок.

Незважаючи на це, археолог Салимо Тернсамбей затверджує, що істота явно більше схожа на людину, чим на тварина. На відміну від єгипетської знахідки в мумії присутні ніс, губи й вуха, а руки й ноги майже ідентичні людським. Якщо не вважати крила, єдиною яскраво вираженою відмінністю є очі - їхній розмір у три рази перевищує звичайний. Вдалося установити, що очі були безбарвними й схожими на очі плазуна.

Спочатку вважалося, що саркофаг, в якому спочиває турецька мумія, був зроблений із кришталю. Однак проведені дослідження показали, що це якийсь мерехтливий кристалічний інопланетний матеріал, що невідомий землянам. Саме цікаве те, що медики й біологи не беруться підтвердити остаточну смерть істоти, таке враження, що мумія жива, але відсутні рефлекси. Цілком можливо, що вона перебуває в анабіозі, і прийде час, коли мумія «оживе».

У листопаді 2011 року, у Перу були виявлені муміфіковані останки людино-подобної істоти з величезною головою. Знайшли її поруч із містом Андахуайлілас, у південній провінції Перу Квіспіканчі. Недалеко від знаменитого плато Наска, що славиться на весь світ таємничими гігантськими малюнками, невідомого походження. Коли знахідку вивчив антрополог з перуанського музею в місті Куско - Ренато Давила Рикельме, то він з подивом вигукнув: «Вилитий інопланетянин». Журналісти зразу запитали: Виходить, що інопланетяни жили, (живуть) серед людей?

Виходить так, інопланетяни відвідують Землю протягом тисяч років тому, і можливо зараз живуть серед нас. Вони стурбовані тим, що люди можуть погубити цю планету, заявив колишній міністр оборони Канади. Пан Хелієр, що був міністром оборони в 1960-х роках, поділився своїми переконаннями в інтерв'ю телеканалу Russia Today: «Близько 80 різних видів інопланетян регулярно відвідують нашу планету, починаючи від «невисоких сірих прибульців», які часто зображуються в мультфільмах і на картинках, і до таких видів, як «нордичні блондини» й «високі білі», які практично мають вигляд людей. Далі він заявив, що ці інопланетяни прибувають з різних куточків Галактики, включаючи Венеру, Марс, супутник Юпітера - Андромед й інші зоряні системи».

Пан Хелієр також вважає, що практично всі види прибульців за винятком одного-двох, доброзичливі й хочуть допомогти людям, але вони зобов'язані дотримуватись Галактичних правил, які забороняють їм це робити: «У них є правила, одне з яких полягає в тому, щоб не втручатися в наші справи, поки їх не попросять, і це можливо, одна із причин, чому ми останнім часом не бачили інопланетян». Колишній міністр уточнив, що військові розслідування знайшли вагомі докази присутності інопланетян, принаймні 4-х видів, що відвідували Землю в плинній історії «сивої давнини», і ці візити ставали більш частими, аж до сьогоднішніх часів. Присутність інопланетного розуму посилювалося з відкриттям атомних технологій. За останні кілька десятиліть активність НЛО зростає в зв'язку з винайденням атомної бомби. Інопланетяни стурбовані цим і фактом того, що ми можемо її використати в Космосі, тому що Космос - це єдине ціле, не тільки для нас, але й для інших розумних, космічних

видів життя у Космосі: «Ми витрачаємо занадто багато часу, воюючи один з одним, витрачаємо занадто багато грошей на військові витрати й недостатньо грошей на покращення життя. Ми забруднюємо воду й повітря, бавимось термоядерною й атомною зброєю, що може мати руйнівні наслідки для Землі й нашого Космосу, і їм це не подобається», - розповів Хелієр.

За твердженням Хелієра, багато технологій, включаючи світлодіоди, мікročіпи й бронезилети ми одержали від них, і могли б одержати більше, особливо в областях медицини й сільського господарства, якби направили використання високих технологій у мирних цілях.

Поринаючи у «сиву давнину», ми виявили, що художники минулих століть теж не були байдужі до непояснених явищ. Як можна побачити на багатьох історичних полотнах, вони намагалися передати глядачеві сховане від чужих очей, бачення світобудови та прибуття інопланетних «кораблів». Деякі фіксували факти контакту, а деякі символізували незвідане. Як приклад, японський живопис 1803 року. Існує книга «Уме Нет

Чири», де сказано, що «іноземне, повітряне судно й екіпаж» були замічені на березі Haratohohama, Hitachi, Японія, і цей «корабель» був зроблений з металу й скла з дивними письментами на ньому. Художник відобразив на малюнку ці знаки.

Картина фламандського художника Aert De Gelder називається «Водохрещення Христа». Вона була написана в 1710 році й висить в Fitzwilliam Museum, Кембридж. Об'єкт у формі диска світить променями світла вниз на Іоанна Хрестителя й Ісуса Христа.

Картина «The Madonna with Saint Giovannino» була написана в 15 ст. флорентійським художником Доменико Гирландайо (1449-1494) і висить у ратуші Палаццо Векьо, Флоренція. Трохи вище правого плеча Мадонни перебуває об'єкт у формі диска. Те, що це не помарка, доводять зображені тут же на полотні: перехожий і собака, що дивляться на НЛО.

Є кілька полотен, що зображують кінець бою і зображено

НЛО, коли саксонські хрестоносці осадили й оточили людей замка Зигібург у Франції, раптово там появилася група НЛО у небі й зависла над церквою. Сакси побігли від жаху, вважаючи, що французи були захищені «палаючими щитами». Ця подія трапилася в 776 році й була добре документовано.

Картина Бонавентури Салімбени названа «Прославляння таїнства Евхаристії» і написана в 1600 році. Не можна не звернути увагу на повітряний пристрій, схожий на перший радянський супутник. Зараз картина перебуває в церкві Сан-Лоренцо в Сан-П'єтро, Монтальчино, Італія.

Мистецтвознавцям відмінно відомий малюнок Глайзера, виконаний фарбами по дереву. З його власних слів, він запам'ятав «неймовірно страшну подію», що відбулася в небі над Нюрнбергом вранці 4 квітня 1561 року. У той знаменний день з'явилася велика кількість НЛО: «літаючих плит», «хрестів» і два величезних циліндри, з яких вилітали групи повітряних куль. Одночасно спостерігалися численні сфери й диски, пофарбовані в червоний, голубий і чорний колір. Всі вони влаштували в небі повітряний бій між собою, привівши в жах все населення міста. Через годину бою, винищуючи один - одного об'єкти почали горіти, знижуватися й падати на землю...

Гобелен 15-го сторіччя, названий «Магніфікат» з Бургундії, зображує життя Марії, матері Ісуса. Однак, на задньому плані зображена літаюча тарілка, (НЛО) у формі капелюха й немає ніякого пояснення цієї появи.

Одна із самих приголомшливих аномалій з'явилася на югославській фресці, під назвою «Розп'яття на хресті», що була намальована в 1350 році. Видні два об'єкти НЛО, що нагадують палаючі зірки з людьми усередині. Вони схожі на космічні кораблі із пілотами.

Наскальні малюнки у Вел Кэмо-Ніки, Італія. На них зображені дві істоти в захисних костюмах, що тримають дивні знаряддя. На наскальних малюнках у Тасили у Африці, видні гуманоїди, що носять круглі шоломи, і диск у небі, (тобто НЛО).

Чому на релігійних картинах так часто зустрічаються зображення НЛО? Можливо, такі полотна використовувались церквою, або державою, щоб держати людей у страху, або щоб при необхідності заспокоїти населення, і тлумачили людям ці дивні явища - як суд ангелів або божественне знамення.

Неземні контакти

Ми запитали у київського уфолога, автора Інтернет-проекту «Неземні контакти на території України» Юрія Лимаря (на фото). Якими повинні бути інопланетяни з погляду науки? Якщо ви довіряєте голлівудським історіям про інопланетні форми життя то швидше за все, уявляєте собі, якими повинні бути прибульці. Утім, що стосується опису прибульців,

автори фантастичних фільмів звичайно покладаються винятково на свою фантазію й навряд чи радяться із ученими, тому їхні прибульці виглядають зовсім не так, якими їх представляємо.

1). Злі інопланетяни, бо без агресії не вижити. В 1-й книзі «Акценти сивої давнини» ми вже давали малюнки прибульців.

Те, що відрізняє людину від інших видів живих істот на нашій планеті в умовах еволюції, базується на головному принципі: Який би не був вид прибульців, вони повинні мати можливість, успішно розмножуватися в рамках певного середовища і протистояти Космічним труднощам. Це підстобує їх до розвитку еволюційних адаптацій. Домінантна форма людського життя на планеті Земля,

їм приваблива і відповідає середовищам в яких вони існують (вали). Відповідно до дослідників з Університету Міссурі, це означає, що прибульці зобов'язані бути агресивними, адже для того, щоб прогресувати, необхідно підкоряти й захоплювати інші планети. Якщо вони більш інтелектуально розвинені, чим ми, вони можуть розцінювати нас, як «робочий» ресурс, подібно тому, як ми ставимося до домашньої худоби.

2) Інопланетні дослідники. Будь-яка форма розумного життя, що добереться до нашої планети, повинна прибути сюди з метою дослідження. Якщо ми зверху подивимося на нашу власну цивілізацію, ми відразу зрозуміємо, що людство завжди

прагнуло до того, щоб освоїти якнайбільше територій. Згадайте Колумба й Америку, Марко Поло й Східну Індію, Вікінгів й Європу. На думку Стивена Хокінга, інопланетяни шукають інші планети з метою колонізувати їх, або добувати на них корисні копалини. Прибульці навряд чи прилетять сюди, щоб знищити планету, вони захочуть використати все те, що є у нас.

3). *Імунітет до земних інфекцій.*

Часто в науковій фантастиці можна зустріти сюжети про те, що інопланетяни, які ніколи не зіштовхувалися із земними бактеріями, прилетівши сюди, підхоплюють прості хвороби, тому що вони позбавлені імунітету проти них. Згадайте прочан і конкістадорів, які заразили корінне населення різними страшними захворюваннями, начебто віспи \ тифу.

Однак конкістадори й ацтеки були людьми. На думку американського астронома Сету Шостака, бактерії обмежені формами життя, до яких вони відносяться у біохімічному плані. Наші земні мікроби розвилися, щоб виживати на нашій унікальній ДНК. Навіть віруси й інфекції, які вражають якийсь певний вид на нашій планеті, дуже рідко поширюються на інші види. Наприклад, собаки не хворіють на грип. Таким чином, можна зробити припущення, що прибульці не зможуть заразитися земними хворобами, тому не варто очікувати, що після навали інопланетян на планету Земля, кінець буде таким, як описано в «Війні світів» Герберта Уэлса.

4). *Ми не станемо їхньою їжею.*

А що якщо прибульці захочуть спробувати нас на смак - з'їсти? Втім, це малоімовірно, але канібалізм присутній в нашій цивілізації, не зважаючи, що ми досить розвинені. Прибульці роблячи міжпланетні подорожі, навряд чи будуть харчуватися невідомими формами життя. Подорож до потенційно населеної планети Земля неймовірно тривала, тому інопланетяни, винай-

дуть свій спосіб добування їжі на своєму власному кораблі. Більше того, травна система любої істоти, що розвилася на іншому кінці Всесвіту, навряд чи буде схожа з нашою, а також навряд чи може бути сумісна з тими видами білка, які існують на Землі. Малоімовірно також, що живильні ресурси, знайдені на нашій планеті, зможуть задовольнити потреби в енергії прибульців, втраченої для їхнього досягнення мети.

5). Вони мають гуманоїдний вигляд.

Мова йде не просто про те, що ми думаємо, начебто вони виглядають як гуманоїди (стоять на двох ногах, дві кінцівки виходять із верхньої частини тулуба, на голові є ніс, рот, вуха й очі, тощо), а про те, що вони повністю поведуться як земляни. Навіть коли ми намагаємося відтворити їх відмінними від типового гуманоїдного виду, яким їх представляє наукова фантастика, ми однаково зв'язуємо їхню морфологію з фауною Землі: рептиліями, ракоподібними або в найгіршому разі з комахами, розмірами з людину або в декілька разів більше та інше.

Зміст у наших уявленнях, насправді є. Якщо ми починаємо будувати наші подання про неземне життя з нуля, ми робимо антропологічні припущення про їхню морфологію. Зрештою ми єдиний розумний вид, тому й уявляємо собі інопланетян саме людиноподібними істотами. Є декілька припущень:

По-перше, ми думаємо, що будь-який розумний вид повинен мати біохімію, схожу на нашу. Згодом отримана форма життя повинна була досягти багатоклітинного рівня, щоб зуміти розвинути мозкову систему. Більше того, повинен розвинути кість для того, щоб справлятися із гравітацією, а тіло повинне вирости до мінімальних розмірів, щоб мозок зміг розвинути до такого рівня пізнання, яким можемо насолоджуватися ми.

Вони повинні володіти, як мінімум парою кінцівок, щоб пересуватися й ще однією парою, щоб користуватися інструментами. Вони також повинні володіти «набором почуттів», щоб взаємодіяти з навколишнім світом, вони повинні мати відповідне тіло й бути досить сильними, щоб вижити у своїй екосистемі. Зрештою, вони повинні мислити краще за нас.

По-друге, ми ґрунтуємося на тому, що їхній світ схожий на наш, і що еволюція зробила його різноплановим, подібно нашо-му. Ми цілком допускаємо, що можуть бути розумні інопланетяни, розміром з невеликий будинок або - вантажний поїзд.

По-третє, вони не зобов'язані мати такі ж голови й кінцівки, як наші, вони не зобов'язані мати шкіру, схожу на нашу, вона може бути зроблена із целюлози, або яких-небудь інших з'єднань. Форма спілкування – телепатична.

Четверте, було б цікаво подивитися на неземні форми життя, які не розділяють взагалі нашу біохімію. Виникали припущення, що, приміром, істоти у яких в основі є кремній, повинні мати кристалічну структуру, а жити вони можуть в місцях з високою температурою, бо біохімія кремнію не така гнучка й не так пристосована до життя - як біохімія вуглецю.

5.) Енергія життя. Незалежно від форми й зовнішнього вигляду, інопланетяни мають потребу в джерелі енергії для того, щоб жити, це ми знаємо, виходячи із законів фізики нашого Всесвіту. Але що ж це може бути за енергія? З огляду на наявність елементів, що входять до складу енергетичних з'єднань, з яких складаємося ми, не буде перебільшенням думати, що існують інопланетяни, дієта яких схожа, по хімії - на нашу. Але те, що вони їдять, визначає їхні особливості й загальні риси, починаючи від їхньої анатомії й соціального життя, закінчуючи їхньою економікою й відношенням до інших форм життя.

Чи розглядають вони нас як конкурентів, як інтрузивних земних жителів «смачної планети», як видобуток дорогоцінного заліза й інших мінералів, тощо? Чи залишають вони свою планету в пошуках їжі, або ж їхня планета повна продовольчого розмаїття і їхні альтруїстичні серця хочуть нагодувати страждених на інших планетах Всесвіту? Ми цього не знаємо.

Інше цікаве, але не менш значиме і пов'язане з енергетикою питання, це наскільки потужна їхня інфраструктура й технології. Що вони роблять в енергетичному плані, щоб тримати на «плаву» свої високотехнічні, повітряні судна або підтримувати власну електрику для різноманітних цілей, чи можемо ми їхні здобутки, застосувати до наших технологій? Чи є вони ефективніші за наші досягнення? Які альтернативні види енергії вони застосовують і так далі? На всі ці питання, у нас відповідей поки немає.

5). *Вторгнення інопланетян*, холодні вбивці. Велика кількість людей, що переселилися в нові будинки, знаходили там колонії недружелюбних комах, які вже там жили. І що ми робимо у цьому випадку? Звичайно, позбуваємося від комах, щоб ніхто нас не тривожив. Інопланетяни, як і будь-який інший розвинений вид, будуть використати свої технології, щоб позбутися людей. Вони найімовірніше, знищать всі форми життя на планеті Земля, і це може бути їхньою метою. Навряд чи це буде війна світів, між нашою і їхньою цивілізаціями. Швидше за все, нас просто знищать «без шуму й пилу», як ненависних комах, якщо не втрутиться Вищий Розум Всесвіту.

Скажіть, хтось із людей напевно може знати про конкретні плани прибульців, хто спрогнозує, чи будуть інопланетяни агресивними або дружелюбними? Американський астроном Сет Шостак взагалі вважає, що землянам не варто дивитися далі власної планети. Він вказав на властиві землянам дії, які направлені на добування й захист своїх ресурсів. І навіть якщо у інопланетян зовсім інші прагнення, у їхньому поводженні однаково може бути закладена необхідність оберегати земні ресурси, тому що ресурси обмежені у будь-якій частині Всесвіту.

6). *Вони не будуть спаровуватися з нами*. Практично половина кіношних сценаріїв вторгнення інопланетних організмів на Землю демонструє нам непереможне бажання прибульців використати наші тіла для продовження свого роду. Способів може бути - цілком достатньо. Прибульці проникають у наше тіло через природні отвори, (з водою, їжею, через шкіру) або банально займаються сексом із нашими жінками. Деякі автори жартують з цього приводу, що ідею про спарювання прибульців із землянами, придумали ті люди, котрим не вдалося налагодити своє власне

ні отвори, (з водою, їжею, через шкіру) або банально займаються сексом із нашими жінками. Деякі автори жартують з цього приводу, що ідею про спарювання прибульців із землянами, придумали ті люди, котрим не вдалося налагодити своє власне

життя в нашому суспільстві, і які поки не обзавелися своїм потомством. Ці автори пропонують всім задуматися над тим фактом, що людина не може залишити потомство від жодного із інших земних організмів. При цьому всі живі істоти на Землі мають власну ДНК, а в прибульців може не виявитися подібної структури ДНК: «Простіше вже спаритися з деревом».

Не взираючи на дивні погляди таких авторів, кожна людина має право на висвітлювання своїх думок. Автор цієї книги Валентин Карпов, знає трохи більше і придержується інших поглядів: «Під час війни люди звикають до трупів на узбіччях доріг, колись вони звикнуть і до клонування». До того ж, навіть якщо розмноження йде статевим шляхом, воно зовсім не обов'язково має на увазі наявність двох окремих статей: чоловічого і жіночого. Як приклад, живучі на Землі гермафродити: квіткові рослини (чоловічі й жіночі полові органи, тичинки й маточки, перебувають в одній квітці), а також сухопутні (равлик) і морські тварини (риба-клоун народжується самцем, а потім стає самою). Чи не ця рибка послужила джерелом натхнення для роману Джона Варлі «Золотий глобус», у якому генетично модифікований актор за бажанням міняє статевість, щоб поодиноці зіграти й Ромео, і Джульєтту? Ще описують контакти третього ступеня, це стосується третього полу в книзі Айердаля: «Сексоморфоз», де Емелін легко міняє свій статевий вид.

Крім того, раз секс служить не тільки для розмноження, але й для задоволення, деякі автори зображують самі гарячі сцени між людьми й прибульцями. Пилип Хосе Фармер став одним з першопрохідників «еротичної» наукової фантастики «Люблячі» автор описує зв'язок чоловіка і прекрасної інопланетянки. Тим самим Фармер використав секс - як зброю з прибульцями. Та-

ким чином, форма, тип, кількість і способи застосування сексу, полових органів та інше залежать від світів і видів. На інших

планетах допускається все, якщо, звичайно, розміри органів розмножування сумісні між собою. Коли ж від цих міжгалактичних зв'язків на світло з'являються гібриди, їх можуть сприймати зовсім по-різному. Зоряне дитя, символ миру в серіалі «V» Кенета Джонсона, стало плодом любові активістки людського опору й «ящера» із Сиріуса, що прилетів для вторгнення на Землю. Однак самий знаменитий гібрид у науковій фантастиці, звичайно Спок із «Зоряного шляху», символ міжпланетного змішання рас і поваги до інших. Залишилося лише якось пояснити присутність роду Ното на планеті Земля. Може ми генетично модифіковані люди, які пристосувалися до життя на цій планеті? Або ми, перелетівши на Землю, колишні родичі інших позаземних цивілізацій? Автор цієї книги підтримує гіпотезу панспермії, з якої виходить, що перші форми життя на Землі були інопланетного походження.

7). Вони не будуть змішуватися з людьми. У міру розвитку нашої цивілізації, усе інтенсивніше використовуються людством різні механізми й машини, біохімія і генетика, медицина і клонування. В той же час догми й принципи сучасної фізики, підтверджуються у глибинах Космосу. Це означає, що будь-яка інопланетна цивілізація, навіть не схожа по біохімічних властивостях на людей, буде розвиватися тим же шляхом, що й людство. Інопланетяни будуть збільшувати ефективність своєї діяльності за рахунок створення штучних організмів або машин. І якщо яка-небудь цивілізація навчилася подорожувати до інших планет і населених світів, вони не будуть лізти у вир з головою, а пошлють на розвідку роботів або штучно створені організми.

8). Вони зовсім не схожі на комах-гігантів. Хоча фантастичні романи й фільми часто малюють інопланетян, як гігантських комах, які водяться, або водилися колись на Землі, з наукового погляду це не здається правдоподібним. Ідея зображення неземних форм життя саме в такий спосіб пов'язана з тим, що люди, занадто бояться втратити пануючий вплив на цій планеті, а також у нас еволюцією закладене почуття відразу до різних істот, які переносять хвороби і не схожі на нас. У реальності структура організмів комах здатна функціонувати тільки за умови дуже маленьких розмірів. Тому що в них немає крові, що переносить кисень, вони не здатні одержувати доста-

тню кількість того ж кисню з атмосфери, щоб досягти більших розмірів, чим вони є в реальності. У доісторичні часи, коли в атмосфері було куди більший процент кисню, комахи могли досягати надвеликих по сьогоднішніх мірках - розмірів. Однак

сьогодні це неможливо.

9). *Вони не мають великої сили.* Інопланетянам не обов'язково мати супер силу. Як тільки вони досягли високого рівня технічного розвитку, потрібного для міжзоряних подорожей, вони втратили фізичну міць через непотрібність. У них зовсім інша зброя, яку ми ще не можемо збагнути. Ці істоти, швидше за все, мають добре складене фізичне тіло, якому потрібна мінімальна кількість енергії.

Розумне споживання енергії дозволяє їм вижити. Чим більше м'язова маса, тим більше вона використає енергії, а це може гальмувати еволюційний прогрес. Інтелектуально розвинена культура не має потреби у фізичній силі, щоб маніпулювати тими, хто її оточує. Існують різні фактори ризику для всього людства від прибульців, їх можна умовно розділити на декілька типів, виходячи з обсягу: особисті, регіональні, глобальні. Ці види факторів ризику є тими, де несприятливий результат або знищить розумне життя на Землі, або різко скоротить його потенціал.

10). *Вони мають високий рівень інтелекту.* У багатьох фільмах інопланетян показують, як ворожих територіальних істот, які руйнують усе на своєму шляху. Однак це не зовсім логічно. Для того щоб перебороти міжзоряний простір, необхідно володіти високим рівнем інтелекту, тому шанси, що інопланетяни всього лише кровожерливі загарбники, неймовірно малі. Види, які не мають високого інтелекту й дуже агресивні, звичайно намагаються направляти свою енергію один на

один, необхідно володіти високим рівнем інтелекту, тому шанси, що інопланетяни всього лише кровожерливі загарбники, неймовірно малі. Види, які не мають високого інтелекту й дуже агресивні, звичайно намагаються направляти свою енергію один на

одного, щоб вижити. Новички, яким необхідний інтелект для подорожей, будуть вести себе стримано. Щоб домогтися більших висот у науці, необхідно розвинутися на належному рівні: пам'ять, самосвідомість, пізнавальні й творчі здатності, тощо. Культура інопланетян є чимось загадковим, невідомим світом, що несе з собою нові відчуття й потенційну небезпеку, оскільки ми мало про неї знаємо. Вона притягує і жахає та успішно експлуатується сучасною культурою.

11). *Мова й писемність інопланетян.* Щоб цивілізація розвивалася, її індивідууми повинні спілкуватися між собою. Повинна бути присутня форма комунікації, що дозволяє спілкуватися на далеких відстанях, щоб поширювати інформацію, що дуже важливо для соціального спілкування. Як і люди, інопланетяни повинні мати здатність передавати один одному складні теорії наступним поколінням. Без якої-небудь форми писемності кожне нове покоління змушене було б починати все спочатку.

Яким чином спілкуються інопланетяни і як записують свою інформацію, нам невідомо. Наприклад, ми не знаємо, яке їхнє середовище, чи можуть звукові хвилі в ній передаватися так само, як й у нашому середовищі. Цілком можливо, що вони використовують вібрації, які сприймають за допомогою особливих органів почуттів, або вони здатні спілкуватися телепатично.

12). Пізнання й емоції. Незалежно від рівня їхнього інтелекту, ми не впевненні, що інопланетяни думають так само, як і ми. Ми не можемо стверджувати, що їхня пам'ять працює так само, як і наша, або що вони мають ті ж поняття про себе, що й ми, або що вони спілкуються так само, як і ми, або ж, що вони розглядають простір і час так, як це робить людина. Вас може здивувати, чому наші когнітивні процеси можуть різко відрізнятись від них.

Приміром, народ піраха, що проживає в бразильській Амазонії й слова Карла Сагана: «... найпростіша думка має складне логічне обґрунтування». Коли людей піраха попросили підрахувати кількість будиночків на пагорбі, виявилось, що вони мають дуже обмежене поняття про рахунок, тому використовують тільки три слова, (фрази) для позначення суми, еквівалентні «приблизно - один», «більше, ніж один» й «багато».

Людство завжди прагнуло до набуття нових знань. Процес оволодіння таємницями буття, це вираз вищих прагнень творчої активності розуму. За тисячоліття свого розвитку, ми пройшли тернистий шлях пізнання, від примітивного і обмеженого - до більш глибокого і всебічного. На цьому шляху було відкрито безліч законів природи, що змінювали світ.

Але народ піраха, це такі ж людські істоти, як ми з вами, які також фізично розвивалися й жили в тім же середовищі, але колосальна різниця між нами - очевидна, так імовірно буде й різниця між нами й інопланетянами. Не менш інтригує й ідея про те, що інопланетяни можуть почувати й переживати емоції не так, як це робимо ми. Багато наших емоцій, приблизно, є побічними продуктами еволюції, і так, як ми переживаємо їх, сформувало нашу власну, унікальну еволюційну історію. Цілком можливо, що незалежно від того, з якою позаземною цивілізацією ми вступимо в контакт, вони не зрозуміють нашого сміху, не відчують злість, страх або паніку. З іншого боку, вони, можливо, переживають якісь свої емоції, які ми ще навіть не почали осягати. Це значно ускладнює дипломатичний контакт.

13). *Тривалість життя.* Загрози життю варіюються від місцевого рівня (приміром, чума), до універсального (великий вибух), ніхто при цьому не застрахований від смерті. Дійсно, чим грандіозніше по масштабах погроза, тим більше потенційно неминучою вона може бути. Ми можемо викоринити хворобу, або запобігти ядерній катастрофі, але ми не зможемо захиститися від гамма-променів або від вибуху зверх нових, зірок, що сіють хаос. Однак, навіть вони виглядають тривіально в порівнянні з можливістю вимирання видів життя, або переходом планети в не-

придатний стан для життя. Ми думаємо, що це відбудеться через 97 трильйонів років, а може раніше, коли ми раптом опинимося в «вакуумному» стані. Насправді, будь-яка розумна форма життя хоче продовжити своє існування на невизначений строк. Які кроки можуть почати робити інші цивілізації, щоб збільшити своє життя, ми поки не знаємо. На прикладі патріаршої вічності, покажемо найбільшу таємницю Біблії.

Ви знаєте, що у Біблії є деяка таємниця з тривалості життя її персонажів. І справді, чи здатна людина прожити більше 900 р., як Адам або Сиф ? Біблія стверджує, що немає нічого неможливого... Уявіть собі, що в наші дні знайшовся подібний довгожитель, який має 1114 рік народження, тобто наш герой з'явився б на світ за 123 роки до походу на наші землі хана Батия . Чи можливо таке? Віруючі твердо кажуть: можливо, Біблія не бреше. А що каже наука?

Якщо взяти Біблію й подивитися на тривалість життя перших людей, ми дійсно отримаємо незрозумілі й неймовірні цифри. Читаємо: Адам, створений Богом як родоначальник людства, проживши 930 років, мав свою першу дитину у 130 років. Сиф прожив 912 років, його перша дитина народилася, коли йому було 105 років. Єнос прожив 905 років, першу дитину мав у 90 р. Кенан проживши 910 років, свого первістка мав у 70 років. Мафусаїл прожив 969 років, перша дитина - у 187 років.

Ной прожив 950 р., його первістка народилася у 500 років. І це в сучасному варіанті Священного Писання.

А якщо скористатися Септуагінтою, тобто перекладом з івриту на грецьку мову, який був зроблений в III столітті до н. е. тогочасними науковцями і порівняти вище написане, то вийде: Адам прожив ті ж 930 років, але свою першу дитину породив, коли йому було вже 230 років. Сиф прожив ті ж 912 років, але первістку породив у 205 років. Ной, як й у сучасному тексті, прожив 950 років і першу дитину отримав в ті же 500 років. Тривалість життя - практично однакова, але народження дітей при такій тривалості життя - далеко за 100 років. Звідки ж у Біблії взялися такі цифри? Навряд чи іудейський Бог, у якого вірять послідовники всіх трьох релігій: іудаїзму, християнству та ісламу, надиктував людям несумісну зі здоровим глуздом нісенітницю. Навряд чи єврейський Талмуд спеціально придумав таку тривалість життя й статеву зрілість своїм предкам із «сивої давнини» у 100 і більше років. Як тоді це пояснити?

Ми думаємо, що цей біблійний варіант довголіття є близький до шумерсько-акадському епосу, у якому роки правління тамтешніх царів навіть довші, ніж сумарна величина усіх життів старозавітних патріархів. (Ми про це розповідали у першій книзі «Акценти сивої давнини»). Наприклад, період правління царів у місті Єрід, характеризувався наступними цифрами: Єлулім (Аллулім) правив 28 тис. років, Алалгар - 36 тис. років, Єнменлуан - 43 тис. 200 років. Не будемо втомлювати читача цими фантастичними цифрами, тим більше що їх життя було ще довше, ніж їхнє перебування на чолі держави.

А ось як пояснюють цей факт нетямущим прихожанам священики: мовляв, у допотопні часи, (поки людство не загрузнуло в гріхах), праведники та патріархи жили довго й щасливо. Так Ной, якому Бог призначив врятувати людство, прожив довше за Адама - 950 років, але після потопу тривалість життя різко впала. Якщо Адам прожив 930 років, то онук Ноя – Арфаксад, прожив тільки 465 років, а брат Авраама – Нахор, ще менше - 148 р. Виходить, що після потопу таких довгожителів, як Ной, більше не було.

Може, Бог зрозумів, що зробив помилку з першими людьми із «сивої давнини» і почав виправляти «хибне людство», бо чим довше жили ті грішники, тим більше було смороду від них.

Деякі дослідники переконані, що в допотопні часи «сивої давнини» люди відрізнялися не тільки тривалістю життя, а й своїм ростом. Інакше навіщо Ноя зводить на своєму рятувальному ковчезі житлові апартаменти висотою в 4 м.? Чотириметрові стелі ще зрозумілі в палаці, але не на ко-

раблі. Значить ті люди були значно вище - сучасного людства. *(Примітка:* На зміну велетням та лемурійцям, після загибелі їхнього континенту - Лемурії, прийшла четверта раса атлантів. Це була теж раса велетнів, але більш розвинуті від лемурійців, і атланти були менші ростом від них, 5-8 метрів. Атланти 4 раси створювали свою цивілізацію близько 5 млн. років тому, це була перша велика земна цивілізація. Їхній материк Атлантида, розташовувався на місці Атлантичного океану. Процвітання атлантів тривало кілька мільйонів років, а потім трапилася катастрофа. Останні атланти зникли близько 12 тис. років тому).

Отут ми солідарні з шукачами останків людей-гігантів на нашій планеті. Про гігантів з четвертої раси, які народжувалися від статевого запліднення, (співжиття) ангелів з дочками (жінками) людиноподібних видів, написано дуже мало, але Біблія це не спростовує і підтверджує існування велетнів. Та сучасні дослідники, періодично знаходять кіст-

ки людей дуже високого зросту. Чому їхній вік життя був менший за Ноя, Адама та інших? Де хто каже: «Вся причина у кліматі». Відповідь на проблеми довголіття дослідники знаходять у зміні клімату. Правда, нам незрозуміло про який відрізок часу - йдеться мова, оскільки клімат навіть десять тисяч років тому не такий, як сьогодні. Радіація тоді ще не погіршила умови життя, а через більш високий вміст двоокису вуглецю в повітрі,

люди змолоду жили значно довше й досягали статевої зрілості значно пізніше. І цим обумовлений їхній вік життя. При пізньому дозріванні й повільному розвитку - зріст людей повинний збільшуватися. Виходить, що 4 метрові стелі у Ноєвому ковчезі, та інші дивацтва біблійських історії - цілком закономірні.

Скептики кажуть: Та нічого подібного, ніякого довголіття не було. Просто коли написані, різні тексти Біблії стали зводитися воєдино, то користувалися дуже старими записами. Деякі із них були зроблені ще до вавилонського лиха, а якщо врахувати, що євреї довгий час жили серед вавилонян, вони не могли не використовувати систему числення й систему запису чисел, якими користувалися у Вавилоні. А там була специфічна шести десятирічна система числення з позиційним та непозиційним записом чисел. І обидві вони використовувалися одночасно, але для різних потреб. При позиційній системі запису чисел, вони носилися строго по розрядам і зліва – на право. При непозиційній системі запису чисел, - ставилися спеціальні знаки, завдяки яким можна було відрізнити десяток від одиниці. Цей знак мав вигляд косого штриха . Якщо мова йшла про одиниці, то штрих робився меншим й тоншим, а якщо мова про десяток – великі і товсті. Нетренованому переписщику текстів, відрізнити ці знаки було дуже складно. А в часи повернення євреїв на батьківщину і зовсім стало проблематично.

Ось так і стали збільшуватися роки життя патріархів у ті далекі часи, заявили скептики. Де 93 роки перетворилися на 930, а дев'яносто один рік – на дев'яносто десять. Тоді у нас запитання до скептиків, відповідно вашого зауваження, поясніть читачам, як могли народитися перші діти у Адама, коли йому не було й 13 років, у Єноса – у 10 років, у Арфаксада – у 4 роки, а у Нахора – у 1,5 років тощо. Мабуть скептики самі себе завели у глухий кут. У абхазців є приказка: «Злі люди – довго не живуть».

Чи є зараз довгожителі? В основному люди-довгожителі проживають у гірській або лісистій місцевості. По концентрації довгожителів лідером є Абхазія. Там 3% населення становлять люди, яким більше 100 років. Азербайджанські: Ширалі Муслімов жили до 168 років та Махмуд Ейвазов – до 152 р., грузинка Антиса Хвичава -132 р., турок Заро Ага - 157 років, індонезійка Туринах -157 р., а Чи Циньюнь прожив до 256 років.

14). *Інопланетяни людей не завозили на планету Земля.* Які б не були на вигляд інопланетяни, але це вони завезли людей на планету Земля і ми являємося нащадками, або дітищем якоїсь інопланетної раси. У 1-й книзі «Акценти сивої давнини» ми писали про загадкову планету Нібіру, яка в черговий раз наблизилася на близьку відстань до нашої планети і це стало спритними умовами для заселення Землі. І дотепер ця містична планета існує, періодично наближаючись до Землі й віддаляючись від неї. Нашу електронну пошту буквально закидали листами різні люди, які стверджують, що наша п'ята раса - це результат інопланетного втручання в екосистему Землі. При цьому нам задають резонне питання: навіщо інопланетянам розводити нас, як петрушку? Ми чесно кажемо, поки відповіді не маємо, є тільки припущення. Нас-

правді, мало що змінилося з тих часів, коли Галілео й Коперник деякою мірою намагалися спростувати особливість нашої сонячної системи. І якщо ми й досі, всього лише піщинка в «пустелі життів» Всесвіту, то в цьому немає нічого дивного.

На думку Володимира Щербака з Національного університету Казахстану Аль-Фарабі і Максима Макукова з Інституту астрофізики імені В. Г. Фесенкова, наші ДНК містять інформацію про «людських виробників». Вчені вважають, що в нашому генетичному коді ДНК міститься «послання», яке неможливо розшифрувати в рамках теорії еволюції Дарвіна. Отже, йдеться мова про позаземні цивілізації. Якщо ж інформація ДНК все-таки буде розшифрована, то не виключено, що ми дізнаємося, де і як саме слід шукати наших братів по розуму. Дану теорію вже охрестили біологічною програмою пошуку позаземного розуму. Детально проаналізувавши людський геном і склавши його карту, дослідники звернули увагу на чіткий порядок нуклеотидів і амінокислот, що наводить на думку про якийсь інформаційний код, який був «написаний» багато мільярдів років тому далеко за межами Сонячної системи. Створити все це могли тільки розумні сутності, переконані вчені.

15). Наші очікування. Ми сподіваємося, що будь-який контакт із інопланетними істотами буде мати взаємовигідний результат і наукове співробітництво: освоєння Космосу, спільне використання ресурсів, загальне мистецтво тощо. Природно, ми також розглядаємо різні негативні наслідки, пов'язані з їхнім можливим застосуванням насильства у відношенні нас. Але тільки тому, що вони можуть не використати насильства, не означає, що вони не підкорять людство.

Ми самі найчастіше використовуємо рослин і тварин для власного забезпечення харчами, деякі з нас прикладають зусилля для того, щоб покращити відношення до тварин, але факт залишається фактом: умови їхнього життя залежать від нашої волі, і незалежно від того, знають вони про це чи ні.

Може більш розвинена цивілізація, так само захоче до певної міри використати нас, знаємо ми про це чи ні. Може вони, постійно перебувають на зв'язку з Вищою расою, чекають сигналу. Може вони непередготовлені до вторгнення, бояться отримати відсіч від іншого веземного розуму. Багато вчених думають, що перебувати в постійному очікуванні контакту з інопланетянами, це не те, чим повинне сьогодні займатися людство. Цілком імовірно, що інопланетяни також побоюються першого контакту з нами, як і ми з ними.

16). *Наскільки вони розумні?* Наскільки, рівень наших міркувань про можливості інших розумних істот Всесвіту, обмежений нашим власним інтелектом. Якщо вони розумніше за нас, то ми можемо уявити собі, що вони є більш досвідченими в галузі науки й техніки. Це можна сказати про медицину і інші галузі. Тут необхідно знайти крапку порівняння, приміром, неандертальця порівнюють з сучасною людиною. У прибульців можуть бути концепції, які ми навіть не можемо осягнути, біль-

ше розвинутий інтелект – створює більш високі технології. Повернемося до аналогії з неандертальцями, уявіть собі, що ми вступаємо в контакт із інтелектуально розвиненою расою. Вони дивляться на нас, як ми на неандертальців: вони розуміють зустріч із нами зовсім не так, як розуміємо ми. Вони обмежені своїм мозком, а ми своїм і тому спілкування можуть бути складними, все залежить від форми комунікацій.

Є концепція косміцизму, розроблена фантастом Говардом Лавкрафтом, певним чином пов'язана із цим питанням, тому що він описує нездатність людства зрозуміти вищі сили, які правлять Вселеною, і що величина цих сил робить нас незначними у великій схемі комунікативних речей. (*Примітка:* Говард Філіпс Лавкрафт - американський письменник, журналіст, що писав в жанрах жахів, містики, поєднуючи їх в оригінальному стилі. Засновник міфів Ктулху. Його творчість настільки унікальна, що твори Лавкрафта виділяються в окремий піджанр, так звані Лавкрафтові жахи). Прочитуємо Лавкрафта: «Древні були, Древні є і Древні будуть. Не в тих просторах, про які нам відомо, але між ними. Вони незворушні й споконвічні, безрозмірні й невидимі для нас. Йог-Сотот є врата в світ Всесвіту, де є минуле, сьогодення і майбутнє. Там є інформація звідки Древні прийшли в минулому, і звідки вони прийдуть у майбутньому, також велика інформація відповідно історичних фактів «сивої давнини».

17). *Прибульці - як штучний інтелект.* Це досить розповсюджене питання, що періодично спливає в наукових добутках, не менш значиму роль грає і у художній літературі. Ми знаємо про стрімкий розвиток штучного інтелекту, існує ризик, що він не буде діяти в інтересах людства, і може являти загрозу нашому існуванню. Це перебільшений прогноз, але, насправді існує реальна організація, що займається розвитком штучного

інтелекту, відома як Singularity Institute. На жаль, у нас немає інформації, що буде робити штучний інтелект при зустрічі з позаземними цивілізаціями. Системи штучного інтелекту - це галузь науки, яка займається теоретичними дослідженнями, розробленням і застосуванням алгоритмічних та програмно-апаратних систем і комплексів з елементами штучного інтелекту та моделюванням інтелектуальної діяльності людини.

Відповідно до штучного інтелекту інопланетян, інформації не має. Виникає припущення, що прибульці на нашій планеті Земля, це різноплановий штучний інтелект. Ми обмежені в інтелекті для розуміння того, на що здатна інша цивілізація.

А відповідно розвитку розумового інтелекту на інших планетах зазначимо: вченим уже вдалося виявити кілька зоряних систем з однієї або двома планетами, які схожі на нашу і де може бути розумне життя. Але є і погана новина, ще існує досить великий розрив між можливістю підтримувати елементарні форми життя й можливістю сформованого життя передової, розумної цивілізації, причому, немає ніяких підстав думати, що одна з деяких населених планет насправді має в собі інтелектуальне життя.

Гарна ж новина в тім, що вчені дослідили тільки незначну частину Всесвіту, що ймовірність наявності життя в інших куточках Всесвіту - неймовірно висока. Однак виникають проблеми, тому як фізичні обмеження не дозволяють нам добратися до таких віддалених місць у будь-які розумні строки. Висновок, ми не збираємося вилітати найближчим часом на пошуки інопланетян, нехай вони прилітають до нас.

18). Інопланетян не існує. Є поширена думка серед людського населення, що життя існує на безлічі інших планет у Всесвіті, але інопланетяни не прилітали до нас у гості, бо їх зовсім не існує. Історія «сивої давнини» з цього приводу не має «залізних» доводів і фактів, причому цей період обмежений декількома сотнями мільйонів років, а гнітюча частина висновків заснована на вивченні скам'янілостей і на висуванні різних теорій. Насправді ж ми знаємо дуже мало про найважливіші події на нашій планеті, включаючи зародження життя.

На тлі всього цього міркування, теорія абіогенезу (виникнення життя з неорганічної природи) виглядає, щонайменше наївністю. Це може бути надзвичайно рідким явищем, а життя на Землі й зовсім може бути аномалією в рамках Космосу. Скільки людей,

стільки й думок. Недавно астрофізики із Принстонського університету спробували використувати новітню методику статистичного аналізу для визначення ймовірності абіогенезу на ранній стадії розвитку нашої планети. У підсумку, вони не змогли прийти взагалі, ні до якого висновку. Виходить:

- що інопланетяни можуть бути де завгодно;
- що інопланетян може не бути ніде.

Унікальний дослідник близьких контактів Жадер Перейра склав класифікацію за 230 випадками близьких контактів з інопланетянами. Підставою для класифікації послужили наступні параметри: В класифікації вказана конкретна кількість інопланетян в кожному варіанту; тип та кількість спостережень кожного варіанту типу окремо; вказується скільки осіб було схожих на чоловіків і скільки на жінок; скільки було не визначено; у яких роках та країнах були проведені спостереження.

Усього вийшло 12 типів, 23 варіанти напівтипів, а також 6 особливих випадків, що не вписуються в подану класифікацію. Вказано які випадки заслуговують на особливу увагу, які просто довіру і які заслуговують на гіпотетичну довіру. А також два

випадки нового проміжного типу. Склали умовний висновок:

1. Маса зібраної інформації про інопланетян показує їх схожість між собою, так і між транспортним засобом

2. Спостереження транспортного засобу і пілотів має універсальний характер.

3. За своїми формами і впливом транспортні засоби та об'єкти, що використовуються інопланетянами, нам в основних рисах зрозумілі, хоча в більшості випадків їх техніка лежить за межами наших наукових знань.

4. Після 1947 р. кількість спостережень інопланетян зросла.

5. Майже всі інопланетяни мають фізичний вигляд і соціальну поведінку, аналогічну людській.

6. Виявилися три основні типи інопланетян:

6.а). - без скафандрів.

6.б). - що носять респіраторні маски.

6.в). - в скафандрах.

7. Зазвичай в кожному випадку спостерігають тільки один тип інопланетян, що означає відсутність об'єднання або кооперації між інопланетянами різних типів.

8. Зброя, яку використовують інопланетяни для самозахисту, вказує, що вони так чи інакше вразливі.

9. Хоча мали місце випадки жорстоких бійок з інопланетянами, не відомо випадків, коли інопланетянин був би поранений до такої міри, щоб видно було течі крові з тіла.

10. Майже всі види зброї, які використовують інопланетяни, не смертельні.

11. Інтелектуальний контакт з інопланетянами можливий.

12. У багатьох випадках були фізичні контакти, що, очевидно, свідчить про відсутність небезпеки зараження мікроорганізмами з іншої планети при спілкуванні.

13. У більшості випадків виявлялося, що інопланетяни володіють здібностями, що перевершують людські, виявлені незвичайні якості, дарування, здібності.

14. Поведінка інопланетян була різною. Як дружньою, так пасивною і ворожою.

15. Всі типи інопланетян об'єднані однією загальною особливістю, (яка з усією визначеністю проступає), це відмова від вступу в контакт із землянами, як на офіційному рівні, так і на глобальному рівні.

Гості із Космосу

Ми встановили, що розумні істоти дійсно мешкають на інших планетах, бо їм треба звідкілясь прилітати на нашу Землю. Як встановити з ними безпосередній або заочний контакт? А в період «сивої давнини» спускалися космічні кораблі з інших планет на нашу Землю? Да, спускалися, в принципі подібна подія можлива і сьогодні. Може статися так, що не встигнете ви дочитати цю сторінку, як поруч з вашим будинком опусти-

ться інопланетний космічний корабель, каже Сергій Скічко із Запоріжжя, (на фото) з Міжнародної організації «Центр космічних зв'язків». Давайте заглянемо в історію? Адже поверхня нашої планети - це своєрідний музей старожитностей. У ньому «зберігаються» сліди багатьох подій, що відбувалися протягом тисячоліть. Іншими словами, якщо пошукати в історії Землі сліди прибульців з Космосу то імовірність успіху буде залежати від історичного періоду, чим далі в глиб, тим більше слідів. За останні роки вдалося виявити цілий ряд вельми цікавих фактів, які якщо і не мають безпосереднього відношення до інопланетних космонавтів, то в усякому разі заслуговують спеціального дослідження. Як приклад:

У ряді місць на Землі збереглися залишки циклопічних споруд, споруджених в стародавні часи. Одна з таких споруд - знаменита Баальбекська тераса - розташована поблизу гір Антіліван в Сирії. (*Примітка:* Баальбекська тераса, це руїни стародавніх циклопічних споруд у м. Баальбек в долині Бекаа, поблизу півніжжя Антіліванських гір, за 85 км. на північний схід від Бейруту). Вона складається з гігантських тисячотонних кам'яних плит, які були вирубані неподалік в каменоломні і потім незрозумілим чином підняті на велику висоту тераси.

Кілька років тому в Коста-Ріці та інших районах Центральної Америки були виявлені великі кам'яні кулі, правильної геометричної форми поперечником близько двох і більше метрів. Ці загадкові кулі, виготовлені з білої лави. Зустрічається лава на рівнині серед бананових плантацій, далеко від тих місць.

Навіть в даний час виточування таких куль на верстатах являє собою далеко не просте завдання. Тому важко собі уявити, як могли бути виготовлені в стародавній історії, тисячі великих кам'яних куль без застосування спеціальних механізмів. Цікаво також те, що кулі розташовуються на місцевості, певними геометричними фігурами, їх положення відповідає частинам світу. Встановлено, що кулі ці перебували на своїх місцях задовго до іспанського завоювання, (до 1500 року).

З числа археологічних знахідок слід зазначити наскальні фрески, виявлені французькими вченими в пустелі Сахарі. На одній з них серед зображень різних тварин кидається в очі фігура, що вельми нагадує своїми обрисами - людину в скафандрі. Усім цим і ряду інших подібних фактів можна, дати пояснення з точки зору «гіпотези космонавтів». Гігантські споруди давнини можуть бути своєрідними пам'ятниками, спорудженими зоряними прибульцями в пам'ять про відвідування Землі. Баальбекська тераса та інші подібні їй споруди являються чимось на зразок ракетних стартових майданчиків, спеціально споруджених інопланетянами. Загадкові білі кулі можуть бути прийняті за своєрідні «посадочні знаки» для космічних кораблів і т. д.

Далі Сергій Скічко зазначає, на жаль, подібні міркування не є в достатній мірі доказовими фактами. Кожен з цих фактів можна пояснити й іншими, цілком земними причинами. Крім того, в ряді випадків «космонавтична гіпотеза» викликає заперечення і по суті. Почнемо хоча б із циклопічних споруд. На Землі існує досить багато споруд такого роду, що відносяться до історичних часів. Вони розташовані в самих різних районах нашої планети. Вже одне це робить вельми сумнівною їхній зв'язок з космічними прибульцями. Важко припустити, що відвідавши Землю, мешканці інших світів звели таку кількість гігантських споруд – заради своєї пам'яті про них.

Але якщо хоча б одна, подібна споруда побудована людьми, то це викликало ще більший скептицизм. Зведення гігантських споруд давнини самими людьми, без «сторонньої» допомоги у ті часи, були нерозв'язною проблемою. Але відомий норвезький мандрівник Тур Хейєрдал спостерігав, як жителі острова Пасхи вирішують аналогічні завдання за допомогою самих примітивних засобів. Виникає ще одне питання.

Історія людства показує, що має місце одна цікава зако-

номірність. Чим вище рівень розвитку цивілізації, тим економніше витрачає вона свої сили і засоби, тим раціональніше створені нею споруди, тим більшою мірою відповідають розміри цих споруд завданням, які поклали на них.

У нас є питання, якщо космічні прибульці являються представниками високорозвинених цивілізацій, навіщо їм знадобилося зводити настільки невиправдано громіздкі і «даремні» споруди, що вимагають величезної витрати сил? Може вони були потрібні не їм самим. Мало ймовірно і те, що циклопічні споруди, космічні при-

бульці спорудили щоб залишити по собі пам'ять жителям Землі. Треба думати, що для вирішення цього завдання вони вибрали б який-небудь інший, більш раціональний спосіб. Як на нас, то прибульцям слід залишати більш певні вказівки, а також інформацію в допомогу розумним мешканцям планети.

Сергій Скічко акцентує, є багато інших доказів прибуття інопланетян на нашу планету і не тільки Валентин Карпов розповідає про ці факти. Вчені не припиняють дослідження різних територій планети для того щоб знайти нові незаперечні докази візитів інопланетян. Але до цих пір найбільш переконливими доказами є найдавніші пам'ятки. Існують безліч міфів, вік яких налічує тисячі років, і які розповідають про якихось стражників або наставників, що спускалися з небес на Землю. По всій видимості, стародавні люди уявляли інопланетян - своїми Богами. Але чи можуть ці Боги насправді бути прибульцями?

Подібні згадки зустрічаються в багатьох пам'ятниках древньої культури різних народів. Чи є подібні розповіді, відображення реальних подій, пов'язаних з прильотом і відльотом космічних кораблів? Наприклад, у древнім літопису французького міста Лрас є згадка про те, що в 1461 р. в небі з'явився блискучий вогненний предмет, подібний вогненній балці, він 15 хвилин висів нерухомо, а потім полетів далі над землею.

Відомі китайські нефритові фігурки, приблизно до 2000 року до нашої ери, зображують людей з дуже довгими зубами, на зразок іклів. Волосся цих дивних людей майстер зобразив у

вигляді локонів і завитків. Багато подібних фігурок було знайдено в провінції Шаньсі поблизу міста Шаньїнь, а також у Гуанчжоунській провінції. Археологи та історики не мають жодних припущень про ці фігурки і їхнє значення для древніх китайців. Може бути, що це вимерла раса людей, представники якої колись жили на території Китаю. Але можливо також, що ці дивні фантастичні істоти були лише плодом уяви майстрів Стародавнього Китаю.

У Миякці археологами були виявлені глиняні фігурки, які отримали назву «догу». Вік цих фігурок більше 6000 років. У них великі - вирячені очі, а в роті знаходиться трубка, на зразок трубки акваланга. Руки фігурок дуже великі і довгі, на грудях розташована пластина дивного вигляду. Ці фігурки схожі на людей у скафандрі космонавта або в костюмі водолаза. Згодом шамани почали використовувати їх у своїх ритуалах. Японці вірили, що шамани здатні переносити в глиняну фігурку біль людини і таким чином, позбавляли людину від мук.

На розкопках у північно-східному Сибіру, недалеко від міста Хасеке, археологи виявили величезну кількість кам'яних ідолів з двома, великими парами очей. Знахідки відносять до 3600-3050 років до нашої ери. На тулубах деяких ідолів були вирізані маленькі фігурки, які можливо зображували дитину в утробі матері. Яке призначення мали ці кам'яні фігурки, залишається поки загадкою для вчених. Є ймовірність того, що ідоли позначали язичницьких богів. Однак не можна виключати й гіпотезу про те, що ідоли зображували інопланетну расу гуманоїдів, що прилітали до нас.

У знаменитих індійських санскритських рукописах, що відносяться до давнього періоду в 4 тис. років, містилося навіть опис пристрою літальних апаратів з неба... Наводяться також посилання та опис подій, що вельми нагадують собою картини атомних вибухів на землі. Один з таких описів, це загибель міст Содоми і Гоморри у Біблії.

Як відомо, Біблія являє собою твір людських рук, книгу, зміст якої складали протягом багатьох століть. Безсумнівно, що Біблія певною мірою відображає деякі події, що відбувалися в історії Землі. Але це не дає нам жодних підстав, робити висновки на основі біблійних описів, що інопланетний розум перебував на нашій планеті.

Прибульці живуть серед нас

Ковальов О. В. (на фото) уфолог із Дніпропетровська. Бере участь у різних українських, уфологічних конференціях, зазначає: «Коли ви намірилися досягнути неосяжне, почитайте думки Козьми Пруткова: «Ніхто не обійме неосяжного». Американські вчені з університету Каліфорнії, зовсім недавно висловили незвичайну гіпотезу, що космічні прибульці вже давно влаштувалися на Землі й живуть серед нас

як спостерігачі. Відповідно до древніх джерел, включаючи Біблію, нашу планету - представники позаземних цивілізацій відвідують із моменту її створення.

Так у 2000 р. співробітники Каліфорнійського університету на чолі із професором Джонатаном Малкісом організували прес-конференцію, під час якої була повідомлена сенсаційна новина, що представники позаземних цивілізацій уже давно живуть серед землян. Багато із них прийняли зовнішній вигляд людей і уважно стежать за кожним нашим кроком: «Це свого роду екстремальний космічний варіант маскування, що зустрічається у комах і тварин». А Едріан Кент, учений з інституту теоретичної фізики Канади, каже: «Судячи з історичним даних, прибульці присутні на Землі з початку створення нашого світу».

Підтвердження слів канадського вченого можна знайти в Книзі Буття, у тому місці, де описується протистояння Іакова із Всевишнім: «І залишився Іаков один. І боровся Хтось із ним, до появи зорі». Древні філософи завжди шукали відповідь, чи були розумні істоти, що прилітають із неба, представниками того ж племені/роду, що й ангели? Але як правило, до сьогоднінього часу, відповідь була одна - ні, тому що позаземні, розумні істоти, що прилітали - були смертними, а ангели жили вічно.

Уперше відкрито й всерйозно про представників позаземної цивілізації заговорили лише в XX столітті, а особливо після того як ЦРУ розсекретило невелику частину архіву по так званій «Розуельській справі», коли військовим США вдалося вия-

вити літаючу тарілку (НЛО), яка потерпіла катастрофу. Є інформація, що крім уламків невідомого космічного об'єкта були виявлені й доставлені на базу й тіла трьох прибульців.

Причин аварії – не називають, одна із них – це блискавка, тому що в ту ніч над Розуелом дійсно була гроза. Є навіть інформація, що за кілька днів до смерті, президент США Джон Кеннеді, зажадав від глави ЦРУ надати всі матеріали по дослідженню катастрофи упалого невідомого об'єкта, але доступу до самого секретного архіву в країні так і не одержав, не встиг. Починаючи з 1980-х років, весь інформаційний простір почали заповнювати повідомлення людей, які затверджували,

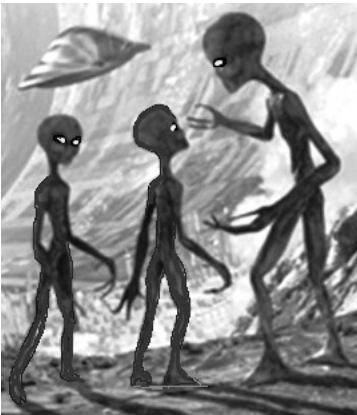
що не тільки спостерігали появу НЛО в небі, але й перебували усередині цих об'єктів і навіть вступали з прибульцями в контакт. Що потрібно прибульцям на Землі, нам невідомо, існує лише гіпотеза: «Земля давно є базою для інопланетян. Вони влаштувалися тут всерйоз і надовго».

Якщо це правда, давайте візьмемо за основу: «Прибульці живуть на нашій планеті». Але як довго вони живуть поряд з нами? Чи є на світі людина, що може обійняти неосяжне? З історичних фактів, ми знаємо, що 12 тисяч років тому в Китаї приземлилися інопланетяни, на жаль, через технічні причини вони не змогли повернутися на свою рідну планету й назавжди залишилися на Землі. Таку фантастичну історію зафіксували на загадкових кам'яних дисках, виявлених поруч із маленькими муміфікованими мерцями. Але все по порядку.

В 2007 році в селищі Хуангу провінції Цзянсі (Китай) була зроблена досить незвичайна знахідка. При розчищенні площадки для вугільної шахти, робітники наткнулися на дуже дивну дисковидну брилу з невеликою опуклістю в центральній частині. Практично ідеальна симетрія кам'яного диска відразу привернула увагу людей, важко було припустити, що отвір утворився в результаті якихось природних процесів. Мало того, подальші розкопки в цьому місці дозволили виявити ще 9 таких же

Брил. Всі вони були діаметром близько 3 метрів, а важили по 400 кілограмів. Про диски, за формою це літаючі тарілки, що нагадують знамениті НЛО, повідомили учені відразу з Хуангу і називали їх – «дисками дропа».

Історія з дисками дропа почалася досить давно, ще в 1937-38 роках. Тоді наукова експедиція на чолі з китайським археологом Чжи Пу Тзем у відрогах хребта Баян-Хара-Ула, на границі з Тибетом, випадково наткнулася на досить незвичайний древній цвинтар. Він являв собою 716 видовбаних у скелі отворів, де перебувало по одному муміфікованому тілу. Даний спосіб поховання не здивував учених, у Тибеті використання природних і штучних печер з різними цілями, у тому числі й для житла, було дуже поширене, а от муміфіковані тіла в скелі - уразили їх. Справа в тому, що тіла були дуже маленькими, ріст

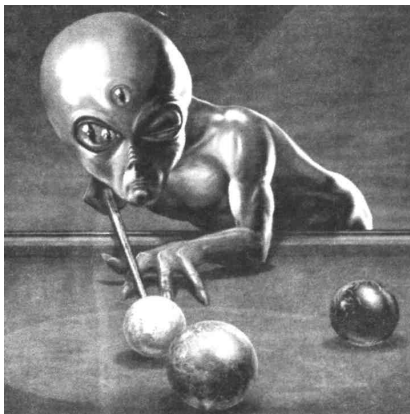
мерців не перевищував 115 см. Антрополог, що брав участь в експедиції, прийшов до висновку, що мумії не тільки по росту, але й по ряду інших ознак відрізняються як від китайців з тибетцями, так і від інших народів, що проживають у даному регіоні. У ніг кожної з мумій лежало по кам'яному диску з отвором у центрі, ці диски викликали особливий інтерес. Чимсь вони нагадували «старі» грамплатівки, але тільки це були грамплатівки із кам'

яного віку. Від центра кожного диска по спіралі до самого краю йшла борозна з якимись значками, що нагадують ієрогліфи. Ученим стало ясно, що вони мають справу з якимсь різновидом кам'яної книги. Із цвинтаря, археологи взяли з собою кілька дисків, щоб спробувати зробити переклад нанесеного на них тексту від наших пра-пра-пращурів.

Треба відзначити, що наявна в різних джерелах інформація про всю цю історію з таємничими дисками й малими муміями, досить суперечлива. Наприклад, ріст мумій у деяких джерелах становить не 115 см., а в деяких - 1,5 метра, а це досить істотна різниця. Якщо додати до цього опис про непропорційно великих голів мумій і тендітного тіла, то виходить, що опис схо-

жий на так званих - сірих прибульців.

Докладний опис загадкових дисків. Вони були діаметром 30 см. і товщиною біля 1 см. (у деяких джерелах - 2 см.). Виготовлені із граніту. (На наш погляд, граніт не дуже підходяща порода для нанесення на ньому, яких-небудь дрібних значків. Справа в тому, що граніт зернистий і складається з ряду мінералів різної твердості, тому більше схилиємося до версії, що диски були виготовлені з породи, яка нагадує граніт.) Ми вже казали, що у центрі кожного диска був отвір, від нього йшов подвійний жолобок, по спіралі він доходив до самого краю, а в жолобку були нанесені загадкові значки. Були розповіді про зовсім фантастичні властивості дисків, наприклад про те, що за допомогою приладів удалося зафіксувати в них незрозумілу вібрацію.

Звичайно, найбільший інтерес представляла інформація, нанесена на дисках, саме в ній, швидше за все, крилася розгадка походження маленького, невідомого народу, чий цвинтар виявили археологи. 20 років витратив професор Пекінського університету Цум Ум-Нуї на те, щоб розшифрувати загадкові символи, і в 1962 році це йому вдалося. На дисках була інформація, що шо-

кувала Пекінську академію наук і зразу заборонили будь-які публікації про це відкриття. Справа в тому, що відповідно до розшифровки професора, 12 тис. років тому на планеті Земля приземлилися космічні кораблі прибульців. Чи то вони зазнали аварії в гористій місцевості, чи то вже не мали достатнього запасу пального, щоб покинути Землю, але їхнім екіпажам довелося залишитися жити на нашій планеті. На дисках мова йшла про якісь племена «дропа» й «кхам», видимо саме до них відносились члени екіпажів космічних кораблів.

Після настільки сенсаційної заяви професора Цум Ум-Нуї деякі з колег ученого стали дивитися на нього, як на божевільного. Самі уявляєте реакцію дослідника, багаторічна праця якого виявилася не тільки незатребуваною, але й осміяною.

Розлюченому вченому вдалося емігрувати в Японію, де в 1964 році він помер з невідомих причин. Не виключено, що піти на той світ - допомогли китайські спецслужби. Є інформація, що незадовго до своєї смерті, професор Цум Ум-Нуй встиг опублікувати інформацію про результати досліджень дисків дропа, ця праця називалася «Різьблені письмена про космічні кораблі, які, відповідно до записів на дисках, приземлилися 12 тис. років тому». На жаль, й дотепер неясно, де зберігається ця праця, всі спроби виявити її виявилися безуспішними.

Куди зникли загадкові диски?

Звичайно, щоб наші опоненти повірили у цю історію, їм треба своїми очима побачити загадкові диски й написи на них. Однак у тому й справа, що диски дропа зникли, а працю професора Цум Ум-Нуй: «Різьблені письмена про космічні кораблі, які відповідно до записів на дисках, приземлилися

12 тис. років тому», тримають у секреті за «7-ю замками». Ми думаємо, що їхні сліди втрапилися в період «культурної революції» 1960-х роках, коли хунвейбіни у Китаї громили інститути й музеї. Найжахливіше, що пропав і звіт експедиції, де були позначені координати цвинтаря дропа. Таким чином, не залишилося наукових доказів реального існування дисків, є «чорнові» записи та координати цвинтаря з маленькими муміями.

Скептики стали вважати всю історію про експедицію і її унікальну знахідку звичайною містифікацією. Вагомим доводом скептиків є той факт, що 1937-38 р. були досить невідповідним часом для наукової експедиції, навряд чи на її проведення тоді найшлися б засоби. Але допоміг випадок і на слід дисків вдалося вийти австрійському журналістові Петеру Краса, який багато писав про загадкові історії «сивої давнини», пов'язані з космічними прибульцями. У своїй книзі «Коли прийшли жовті прибульці» він написав і про диски дропа.

Якось на одній з конференцій, присвяченій НЛО й прибульцям, до Петера підійшов незнайомець, що представився

інженером Ернстом Вегерером. Він розповів, що у 1974 році разом із дружиною побував у Китаєві й у музеї Баньпо міста Сианя побачив експонати, що нагадують диски дропа. Це були два диски з отворами в середині, виставлені за склом вітрини. На них явно проглядалися спіралевидні борозни, що йдуть від центру.

Директор музею, миловидна жінка, дозволила Вегереру сфотографувати диски, а от про їхнє походження вона нічого не знала, чи не хотіла говорити. Зрештою вона розповіла, що це штучні предмети культу, зроблені із глини і скопійовані з невідомих дисків. Ернсту Вегереру вдалося потримати диски в руках, вони були важкими і явно не із глини, їхній матеріал нагадував зеленувато-сірий граніт (мармур). Так завдяки Вегереру з'явилися практично єдині фотографії кам'яних дисків.

Розповідь інженера Вегерера сильно схвилювала Петера Краса, у березні 1994 року йому вдалося вибратися в Китай, у поїздку разом з ним відправився Хартвіг Хаусдорф. У музеї Баньпо вони, першою справою шукали очами загадкові диски, сфотографовані Вегерером, але нічого схожого на знайшли. Супровідних європейців співробітники музею на питання про диски утруднялися що-небудь відповісти. На прохання покликати директрису музею, з якою розмовляв Вегерер, вони відповіли, що вона вже не працює, її звільнили відразу після візиту в музей Ернста Вегерера і подальша її доля невідома.

Краса й Хаусдорф вірили, що в 1974 році диски насправді були в музеї, тому вони продовжували розпитувати про їх співробітників. Їхня наполегливість дала результати, у службовому приміщенні їм показали якусь китайську книгу по археології, у ній був малюнок гранітного диска з отвором у центрі, від якого до краю тяглися дугоподібні борозенки. Але їх вивезли у невідомому напрямку. Виходило, що все-таки диски реально існують і вони відомі китайським археологам. Тільки заради встановлення цього факту треба було зробити - далеку поїздку.

Де ж диски? Імовірно, як й в інших країнах, всі історичні візити інопланетян, у Китаї - теж засекречено, і диски перебувають у закритому сховищі. Навряд чи вся ця історія з дисками дропа залишиться закритою, правда завжди переможе. У наш час народилася зовсім нова гіпотеза. На думку фахівців, китайські ліліпути є нащадками екіпажа НЛО, потерпілого у

катастрофі в цих місцях 12 тисяч років тому. У результаті розкопок могил у цій місцевості разом із крихітними кістками знайшли розписаний ієрогліфами камінь.

У січні 2011 року британські вчені оголосили про необхідність підготовки до швидкої зустрічі із представниками позаземної цивілізації й навіть запропонували створити при ООН спеціальний комітет. Втім, якщо контакти відбудуться, хто може дати гарантію, що вони не закінчатимуться фатально й прибульці не знищать всіх землян за руйнівне відношення до своєї планети.

Інопланетна система глобального контролю

Давайте разом розглянемо прибульців, як глобальну систему контролю за людством. Останні десятиліття були не тільки часом сексуальної та суспільно-економічної революцій, екологічної кризи й багатьох інших катаклізмів нашого століття, але й часом ще одного загадкового й страшаючого явища. Мова йде про непізнані літаючі об'єкти в різних куточках нашої планети. Як люди пояснюють феномен НЛО? Чому

в цих поясненнях переважають космічні версії? Може тут зіграла свою роль наукова фантастика, про яку ми вам писали. Під неприкритим або замаскованим впливом окультизму й східних релігій вона може стати могутнім засобом насадження певного світогляду. У критичний для людства час, фантастика певним чином «переформовує» свідомість на гостей з Космосу, які можуть вирішати всі земні проблеми й поведуть людство до нової історичної епохи.

Фантастика перша «підготувала» людей до появи НЛО. Помітимо, найбільш детальні й змістовні свідчення надходять від нормальних, відповідальних за свої слова – людей, які губляться в здогадах із приводу баченого. Що ж вони бачать в таких ситуаціях? Найцікавіші й показові близькі контакти з інопланетним розумом, але більшість населення планети відноситься до них – критично: «Не вірю» кричать вони, бо фено-

мен НЛО проявляє себе із психічної сторони. Ми не маємо права ігнорувати, як перших, так і других, тому рішили виділити декілька видів подібних контактів. Зараз ми не будемо зазначати прізвищ людей, тільки проаналізуємо види контактів.

1). Близькі контакти першого роду - це чітке спостереження світлих об'єктів з невеликої відстані. Описуючи форму НЛО, її звичайно визначають як овальну, іноді з куполом зверху. Нерідко видні вогні, що обертаються проти часової стрілки. НЛО зависають невисоко над землею, а потім ховаються з неймовірною швидкістю, як правило, зовсім беззвучно злітаючи вертикально. Контакти першого роду разючі й часто на-

ганяють жах, але після них не залишається ніяких слідів.

2). Близькі контакти другого роду відрізняються тим, що залишають деякі разючі фізичні, а часом і психологічні сліди. Це мітки на землі, спалені або обпалені дерева. Це також вплив на техніку - перешкоди в радіо приборах і зупинка автомобільних двигунів. Спостерігається вплив на людей - короткий параліч або оніміння, жар, нудота й інші неприємні відчуття, тимчасова втрата почуття ваги, раптове зцілення від травм і хвороб, зникнення шрамів на тілі. Тварини в таких випадках починають поводитися незвичайним образом.

2.1). Інший варіант контактів другого роду - зустрічі людей із НЛО. Відбуваються вони вночі вдалечині від населених пунктів. Світлий об'єкт приземляється неподалік у полі, або на дорозі перед легковою машиною, або вантажівкою, мотор глухне, фари гаснуть і сидячі в автомобілі, люди в жаху дивляться на НЛО, поки він не сховається або не злетить у небо. Після його зникнення, автомобільні мотори починають працювати, а іноді заводяться самі.

3). Самі цікаві є близькі контакти третього роду. Це зустрічі з пілоти НЛО або їхніми пасажирами (називайте, як хочете). Що це за зустрічі? Реальний контакт із гостями з космосу або щось інше? Найчастіше пілоти НЛО поводяться більш-

менш спокійно: беруть проби ґрунту, збирають камені, з інтересом розглядають будівлі або лагодять свій корабель.

3.1). Є захоплюючі контакти третього роду – це бесіди з пілотами НЛО або викрадення ними людей. Від примусових знайомств із гостями з Космосу, у людей настільки травмується психіка, що свідомість не фіксує ці зустрічі. Через якийсь час, люди погоджуються на сеанс гіпнозу, у стані якого вони дають пояснення загадковим втратам часу, пов'язаним із близькими контактами позаземного розуму.

Наведемо приклади. Один із широко відомих випадків викрадення відбувся уночі 19 вересня 1961 р. біля Уїтфілда (штат Нью-Хемпшир). У цю ніч Барні й Бетті Хил поверталися машиною з відпустки. Раптово вони побачили, як швидко знижується НЛО, що приземлився прямо перед їхньою машиною на дорозі. До Барні й Бетті підійшли гуманоїди, глянули їм у вічі і... усе. Далі - провал пам'яті тривалістю у дві години.

Через такий час вони опам'яталися у своєму автомобілі в 35 милях далі по дорозі. Ця амнезія стривожила їх, викликаючи фізичні й психічні порушення, тому Барні й Бетті звернулися до психіатра. Під гіпнозом чоловік і жінка розповіли, що відбувалося протягом двох втрачених годин. Вони стверджували, що їх взяли на борт корабля й провели фізичне обстеження. Потім відпустили, вселивши в їхню свідомість, що вони не будуть пам'ятати нічого з побаченого.

На перший погляд, такі випадки здаються просто неправдоподібними, якимись дивними галюцинаціями, або плодами хворої уяви. Але їх уже занадто багато, щоб можна було відмахнутися з легким серцем. Виявилося також, що близькі контакти пов'язані з паранормальними феноменами. Безпосередньо перед зустріччю із НЛО люди часом бачать незвичайні сні або чують стукіт у двері, виглянувши за які - не виявляється нікого. Або після контакту до них приходять дивні відвідувачі. Деякі свідки одержують від інопланетян телепатичні повідомлення.

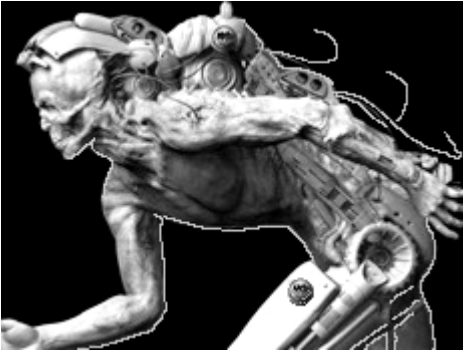
НЛО останнім часом просто матеріалізуються й дематеріалізуються, ховаються і знищують свої слід перебування, замість того щоб відкрито прилітати й відлітати. Іноді від контактів відбуваються чудесні зцілення від хвороб. Але найчастіше такі контакти чреваті психічними розладами, приводять до деградації особистості, божевілля і самогубствам.

Учені стали замислюватися: чому так, або чому багато НЛО приземляється прямо посередині дороги? Чому їхні пілоти збирають велику безліч каменів, мінералів тощо? Навіщо тестують людей та проводять незрозумілі для нас – дослідди? Може НЛО, це розвідувальні кораблі позаземних цивілізацій і гості з Космосу служать прикриттям для більш складних технологій, може це частина якоїсь системи контролю над людством?

Ми вже не один раз робили заяви, що люди є не єдиною формою життя у Всесвіті. Ймовірність існування цивілізації позаземного походження не така вже мала, особливо якщо взяти до уваги розміри навіть окремо взятого Чумацького Шляху. Більш того, деякі умови, необхідні для існування життя, маються навіть в межах нашої Сонячної системи. А от, чи цивілізовані вони, нам варто задуматися. Чи будуть ці живі істоти ворожими по відношенню до нас? Ми на власному прикладі знаємо, цивілізація, нездатна справлятися з власною агресією, може підпорядковувати собі і знищувати інших.

Той факт, що планета Земля являє собою джерело води, їжі і різних ресурсів, може послужити причиною того, що якась інша цивілізація претендуватиме на наше місце на цій планеті. Причин для нападу може бути декілька: земні ресурси, високий ступінь забрудненості або перенаселення планети, ядерна зброя і т. п. При цьому, нам важко уявити, звідки саме варто чекати загрозу від інопланетян.

Для того щоб людство розвинулося до сучасного рівня інопланетян, нам знадобиться близько мільйона років. Незважаючи на свій «солідний» вік, ми все ще залишаємося цивілізацією, що знаходиться в початковій стадії свого розвитку. При цьому людство вже кілька разів перебувало під загрозою вими-

рання і завмирало у своєму розвитку. Ми робимо перші невпевнені кроки в дослідженні космічного простору, ми ще не скоро досягнемо тієї ступені розвитку, яка дозволить нам досліджувати інші світи у Всесвіті.

Цивілізація, яка здатна досягти нашої планети Земля, повинна бути набагато старше нашої і більш високорозвинутою. В той же час, «чужа» цивілізація повинна була вижити у Всесвіті протягом мільйонів років, а це досить непросте завдання. Крім того, необхідні технології для подорожей через галактику, на нашому етапі розвитку, ми маємо тільки уявлення. Навіть якщо «чужа» цивілізація і здатна пересуватися на такі відстані, знайти Землю серед мільйонів планет Чумацького шляху – нелегке завдання.

Велика кількість дослідників заявляють: Прибульці вже давно живуть на землі, але ховаються в глибинах океанів. Експерти в галузі національної оборони США не виключають можливості того, що прибульці з інших світів вторглися і базуються в океанських просторах. Вони можуть спостерігати за діями людей на землі з морського дна. Експертів непокоять показники збільшення значної кількості невідомих підводних об'єктів (НУО). Якщо вірити звітам фахівців, то в світі недовідомо були зафіксовано більше тисячі НУО, розосереджених по всій земній кулі. І це число збільшується щодня.

Дивні підводні об'єкти виявляють у різних куточках землі, їх опис збігається за твердженням людей, - говорить доктор Майкл Сіммонс, морський біолог, підтримуючий контакти високого рівня з Пентагоном. Ці НУО в довжину десь близько 150 метрів, за формою чимось нагадують літаючі тарілки і рухають-

ся під водою незвичайно швидко. Вони здатні досягати величезних глибин, і також легко піднімаються з водної поверхні в повітря. За останні 30 років, інформація про НУО надходила нерегулярно, але в середині 2013 – початок 2014 років цих повідомлень різко збільшилося. Судячи з усього, ми маємо справу з масованим інопланетним вторгненням.

Козирів Максим Анатолійович неза-
лежний дослідник НЛО в Україні,
член «Суми-Космопошук» (на фото)
вважає, що прибульці використовують
океани нашої планети в якості
своїх баз. Під водою їм досить легко
сховатися, адже вони досягають
тих глибин, куди не може дістатися
людина. Кораблі прибульців витри-
мують величезний підводний тиск.
Судячи з усього їхня активність зро-

сла через те, що прибульці доставляють нове спорядження на свої бази, а також передають на свої планети важливу наукову інформацію про людей. Інопланетяни починають все менше і менше ховатися, вони немов кидають виклик людству. Нам треба сподіватися, що реакція суспільства змусить уряди різних країн вжити активних заходів проти загрози прибульців. Станом на 2014 рік виявлено не менш 120 місць можливого базування прибульців на Землі, з них підводних баз не менш 49. Найбільше баз у Європі - порядку 35. На Росію доводиться - 30, у США - 13 баз.

Гнітюче число баз перебуває у важкодоступних місцях: глибоко під водою, у болотах, високо в горах, у найсильніших аномальних зонах. Багато баз мають у своєму розпорядженні тунелі, частина з яких іде під ложе океанів що вказує на можливі підземні комунікації між базами прибульців. НЛО безліч разів демонстрували свою перевагу над технікою землян. Приміром, вони зуміли зупинити двигуни авіакрейсера «Новоросійськ» в 1988 році біля Курильських островів, в 30 випадках виводили з ладу навігаційні комплекси, згубний вплив променів НЛО відзначено й у ряді інших епізодів.

Унікальний випадок відбувся в 1975 р. під час торпедних навчань у районі Криму. НЛО першим виявляв торпеди, що

спливали під час пострілу. Всі моряки і представники бази спостерігали таку картину, коли випливала торпеда із води, біля неї з'являвся колоподібний об'єкт діаметром 20 м., опускалася платформа до якої притягувалася торпеда. Потім ця торпеда зникала в середині платформи. Якось моряки хотіли перешкодити цим діям, як наче з небес російською мовою пролунало: «Усім залишатися на місцях. Ми нічого поганого вам не зробимо». Ця фраза також була повторена після того, як акустик спробував сфотографувати НЛО, але тонкий промінь червоного кольору вперся в голову старшини-акустика, і той упав без свідомості. Дивно, але торпеди незабаром були повернуті, значить їх дослідили інопланетяни і повернули. Зрозуміло, із всіх свідків, була взята підписка про нерозголошення цього епізоду.

Ще більш разючий випадок відбувся в 2003 році поблизу Індонезії. Після зіткнення американського підводного човна із таким же по розмірах НЛО, обидва об'єкти лягли на ґрунт. А через якийсь час з'явилися 15 штук НЛО, застосували метод телепортації, у результаті чого: американський підводний човен й НЛО зникли без сліду. Моряки більше не повернулися до

своїх сімей. Зовсім недавно дослідники морських глибин США занурили в найглибше місце Тихого океану - Марианську западину спеціальний апарат на добротно скроєній платформі, з наймогутнішими освітлювальними пристроями й телевізійними системами. Уже через кілька годин після

занурення відбулася якась незрозуміла надзвичайна подія. На екранах телевізійних моніторів у світлі потужних прожекторів, раптом з'явилися силуети якихось великих тіл, одночасно мікрофони передали несамовиті звуки скреготу заліза й глухих лиховісних ударів. Коли дослідницька платформа сплила на поверхню океану, то подиву експериментаторів не було межі. Наймогутніші аروحні конструкції, були покручені мов бумага.

Мимоволі в голову приходить думка про те, що якісь дуже розвинені прибульці, щоб не крутитися перед очима нерозумного людства, організували потрібні їм бази на дні морів й океанів. Найвідоміший американський дослідник аномальних явищ й одночасно популярний публіцист Айвен Сандерсон,

що присвятив чимало років вивченню таємниць океанічних глибин, так описував випадок, що він спостерігав один раз із борта криголама: «Раптово щось велике з'явилося із води, пробивши триметрову товщу льоду; величезне срібliste тіло зникло в небі. Криголам перебував у північній частині Атлантики. Вахтовий офіцер і кермовий помітили тільки кінець цієї дивної картини: величезні крижані брили, підкинуті високо в повітря, з гуркотом обрушилися на тороси, вода в ополонці вирувала й, мабуть, кипіла, тому що навкруги здіймали клуби пари».

В 1951 році радянська підлодка виявила в територіальних водах СРСР величезний підводний об'єкт, що повільно пересувався на глибині біля двох кілометрів. Ні на які вимоги припинити рух убік СРСР він не реагував і продовжував свій шлях. Поблизу був прикордонний корабель, і скинув на цей підводний об'єкт, що рухається, глибинну бомбу. Прогриміли підводні вибухи, але вони ні в якій мірі не зашкодили «незнайомцю», він продовжував плисти тим же курсом і на тій же швидкості. Через якийсь час непізнаний об'єкт, різко здійнявся нагору приблизно до глибини 50 метрів і потім на великій швидкості «пішов» убік відкритого моря.

В 1963 р. США проводили маневри ВМС у берегів Пуерто-Ріко. І раптом перед армадою підводних човнів знезапче з'явився дивний об'єкт, що переміщався зі швидкістю 150 вузлів, (у той час жодна найсучасніша субмарина не мала швидкості більше 45 вузлів). Природно, що цей непізнаний об'єкт наздогнати не вдалося. А він (як би в глузування) маневрував на глибині 600 метрів у великому районі біля Пуерто-Ріко. Всім морякам добре відомо, що така глибина у декілька разів пере-

вищує граничну оцінку занурення підводних човнів.

20 липня 1967 року вахтовий офіцер військового аргентинського судна «Нав'єро» приблизно в 120 милях від берега, близько 6 годин вечора помітив, що біля судна з'явився довгої форми об'єкт довжина близько 30 м. Цю картину по сигналу вахтового, спостерігали також капітан і багато членів екіпажа. Від «незнайомця» відходило потужне біло-блакитне сяйво. Причому об'єкт не видавав ніяких звуків і не залишав сліду на воді. На ньому не було видно ні перископа, ні поручнів, ні вежі, ні надбудов і взагалі яких-небудь виступаючих частин, характерних для підводних човнів. Протягом 15 хвилин таємничий об'єкт рухався паралельно «Нав'єро», а потім зненацька пірнув, пройшовся під судном і швидко зник у глибині океану, випромінюючи під водою яскраве сяйво.

Вивчивши численні матеріали архіву ВМС США про глибинні непізнані об'єкти, вище згадуваний Айвен Сандерсон, висунув гіпотезу про наявність у нас на Землі високорозвиненої підводної цивілізації інопланетного походження. Гіпотеза цілком правдоподібна, тому ще два переконливих підтвердження.

В 1966 році радянський флот проводив широкомасштабні навчання на Чорному морі. Але все-таки їх довелося перервати через появу в районі скупчення кораблів - безлічі кулястих і сигароподібних об'єктів, що досить хаотично літали на великій висоті, хоча їх при цьому добре було видно навіть неозброєним оком. Навчання ж були припинені після того, як один з непізнаних об'єктів стрімко опустився на водну поверхню, швидко промчався по ній, а потім зник під водою, і більше не з'являвся.

В 1972 році команда радянського крейсера в районі Курильських островів спостерігала зовсім незрозумілий об'єкт, що якийсь час літав над кораблем, а потім раптом буквально каменем звалився з неба в океан. Він був схожий на кулю, але при вході у воду прийняв конусоподібну форму. А саме дивним було те, що при його зникненні під водою зовсім не було бризів.

Значить під водою, на великих глибинах облаштовані бази інопланетних цивілізацій, ось як пишуть про це американці. Більше 35 років тому знаменитий ясновидючий, екстрасенс Пэт Прайс, що був поліцейським, заявляв, що під Піренеями є підземне сховище (база) інопланетян. За словами Прайса, це сама головна база «сил НЛО» на нашій планеті. Величезні

підземні спорудження в Неваді простираються на милі й зв'язані підземними тунелями, по яких пересуваються високошвидкісні вагони-човники. В 1979 році американськими військовими була почата спроба захопити підземну базу Дульсі, але рейд виявився безуспішним, а 66 чоловік «блакитних беретів» були убиті з невідомої зброї. На цій базі є щонайменше сім різних рівнів, наприклад шостий рівень, використовується прибульцями для експериментів над людьми. Ярусом нижче лежать люди, викрадені з поверхні Землі, їх тримають у стані анабіозу в холодних складах. На всій планеті, зниклих «без звістки людей» налічується сотні - тисяч чоловік у рік.

Відомо також, що іншого екстрасенса «М», американці вигнали із проекту, коли він відкрито заявив, що під пустелею в штаті Нью-Мексико облаштована ціла колонія прибульців. Пізніше деякі подробиці про підземні бази повідомив колишній офіцер розвідувального підрозділу американської армії Фредерик Атуотер, що з 1977 по 1987 роки брав участь у секретному проекті по виявленню місць знаходження прибульців.

Іншою особливістю останнього часу стали свідчення про «літаючі міста» у західній півкулі. Першими таке місто виявили у Чилі в 1988 році пілоти літака-розвідника. Вони побачили під собою вогні й припустили, що пролітають над якимсь містом. Зненацька це «місто» стало підніматися нагору й... полетіло. Льотчики негайно повернули до базового аеродрому. У квітні

1996 року, в другий раз спостерігали подібне «летюче місто», кілометрових розмірів - на півдні Чилі.

Об'єктивним підтвердженням того, що «літаючі міста» є космічними кораблями прибульців, підтверджує інформація, отримана в грудні 1994 року з космічного телескопа - Хаббл. Коли гігантські лінзи телескопа були сфальцьовані на зоряному скупченні, на краю Всесвіту вдалося виявити загадковий космічний об'єкт. Представники американського космічного агентства НАСА повідомили, що телескоп передав сотні фотознімків, на них видно велике «біле місто», що пливе в міжзоряному просторі.

В 1995 році американські супутники GOES-8 й GOES-9 зробили в інфрачервоному діапазоні кілька фотографій гігантських НЛО. Один з них мав діаметр 360 км., інший - 450 км. Природно, що такі космічні «міста» мають потребу в енергетичних й інших ресурсах, і стає зрозумілим, для кого НЛО крадуть наші земні багатства, природний водень й багато чого іншого.

Є інший приклад, лікар-стоматолог Ніна М., більше 30 років пропрацювала у Чорноморському військово-морському флоті. Вона вважає, що поблизу Балаклави на узбережжі, усередині гори, розташувалася одна із баз НЛО. Доступу туди не має, дослідження та висновки спеціалістів тримають у секреті.

Але ми дещо знаємо про об'єкт 825 ГТС підземну базу підводних човнів у Балаклавській бухті, це надсекретний військовий об'єкт часів холодної війни розташований поблизу м. Севастополь (на фото надписи на стінах бази). Розташована база в горі Таврос, по обидва боки якої є 2 виходи. Об'єкт був мистецьки замаскований з усіх боків, а на самій горі

були зведені житлові будинки. Спорудження протиатомного захисту першої категорії могло витримати пряме влучення атомної бомби потужністю до 100 кт. (у п'ять разів могутніше атомної бомби, скинутої в серпні 1945 р. на Хіросіму). У підземеллі розташовувалися водні канали із сухим доком для ремонту підводних човнів, склади пального, торпедний док і цивіль-

не бомбосховище. У комплексі - база призначена для зберігання й обслуговування ядерної зброї.

Об'єкт 825 ГТС, як підземний комплекс будувався 8 років з 1953 по 1961 рік. У післявоєнний період дві держави СРСР і США почали активно нарощувати свій ядерний потенціал постійно загрожуючи один одному ударами ракет. У ті роки Сталін віддає Берію наказ: знайти таке місце, де могли б базуватися підводні човни для нанесення відповідного ядерного удару. Вибір припав на тихе місто Балаклаву, завдяки чому статус самостійного населеного пункту був загублений і Балаклава стало закритим районом міста Севастополь.

При будівництві було вивезено близько 200 тис. куб. породи. Для забезпечення таємності вивіз вироблявся вночі на баржах у відкрите море. Будували об'єкт спочатку військові фахівці гірnobудівельного загону, а потім метробудівники, з великою складністю буровлення породи. Дотримувалися суворої секретності. У каналі довжиною 602 м. могло розміститися 7 підлодок 613-го й 633-го проектів. Навантаження спорядження в мирний

час здійснювалося на пристані. Об'єкт міг автономно проробити протягом 30 днів. У сухому доці довжиною майже 100 метрів можна було робити ремонт будь-якої складності. При відкачці води з доку, кожного разу на дні залишалося кілька тонн риби, що були обідом обслуговуючому персоналу.

З 1957 р. Балаклава була закрыта для доступу сторонніх, в'їзд туди здійснювався тільки по спец пропускам. Цивільні жителі міста й військові моряки, що не мали безпосереднього відношення до бази не знали, що поблизу діє стратегічний об'єкт. Підводні човни на ремонт й обслуговування заходили тільки глибокої вночі, під покривом темряви. Причиною такої таємності став об'єкт номер 820, а саме зона де в спеціальних температурних умовах зберігалися й обслуговувалися ядерні боеголовки.

По транспортних коридорах бази пересування проводилося на спеціальних електрокарах, і так само були прокладені

рейки для транспортних візків, що перевозили торпеди й ракети. У центрі розвилки «паттерн» перебувало поворотне коло, що дозволяло міняти напрямок руху.

В 1961 році, майже добудовану базу відвідав Хрущов і ледве було не віддав її виноробам під склади, мов у зв'язку з корінною зміною міжнародної обстановки, (ядерна загроза стала не актуальна). Але все на свої місця поставила Карибська криза 1962 року. Все ж у 1993 р. базу було закрито, а далі все розвивалося по стандартному сценарії. В 2000 році об'єкт був переданий ВМС Збройних Сил України. До 2003 р. з бази вивозилося все, що можна було вкрати і продати, в основному це був кольоровий метал. 30 грудня 2002 року за наказом Державного секретаря Міністерства оборони України був створений філіал Центрального музею ЗС України, Військово-морський музейний комплекс «Балаклава».

Зараз колишня надсекретна база є улюбленим місцем іноземних туристів, які називають об'єкт «чудом інженерної техніки СРСР». До огляду відкриті зони навколо штучного каналу, що проходить гору наскрізь і кілька цехів заводу. Можна довго іронізувати на тему витрачених засобів і сил, але хто знає, скільки таких інженерних чудес ховається по всій території колишнього СРСР, поряд з базами інопланетного розуму.

Виступаючи на науковій, уфологічній конференції в 2009 році, академік В. Г. Ажажа відзначив: Стає ясним, що сила позаземної цивілізації, та їхні НЛО, здатні без великих зусиль завоювати Землю. Однак, до явної агресії поки не дійшло. Стосовно нас, прибульці якби демонструють свою перевагу у технічних і психічних технологіях. Але що трапиться, якщо ми опануємо технологіями, які використовують НЛО? Враховуючи нашу недалекоглядність і всездозволеність, ми протримаємося недовго. Тому прибульці прагнуть трохи пригальмувати наш науково-технічний розвиток і навмисне не допускають нас до явищ, на яких заснована їхня техніка. При цьому не можна, приміром, виключити перекручування результатів деяких наших фізичних експериментів. Тобто ми живемо в одному з ними світі, але наша картина миру на певний строк «відредагована» і залишиться «перекрученою», поки ми не подорослішаємо. Подібні дії можуть диктуватися не тільки прагненням уберегти нас від самознищення, але й міркуваннями їхньої власної безпеки.

Оприлюднюємо секретні матеріали: (чого хочуть від землян - прибульці).

Відповідно до секретних баз інопланетян на Землі, ми скажемо так: Зафіксовано більше 2000 випадків спостережень НЛО у Світовому океані. Про підземні бази інопланетян, побудованих спільно з американцями по «чорних проектах», докладно розповів у своїх лекціях Філ Шнайдер. (Примітка: Шнайдер - інженер, що працював на американський уряд і брав

участь у створенні підземних баз. Він був учасником бунта людей, полонених представниками інопланетних цивілізацій при потуранні американських спецслужб на підземній базі в Дульсі 1979 році, яких використали для генетичних експериментів). Згодом база стала спільною платформою для досліджень інопланетян і секретних служб США.

Філ Шнайдер докладно розповів які технології при цьому використалися та про сумно відому перестрілку в Дульсі штат Нью-Мексико, у якій він особисто брав участь і застрелив двох прибульців. Сам Філ одержав поранення від інопланетної зброї, ледве вижив, але потім занедужав від раку. У ході протистояння загинуло кілька прибульців і багато землян. Філ був одним із трьох, що вижили в час перестрілки з великими «сірими» прибульцями. На своїх лекціях він нерідко показує шрам, отриманий від поранення лазерною зброєю.

Філ порвав відносини з американськими спецслужбами, після чого виступав з викривальними лекціями про підземні бази, про суперсекретні інопланетні технології, про ту погрозу людству, що несуть із собою ті, хто прагне встановити Новий Світовий Порядок по вказівці ворожих людям - прибульців.

У Філа був друг Рон Раммел, розвідник з ВПС США, видавець Alien Digest. Він помер 6 серпня 1993 р., нібито вистрілив собі в рот з пістолета. Друзі знайшли його мертвим і провели

власне розслідування, з'ясувалося, що на стовбурі й рукоятці зброї не було відбитків його пальців. Як можна вистрелити у себе і не залишити відбитків власних пальців? Далі, передсмертна записка померлого була написана лівшею, тоді як Раммел писав правою рукою. Його просто вбили.

Через деякий час і сам Філ був знайдений мертвим у своїй квартирі поруч із фортепіано. Навколо його шиї були намотані мотузки. Відповідно до деяких джерел, його жорстоко

катували, перш ніж убити. Позаземні цивілізації, які відвідують нашу планету, схоже, дуже турбують розвиток і поширення на Землі ядерної зброї і ядерної енергетики. З появою ядерної зброї, НЛО стали з'являтися до, або відразу після ядерних вибухів. У липні 1945 року поблизу від місця вибуху першого атомного пристрою, близько Аламогорди

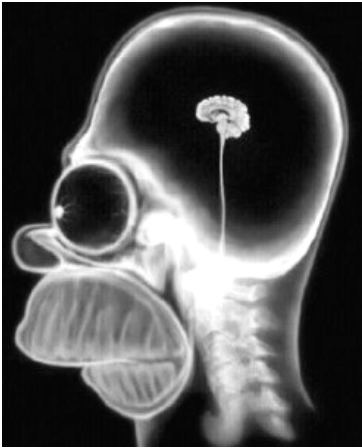
бачили на землі об'єкт, схожий на НЛО. Відразу після вибуху першої атомної бомби над Хіросімою були сфотографовані два невідомих дископодібних об'єкта діаметром близько 10 м, а в наступні три дні на фотоплівці були зафіксовані вже п'ять НЛО, з яких один був великих розмірів і куполоподібної форми. НЛО з'являлися над Хіросімою протягом двох років і щось вивчали, їх бачило багато людей. При проведенні випробувальних ядерних вибухів на американському атолі Біккіні; французькому полігоні в Сахарі; англійському - в Австралії; на ядерних полігонах близько Семіпалатинська; і на Новій Землі майже після кожного вибуху спостерігалися патрулюючи ці райони - НЛО.

Відомі також численні випадки появи НЛО над різними базами стратегічних носіїв ядерної зброї. У 1966 році три НЛО приземлялися біля бази міжконтинентальних балістичних ракет «Мінітмен» Грейт-Фоллс в штаті Дакота, а один об'єкт завис над такою ж базою в штаті Північна Кароліна. В обох базах відразу вийшли з ладу системи управління 10-ти ракет.

Непізнані підводні об'єкти виявляли інтерес до авіаносців і атомних підводних човнів. Як ми уже казали, у 1963 році недалеко від Пуерто-Ріко невідомий підводний об'єкт, що рухався з

величезною швидкістю - 150 вузлів, протягом 4 діб безперервно супроводжував американську пошуково-ударну групу на чолі з авіаносцем «Уосп», здійснюючи вертикальні маневри з повернень води і до глибини 600 м.

У 1975 році команда американського авіаносця «Франклін Рузвельт» біля берегів Італії спостерігала, як вилетів з води гігантський сірий диск з ілюмінаторами, який облетів навколо авіаносця і знову зник у воді без виплеску і шуму.

Національний архів Великобританії опублікував велику порцію секретних матеріалів, пов'язаних з НЛО. 14 травня 2013 р. на сайті архіву був опублікований перший випуск секретних матеріалів, у яких зафіксовано події з 1978 по 1987 роки. Тепер кожен бажаючий може почитати 6700 сторінок документів, що були приховані від сторонніх очей: урядові доповіді, листи уфологів, подробиці спостережень за прибульцями на нашій планеті. Доктор Девід Кларк, учений з університету

Шефільда зазначив: «Тепер на підставі деяких доповідей і документів з нарад у нас є уявлення про те, що проходило через бюро НЛО щодня і як його офіцери застосовували логіку і наукові знання, намагаючись пояснити «незрозуміле». Як приклад, стало відомо, що позаземними цивілізаціями в Сполученому Королівстві цікавилися на самому вищому рівні, а колишній прем'єр-міністр Великобританії Тоні Блер в 1998 році навіть скликав нараду з питань НЛО. У викладеному архіві також міститься багато документів, що стосуються цілей відвідування Землі – інопланетянами, тощо.

Є курйозні випадки. Австралійські військові втратили свої «секретні матеріали» - докладні спостереження за непізнаними об'єктами, що прилітали до Австрії, або з'являлися в небі над країною, повідомляє Reuters з посиланням на газету Sydney Morning Herald. Витративши два місяці на пошуки документів, запит на які був зроблений відповідно до Акту про свободу інформації (FOI), міністерство оборони Австрії так і не

змогло знайти файли про НЛО. «Матеріали не були виявлені і штаб-квартира ВВС офіційно повідомила Австрію, що файли вважаються втраченими», - розповіла газеті помічник директора відділу свободи інформації відділу FOI - Наталі Карпентер. Єдиним файлом, який вдалося знайти, виявилася тека під назвою «Звіт про НЛО/Загадкові явища і феномени у Вумері» - випробувальному полігоні, розташованому в центральній частині австралійської глибинки, сказала Карпентер. Інші документи були втрачені, або знищені невідомими особами.

Термін «секретні матеріали» X-files, набув популярності завдяки назві популярного телесеріалу про агентів спецслужб, залучених в розслідування паранормальних явищ і пошуки інопланетян. В кінці 2000 року австралійські військові вирішили припинити прийом відомостей про НЛО, попросивши небайдужих представників громадськості направляти інформацію про дивні інциденти відразу в поліцію. Як повідомля-

лося, США розсекретили документи про таємниче падіння НЛО в американському містечку у 1947 році, а також підтвердили, що тоді на Землю навідалися декілька інопланетних гуманоїдів.

Судячи з показань багатьох контакторів, позаземні цивілізації дуже стурбовані войовничістю й агресивністю землян, вони незадоволені тим, що проводяться на Землі випробування ядерної зброї та розвитком нашої ядерної енергетики. У своїх посланнях і заявах вони неодноразово вимагали негайно припинити атомні випробування і говорили, що готові втрутитися, якщо на нас не подіють їх попередження. 18 липня 1952 інопланетяни нібито веліли відомому атомному фізику Ван Теселу передати президенту США їхню вимогу припинити випробування атомної зброї і розробку водневої бомби. А на наступну добу, в ніч з 19 на 20 липня, ніби на підтвердження цієї вимоги, НЛО провели перший з п'яти «нальотів» на Вашингтон без застосування зброї.

Інопланетяни вимагають повне знищення нашої ядерної зброї, наших атомних електростанцій і кораблів з ядерними

двигунами і переходу на інші, більш безпечні, види енергії. При цьому в 1995 році представники однієї із позаземних цивілізацій нібито заявили, що для виконання цього нам дається 100 років і, якщо земляни не виконають цю вимогу, будуть всі знищені «як спільнота, небезпечна для всього космосу». 100 років, це багато, чи мало? Як на Всесвітній час, то зовсім – мізер. Були «заяви» подібного роду, до окремих громадян та пацифістських організацій, але їх не сприймали серйозно.

Є цікаві випадки: Увечері 27 листопада 1977 р. в Південній Англії на території радіусом 120 км. раптово зникли зображення і звук на всіх каналах телебачення, при мерехтливих екранах пролунав «електронний голос», який заявив, що звертається до жителів Землі від імені галактичного командування Аштон. Голос сказав, що за землянами спо-

стерігають протягом багатьох років, що земна цивілізація йде по невірному шляху. Голос попередив, щоб люди негайно припинили дослідження та використання ядерної енергії: «.... бо відходи від ядерних енергосистем отруять всю вашу планету на тисячі років і ми будемо приречені на загибель», тому вся ядерна зброя має бути знищеною. Далі: «Ми зруйнуємо ваш світ, якщо ви не припините війни». Телецентр в цей час продовжував нормально працювати, і відеоплівки йшли в ефір, але звук був інший і люди чули «електронний голос».

Вся ця дивна «галактична передача» тривала близько 3 хвилин, після чого телевізори відновили трансляцію звичайних програм. Протягом 3 днів історія «з голосом» широко висвітлювалася в англійській пресі, а влада заявила, що винуватці цієї містифікації будуть швидко знайдені і постануть перед судом. Комісія Бі-Бі-Сі, що розслідувала цей дивний випадок, висловила припущення, що перехоплення телепрограм могло бути здійснене на ретрансляційній станції в Ханінгтоні, хоча це завдання технічно є дуже складним, вимагає передавача надзвичайно великої потужності і громіздкої системи антен, а таких

виявлено не було. Цьому випадку так і не було дано вичерпного пояснення. Якщо це була містифікація, влаштована якоюсь пацифістською організацією, то «телепіратів» повинні були неминуче виявити, а цього чомусь не сталося. Тому не можна виключати і інопланетного походження цієї передачі.

Земні держави, не замислюючись над можливими наслідками, продовжують будувати нові АЕС, атомні крейсери і підводні човни. Ядерна зброя, не зважаючи на деякі заходи обмеження, теж продовжує поширюватися по всьому світу. Хоча не можна виключити того, що часткові

заходи щодо скорочення стратегічних ядерних озброєнь і припинення випробувань ядерної зброї, можливо, були прийняті СРСР і США саме під впливом позаземних цивілізацій на розум державних діячів цих країн.

Прибульці не обмежувалися тільки закликами до ліквідації ядерної зброї, іноді самі нейтралізували або знищували її. За словами колишнього представника комісії з атомної енергії США полковника Р. Дедріксона, їх співробітникам не раз вдавалося фотографувати НЛО, які підлітали до запущених ракет з ядерними зарядами і «нейтралізували» їх. А у двох випадках НЛО навіть знищили такі ракети. І все-таки, якщо позаземні цивілізації, що посилають до нас свої кораблі, дійсно хочуть знищення всієї ядерної зброї на Землі, вони не стали б обмежуватися зверненнями до громадськості, а напевно звернулися б з відповідними вимогами до глав і урядів провідних ядерних держав – говорять громадські діячі.

До речі про «Змову мовчання». В 2009 році на питання відомого радіожурналіста із приводу контактів із прибульцями, інформація про які нібито зберігається в «Книзі таємниць» у якійсь «Зеленій кімнаті», що відвідує кожен знову обраний президент, Барак Обама відповів жартом: «Я б розповів, що написано в «Книзі таємниць», але тоді доведеться вас убити».

Західну пресу розбурхали й слова прем'єр-міністра Росії

Дмитра Медведєва, зроблені їм 7 грудня 2012 року. У бесіді з журналістами, він сказав напівжартома про те, що президентіві РФ разом з «ядерною валізою» передають папку під грифом «Абсолютно секретно», у якій зберігаються відомості про відвідування Землі прибульцями, а також надається доповідь спецслужб, які займаються контролем над прибульцями.

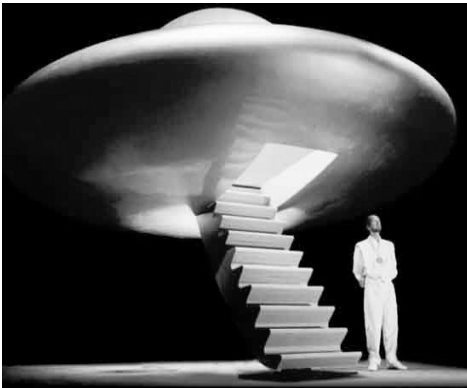

В 2011 році факт існування позаземних цивілізацій був цілком офіційно підтверджений ФБР, що розсекретило частину архівів про катастрофу НЛО в 1947 році біля американського міста Розуелл, (ми про це вам уже розповідали). Довгий час вважалось, що запис розкриття катастрофи прибульців й супутні документи не що інше, як підробка, але факти – уперта річ. У розсекречених документах, співробітники Бюро ретельно вимазали відтіля всі висновки й рекомендації. У багатьох документах залишилися тільки «шапка», а сам текст прибраний «.... із міркувань таємності».

Взагалі ж перша інформація про прибульців на Землі з'явилася в пресі й по каналу TV, коли незалежна група журналістів британського телебачення проводила розслідування випадків зникнення в 1960-і роки XX ст. багатьох видатних учених і талановитих військових. Усі думали, що вони виїхали в інші країни заробляти гроші. Журналісти опитали їхніх друзів і родичів і виявили дивні речі: листівки й листи на батьківщину фахівців, що виїхали, були схожі як дві краплі води, одна на одну. І хоча почерк був у всіх різний, але стиль листа – один,

начебто їм наказали написати ці тексти під диктування. Через певний час зв'язок із цими людьми повністю загубився. Телебачення підготувало про це програму. Через якийсь час прийшли приголомшуючі листи від телеглядачів, з яких журналісти довідалися таке, у що неможливо було повірити: Америка й Росія, виявляється, уже давно спілкуються з інопланетянами.

Згодом під колективним псевдонімом вони написали широко відому книгу «Альтернатива 003». Довгий час у прихованні інформації про прибульців обвинувачували в основному владу США. Найбільше «урологічних» слухів ходило про Дуайта Ейзенхауера. Підозрювали, що саме він першим із сильних миру цього вступив в «дипломатичні відносини» із прибульцями у 1954 року. Версію про зв'язки президента із прибульцями підтвердив Вільям Мілтон Купер (тоді він служив військовим радником при уряді США): 26 квітня 1989 року він відправив

536 копій «Петиції обвинувачення» кожному члену американського сенату й палати представників. У ній повідомлялося, що ще в 1954 році Ейзенхауер вступив у договірні відносини із цивілізацією «сірих» із планети, що обертається навколо зірки Бетельгейза в сузір'ї Оріона, (дивись першу книгу «Акценти сивої давнини»). Крім то-

го, Купер стверджував, що керівники багатьох держав й інші впливові особи встановили із інопланетянами міцний контакт. У результаті цього був утворений «таємний світовий уряд», відомий як Більдербергський клуб, що базується в Женеві. Таємним він став з моменту засекречування інформації про співробітництво з «окупантами Землі». Цей клуб, за його словами, виконує роль доглядача, утримуючи людство в неутвті, для чого віддаються накази по знищенні вчених, які випередили свій час; винахідників, що зробили епохальні винаходи; археологів, які «не те відкопали», і контактерів. В «Петиції обвинувачення» є списки членів таємного міжнародного уряду, серед яких були названі Збігнев Бжезинський, Джордж Буш,

Генрі Киссинджер, Нельсон Рокфеллер й інші.

В 1991 р. директор Женевського інституту планетарного синтезу Р. Шнайдер обнародував доповідь того ж Мілтона Купера «Таємний уряд», у якому говорилося, що з 1947 по 1952 рік тільки на одній території США приземлилося біля півтора десятків інопланетних кораблів. Одні розбилися, інші здійснили змушену посадку. У результаті в руках американців виявилися 65 трупів й... один живий прибулець. У доповіді підтверджувалося існування таємного світового уряду, що вступив в угоду із представниками «інших світів». Відповідно до цієї угоди, «присвячені» земляни одержали деякі «передові» технології в обмін на дозвіл використати людей для досліджень. Чому ж тоді, на питання про те, чи є на Землі інопланетяни, структурні чиновники відповідають негативно?

Аналітиками пропонуються три теорії:

1. Ціль умовчання - не травмувати населення усвідомленням факту існування інших форм життя у Всесвіті. У рамках цієї теорії вважається, що уряду відомий рівень технічного розвитку інопланетян; порівнявши його із земним рівнем, вони прийшли до висновку, що у військовому змісті нам побоюватися нема чого - конфлікту з позаземними цивілізаціями не повинно бути.

2. На Землі історично увесь час існував якийсь «світовий уряд», що стоїть над всіма країнами й народами й контролює фінансові потоки. Цей уряд знає про НЛО, і контактує із прибульцями на дипломатичному рівні, одержуючи якусь «техдопо-

могу» від них в обмін на «скромні прохання» про виділення їм територій для створення анклавів і дослідження життєвих форм на планеті Земля.

3. Можливо, члени «світового уряду» не бажають обнародувати «X-файли», побоюючись втрати контролю над людьми. Вони вважають, що втрата влади буде обумовлена потребами людей у вивченні соціального пристрою інопланетян і запозичення в них технологій по реструктуризації держави й суспільства. Федеральний уряд США незмінно спростовує свою участь у рішенні проблеми НЛО, але нам відомо, що роботи з дослідження даних об'єктів тривають, і в них утягнені ФСБ,

ФБР, ЦРУ та інші. До речі, сама вимога позаземних цивілізацій ліквідувати всю земну ядерну зброю, чомусь не сприймається політиками і військовими як турбота про процвітання людства - але ж при невиконанні його, прибульці загрожують нас знищити. Швидше за все, і в даному випадку позаземні

цивілізації переслідують свої цілі: убезпечити себе на випадок виникнення серйозних конфліктів з людством і забезпечити «гарні і чисті» умови в лабораторії під назвою «Земля» для безперешкодного вирощування гібридів. Позаземні цивілізації, схоже, прагнуть тримати під контролем діяльність земних держав у Космосі і частково стримувати їх космічні програми.

Як приклад, відразу після запуску першого радянського супутника в 1957 році діяльність НЛО в ближньому Космосі активізувалася, і вони стали з'являтися близько радянських і американських космічних апаратів. Полковник Корсо пише, що НЛО з самого початку постійно переслідували безпілотні і пілотовані американські космічні кораблі. Ці об'єкти порушували радіозв'язок американських астронавтів із Землею, виводили з ладу електронне устаткування космічних кораблів і здійснювали «лякаючі маневри».

Пригадайте, ми вам розповідали, як в 1964 році під час

першого випробувального польоту ракети «Титан» з безпілотним космічним кораблем «Джеміні» до корабля наблизилися чотири невідомих об'єкта і зайняли позиції: два над «Джеміні», один - ззаду і один - спереду. Таке положення об'єкти інопланетян витримували протягом першого витка, після чого змінили напрямок свого польоту і зникли в Космосі. Але особливе невдоволення у інопланетян, схоже, викликали спроби землян досліджувати Місяць.

Ще в 1968 році вони намагалися перешкоджати польоту на Місяць першого пілотованого космічного корабля «Аполлон-8». Поруч з "Аполлоном" тоді двічі на кілька хвилин з'являлися НЛО, причому всі системи управління корабля та навігаційні прилади переставали функціонувати, зв'язок з Центром управління перервався і корабель збивався з курсу. Все це супроводжувалося різким погіршенням самопочуття астронавтів.

Друга спроба протидії дослідженню Місяця була пов'язана з польотом «Аполлона -11» в 1969 році. Цікаве повідомлення про це було передано радіостанцією «Голос Америки» в липні 1974 року в програмі, присвяченій п'ятій річниці з дня першої висадки людей на Місяць.

Цікаві розповіді є і у радянських космонавтів з приводу супроводу їхніх космічних кораблів – інопланетянами.

Із усього вказаного тут можна зробити висновок про те, що прибульці з Космосу, надійно влаштувалися не тільки у западинах морів й океанів, але й у надрах землі. Дивно те, що для багатьох вчених візити НЛО стали настільки звичним явищем, що вони навіть намагаються робити по ним прогнози землетрусів, немов синоптики. Так, немов інопланетяни просто існують по-сусідству з іншими земними жителями і займаються своїми справами, але поки не хочуть переходити до контактів.

Тому тільки «дурна й короткозора» цивілізація землян здатна відмовитися від збору й аналізу матеріалів про факти з аномальними явищами. Ми робимо вигляд, що нічого не відбувається, у нас під самим «носом». Те, що ми знаємо сьогодні про НЛО, - це вершина айсберга. Ми знаємо і розповідаємо вам лише те, що вони дозволили нам знати або впровадили в нашу свідомість. Без повної гласності про постійну присутність прибульців на планеті Земля, неможливо вирішити багато проблем нашої колективної безпеки.

Невизначеність з НЛО

Як не дивно, але існування неземного розуму не суперечить консервативним науковим догмам. «Брати по розуму» - образ поетичний але на відміну від псевдонаукових теорій, ця тема в науці роздратування не викликає. Мудрець сказав: саме головне в житті - розкіш людського спілкування. Те ж саме можна віднести і до спілкування з інопланетним розумом. Дуже імовірно, що є цілі цивілізації, яким контакти із нами зовсім не потрібні, або небажані. Незважаючи на численні спроби, станом на сьогоднішній день, людст-

ву не вдається встановити відкритий контакт із позаземними цивілізаціями. Мовчання Космосу стало однієї з нерозв'язних і самих образливих загадок, як для дослідників, так і для науки.

Основоположник наукового пошуку позаземних цивілізацій Френк Дрейк вважав, що в нашій Галактиці існує більше 200 високорозвинених цивілізацій. Сьогодні його учні підвищили планку і сказали, таких цивілізацій від 10 тисяч до 1 мільйона. Один мільйон – це тьма-тьмуца позаземного розуму. Скептики кажуть: 30 років пошуків - і жодного офіційного факту, або сигналу з Космосу. Наскільки ще буде така невизначеність?

До проекту SETI (пошук неземного розуму) підключена сама більша на Землі комп'ютерна мережа. Програма SETI@home, заколисана в персональний комп'ютер, дозволяє у вільний час займатися обробкою даних найбільшого у світі радіотелескопа в Аресибо (Пуерто-Ріко), що приймає сигнали з усієї Галактики, але сам переварити їх не встигає. До проекту добровільно підключилося більше 5 млн. комп'ютерів, але дослідники поки не мають результатів, їх комп'ютери налаштовані на вимір 3-го порядку, усього вимірів - безліч, тому що, кожна планета Всесвіту живе за своїми Законами, засвоюючи в більшій або меншій ступені енергію Всесвіту. Так, можливо вимір життя на інших планетах, не співпадає з виміром на нашій планеті, або їхні світи функціонують одночасно в різних вимірах. Ми живемо в загальній основній масі 3-го виміру, і при цьому

майже не використовуємо й не засвоюємо різнопланові виміри Всесвіту. А що таке вимір взагалі?

Взагалі вимір - не просторовий фактор, а психотимчасовий, який позначає стан суб'єкта й об'єкта в певний час із певним комплексом психоенергії Всесвіту. Психоенергія Всесвіту являє собою сукупність мікроенергій всіх планетних систем Всесвіту, виділених цілеспрямованим порядком у Всесвіт з метою прилучення кожної планети і її розуму - до великого Всесвітнього співтовариства. Мікроенергії планетних систем представляють сукупність знань і передбачуваних дій всіх планетних систем у часі й просторі. Природно, сюди включається й сукупність розумової діяльності істот, що населяють кожен окрему планету.

На вашій планеті вже є жителі, що можуть жити у вимірі 4-го порядку, тобто, жителі, що мають можливість бачити невидиме для рядового землянина. Це – як бачити третім оком. Людство живе у безмежному Всесвіті, але взаємодіє воно лише з частиною Космосу – з світом. Усі запитання «вічного» характеру постають у межі системи людина та світ. Буття проявляється як мить існування, що єднає минуле – те, що було, але його вже немає, з майбутнім – те, що настане, але чого ще немає. Матеріальний світ перебуває в невинних перетвореннях, постійних змінах. Це - рух, постійні зміни форм і станів матерії.

Видів руху багато – механічний, фізичний, хімічний, геологічний, астрономічний, психічний і нарешті – соціальний. Рух може бути лінійним, який не веде до ускладнень об'єкта. Рух завжди здійснюється у просторі. Кожна матеріальна річ має відповідні розміри. Вона займає певне місце відповідно до інших речей, знаходиться на певній відстані від них. Це і є простір – об'єктивна форма існування матерії, яка характеризує розміри об'єкта, його місцезнаходження, співвідносність розташування з іншими матеріальними тілами.

Завдяки простору люди здатні сприймати різноманітність світу. Простір є тією інформацією, завдяки якій ми пізнаємо речі, події, явища. Порожнього простору (без матерії) - не існує. Навіть «космічний вакуум» наповнений матеріальним, хвильовим, гравітаційним, а можливо ще й невідомим нам - полями. І все це змінюється, перетворюється, виникає і зникає – світ безперервно «кипить». Але в цьому «кипінні» є послідовність, нас-

тупність, спадкоємність. Це і є час – послідовне існування в безперервному русі та в безмежному просторі нескінченної кількості матеріальних утворень. Час і простір, як і рух, у сучасному розумінні в земному відліку - відносні. Так рух матеріального тіла зі світловою швидкістю веде до зменшення його обсягу, а перевищення призведе до перетворення речовини в енергію. Простір же в неземних системах тяжіння може викривлюватися і не співпадати з нашими уявленнями про різні матеріальні явища. Це означає, що проблема буття взагалі ще далеко не вирішена. Але те, що люди знають про Всесвіт, надихає нас на успішне його пізнання та засвоєння.

Ви запитаєте, звідки люди довідалися, що живуть в 3-му вимірі. Ця звістка прийшла від минулих поколінь, потім помилково інтерпретувалося в усвідомлення трьох параметрів. Ми коротко розкриємо глибину Всесвітнього поняття вимірів. Почнемо із простого, ви знаєте, початок виміру йде від одиниці.

Перший вимір - життя у вигляді неживих предметів дерев, і рослин. Відбувається процес засвоювання й віддачі відомостей Всесвіту й планети без активної участі в процесі обміну інформацією, без конкретної передачі - собі подібним.

Другий вимір - зародження розумової діяльності та тваринного миру у всьому різноманітті.

Третій вимір - активна життєдіяльність із присутністю мозкової діяльності, спрямованої на творчість, творення, взаємне спілкування й освоєння, пізнання всіх параметрів, що становлять планету й коло планетного простору.

Четвертий вимір - вихід у світи через канал ясновидіння.

П'ятий вимір - телепатичне сприйняття інформації Всесвіту від будь-якого джерела подачі.

Шостий вимір - енергетична перебудова енерготіла людини для можливості плідного спілкування з будь-яким представником Всесвітнього Розуму.

Сьомий вимір - уміння переформувати свій зовнішній вигляд у будь-який бажаний час.

З ростом цифри виміру, людина або будь-який інопланетянин наближається до моменту, коли він може у певному стані миттєво прийняти рішення й відвідати будь-яку крапку Всесвіту.

Уміння управляти всіма видами діяльності у своєму організмі, миттєво перебудовувати внутрішній і зовнішній свій зміст, уміння чути й бачити в одну мить весь Всесвіт, характерно для рівня Бого-виміру. (*Примітка:* Теорія струн припускає наявність 26 вимірів простору-часу. Нам відомо 4 виміри, це 3 просторові виміри і 1 тимчасовий. У пізнанні немає межі. Тому сьогодні на питання: Чому інопланетяни офіційно не виходять на зв'язок, сьогодні може бути одна відповідь, а через якийсь час - інша. Через п'ять років може навіть бути – протилежна за змістом).

Чому ми «рвемося» до спілкування з інопланетним розумом? Що ми хочемо їм розповісти, що розумні люди? Ви самі знаєте, що в порівнянні з їхніми технологіями, ми «першокласники». Наші співвітчизники неодноразово посилали свої «сигнали» у Космос, намагалися інтригувати інопланетян своїми творами й виробами. Ми посилали у Всесвіт депеші з координатами Чумацького Шляху, основними фізичними константами й кодом ДНК. На борт власних космічних апаратів завантажували пластини з великою інформацією - від музики Баха і до зображення єгипетських пірамід. Чому нам не відповідають?

Прозаїчна версія. Радіосигнал від Землі до найближчих зірок рухаються десятки тисяч років, і виражати нетерпіння бі-

льш ніж передчасно. Крім того, в одному тільки Чумацькому Шляху налічується 200 млрд. зірок. Завдання неймовірно сутужніше, ніж пошук голки - в стозі сіна. Час, необхідний для рішення глобального завдання, залежить від прогресу в мікроелектроніці й у технології радіотелескопів тощо. *Сама похмура версія.* Гіпотеза Судного дня зводиться до того, що будь-яка технологічна цивілізація прирече-

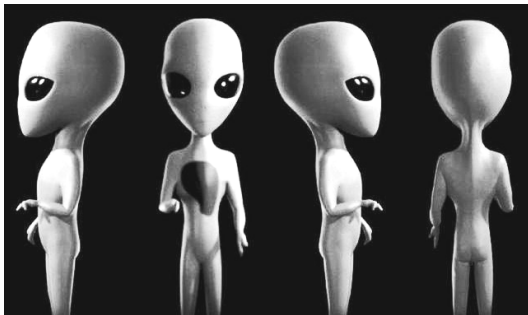
на на загибель від власної руки.

"Гіпотеза зоопарку". Земля вже не один раз втрачала людство. Ми п'ята раса на цій планеті – «людина розумна». Але хоча б окремі люди повинні були вціліти у катастрофах? Умовно «гіпотеза зоопарку» полягає в тому, що Земля оголошена інопланетянами «космічним заповідником», з мешканцями якого для чистоти експерименту в контакт вступати забороняється. Ледве більш утішний варіант зводиться до того, що ми для тих, кого вважаємо «братами по розуму», нетямущі діти і вони дають нам зрозуміти, що до контакту з ними, ми не доросли. Недавні розрахунки австралійських астрономів показують, що Земля майже на 2 млрд. років молодша аналогічних планет в інших сонячних системах. Наші скоростиглі надії, відповідно офіційних контактів з інопланетянами, схожі на мрії дитини дошкільника (або першокласника) скоріше стати дорослим.

Версія унікальності. Знаменитий астроном Йосип Шкловський був одним із самих активних прихильників позаземних цивілізацій. Але наприкінці свого життя астроном схилився до сумного висновку, що людина у Всесвіті самотня. Є чимало скептиків, що аргументовано розділяють його точку зору. Цю думку підтримують американці Пітер Уорд і Дональд Браунлі.

В той же час, провідний астроном Інституту SETI в Каліфорнії - Сет Шостак пророкує, що бурхливий прогрес на Землі приведе до того, що протягом 20 років людство виявить розумне життя в межах нашої Галактики. При одній умові: якщо розумне життя існує де-небудь за межами планети Земля. Може не треба відволікати сили на далекий Космос, і звернути увагу на сусідів у космічному просторі. Перші кандидати - Марс, що випливає за планетою Земля, і найбільший супутник Європа – планети Юпітер, (про них ми вам вже розповідали).

Все це нам зрозуміло, але навіщо НЛО прилітають до нас? Цікаве питання і від відповіді на це питання залежить майбутнє людства на Землі. І ким би не були ці істоти, вони завзято уникають вступати в інформаційний контакт із *homo sapiens*. Виходить щось дивне: прилетіли, покрутилися й полетіли. Але ж подорож на іншу планету - це не екскурсія в сусіднє місто, неминучі величезні енергетичні витрати на переміщення в просторі. Поки що офіційна наука не може відповісти на питання: навіщо прилітають НЛО на нашу планету?

Будь-які розумні істоти підуть на великі енергетичні затрати, тільки в тому випадку, якщо переслідують якусь важливу мету. Оскільки спостереження за НЛО не проливають світло, людям самим прийде-ть-ся шукати відповідь

на питання, що їм знадобилося на Землі і хто вони такі? Останнім часом відбулося розмежування думок уфологів щодо НЛО. Прихильники *першої гіпотези*, яка домінувала в середині 50-х років, вважають, що вони являють собою технічні пристрої інопланетних космічних цивілізацій. Однак зараз усе більше вчених відмовляються від цієї точки зору й схиляються до того, що НЛО з'являються з паралельних світів, інших вимірів і так далі. Значить *друга гіпотеза* – НЛО керують розумні істоти позаземної(их) цивілізації(й). Втім, є один пункт, по якому погляди прихильників *обох гіпотез* практично збігаються: це те, що розвиток людства, (швидше за все), із самого початку, відбувається під постійним контролем прибульців, ким би вони не були і звідкіля - не прилітали, наче вони виконують чиясь волю.

Є *третья гіпотеза*, яку назвали інопланетна гіпотеза, (гіпотеза множинності світів). Коротко суть гіпотези множинності світів Ціолковського можна викласти так. У безкінечному Всесвіті існує безкінечна кількість Галактик, що включають безкінцеве число небесних тіл, на яких зароджується, розвивається і затухає безкінечне число позаземних цивілізацій. З цього приводу є дуже цікаве припущення всесвітньо відомого астрофізика професора Фреда Хайла про інопланетне походження НЛО. Він стверджує, що люди всього лише пішаки у величезній грі, що проводиться чужим нам розумом, який контролює кожен крок людства. Цей чужий нам розум походить з іншого Всесвіту з п'ятьма (або більше) вимірами, його закони фізики і хімії повністю відрізняються від наших. Він навчився розсовувати бар'єри часу і простору, що обмежують нас. Ця «надрозумна суть» настільки відрізняється від нас, що представляється абсолютно неможливим зрозуміти і описати їх людськими поняттями.

Схоже, що ця суть повністю позбавлена таких фізичних обмежень, як тіло, і більше схожі на чистий розум. Вони досягають будь-якої точки Всесвіту - в лічену мить. Ця суть знаходиться всюди: на небі, на морі, на землі. Вони знаходяться тут незчисленна кількість років і, можливо, контролюють еволюцію homo sapiens. Все, що створили люди, було можливим тільки завдяки участі цих розумних сил. Можливо, спостережувані нами НЛО один з проявів цієї високорозвиненої суті.

А тепер подивимося, чому деякі уфологи пішли від інопланетної гіпотези. Головна причина - тривалість і масовість присутності прибульців на Землі, що погано погоджується із сучасними науковими теоріями й проблемами, що випливають із них, пов'язаними з міжзоряними подорожами. Адже щоб злітати вгору зі швидкістю світла та летіти у Всесвіті з космічною швидкістю до найближчої планети, де, на думку вчених, можливе життя і повернутися назад, буде потрібно кілька десятків тисяч років. Чи зможе людина «проіснувати» кілька десятків тисяч років і зовсім поруч, масова присутність загадко-

вих "гостей" на нашій планеті може говорити тільки про те, що подолання величезних міжзоряних відстаней не представляє для них великої проблеми. Для цього вони можуть використати так звані тимчасові тунелі, або «кротячі нори», які дозволяють миттєво переміщатися в Космосі, (у свій час про це писали). Вчені зараз розглядають таку фантастичну можливість спілкування, наприклад, інші світи відділені один від одного мільярдами світлових років, мають одночасно зв'язок між собою за допомогою додаткових паралельних ходів, названих «кротячими норами», тобто вчені не виключають, що можливо чудо - перехід з одного простору - в інший, майже миттєво за короткий час, причому в цьому новому місці ми з'явимося зовсім незнацька або, навпаки, хтось з'явиться поруч із нами, теж незнацька.

Дуже важливо й те, що інопланетна гіпотеза ґрунтується на реальному факті існування мільярдів і мільярдів зірок у Всесвіті, а отже й безлічі планет, на яких може бути розумне життя.

Ми знаємо, наскільки наукові й технічні можливості нашої цивілізації вирости всього за кілька останніх 100 років. Тому як можна відстоювати точку зору, що неможливо або неймовірно важко проводити міжзоряні подорожі сьогодні, і нічого не зміниться через тисячу років. Приведу тільки один приклад: як віднеслися б до можливості подорожі з Лондона в Нью-Йорк за кілька годин, скажемо, пари сотень років тому? Тому представити те, що під силу позаземним цивілізаціям, що випередили

нас у своєму розвитку на астрономічну кількість років, практично неможливо. Виходячи із цього, присутність інопланетян на Землі може бути і як завгодно довгим, і як завгодно масовим...

Розглянемо гіпотезу появи НЛО з паралельного простору. *По-перше*, на відміну від космічних об'єктів всі ці паралельні світи - це інші виміри і т.д.

По-друге, потрапити з одного виміру в інший, з одного світу - у паралельний світ, набагато простіше й легше, ніж перебороти міжзоряні відстані? Або ж перехід в інші виміри вирішує одночасно й проблему міжзоряних подорожей.

Третє, ми вважаємо інопланетну гіпотезу більше близькою до реальності і тому виділили її як третю гіпотезу.

Тепер повернемося до того, що є загальним в трьох гіпотезах. А це саме те, що людство перебуває під постійним контролем. Із цим важко сперечатися, питання в основному зводиться до іншого – чому нас контролюють?

На цей рахунок існує безліч припущень:

- від Землі як «енергетичної плантації» і до чисто академічного спостереження за умови невтручання, відповідно до законів галактичної етики;
- від вище зазначеного «зоопарку» і до «круїзного заповідника», як популярного місця для численних галактичних круїзів і т.д.

Звичайно, припущення про контроль, але без явного втручання виглядає набагато цікавіше. Ми із упевненістю кажемо, що за діями НЛО стоїть якийсь великий інтерес або, якщо хочете, вигода для тих, кого ми називаємо прибульцями. Ми пред-

ставляємо для них якусь цінність, а прибульці - це тільки «підрядники», що виконують чиєсь замовлення. І тому, кожного разу говорити про природні ресурси нашої планети або про технічні продукти людської цивілізації – немає сенсу. Що може представлятим для прибульців такий підвищений інтерес, і це інше повинне бути в нас самих, - у людях.

Ми думаємо, що це наш людський Розум - індивідуальний або колективний. Одним словом, те, що відрізняє нас якщо не від усіх, то від абсолютної більшості видів живих істот на Землі. Саме Розум має бути метою прибульців, але не в плані опіки й допомоги молодій цивілізації, а для чогось іншого. Тобто мова може йти про «плантації розуму», «експерименти еволюції» або «фабрики ДНК» можливо, однієї з деяких - у Всесвіті.

Зараз ми не знаємо, що насправді є фізичною основою нашої «вічної душі», розуму або свідомості, якщо вони й справді здатні продовжувати існувати самостійно після смерті фізичного тіла людини. У всякому разі, світові релігії вчать, що наші душі не вмирають, а лише переходять в інший світ. З іншого боку, ми не маємо ні найменшого уявлення про те, як всі ці «розумні душі» можуть бути зібрані в одному місці і знову використані після смерті, якщо це взагалі можливо.

Допустимо, що - так. У такому випадку цінність для прибульців на Землі можуть представляти згустки людського розуму у вигляді яких завгодно малих енергетичних полів. Надалі вони здатні служити для наступного поширення розумного життя у

Всесвіті на інших планетах. Адже відповідно до останньої, наукової версії, розум на Землі виник не в результаті самостійної еволюції живих істот, а був спочатку привнесений з Космосу й потім став розвиватися й ускладнюватися, як «самостійна» одиниця.

Звичайно, відразу ж виникає питання: якщо Земля - це своєрідна «людська плантація», де прибульці виступають у ролі збирачів «плодів», що вродилися, тоді чому прибульці не створюються умови для одержання більше якісного «людського урожаю», коли кожен індивідуальний розум людини «дозрівав» би до кінця, і щоб кожна людина проживала як можна більше - довге життя? Запитання: як бути з умираючими діточками при народженні й у дитинстві, від нещасних випадків і хвороб молодих людей, не говорячи вже про мільйони дорослих людей, що

гинуть під час великих і малих війн? Що це: реалізація Космічного принципу «абсолютного невтручання», або «природні виробничі втрати» не дуже турботливих «плантаторів»? А може прибульцям просто потрібні різні види згустків розуму, усякі й різні, оскільки доросле людство не представляє їхньої кінцевої мети? Нарешті,

чому б не припустити, що прибульці зацікавлені тільки в колективному розумі планети Земля, що є в наявності в цей момент, якщо такий розум взагалі існує? Тому вони й не звертають уваги на індивідуальні життя людей.

При всій гаданій абсурдності, такі припущення теж цілком припустимі. Адже не виключено, що колективний розум людства на нашій планеті служить інопланетянам або тим, хто за ними стоїть - суперкомп'ютером, який задіє обчислювальні можливості індивідуальних розумів-комп'ютерів для невідомих нам цілей. Причому кожен «елемент» або «осередок» цієї гігантської мережі навіть не здогадується, для чого він функціонує. У такому випадку постійна присутність прибульців не більш ніж чергування техніків-операторів, що піклуються про систему в цілому. Тоді ні про яке співчуття, турботу і т.д., до кожного

окремого елемента цієї мережі не може бути й мови, якщо це тільки не впливає на її загальну працездатність. Так, картинка нас не задовольняє, але де гарантія, що дійсність ще не гірша?

Повертаємося до ідеї, що Земля є одним із «інкубаторів» розуму у Вселеній, а прибульці відіграють роль його збирачів, (коли після смерті людини він перестає бути потрібним на Землі), його відправляють у загальне «сховище». Якщо це так, то ми можемо пишатися, що з волі Творця беремо участь в розповсюдженні розумових здібностей землян - у Всесвіті, і допомагаємо створювати Гомо сапієнс на інших планетах.

Як довго триває такий процес? 24 червня 1947 року вперше була офіційно зафіксована поява НЛО. Льотчик і бізнесмен з Айдахо Кеннет Арнольд, пілотуючи свій невеликий літак, побачив недалеко від гір Рэін'єра 9 схожих на тарілки об'єктів, які летіли зі швидкістю близько 1200 миль на годину. Почали появлятися НЛО звичайно, не в 1947 році, а значно раніше. Як пише кандидат технічних наук, керівник науково-дослідного об'єднання «Космопошук» Вадим Чорнобров: «якщо вірити письмовим літописам, непізнані літаючі об'єкти спостерігали завжди й скрізь, але їх називали по іншому». Щось схоже на зображення «тарілочок» виявили археологи в печерах Китаю, у печері Ла-Пасієга (Іспанія), в провінції Дордона (Франція) тощо. Ці малюнки були зроблені 10-15 тис. років тому.

Крім того, численні згадування про НЛО зустрічаються в древніх літописах. Наприклад, в IV в. до н.е. індійські манускрипти описували технічний пристрій літаючих тарілок «виман» і навіть указували, яким чином, і з якою швидкістю, на якій висоті ці «вимани» літають. Відповідно до підрахунків В.Чорноброва, у історичних працях Тита Лівія - опис круглих літаючих куль і дисків зустрічаються 30 разів, у Плінія Старшого - 26, у Діо Касія - 14, у Цицерона - 9. При аналізі 50 праць римських авторів було виявлено, що вогненно-яскраві об'єкти з'являлися в небі не менш чим 39 разів, а літаючі «щити» - 11 разів, кулі - 8, нічне «сонце» - 5 разів. У середні століття, пише Вадим Чорнобров, «буквально неможливо знайти країни, де не фіксувалися у небі «диски», «кулі», «колеса», «тарілки», «горба сіна», «риби».

Як приклад, у Росії збереглося документальне підтвердження появи 15 серпня 1663 р. над селом Робозеро у Вологодської губернії, одного із літаючих об'єктів. Місцеві жителі й свя-

щеннослужителі протягом півтори годин спостерігали миттєві зникнення, появи та маневри над озером світної кулі діаметром близько 40 метрів, яка згодом полетіла в небо.

У Франції ще в 1977 р. створили державну службу, відповідальну за збір і систематизацію інформації про НЛО, одержуваної від громадян, поліції й авіації. Аналогічна служба офіційно існує й у Перу, а неофіційно - у багатьох країнах.

Як уже було сказано вище, гіпотез про походження дивних об'єктів існує безліч. Пріоритетними вважаються наступні:

- 1). НЛО - це продукт людської діяльності;
- 2). НЛО - маніфестація природних процесів на Землі, у її атмосфері й у космосі;
- 3). НЛО - прояв діяльності позаземних цивілізацій.

Представники офіційної науки от уже протягом багатьох років завзято дотримуються першої й другої версії. Так КраснояРСький дослідник Павло Напівян, автор книги «Ліквідація НЛО», затверджує, що «літаючі тарілки» були створені наприкінці 1940-х р. у рамках секретного проекту ВВС США, а численні інциденти за участю НЛО на території США в ті роки пов'язані із процесом випробувань апарата й застосуванням його для військових цілей. Втім, він не самотній. Якийсь час назад ряд італійських уфологів припустили, що НЛО - це секретні військові кораблі земних держав. Але ця гіпотеза навряд чи можлива: нагадаємо, НЛО спостерігали задовго до появи яких-небудь літальних апаратів в періоди «сивої давнини». Ще один дослідник, М.Тальбот, висунув гіпотезу про походження НЛО, що ґрунтується на припущенні, «літаючі тарілки» - це протейнові хамелеони, що підбудовуються під нашу свідомість й іноді навіть гіпнотизують нас.

Автор книги «Прибульці: Нова культура. Нова релігія. Нова людина» Вадим Самокатов, підтримує наші думки, що поруч із нами існує паралельний надтонкий світ, з його розумними істотами, але «іншої в порівнянні з людьми - природи». Живуть ці істоти не на далеких планетах, а поруч із нами на планеті Земля. Втім, існує й зовсім протилежна теорія, прихильники якої вірять, що НЛО - це і є сам Всевишній або Його посланці...

Загалом, кожен вірить у що хоче вірити й на що в нього вистачає уяви. Очевидно тільки одне - самим НЛО від цього «ні жарко, ні холодно», як літали, так і будуть літати.

Діти прибульців

Експерименти інопланетян над людьми не вичерпуються тільки дослідженням анатомії й хірургічними операціями, після яких, як правило, на тілі людини не залишається ніяких слідів. Їм необхідна наша ДНК та «прилив свіжої крові», бо їхня раса завершає своє існування. Час від часу з'являються повідомлення й про більш явні прояви контактів прибульців з Космосу, експерименти над людьми та сексуальні зв'язки. Мова в них іде вже про дітей

самих прибульців, яких родять земні жінки: «І замість серця – у них полум'яний мотор». На підтвердження сказаному приведемо сенсаційне повідомлення, що прийшло з Непалу, держави, яка нарівні із Бразилією давно вже стала об'єктом пильної уваги уфологів з усього світу.

Доктор У Сінгх, керівник наукової експедиції, що вивчав феномен НЛО в гірських районах Непалу, в одному із селищ побачив і навіть обстежив за допомогою сучасної апаратури 6 місячну дитину - хлопчика, що на відміну від своїх однолітків, він уже ходить як дорослий і з розумним видом постійно щось говорить на незрозумілій мові. Зовні дитина не відрізняється від собі подібних, але от внутрішньо..., є над чим задуматися.

За допомогою рентгенівського апарата докторові Сінгху вдалося з'ясувати, що в хлопчика відсутні: серце, легені й інші, звичні для людини органи. Замість них усередині грудної клітки перебуває досить велике утворення: «жива субстанція», назви якої в земній медицині не існує. Матір'ю унікальної дитини є 15-річна місцева жителька «А». Батьком – «дивна істота» у вигляді гарного блідолицього юнака, що спустився з неба й туди ж повернувся після сексуального контакту з нею.

Спроби доктора Сінгха забрати дитину із селища потерпіли фіаско. Місцеві жителі аргументували свою відмову тим, що, віддавши дитину, вони тим самим викличуть на селище гнів небесних Богів. Поки дитина у нас, ми захищені, кажуть вони.

Уфолог Джон Коулман із цього приводу пише наступне: «Інопланетяни, по суті, є клонами - клонів. Справа в тому, що вони не можуть розмножуватися як люди, а клонуються поколіннями - одне за іншим. У результаті багато органів у них згодом зникають. Наприклад, у прибульців немає стравоходу, вони беруть у рот тільки те, що може розчинитися або перетворитися в рідину. Інакше кажучи, рот виконує в них функцію шлунка, тому що шлунок у нашому розумінні в них відсутній».

Другий випадок, що відбувся недавно в Італії не менш сенсаційний. У грудній клітці дитини Ангії відразу після народження лікарі виявили ідеально зроблене штучне серце. Фахівці, що досліджують цей феномен, стверджують, що не знаходять раціонального пояснення присутності надсучасного механізму в тілі немовляти: «Ми просто приголомшені», - сказав журналістам доктор Беніто Де Мита на прес-конференції в Римі. По суті, ми не віримо своїм очам, але ж штучне серце є, але як воно туди попало? Вчені ніяким науковим способом не можуть пояснити, чому в грудній клітці цієї крихітки замість живого серденька б'ється механічне серце, невідомої конструкції. У надприродні явища ми не віримо. Однак, як інакше пояснити цей феномен? Доктор Де Мита вважає, що правда може бути набагато складною. Наші дослідження виявили, що штучне серце - технічна досконалість, - говорить він. Його конструкція перевершує все, що вміє на сьогоднішній день наука. Ми не знаємо навіть принципу, по якому воно працює, і не в змозі розшифрувати механізм.

Ми переконані, що за допомогою нашої сучасної науки й техніки поки неможливо зробити таке унікальне пристосування.

На моніторах видний апаратик розміром з пінг-понгову кульку з системою кровоносних судин. Він виконує всі функції натурального серця, а від чого працює, ми не знаємо.

Маленька Ангія розвивається нормально. Вона є зразком здоров'я, у неї прекрасний апетит, вона слухняна й не доставляє ніякої турботи своїй щасливій мамі, сеньйорі М. Еміліано. Звичайно ж, ми хотіли б, щоб Ангія була нормальною дитиною,

зізнається мати. Хто знає, що буде із серцем дитини через два місяця або 5 років. Адже дитина росте, а механізму заміни немає. Проте ми віримо в долю. Якщо вже маля з'явилося на світ Божий із таким серцем у грудях, то напевно, буде жити довго.

Діти народжені від прибульців знають мову птахів і звірів. Про це свідчить третій випадок. За повідомленнями інформаційних агентств, одна інопланетна дитина, от уже кілька років живе під доглядом учених в одному глухому угорському селі. Мікле Бире зараз уже йде дев'ятий рік, і вона також є «плодом любові» неповнолітньої земної дівчини й молодого інопланетянина.

Правда, із цього приводу фахівці сперечаються. Справа в тому, що на відміну від непальського хлопчика, Мікла об'єднує в собі риси людини і тварини. Тому одні уфологи вважають, що дитина – це експериментальний результат примусового схрещування прибульцями земної дівчини й тварини, а інші стверджують, що батьком Мікли є інопланетна істота, яка анатомічно мало схожа на людину. Молода мати дівчинки нічим допомогти вченим не може. Під гіпнозом вона згадує лише, що її силоміць доставили на НЛО й піддали медичним дослідженням. Далі в її пам'яті – провал, про те, що вона вагітна, з'ясувалося на Землі.

Мікла прекрасно почуває себе в людському суспільстві, а тварини й птахи горнуть до неї, як до свого ватажка. Дівчинка розуміє їхню «мову» і переводить їхні «переговори» на мову людей. Біологи й генетики сподіваються за допомогою дівчинки досконально вивчити мову тварин. Розумові здатності Мікли вже сьогодні оцінюються у двісті відсотків у порівнянні з нормою, установлені для дітей дев'ятирічного віку.

Інопланетні діти живуть і на території колишнього СРСР. Щоправда, про них відомо набагато менше. Їхні імена й прізвища засекречені. Деякий час назад в одній з українських газет був опублікований докладний науковий матеріал про двох дівчат, учнів технікуму з міста Івано-Франківська, які повернувшись із прогулянки по лісі, розповіли, що зустріли там дивний

корабель, схожий на малюнки інопланетних кораблів. Після такого повідомлення, двох «контактерок», природно відправили обстежитись в психлікарню, а там, про всякий випадок, направили у гінекологічний кабінет. Діагноз лікарів був невтішним - обидві дівчини виявилися вагітними. Причому, що саме дивне, - незаймана пліва у них не була ушкоджена.

Почали проводити розслідування на предмет «згвалтування» невідомими особами. Наслідком по даній справі було встановило лише одне: дівчата не займалися сексом, в прямому розумінні цього слова, після зустрічі у лісі з невідомим кораблем, вони взагалі, мало що пам'ятають. Пройшло декілька місяців і на світ з'явився «подарунок» від невідомих прибульців, з невідомого корабля, у вигляді двох немовлят. Відомостей про їх небагато. Діти дуже схожі один на одного зовні, у них розумний погляд, гострий слух і задатки медіумів. Один із них хлопчик, через кілька годин після народження,

побачивши в палаті медсестру, посміхнувся їй і запитав: «Ти моя мама»? Зараз дітям більше року і вони мають словниковий запас слів, як у восьмирічної дитини. Два приклада:

1). Сидять за столом, і п'ють чай. Підбігає хлопчик і запитує: - Мама, а що таке «безпечний секс»? Рядом бабуса подавилася чаєм, всі кашляють і роблять паузу. Дитина терпляче чекає і коли бачить, що всі знову придбали здатність говорити, скромно додає: Що таке «секс» я знаю, але мені невідомо, що таке «безпечний секс»?

2). Часто дитина повідомляє про дивні події, які на його думку, відбудуться в наступні роки. Приміром, він сказав, що у 2034 р. будуть відкриті нові фундаментальні закони, що дозволяють із великою швидкістю переміщатися як у просторі, так і у часі.

Діти прибульців, як таємниця секретної бази ВВС США. Десятилітня дівчинка Ніна, провела все своє життя на секретній базі американських ВВС, також як і Мікла з Угорщини, є лише наполовину людиною - так стверджують провідні американські вчені. У Ніни дивні «котячі» очі з вертикальною зіни-

цею, кістяний гребінь уздовж хребта, як у рептилій, перетинки між пальцями. Доктор Фарлі Юнгбред з Вашингтона повідомляє, що в червні 2000 року він одержав фотографії, документи й зразки генетичного матеріалу дівчинки.

Навіть при поверхневому дослідженні фотографій, розповідає Юнгбред, - було зовсім очевидно, що в її зовнішності присутні нелюдські риси, які не можна пояснити відомими науці причинами. Після медичного дослідження генетичного матеріалу від дівчинки, Фарлі Юнгбред установив, що частина ДНК Ніни – від «невідомого походження».

Всюдисущим мисливцям за сенсаціями вдалося зробити унікальні знімки: Ніна грає, катається на велосипеді, стрибає через скакалку біля будиночка, з височенним бетонним забором. Незважаючи на те, що дівчинка «розкрита» перед громадою, влада відмовляються коментувати наявні в ЗМІ знімки: «Ми не знаємо ні про яку дівчинку, що живе в межах бази ВВС, і не

робимо ніяких офіційних досліджень неземного життя». Доктор Юнгбред вважає, що мати Ніни, Джекі Хубік, була викрадена прибульцями. Згідно з офіційними даними, вона пропала в горах штату Теннессі. Через шість днів, зовсім оголену жінку, що пробиралася крізь лісову хащу, зустріли лісники, які відвели її до людей. Після огляду, лікарі заявили, що Джекі була зґвалтована, при цьому дівчина страждала частковою втратою пам'яті, тому з'ясувати, хто і як на неї напав, й дотепер не вдалося.

У іншому прикладі, влада Бразилії відмовляється повідомляти що небудь про дитину неземного походження – хлопчика, маленького інопланетянина приблизно 14-16 міс. від роду, який був виявлений у бразильських джунглях? Як він туди потрапив й як вижив - залишається загадкою. Журналісти припускають, що його віднесла в джунглі молода мати, що не захотіла, щоб про її зв'язок із прибульцем довідалася громадськість.

Знайшов дитину в районі бразильського міста Анори, швейцарський дослідник доктор Бартон Шпілер. Спочатку маля прийняли за звичайну дитину, покинуту безсердечними батька-

ми у диких джунглях. Однак коли дитину відгодували й підлікували, то зрозуміли: його дивний вид – зовсім не наслідок уродженого каліцтва. У нього гострі вуха, безбарвні очі, які часом стають дзеркальними, трубчастий ніс тощо. Нинішнє місце перебування маленького прибульця ретельно ховається - ні бразильські, ні швейцарські, ні американські вла-

дні структури не надають про нього ніякої інформації. Однак, дитину утримують на військовій базі біля Анори.

Доктор Шпілер, довгий час находився поруч із незвичайним малям, заявляє: «У нього поки не виявили надприродних здатностей, хоча в порівнянні із земними малятами він дуже міцний у фізичному плані. І ще - дитина багато й швидко говорить, але от тільки розшифрувати цю мову поки не вдається».

Розповідати про дітей інопланетних прибульців можна нескінченно довго. Не проходить і місяця, щоб ще одне «дитя Космосу», завдяки черговому західному або вітчизняному періодичному виданню, не з'явилося на світло де-небудь у Північній Америці, Азії або в Україні.

Імовірна частина подібних повідомлень - газетні «качки». Але залишається інша частина, ретельно задокументована, заснована на фото і відеокадрах, підтверджена показаннями відомих медиків і вчених зі світовим ім'ям. Така частина повідомлень не залишає сумнівів у тім, що діти прибульців - це сьогодення реальність.

У мене є досить товстий альбом з фотографіями дітей прибульців, - говорить доктор Юнгбред. Якби уряди різних країн не тримали все в найсуворішому секреті, а створили інтернаціональну групу вчених, які могли в спеціальному центрі вивчати дітей народжених від інопланетян, були б зроблені найбільші відкриття в науці. А, крім того, установлені зовнішній вигляд і характеристики організмів їхніх зоряних батьків.

«Сурогатні матері» – як експеримент інопланетних рас. Скільки їх усього на Землі - невідомо. Як невідомо й те, скільки дітей «сурогатних матерів» - вирости й живуть із нами пліч-о-пліч. Відомо інше: все-таки більшу частину народжених від

земних жінок дітей, - прибульці забирають із собою.

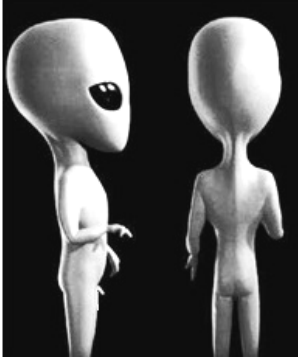

У травні 2001 року молода жителька Австралії Меган Лайкер повернулася додому у місто Перт, після того, як 4 роки прослужила за контрактом в армії. Незабаром вона вийшла заміж. Це був щасливий шлюб, якщо б не одна обставина: всі спроби Меган завагітніти виявлялися невдалими. Жінка вирішила перевіритися в гінеколога, діагноз приголомшив її: дітородні органи Меган незрозумілим образом стали старими, як в 60-літньої жінки, наче вона вже народила дюжину дітей. Меган не знала, що й подумати, вона впевнена, що ні разу не була вагітною.

Адвокат порадив їй скористатися пільгами, для громадян Австралії, коли ті одержують травми або каліцтва під час проходження військової служби. Але коли молода жінка відправилася оформляти необхідні документи, її чекав ще один удар: ніякої інформації про те, що місс Меган Лайкер служила в армії, в архівах міністерства оборони знайти не вдалося...

Меган ледве не звихнулася від подібного потрясіння, багато років вона працювала і офіційно отримувала зарплату і раптом з'ясовується, що такої людини не має. Чоловік Меган, після довгих умовлянь привів її до психіатра, і той увів дівчину в гіпнотичний стан. Уже під час першого сеансу Меган згадала, що чотири попередні роки провела зовсім не в армії, а у полоні інопланетян, що викрали її. Далі під гіпнозом Меган розповіла, що відразу ж після викрадення прибульці, (істоти із сірою шкірою й величезними очами), провели їй ретельний «медогляд» й установили, що землянка має відмінне здоров'я і ні разу не народжувала. Потім її відправили на величезний космічний корабель, укритий на невидимій стороні Місяця.

Наступні 4 роки Меган порівнює з життям рабів на середньовічних галерах, про які вона читала в дитинстві. Тільки «робота» у неї була зовсім інша: разом із шістьма сотнями інших земних жінок, що перебували в гігантській НЛО, де вони безупинно народжували дитят-гібридів від інопланетян. Вся справа в тому, що на НЛО інопланетяни влаштували дійсну «фабрику»

по виробництву гуманоїдів, використовуючи жителяок Землі в якості «сурогатних матерів». Далі розповідає Меган: Вони використали не тільки мене, але й інших жінок - як свиноматок. За 4 роки я народила їм 48 дітей. Така фантастична плідність була тому, що інопланетні гінекологи поміщали в матку «сурогатних матерів» відразу по 4-ри яйцеклітини, штучно запліднених спермою інопланетян, а тривалість вагітності

за допомогою спеціальних ліків становив до 4 місяців. Новонароджені мутанти, за словами Меган, дуже схожі на земних дітей. Єдиною відмінністю були величезні очі. Відразу після пологів у матерів, дітей забирали. Навіщо вони інопланетянам? Цього Меган не знає, але припускає, що, можливо, вони будуть потрібні для можливої колонізації Землі, або інших планет.

Після декількох років, проведених на НЛО, на зворотній поверхні Місяця, дітородні органи Меган Лайкер настільки зношилися, що вона втратила для інопланетян усяку цінність. Зрештою, її повернули на Землю, попередньо «вклавши» у мозок спогади про те, що вона 4 роки провела на військовій службі з усіма пільгами і матеріальними засобами.

Люди добрі, придивіться уважно до своїх сусідів. Відомий уфолог - Бред Стайгер стверджує, що провів сеанси гіпнозу із 1200 людьми, які виявилися нащадками інопланетян. Практично всі їхні спогади, сні й бачення дуже схожі, - відзначає Стайгер. Вони розповідали йому про планету із 2-ма місяцями й відчуттям того, що їхні земні батьки - не являються справжніми

. Вони також повідомляли, що почувають себе дуже самотніми й загубленими в цьому житті і на цій планеті. У деяких були неясні спогади про катастрофу й вогонь, про період скитання і відчуженості. Дуже багато хто з нащадків інопланетян говорили: «Нам здається, що незабаром настане великий час і

ми зустрінемося із «своїми» знову. У снах ми чуємо заклики: «Будьте готові». Створюється враження, що «зоряним дітям» доручили допомагати іншим землянам і підготувати людство до зустрічі з розумними істотами з інших світів.

Доктор Манделкер, додає до сказаного: Вони (зоряні діти) перебувають серед нас і їхня місія, підготувати людство до дивної події - зустрічі з розумними істотами із Всесвіту. Що до цього можна додати? Спробуйте пильніше придивитися до вашого друга, сусіда, або навіть перехожого на вулиці: може бути, поруч із вами в цей момент перебувають діти інопланетян.

Урятують Землю – діти. Серед спеціалістів існує гіпотеза, що головною метою інопланетян, які давно спостерігають за нами, є створення нової людської раси. Вони маніпулюють із нашими генами, намагаючись вивести нову породу землян, у духовному й інтелектуальному змісті кращу за попередню п'яту расу. Люди, яких викрадали прибульці, розповідають про експерименти, які проводили над ними: брали кров, зразки тканин і насінної рідини, вимірювали фізіологічні параметри тіла. У результаті таких досвідів та застосування «сурогатного материнства» уже зараз існує багато дітей з модифікованою генетикою. Їх називають «діти Індіго»: якщо дивитися на них під певним кутом, то можна помітити синюватий відтінок їхньої шкіри.

Відомий американець Крейг Лэнг, довгі роки займався цією проблемою, відзначив цікавий факт: у викрадених людей народжуються надзвичайно обдаровані діти, коефіцієнт розумових здатностей яких досягає рівня геніальності. Їхній інтелектуальний розвиток йде так швидко, що вони часто вражають дорослих глибокими філософськими зауваженнями, не властивими їхньому віку.

Чому прибульці викрадають людей, а потім ставлять над ними досліди, якби намагаються щось змінити в їхній природі? Провідні спеціалісти в цій області Крейг Лэнг, Роджер Лейр, Шон Кэстил сходяться в думці, що стурбовані войовничістю землян, прибульці намагаються поступово змінити наші гени і перетворити мешканців Землі на миролюбних істот. Вони думають, що це єдиний шлях порятунку планети від неминучої ядерної катастрофи й захисту нашої Галактики. Більш розумні діти – це остання надія планети Земля, але про це більш детально в наступній главі.

Четверта глава **Діти - надія Землі**

Дороги, які ми вибираємо

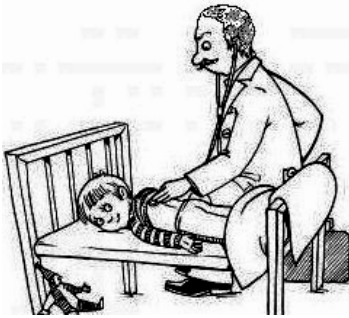
Діти майбутньої шостої раси, хто вони? Визначимося: дитина Індиго - це така дитина, яка володіє новими незвичайними психологічними характеристиками і моделями поведінки. Це означає, що люди у яких народилися такі діти, (або взаємодіють з подібними дітьми, щоб досягти успіху, повинні змінити свій підхід до них, методи виховання і способи лікування. Ігнорування нових моделей поведінки дітей може привести до психічної нестійкості і розладу мислення у всту-

паючої в життя юної істоти. Перед тим, як визначитися з термінами, класифікацією і науковим описом характеристик дітей Індиго, нам необхідно розібратися із словом – «немовля».

Почнемо з визначення самого терміна «немовля», бо це поняття розтягне. З цього приводу «доктор Комаровський», (відомий дитячий лікар «Клінікома», Комаровський Є.О. на фото) – зазначає. Якщо немовлята перестають бути такими по закінченні медяного місяця, то для новонароджених, строк відведений медичною наукою, і того менше, відповідно до вказівок Всесвітньої Організації Охорони здоров'я, становить усього 28 днів, від моменту народження, ще точніше - з моменту перерізання пуповини й відділення плода від матері. Зрозуміло, що немовлята досить відрізняються один від одного, як за станом здоров'я, так і ступенем доношеності. Міркувати про супервміння немовляти до 1 року, не уточнивши, про які властивості йде мова - справа невдячна, тому що між здоровою доношеною дитиною й малям, що народилося семимісячним, - дистанція величезного розміру. Тому домовимося відразу - предметом нашого обговорення стане саме здорове, народжене у строк немовля, оскільки фізіологічні особливості дітей недоношених - тема специфічна, і потребує окремого обговорення. І так, немовлята майбутньої шостої раси – це здорові діти.

Стартова оцінка вмінь, а відповідно, і стану здоров'я немовляти проводиться медичними працівниками безпосередньо

в родильному залі. Підсумок цієї оцінки кожен батько зможе виявити в документах, отриманих при виписці з пологового будинку, де прочитає, наприклад: «народився 8-9 балів по Апгар». Не всі знають, хто такий або що таке «Апгар», багато хто впевнений, що це якась аббревіатура й безуспішно намагається її розшифрувати. Пояснимо: Апгар - це прізвище і належить воно жінці, американському анестезіологові. Апгар запропонувала шкалу, відповідно до якої - 5 основних ознак здоров'я (нездоров'я) немовляти, а саме: серцебиття, подих, м'язовий тонус, рефлекс і фарбування шкіри оцінюються по трибальній системі - одержують 0; 1; або 2 бали. Так у сумі й набирається максимум 10 балів.

Але оцінювати по Апгар - це справа людей у білих халатах. А рядовому середньостатистичному батькові як бути? Привезли «прибуток» з пологового будинку зібралися на сімейну раду. Ми маємо немовля, лікарі сказали, що все в порядку, але деяких гнітять сумніви. Червоний колір шкіри, очі - в різні сторони, рученятами

махає дивним чином, ніжками смикає, губки випинає, головою вертить і взагалі репетує. Стоячі біля ліжечка родичі висувають найрізноманітніші й зовсім невтішні версії, що вводять у зневіру молодих батьків і аж ніяк не сприяють нормальній лактації молока у матері.

І з урахуванням вищеописаної й дуже типової ситуації, самий надійний спосіб уникнути стресів - вчасно одержати інформацію. Є й другий спосіб - попросити родичів утримуватися від коментарів, щоб не вводити батьків у непотрібні стреси. Ви повинні дещо знати:

► Почнемо з органів почуттів. Насправді, по здавна заведених правилах, оцінкою роботи органів почуттів, лікар закінчує огляд дитини, але саме це хвилює батьків найбільше: що дитя бачить, що чує, що почуває.

► Зір. І очний нерв, і м'язи, що рухають очне яблуко в немовляти повністю не сформовані. Дитина відчуває лише саме світло як такове, тобто відрізняє день від ночі, але зрозуміти, хто перед нею розмахує руками, бабуся, чи дідусь - не в змозі.

Згадана незрілість очних м'язів формує фізіологічне, тобто це зовсім нормально, для періоду новонароджених - косоокість. Специфіка самого немовляти - мигальний рефлекс. Суть: скільки б ви не розмахували предметами біля очей немовля – воно не мигає, а на яскравий і раптовий пучок світла - реагує.

► **Слух.** Відразу після народження, він трохи знижений (порожнина вуха заповнюється повітрям поступово), але до того моменту, як появиться дитина у вашому будинку, буде чути майже як дорослі. Але не розуміє, що чує й тому не реагує. Якщо ж звук досить голосний - здригається, при цьому може змінитися глибина й частота подиху, реагують мімічні м'язи тощо.

► **Нюх.** На різкі заходи явно реагує, (як правило, зміною частоти подиху), але відрізнити одеколон папи - від парфумів мами - не в змозі.

► **Смак.** От із цим - все в порядку. Солонке діє заспокійливо, облизує губи, робить ковтальні рухи. Солоне і гірке не любить. Припиняє ссати, кривиться і плаче. Оскільки смак і нюх розвинені дуже непогано, то цілком можливо, і потрібно врахувати, негативні реакції на «несмачні» ліки й засоби гігієни, якими користується мати, що годує.

► **Дотик.** Розвинений добре, але нерівномірно, оскільки нерівномірно розподілені нервові закінчення. Дотик до особи й кінцівок сприймається більш активно, ніж погладжування спини. Ну а реагує цілком цивілізовано - плаче від холодного і твердого, заспокоюється від м'якого й теплого. Отже, з органами почуттів ми розібралися. Тепер роздивимося не менш важливе.

► **Шкіра.** Чудово оснащена кровоносними судинами, самі дрібні судини (капіляри) ширші, ніж у дорослих. Істотно недорозвинені потові залози. Із цими двома факторами пов'язана значна чутливість до факторів тепла, особливо до перегріву. Але є й помітний плюс - дуже висока відбудовна здатність – швидко гояться ранки на шкірі.

► М'язи. Специфічна особливість - підвищення м'язового тону, але самі м'язи недорозвинені, особливо м'язи кінцівок. Та й загальна м'язова маса помітно відрізняється від дорослої людини й становить усього 22-25% від ваги тіла, тоді як у папи з мамою - не менш 40%.

► Дихальна система. Легеневий подих, як відомо, у плода відсутній у принципі, обмін газів здійснюється за допомогою так званого плацентарного кровообігу. Відразу ж після народження, дитина робить перший вдих, верхні дихальні шляхи й легені заповнюються повітрям, - маля починає дихати по-людськи. Важлива особливість немовляти - вузькі носові ходи, гортані, і трахеї, а покриваючі їх зсередини слизові оболонки дуже ніжні й активно кровонаповнюються. Слизові оболонки верхніх дихальних шляхів легко зашкодити колупаннями в носі, легко пересушити. При сухості й запиленості повітря у великій кількості виробляється захисний слиз, і у зв'язку, з вузькими ходами, слиз накопичується в дихальних шляхах. Пчихнути немовля може, а от висякати ніс - ніяк. Знати це важливо саме тому, що маля дихає по-людськи і тому люблячі родичі повинні створити йому людські умови - щоб пилу бути поменше, щоб не перестаратися з обігрівачами, щоб вчасно провітрити дитячу кімнату і таке інше. Нормальна частота подиху новонародженої дитини коливається в межах 40-60 дихальних рухів у хвилину.

► Серцево-судинна система. Відразу ж після народження припиняється плацентарний кровообіг. Робота серця й судин істотно змінюється. Наповнюються кров'ю легені, перестають функціонувати й закриваються деякі судини й отвори, (через них у плода здійснювався кровотік в обхід легенів). Серце немовляти - один із самих здорових органів, воно досить стійке до навантажень, і до недостачі кисню. Частота серцевих скорочень коливається від 110 до 140 ударів у хвилину, і ці коливання відбуваються постійно - практично будь-який зовнішній вплив - серйозно змінює частоту пульсу.

► Система травлення. Дитина народжується з дуже добре розвиненими жувальними м'язами, це уможливорює тривале й активне ссання молока. А от слинні залози ще незрілі й самої слини небагато. Органи травлення ростуть дуже швидко. Так, у перший день життя - шлунок уміщає близько 20 грм. молока, через тиждень уже 50 грм., а наприкінці новонародженого

періоду - більше 100. Оскільки організм дитини орієнтований саме на молоко, то ферменти шлунка й кишечника по якісному й кількісному складу орієнтовані на успішне переварювання - молока. У перші 10-20 годин життя кишковий тракт практично стерильний, але він дуже швидко заповнюється мікробами і бактеріями, що розмножуються в кишечнику, змінюють зовнішній вигляд калу - спочатку він коричневий, потім зеленувато-жовтий, ще через кілька днів - ясно-жовтий, кашкоподібний з кислуватим запахом.

► Система виділення. Уже при народженні в сечовому міхурі є невелика кількість сечі. У перші 3 дні життя сечовипускання відносно рідке - 4-5 разів у добу - це цілком нормально. Але з часом, кількість «бажання по малому статку» - стрімко зростає й на другому тижні життя становить від 15 до 25 разів. Обсяг сечового міхура в немовляти від 50 до 80 мл., але накопичувати сечу в такій кількості дитя не вміє, «зібралось» 10-15 мл. і досить - настав час міняти пелюшки. Що ж стосується самих бруньок, (почки) то вони хоч і здатні цілком успішно виконувати свої функції, але до моменту народження недорозвинені. У зв'язку із цим характеристики сечі немовляти (питома вага, реакція, зміст білка) - відмінні від норм дорослої людини.

► Нервова система немовляти має цілий ряд особливостей, це мабуть, саме та система організму, що перетерплює самі більші зміни, протягом перших місяців життя. І рефлекс, і збудливість, і реакції на навколишнє - міняються постійно. М'язовий тонус більше виражений саме в м'язах, що згинає ручки й ніжки. Деякі ознаки, абсолютно ненормальні для дорослих, цілком природні для немовлят. Так, наприклад, тремтіння м'язів кінцівок (так званий тремор) дуже небажаний для бабусь, що розхвилювалися, для немовляти - це норма. Сухожилльні рефлекс (ті, що лікар-невропатолог визначає за допомогою молоточка) у немовляти не постійні, ну хіба що колінний визначається практично завжди й у усіх.

Але є й зовсім особливі рефлекс, так звані «фізіологічні рефлекс немовлят». Згадані рефлекс обумовлені незрілістю головного мозку, вони є у всіх здорових немовлят, але в міру того, як мозок «дозріває», вони вгасають і до 4-5 міс. зникають. Ці рефлекс може виявити у свого дитя кожен батько й переконатися самому, що у його дитя у нормі. Приклади:

► Хватальний рефлекс. Якщо піднести до внутрішньої сторони долоні маляти палець дорослого, дитя обхоплює його й міцно тримається. Так міцно, що дитину нескладно підняти нагору над поверхнею стола.

► Рефлекс обіймів. Виникає при ударі по столі, на якому лежить дитина, при раптовому голосному звуці, при поплескуванні по сідницях або стегнам. Складається рефлекс із двох фаз. У першій - дитина відкидається назад, плечі розгинаються, а руки розводяться в сторони. У другій фазі - рефлекс рук сходяться на грудях.

► Рефлекс повзання. Якщо маля укласти на животик і долоні дорослої людини приставити до п'яток, дитина відштовхується і буде намагатися повзти.

► Рефлекси опору й автоматичної ходьби. У вертикальному положенні, (дитя тримають під мишки) дитина впирається ніжками у столик. А якщо небагато нахилити її вперед, виникають рухи, що нагадують ходу.

Перерахований список рефлексів, не обмежується вищезазначеним, але для батьківських експериментів наведені приклади, є цілком достатніми. Наведена інформація дозволяє вам скласти цілком певне враження про вміння новонародженої дитини. Маля, хоч і здається слабеньким і безпомічним, але вміє насправді дуже багато. Головне вміння - здатність відрізняти гарне від поганого й сповіщати про це родичам. Плакати й кликати - рятуйте, коли голодне, коли є дискомфорт, коли щось

не задовольняє. І швидко заспокоюється й поводить себе цілком пристойно, коли все влаштовує. Якими характерними рисами відрізняється, спочатку немовля, а потім дитина Індіго? ► незвичайно усвідомлює себе із самого дитинства;

► цілеспрямована і наполеглива, часом може переходити в упертість;

► без ніяковіння повідомляє вам про те, чого прагне;

► всі свої вчинки вона здійснює відповідно до власних відчуттів і веління здорового глузду;

- ▶ має сильно розвинену інтуїцію, характерна висока самооцінка й відчуття власної значимості;
- ▶ з найменших місяців дитина демонструє навколишнім свою «унікальність», «видатні якості», «царственість»;
- ▶ для немовлят і дітей не існує авторитетів і кумирів;
- ▶ у них власний погляд на навколишній світ. Як правило, цей погляд з батьківським - не збігається;
- ▶ часто порушують загальноприйняті правила й заборони;
- ▶ відмовляється підкорятися тиску, але з іншої сторони проявляє готовність до співробітництва й спільної творчості. Будь-які шантажі, угоди, «традиційні заходи впливу», «зараз прийде Баба Яга й з'їсть тебе») на них ніяк не діють;
- ▶ дуже високочутливі до фальшу у всіх її проявах, що часом приводить до неврозів і психосоматичних захворювань. Вони готові практично «з кулаками» відстоювати свою правду, а з іншої сторони проявляють миролюбство й жаль;
- ▶ іноді мають чітко виявлені екстрасенсорні або цілительські здібності;
- ▶ концентруються на якомусь виді творчості, при цьому найчастіше порушують всі догми класичних шкіл мистецтв;
- ▶ мають непосидючість і гіперактивність, відразу високу зосередженість на справі, що є для них - цікавою, але на дуже короткий термін;
- ▶ схильні до фобій (у тому числі - до страху втратити близьку людину, або своєї смерті);
- ▶ дуже погано йдуть на контакт із незнайомими людьми, навіть з родичами, які приходять рідко;
- ▶ можуть страждати порушенням сну, нічними кошмарами;
- ▶ не терплять насильства ні над навколишнім світом (тваринами, рослинами, іншими людьми), ні над собою;
- ▶ воліють вчитися тільки на своїх помилках, тобто одержувати знання на особистому досвіді, аніж наполегливо зубрити навчальний матеріал з книг;
- ▶ швидко вибирають власний спосіб навчання і невідступно використовують його, навіть якщо він не збігається з думкою батьків і вчителів;
- ▶ у компанії звичайних дітей почуваються дуже незатишно. Можуть скаржитися батькам на те, що «їх зовсім, ніхто - не розуміє і тому їм там не цікаво».

Діти шостої раси

Уперше помітили те, що сучасні діти є іншими і що їх несхожість на своїх батьків не можна звести лише відмінностями між поколіннями. Індіго - це колір спектру сонячного світла який використала

у своїй книзі «Розуміти життя через колір» Ненсі Енн Тейп для позначення цього явища. Ненсі – ясновидиця, вона бачить ауру людини - колір її тонкого тіла. Вона сказала, що бачить сучасних дітей через цей рідкісний у природі колір. І з того часу дітей з надзвичайними вміннями - почали звати дітьми Індіго.

У 1982 році написана книга, вийшла у світ і це перше відоме видання, у якому визначаються моделі поведінки «нових» дітей. Ненсі класифікувала певні типи людської поведінки по кольорах і, керуючись інтуїцією, створила вражаюче точну і наочну систему. Метафізична по суті, книга вельми цікава, і буває забавно побачити деякі свої риси в цій системі, і дивно, наскільки вона точна. Для тих, хто думає, що класифікація людей по кольорних групах виглядає чудно і цікаво тільки тим, хто захоплюється метафізикою, ми можемо запропонувати книгу доктора філософії Хартмана Тейлора, видану в 1998 році під назвою «Кольоровий код: ще один спосіб побачити себе, свої відносини і своє життя».

Так хто ж такі діти Індіго, і чому ми їх так називаємо? Саме Ненсі Енн Теп вперше привернула нашу увагу на те, що з'явився новий колір людської аури, темно-синій, його ще називають індіго і вони мають спільні риси, (доповнення до якостей дітей Індіго зазначених у попередньому розділі):

1. Вони приходять у світ із почуттям власної гідності.
2. Вони відчувають, що вони «заслужили бути тут», і дивуються, коли інші цього не розділяють.
3. Вони не сумніваються у своїй значимості.
4. Вони не признають абсолютних авторитетів і вважають, що і вони самі, й оточуючі завжди мають свободу вибору.
5. Вони просто не роблять звичайних речей; наприклад, нена-

видять стояти в чергах.

6. Вони розгублюються, стикаючись із консервативними системами, де, замість прояву творчої думки, треба чітко виконувати традиції.

7. Вони часто бачать раціональний спосіб дій, але оточуючі часто сприймають це вороже, як небажання виконувати правила та пристосовуватися до системи.

8. Вони здаються некоммунікбельними, якщо не знаходяться в своєму колі. Якщо поряд немає нікого з подібним способом мислення, вони часто «закриваються» від оточуючих. Школа для них дуже часто є украй не бажаною в соціальному плані.

9. Вони не реагуватимуть на дисциплінарні зауваження, гідність понад усе.

10. Вони не посоромляться сказати вам «правду в очі», або якщо їм щось потрібно від вас.

А тепер пропонуємо послухати Кіровоградських діячів відповідно чотирьох типів дітей Індіго, де кожен має свою певну життєву програму:

Добрянський Ігор Анатолійович, (на фото) док.пед.наук, професор, заслужений працівник освіти України. В 1994 р. став одним із засновників першого в регіоні вищого недержавного Вишу. Під його безпосереднім керівництвом сформований професорсько-викладацький склад Кіровоградського інституту регіонального управління та економіки, створена власна матеріально-технічна база, започатковані філії інституту в м. Олександрії та Первомайську. Зараз ректор КІРУЕ, депутат Кіровоградської облради V скликання.

1. ГУМАНІСТИ: Діти Індіго служать масам і мають намір працювати з людьми: це майбутні лікарі, юристи, вчителі, моряки, бізнесмени й політики. Вони дуже активні, комунікбельні й здатні розмовляти з ким завгодно, як завгодно довго, у дуже дружній манері. У них дуже стійкі переконання і впевненість у своїй правоті. Фізично вони незграбні, і через свою активність іноді можуть «врізатися в стіну», забувши «включити гальма».

У дитинстві вони не можуть зрозуміти, як це можна грати тільки з однією іграшкою. Вони вивалюють з ящиків абсолютно все,

що є, а потім можуть пограти, а можуть і взагалі ні до чого не доторкнутися. Якщо ви попросите таку дитину прибрати свою кімнату, то вам доведеться неодноразово нагадувати їй про це, тому що зазвичай вона розсіяна. Згодом вона почне прибирати, але як тільки їй на очі попадеться яка-небудь книжка – сяде і почне запоем читати її, і забуде про все на світі.

Василенко Володимир Аркадійович, (на фото) док. пед. наук, професор. З 1996 р. - ректор Педагогічної академії, приватного вищого навчального закладу, ліцензованого Міністерством освіти України у м. Кіровограді. **2. КОНЦЕПТУАЛІСТИ:** Цей тип Індиго занурений у свої проекти значно більше, ніж усі останні. Це майбутні інженери, архітектори, дизайнери, астронавіти, пілоти і військові. Вони не бувають неповороткими і зазвичай добре складені. Вони хочуть управляти, і найчастіше

об'єктом управління стають їх власні матері, якщо це хлопчики. А якщо - дівчатка, то під управлінням у них зазвичай виявляється батько. Якщо вони втрачають свого батька, це створює величезну проблему в їх житті. Цей тип Індиго має схильність до згубних звичок, особливо до наркотиків у підлітковому віці. Батьки повинні спостерігати за їх поведінкою вельми пильно, і, коли вони починають ховати речі або говорити що-небудь ніби «Не заходь в мою кімнату», не завадило б з'ясувати, що вони там приховують, над ними необхідний, постійний контроль.

Любович Юрій Василійович, (на фото) почесний громадянин м. Кіровограда, заслужений діяч мистецтв України. З 1978 р. керівник муніципального камерного хору; лауреат 3-х міжнародних конкурсів. Голова Кіровоградського відділення Фонду культури України, президент Благодійного фонду підтримки хорового мистецтва в Кіровоградській області, акцентує.

3. ХУДОЖНИКИ: Ці діти Індиго набагато чутливіші, ніж представники інших категорій. Зазвичай вони легкої статури, хоч і

не завжди. Вони занурені в різного роду мистецтво. Вони схильні до творчості, це майбутні вчителі і художники. До якої б сфери людської діяльності вони не звернулися, вони завжди зберігають творчий підхід. Якщо вони йдуть в медицину, то з них виходять непогані хірурги або наукові співробітники. Коли вони приходять у мистецтво, саме з них виходять видатні актори. У віці 4-10 років вони можуть перепробувати себе в півтора десятках видів творчої діяльності, недовго позаймавшись однією справою і раптом кидають її по не зрозумілим причинам. Тому Любович Ю.В. каже: «Ніколи не купуйте інструмент - краще беріть його напрокат». Індіго-художник може працювати одночасно з п'ятьма, або шістьма різними інструментами, а досягнувши підліткового віку, він вибирає один з них і стає майстром у вибраній області.

Громовий Віктор Володимирович, (на фото) заслужений вчитель України. З 1992 р багато років відпрацював директором відродженої на базі колишньої Кіровоградської школи № 5 гімназії ім. Тараса Шевченка. Займається науково-методичною роботою, написав два підручники, три збірки та більше 200 статей з проблем сучасної освіти, політології та соціології. Про 4-й тип дітей Індіго, він каже:

4. ЩО ЖИВУТЬ У ВСІХ ВИМІРАХ. Коли

їм виповнюється рік або два, ви вже не можете їм нічого сказати. Вони відповідають вам: «Я знаю. Я можу зробити це сам. Залиш мене». Це ті люди, які несуть у світ нові філософії й нові релігії. Вони можуть бути задираками і забіяками, тому що не вміють пристосовуватися, як інші три типи Індіго.

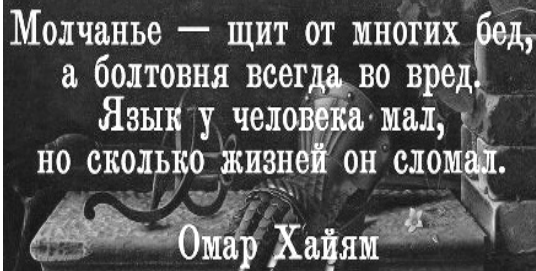
В статті Запесоцького А. С. «Дети эпохи перемен: их ценности и выбор» відзначається, що з'явилися діти, народження яких припадає на період радикальних соціально-політичних і економічних змін, злому існуючої соціальної парадигми, період виховання яких співпав з жорстокими реаліями, коли потрібно було виробити нові адаптаційні механізми та життєві стратегії для того, щоб пристосуватися й вижити в динамічному світі. Це стосується і незалежної України.

Саме на історичному зламі тисячоліть з'являється нове

покоління дітей, як стверджують соціологи, «діти епохи змін» з іншими цінностями, сформованими жорстокою реальністю та новими адаптаційним механізмами і життєвими стратегіями. Процес глобалізації охопив всі сторони сучасного життя і перш за все - економіку. Кардинальні зміни в розвитку виробничих сил, потужних технологічних процесах і електроніки. Всеосяжність комп'ютеризації, сприяла всезагальному тяжінню до інформатизації. Тому риси, характерні новому поколінню дітей Індіго - адекватно змінені до об'єктивних умов світу і України. Демократичні процеси, які знайшли своє місце в сучасному суспільстві не торкнулись, на жаль, всіх інституцій. І, перш за все, - дошкільних дитячих закладів та загальноосвітніх шкіл.

Виходячи з наведених ознак, можна зробити висновок, що діти-Індіго - це соціальна група дітей, яка сформувалася в період соціальних змін і трансформації суспільства, мають відмінні ознаки та соціальні потреби, які специфічні соціокультурним цінностям і нестандартним моделям поведінки.

Дитяча духовність

Молчанье — щит от многих бед,
а болтовня всегда во вред.
Язык у человека мал,
но сколько жизней он сломал.
Омар Хайям

Деякі діти з народження проявляють схильність до всього духовного. Нерідкі випадки особливої поінформованості таких дітей в історії, науці, езотеріці тощо. Звідки вони це знають - не відомо.

Імовірно, це - кармічна пам'ять із минулого життя, або генетична пам'ять предків. Є думки, що ці діти народжуються на нашій планеті, щоб принести нові знання й ідеологію. Деякі кажуть, вони тут, щоб зробити духовну революцію. Як би там не було, ці діти в майбутньому принесуть якісне нове інтегроване із всіх релігій - вірування. По суті справи, діти Індіго - наші майбутні, духовні вчителі, які прямо вказують на наші помилки в духовному й психологічному плані. Вони є індикаторами правильності нашого поводження й своєю поведінкою вимагають від нас, - розпочати змінювати суспільство. Ми батьки повинні зрозуміти, хочемо ми, чи ні, але нам прийдеться міняти свої погляди.

Зазначені на фото люди, це Кіровоградські жителі, батьки різних поколінь (бабусі і дідусі), які вклали в дитячу духовність і моральність певні свої сили. Дитинство - це початковий період формування особистості. В цей період відбувається стрімкий фізичний і психічний розвиток дитини – формування якостей, які творять з неї - людину, закладаються основи характеру, її ставлення до навколишнього світу, до людей, до самого себе, засвоюються духовні та моральні норми поведінки.

У період раннього і дошкільного дитинства дитяча душа надзвичайно ніжна, чутлива, тендітна, слабка. Іноді незначні, на перший погляд, події залишають у ній глибокий слід на все життя. І тільки через великий проміжок часу, коли зерна, що потрапили в душу малюка в ранньому дитинстві, дають плоди, ми дорослі, починаємо пригадувати, де корені того негативу, який спостерігаємо в поведінці підлітка, юнака чи навіть дорослої людини.

Деякі сучасні батьки з найкращих, як їм здається, намірів не обмежують потреб дитини ні в чому, і дозволяють їй абсолютно все, купують дорогі іграшки, влаштовують своїх дітей у престижні гуртки та спортивні секції тощо. І при всьому цьому виникає запитання: «Чому в благополучних сім'ях виростають погано виховані діти?». Відповідь очевидна – їх не виховували, а лише задовольняли їхні запити, домінантою в яких виступали саме матеріальні потреби.

Натомість в інших сім'ях начебто постійно приділяють дітям увагу й роблять усе, щоб захистити їх від негативних впливів довкілля, за будь-яку ціну ізолювати від соціуму. Результати такого виховання теж не тішать - дитина виростає соціально безпорадною. Діставши, здавалося б добре виховання, вона не готова до самостійного розв'язання життєвих проблем, зазвичай конфліктує з довкіллям, що подекуди призводить до девіантної поведінки, а то і до важких правопорушень.

Виховання дітей повинно сьогодні спиратися на певну систему орієнтирів, духовних цінностей, до яких входять моральні, громадянські, світоглядні, екологічні, естетичні, інтелектуальні та валеологічні цінності. Дошкільна освіта як перша сходинка в цілісній системі освіти, виступає основою цілеспрямованого і всебічного розвитку особистості. Саме тому одним із провідних її завдань є збагачення культурно-освітнього потенціалу народу, починаючи з дошкільного дитинства, формування духовної культури дитини, досягаючи тим самим якісно нового

розвитку суспільства в цілому. Діти Індиго найчастіше невірноважені й імпульсивні. Таке поводження саме по собі - негативне, тому батькам потрібно подавати гідний приклад своїм дітям. Виявлено, що в гіперактивних батьків народжуються такі ж діти. Із цього треба висновок, що людині з гіперактивним поводженням треба постійно працювати над собою, щоб наступне покоління було більш психічно врівноваженим. Доведено, що гіперактивність передається в спадщину, але це зовсім не значить, що цей діагноз варто лікувати таблетками. Існують безліч способів нетрадиційної медицини, що дають позитивні результати. Гіперактивність у дітей – це поєднання симптомів, пов'язаних із надмірною психічною та моторною активністю. Чіткі межі цього синдрому важко провести, але, зазвичай, він діагностується у дітей, що відрізняються імпульсивністю та неуважністю. Причиною гіперактивності може бути і патологія вагітності мами, складні пологи тощо. Цей діагноз ставиться,

коли батьки та вчителі скаржаться, що дитина надмірно рухлива, непосидюча та погано себе поводить або ж вчиться, ані на хвилину не може концентрувати свою увагу на чомусь одному. Однак не існує точного визначення даного стану, або особливого тесту, який би одночасно підтверджував діагноз гіперактивності.

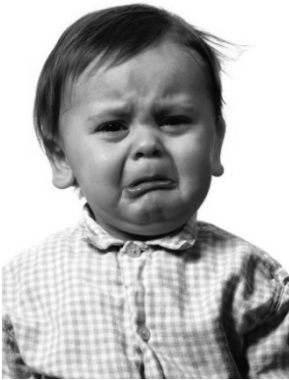

Що ж робити батькам гіперактивної дитини? З цим питанням ми звернулися до Короткова Анатолія Єгоровича, професора, народного артиста України та заслуженого працівника культури України на фото. *(Примітка:* За ініціативою Анатолія Короткова у 1990 р. була створена обласна школа мистецтв, де учні вивчали основи хореографії, фольклор, історію мистецтв. У 1996 р. школа була реорганізована в Кіровоградський обласний загальноосвітній навчально-виховний комплекс гуманітарно-естетичного профілю, де він і став директором. Багато сил, досвіду було віддано створенню міцної матеріально-технічної бази комплексу та об'єднання однодумців у висококваліфікований педагогічний колектив. Це заклад нового типу, який забезпечує безперервну загальну середню хореографічну освіту у Кіровоградському державному педуніверситеті ім. В. Винниченка).

Анатолій Коротков радить якомога більше навантажувати таких дітей - вранці. Варто скласти розпорядок і відповідно до нього давати нащадку чіткі й конкретні завдання. Кращим виходом зайвої енергії для такої дитини може бути фізичне навантаження, зокрема, плавання, біг, хореографія тощо. На заняттях гіперактивній дитині варто давати конкретні завдання, найдоцільніше – індивідуальні. Також треба вимагати, щоб дитина виконувала завдання до кінця. В результаті гіперопіки дитина втрачає здатність до мобілізації своєї енергії, а у важких ситуаціях чекає на допомогу дорослих, перш за все батьків. Явище гіперопіки найчастіше зустрічається в сім'ях, де зростає одна дитина. В той же час, підвищена опіка домашніх, особливо старшого покоління, породжує дитячі страхи. Найбільш яскраво вони проявляються в першому класі, особливо якщо дитина не відвідувала дитячий садок, а виховувалась вдома на відміну

від дітей з дитячого садка. Діти, які виховувались в дитячому садку, краще адаптуються до шкільного життя і самостійного життя в цілому.

Боротися з наслідками гіперопіки можна, поступово привчаючи дитину до самостійності. Якщо ж у дитини є труднощі в спілкуванні, вдома можна влаштовувати рольові ігри, а також змодельовати та «обіграти» різноманітні життєві ситуації. При необхідності, звернутися до дитячого психолога.

Чутливість дітей Індиго. Будучи дуже чутливі й ранимими, діти Індиго нерідко бувають замкнутими, відлюдними й при цьому агресивними. У них часто не складаються взаємини зі своїми однолітками й нерідко такі люди залишаються незатребуваними до кінця своїх днів. В 1980 р. таким людям помилково ставили діагноз аутизм й призначали цілий курс лікування, що безумовно травмувало психіку. Найчастіше такі люди роблять злочини, намагаючись бути схожим на інших і внаслідок цього потрапляють у в'язницю.

Збудливі, невірноважені діти дуже емоційні, їхні почуття сильні, але нестійкі, збудливі діти запальні, легко дратуються. Коли вони лягають спати, то довго не можуть заспокоїтися: сон їх буває неспокійним. Ранком вони прокидаються швидко, але якщо день почався з небажання щось робити, то поганий настрій зберігається надовго. Мова в них швидка, уривчаста, виразна, рухи різкі, іноді рвучкі. У подоланні перешкод діти наполегливі, але нетерплячі, невитримані, дратівливі і імпульсивні. У присутності незнайомих людей такі діти часто бувають збудженими, ними важко управляти. До дитячого саду вони звикають швидко (5-10 днів). Такі діти товариські, хоча дуже часто сваряться з однолітками. Вони енергійні, здатні виконати великий обсяг роботи. Захопленість допомагає їм переборювати значні труднощі, однак працюють вони уривками. Не вміючи розраховувати свої сили, вони раптово припиняють свою роботу. Сили їх відновлюються швидко, і вони включаються в іншу діяльність. Невірноваженість дітей часто приводить до таких рис характеру, як упертість, запальність. На цих дітей необхідно звертати особливу увагу.

З огляду вище викладеного, ми звернулися з запитанням, як залучити таких дітей до духовності?, до високопреосвященного Іоасафа (Губеня), архієпископа Кіровоградського і Новомиргородського (на фото). У кожної людини є свій неповторний життєвий шлях і свій особливий, несхожий на інші, шлях до Бога. І, зрозуміло, цей шлях прокладається не без Його допомоги, відповідно до Божественного Одкровення, Бог «хоче, щоб всі люди врятувалися й досягли пізнання

істини» (1 Т. 2:4). А те, яким образом і через кого Господь створює найбільш сприятливі умови для творення нашого порятунку, це - питання другорядної важливості, хоча й немаловажний.

Варто пам'ятати, що всі діти незалежно від їх індивідуально-психологічного розвитку мають потребу в цілеспрямованому впливі дорослої людини, що свідомо використовує різні методи й прийоми для формування певних рис характеру дитини. У всіх дітей виховують стійкі моральні почуття, моральні мотиви поведінки, слухняність і допитливість, активність. Однак у вихованні дітей з різними індивідуальними особливостями важливо опиратися на позитивні особливості вищої нервової діяльності, змінюючи при цьому небажані їхні прояви.

Як приклад, при вихованні рухливих, урівноважених дітей особливу увагу звертають на виховання стійких інтересів і моральних мотивів поведінки. Якщо таке виховання буде вирішуватися правильно, то в дитини з'явиться терплячість, завзятість і цікавість. Виховання моральних почуттів дозволить дитині свідомо виконувати правила й вимоги дорослих, попередить розвиток таких якостей, як легкомудство й самовпевненість.

У вихованні дітей іншого типу: збудливих, неуврівноважених - батьки попереджають їхню запальність, виховують самовладання, наполегливість, уміння правильно оцінювати свої сили, обмірковувати рішення й етапи своєї діяльності. Дорослі повинні бути й вимогливими й терплячими. Жадаючи від дітей слухняності й попереджаючи запальність й упертість, дитині пояснюють обґрунтованість тієї або іншої вимоги, необхід-

ність виконання правил. Дорослі не вмовляють, а пояснюють, залишаючись вимогливими. У ранимих дітей виховують віру у свої сили, ініціативність, самостійність, товариськість. При сторонніх не можна звертати увагу на прояви сором'язливості або неправильні дії дитини. У вихованні не застосовуються строги покарання або погроза покаранням у відповідь на непевність і неправильні дії дитини. Не можна залякувати чутливих дітей - їм і так властива боязкість, страх перед новим. Необхідно вчити їх переборювати почуття страху.

На жаль, не кожна доросла людина, мала радісне дитинство. Але ті, хто був щасливою дитиною, мають у дорослому житті міцний захист, спогади про нього зігрівають душу, людина відпочиває від турбот сьогодення. Найголовніше для батьків є те, чи стане їхня дитина – Людиною з великої літери. Людиною, яка прямує до добра, до святості, і щоб не зійшла з цього шляху. Щоб виховати добродішну дитину, батьки самі мають стати дітьми: «Хто Царства Божого не прийме, як дитина, і не увійде до нього» (за Марком). Адже духовний світ дитини є органічним і чудом, як фізичний світ предметів для дорослої людини. Якби дорослий побачив на вулиці живого Ісуса Христа, він би не повірив очам своїм, а от малюк повірив би і зрадів.

Дитя - невинне сотворіння, зовсім беззахисне, яке не може жити без мами і тата. У ранньому дитинстві сім'я, це єдине соціальне середовище для дитини, саме через сім'ю дитина сприймає світ. Згодом дитина усвідомить себе як окрему особистість, але цей процес ніколи не доходить до кінця: зв'язки з сім'єю, створені у ранньому дитинстві, зберігаються все життя - як джерело життєвих сил, до якого ми припадаємо у важку хвилину. Духовне багатство сім'ї часто є значно більшим, ніж це усвідомлюють батьки. Дуже важливо в цей період привчати дитину, щоб вона жила у згоді з глибокими, щирими почуттями, щоб душа і серце були натхненниками її дій. Це не є легкою справою. Треба багато терпіння, розуму, передбачливості, щоб навчити дитину розпізнати неправду в якомусь своєму вчинку, але не привчаючи дитину до відповідальності за свої дії та слова, не можна створити основу для її духовного розвитку. І на останок побажаю усім тілесного здоров'я, бадьорості духу і довгих років життя на благо Святої Церкви у нелегкій справі творення духовності в нашому краї.

Своє бачення духовного світу дітей шостої раси має відомий громадський діяч України Шмідт Віктор Федорович (на фото). (*Примітка:* Шмідт В.Ф. акад.-Міжнародної Академії Наук при ООН, док. економ. наук, кавалер Ордена «За патріотизм» 2 ступеню та Лауреат Міжнародної винагороди Сократа. З 1995 р. доктор філософії, академік Міжнародної академії людини. З 1999 р. – «Почесний будівельник України». В 1994 -2002 р. –

депутат Кіровоградської обласної ради, в 2006 р. обраний депутатом Кіровоградської міської ради. В 2007 р. призначений експертом ЮНЕСКО з питань будівництва, архітектури та нових технологій та інші відзнаки).

Духовне життя – це частина життєдіяльності людини, яка пов'язана з її свідомістю, мисленням і спрямована на вивчення свого «Я». По суті духовність є роботою розуму та волі з власного самовдосконалення. В той же час, поняття «душевний» концентрує увагу на внутрішньому світі особистості – її думках, переживаннях, мріях, намірах, цілях, планах, прагненнях. «Про що ти думаєш?», «Чим засмучений?», «Про що мрієш?» – незвичні, проте важливі для особистісного зростання запитання, до яких украї рідко вдаються дорослі, спілкуючись із дітьми. Культивуючи у дитині душевність як важливу якість особистості, важливо виховувати інтерес до себе, «внутрішній погляд», т. зв. «внутрішнього контролера», вміння спостерігати за власними вчинками, діями, контролювати і оцінювати їх, свідомо приймати рішення і робити вибір.

З поняттям духовний і душевний пов'язане й поняття моралі. Морально вихована дитина діє не лише з користю для себе, а й для партнера, вміє віддавати, а не лише брати краще собі. Лише морально розвинена дитина діє за законами добра з власної ініціативи, а не під тиском спонукань зовні, приймає безкорисливі рішення, здатна не розраховувати на схвалення чи винагороду за кожний свій вчинок. Це зовсім не просто – виявити безкорисливу моральність з власної ініціативи особливо з огляду на те, що в сім'ї та дитсадку добрі вчинки малюків здебільшого заохочуються, регламентуються і винагороджують-

ться, привчаючи дитину чекати від дорослих дозволу і вказівок. А це гальмує становлення ініціативної й безкорисливої моральності, формує залежність моральної поведінки від розпоряджень дорослих.

Що ж таке духовність, духовні цінності? Як ви розумієте ці слова? Чим внутрішньо-красивішою буде людина, тим більшим буде перелік духовних цінностей. Необхідно запам'ятати таку психологічну закономірність: цінності, які нав'язані ззовні, не стають внутрішнім надбанням особистості. У формуванні духовних цінностей важливу роль відіграє не тільки соціальне середовище, а й сім'я, причому саме вона має чи не найбільший вплив особливо в дитинстві. Від сім'ї значною мірою залежить не тільки те, чи буде людина здоровою, але й те, як зможуть розкритися її задатки, здібності, який у неї характер, як вона ставитиметься до інших людей, нарешті, чи зможе бути щасливою. Лише цілеспрямованим впливом сім'ї, суспільства, різних установ може виробити в людині певні риси й властивості. Часто батьки скаржаться, що при однаковому вихованні, діти в них вирости різні. Інакше і не може бути, адже генний набір у дітей різний. У результаті виховання формується характер, який можна вважати вектором виконання й генного набору. Не слід забувати, що на характер впливає темперамент. Доля людини багато в чому залежить від характеру. Відоме прислів'я учить: «Посієш випадок - пожнеш звичку. Посієш звичку – пожнеш характер. Посієш характер - пожнеш долю».

Три вічні сестри: Віра, Надія, Любов - допомагають піднятися до стану внутрішньої чистоти, встановити з зовнішнім світом взаємини повної згоди й гармонії. Перенесення свого внутрішнього світу, спокою - в зовнішній світ переходить - у смирення. Лише, досягнувши цього стану, людина може допомогати іншим, сіяти справжню благодать. При цьому *слава* постає вінцем довершеності. Усі ми - люди зв'язані між собою. І якщо боляче або зле стане комусь одному з нас, то цього не можуть не відчувати інші. Бо людина, як писав англійський поет Д. Донн, це не острів, а частина материка. Якщо обвалиться в море навіть краєчок суші - меншим стане весь материк. Саме в такому сенсі духовний світ кожної конкретної особистості, не існує поза духовним життям суспільства - в цілому. Я розумію духовний розвиток - як внутрішній світ людини, і зв'язок з релігією.

Дитяча теорія неймовірності

Деякі дослідники дітей Індиго називають їх просто «Діти тисячоріччя». Давайте розглянемо питання: як буде виглядати «світ Індиго», коли всі люди на Землі будуть представляти цю нову расу? Невже всі земляни будуть мати незвичайні здатності? Очевидно на нашій Землі наступить новий вимір, де люди зможуть говорити телепатично, не проронивши ні

слова, де кожному будуть доступні всі знання про нашу планету й Всесвіт, де кожна людина буде вести Божественне існування, не затьмарюючи своє життя ні єдиною негативною думкою. Невже наступить те, що передвіщено у великій тибетській книзі Абхидхарма? «І перетворяться смертні люди в небожителів та будуть жити нескінченно довго...». Значить ми у недалекому майбутньому - будемо мати божественні здатності. (*Примітка:* Абхидхарма - Тибетська книга мертвих. Містить докладний опис станів-етапів (бардо), через які, згідно з тибетською буддійською традицією, проходить свідомість людини, починаючи з процесу фізичного вмирання - і до моменту наступного втілення (реінкарнації) у новій формі. Для кожного етапу наводяться спеціальні рекомендації).

Діти Індиго спокійно кажуть: Скоро відбудеться перехід у новий вимір і він буде трохи хворобливий, але ви не бійтеся. Від цих слів усе більше людей приймають антидепресанти, тому що в їхньому внутрішньому світі подібні слова не сприймаються. Люди інстинктивно чіпляються за старе, не розуміючи, що на зміну вічно неспокійного, конкуруючого миру приходить світ теплих, щирих і добросусідських відносин. Екстрасенси всього світу передвіщають, що незабаром телепатичні здатності людей розів'ються настільки, що аморальність просто стане неможливою, і в новому світі будуть панувати нові правила, основи яким покладуть діти Індиго. Втім, ознаки моральної стадії етносу, - це вже інша тема.

Нас дивують спогади про минуле життя дітей Індиго. Доведено, що у всіх дітей, до 4 років спливають спогади про минуле життя. У дітей Індиго ці спогади особливо – чіткі, вони можуть детально описувати історичні моменти, життя на інших планетах, Космічну світобудову і раптом сказати, що вона все придумала. Але звідки ці діти можуть знати такі точні факти, якщо їм ніколи про це ніхто не говорив? Недавно «виплила» історія про те, як одна дворічна дівчинка, прокинувшись

рано - ранком, улаштувала істеріку, що їй треба їхати в Нью-Йорк і що в неї там є дочка а вона сама – знаменита акторка. Так тривало 3 дні поки не запросили екстрасенса, який встановив, що дівчинка в минулому житті дійсно була акторкою і загинула під час пожежі. Дівчинці по-дорослому пояснили цей феномен і як це не дивно, дівчинка перестала про це згадувати.

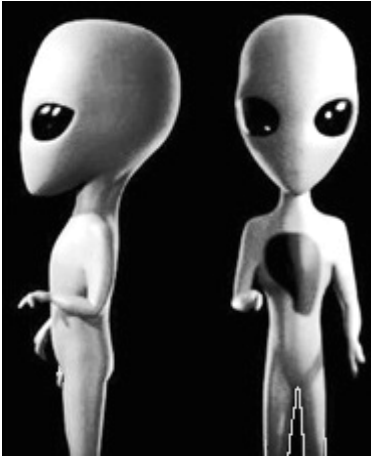
У дітей Індиго часто просипаються екстраординарні здатності, такі як ауричне бачення, читання думок, спілкування із сутностями й т.д. Цей факт, звичайно ж, чимало дивує вчених, але тепер люди ставляться до такого феномена з розумінням. Тут і формування полтергейсту, і загоряння предметів, і орієнтація в просторі без використання органів зору, і зчитування думок у людей з якими вони спілкуються, і лікувальні здатності, і передбачення майбутнього, і вроджені професії, і інше. Ці діти вже з 1 - 2 років самостійно вчать й починають читати, швидко навчаються користуватися мобільним телефоном і комп'ютером. Як нам це пояснити людству, що у них інша свідомість?

Вчителі ремствують: Представте, що ми входимо у клас, який суцільно складається з неспритних, хворобливих, молодих геніїв, з космічними знаннями й особливим призначенням. Кожний з них «собі на розумі», кожний не ладить із іншими. І всі вони не вміють писати й читати у свої 10 років, тому що вони не виносять тиску, (а будь-яке навчання неминуче пов'язане з тиском з боку наставників). Суспільство старається їм не говорити

слова: «Не можна». Не ставити поганих оцінок. Завжди заохочувати: «Ти найкращий» і т.д. Не у всіх хватає терпіння, деякі кажуть батькам: «Ваша дитина вийшла із пекла, весь час сперечається з вчителями, переведіть його в іншу школу».

Більшість дітей Індіго із самого раннього віку намагаються якнайдалі триматися від процесу навчання, тому що як вони вважають: Їм не залишає часу займатися, тим що вони люблять. А шкільна програма - є нудотним обов'язком.

У автора цієї книги, є внучка Софія, яка ще вчиться тільки розмовляти. Вона любить спілкуватися з батьками, і от одного разу вона видала «перла», коли їй читали книжку і запропонували розповісти прочитане: «Як ти не розумієш, мама, у мене ще половина мозку спить, от відпочину, потім виросту, і буду

все запам'ятовувати».

Є цікаві думки про розвиненість нашої цивілізації і окремо дітей. Вчені кажуть, числове значення року народження дитини - це вібрації Каузального тонкого тіла душі немовляти - в полі електромагнітної взаємодії Зірки, (під якою вона народжена) й поля інерційної взаємодії планети - в момент її першого крику. А Каузальне тонке тіло - це Карма людських душ. Відповідно до нині прийнятого людством літо-

численням всі ми ввійшли в третє тисячоріччя й всі народжені після початку 2000-го року мають у своїй даті народження - двійку, посилену трьома нулями. Це позначає, що діти нового тисячоріччя не тільки володіють здатністю взаємодіяти з іншими енергіями різних планів й управляти ними, в тисячу разів сильніше чим люди, що народилися в минулому тисячоріччі, (1000), але й мають своє кармічне завдання, вихід всієї цивілізації - на новий щабель свого розвитку, на якій людина має феноменальні здатності впливу на інших й уміння управляти ними. А це, у свою чергу, дозволяє опанувати нові знання з тисячним прискоренням у порівнянні з нами.

Цікаві медичні показники.

В 1970 роках відбувався процес акселерації - діти розвивалися швидко, росли споро, дивували спритністю тіла й оптимізмом поглядів.

В 1980 роках терапевти відзначали явище децелерації - діти погано рухаються, стали неспритними, смутні й уразливі.

В 1990-і роки почали помітно з'являтися діти, що одержали сенситивний термін – «Індиго», це некеровані діти.

Самі діти Індиго (ставши дорослими) говорять про конфлікти із учителями, про «убогу свідомість» та примітивне мислення. Про конфлікти з іншими дітьми, тому що вони не сприймали прийнятої моделі поведінки. Про моторошну нудьгу в школі, про відчуття, про почуття ранньої самотності, коли ніхто їх не розуміє. Нам дуже сподобалося одкровення дівчини Індиго:

«Якщо підсумувати, то в дитинстві і юності мені «напишали» купу неправильних знань про себе, про світ, про Всесвіт, про людей, про людське поведіння. Із самого дитинства у мене було відчуття цілісності розуміння, як і що повинне робитися, яким потрібно бути, якими знаннями я повинна володіти. А в суспільстві - все це спростовувалося. Зачинилася в собі, і створила тихий бунт, бо не могла реалізувати себе по повній програмі, у встановлених зовнішніх рамках». Далі пішло міркування: «Цивілізація вже досягала високого рівня здатностей людини, але, на жаль, стала застосовувати їх не для самовдосконалення на шляху пізнання, а для створення розтлінної державності. Така діяльність земного людства стала небезпечною для Вселеної, тому більша частина людей була знищена Богом через всесвітній потоп. У такий спосіб з 2000-го року «цивілізація Ноя» - «померла» і почала народжуватися цивілізація Індиго. Всі нові діти, що народжуються від 1990 років, - Індиго, але кожен зі свій рівнем розвиненості й прояву вищих здатностей».

Ми зазначаємо, якщо Бог, нескінченно люблячий людство був змушений знищити майже всю земну цивілізацію, то можна зрозуміти наскільки важливо для нього, зараз правильно направити нове покоління дітей Індиго, що народжується, що становить нову, шосту расу і нову цивілізацію, з використанням якостей, поки недоступні більшості наших сучасників. Чому Діти Індиго з'явилися на Землі?

Ці діти прийшли, щоб підірвати суспільство зсередини,

допомагаючи зробити переоцінку цінностей не в матеріальному, а в духовному плані. Вони не будуть проводити страйки, вони просто за допомогою Вищих сил, з якими тісно зв'язані, своїм життям будуть показувати інший підхід до життя й позначати іншу мету, не властиву зараз нашому суспільству. Вони з'явилися на Землі як посланники від Вищого Розуму, але вони не ангели, їм властиві багато людських пороків. Вони знайдуть нову формулу життя у фізичному світі, і будуть врівноважувати й духовне, і матеріальне. Вони покажуть землянам нові цінності життя й поведуть за собою людство.

Чому Діти Індиго здатні змінити землян? Діти Індиго народжуються на світ з могутньо заповненою підсвідомістю, від 50% до 100%. Саме енергія Космосу дає їм силу й робить їх незвичайними, неабиякими натурами, з незрозумілою владою над звичайними людьми, навіть над власними батьками, якщо підсвідомість останніх заповнена на 20-40 відсотків.

Енергія підсвідомості - це додаткова енергія, дана в наш час Індиго, як подарунок. Причому, дуже потужна енергія, за допомогою якої можна вирішувати складні питання буття. Наприклад, досить точно передбачати майбутнє, результати своєї праці, майбутні події в країні, тощо. Потужна підсвідомість збільшує творчу думку й енергію Індиго, що дає їм можливість бути:

- ➡ Талановитими художниками, поетами, з незвичайним викладом сприйняття життя.
- ➡ Стратегами й військовими, які в будь-якому віці можуть приймати єдино правильні рішення в житті.
- ➡ Садівниками й біологами, які будуть прекрасно справлятися зі своїми завданнями й за допомогою інтуїції, робити цікаві відкриття у своїй області.
- ➡ Геологами, що точно знають, де вони знайдуть корисні копалини.
- ➡ Індиго, що займаються економікою, будуть точно знати,

як можна найближчим часом збільшити доходи, підняти економіку своєї родини або держави.

Всі ці й інші види талантів у всіх областях життя будуть виявлятися в Індиго, якщо, звичайно, вони візьмуться за своє діло, і їм не будуть заважати. Діти Індиго приходять на Землю, для того, щоб, ставши дорослими виправити багато чого, що є в цьому світі. Для цього їм, насамперед, необхідно розібратися в собі, у навколишньому житті, і зрозуміти, що саме їм під силу виправити, не нашкодивши тому гарному, що вже є. Головне постаратися відокремити зерна від плевели. Багато хто з живучих на Землі бачать недосконалість існуючого світу, але практично ніхто не бачить шляху, як прибрати цю недосконалість цивілізованими мірами, без насильства й жорстокості, тому що тільки в цьому випадку можна домогтися бажаних результатів. Всі інші методи приведуть до негатива, від якого хочеться поз-

бутися.

Складність у тім, що Індиго зараз почувають себе на Землі як «у чужому монастирі», і усвідомлюють, що перш ніж привнести в існуюче життя свої, нові порядки, необхідно зсередини підготувати всіх до свідомого, нового бачення світу. Саме цей внутрішній перехід, на новий рівень сприйняття світу, у всіх напрямках, має бути підготовлений, щоб не бути «баранами». Необхідно відчувати властиве з

народження їм - почуття любові до людей і бажання допомогти всім, кому потрібна їхня допомога, у будь-якому виді. Вони повинні перебувати в самій структурі «зрізу суспільства», у якому живуть, а не над ним, щоб зуміти виконати свої перетворення. У цьому випадку, люди, почуваючи їхню силу, підуть за ними до свого особистого переродження.

Є одна область, у якій Індиго особливо будуть почувати себе, як «у своїй тарілці» - це Космічні, Духовні знання, уміння й навички, за допомогою яких можна лікувати себе й інших та розвивати, незвичайні, творчі здатності. От тут Індиго будуть

поперед планети всієї й особливо підкорять людей власними природженими талантами. І все це вони можуть зробити тільки, включивши свою підсвідомість та відкрити додаткові можливості власної свідомості. У цьому випадку, Індіго просто почнуть творити чудеса й заворожувати інших - бажанням розвинути в собі такі здатності, тому що всі побачать реальну можливість виконання своїх бажань.

Спроба навчання, досить примітивними способами у наших школах таких дітей, можуть привести й уже приводять до неможливості розкриття їхніх здатностей, до повного гноблення їхньої свідомості, до застосування своїх здатностей не для духовного вдосконалення й фізичного розвитку, а для задоволення власних тваринних потреб. Ми просимо вас зрозуміти, ці діти не терплять подвійності. Батьки хочуть, щоб діти Індіго поводитися по їхньому розумінню, а діти не усвідомлюючи, копіюють поведження своїх батьків і при цьому зчитують їхні думки, бачать фальш із глибоким розумінням мотивів, що приводить до протиріч, а звідси до неслухняності. Виходячи з викладеного, можна виразити деякі рекомендації в питаннях виховання дітей цивілізації Індіго:

- ▶ - необхідно обов'язкове хрещення в Православній церкві й постійне відвідування служб (за часом з урахуванням їх віку), тому що це захистить їх від резонансу із сатанинськими силами через здатності, якими володіють діти Індіго;

- ▶ - через усвідомлення рівня їхньої розвиненості, відношення до них повинне бути, як до рівноправного в духовному змісті члена родини й суспільства;

- ▶ - у питаннях виховання не можна допускати перекручування або підміни понять: (сюсюкання, возвеличення, різні «кися, лапа, зайчик, півник»), тільки об'єктивне й обов'язкове обґрунтування необхідності виконання прохань або завдань;

- ▶ - максимальне надання самостійності у виборі варіантів рішення завдань, з наступним спільним доброзичливим аналізом допущених помилок, з визнанням також і власних, якщо такі були у вихователів;

- ▶ - кардинальна зміна програм навчання (із включенням у них вивченню декількох мов) з урахуванням феноменальних здатностей дітей індіго;

- ▶ - виключення й знищення всіх комп'ютерних ігор у нині-

шнім примітивному й агресивному їхньому виконанні, виключивши також можливість користування Інтернетом до досягнення 12-ти років, коли викристалізовується остаточно особистість, у зв'язку з перенасиченням його інформаційного обсягу помилкової, брудної, негативної, агресивної, примітивної по своїй суті інформацією, що приводить до духовної смерті людини (замінивши його відповідними книгами);

- - строгість у вихованні, але з повагою їхнього власного достоїнства;

- - обов'язкове вивчення «красного письменства» у її вищому духовному розумінні, через використання світової літератури;

- - сполучення колективного навчання - з навчанням по індивідуальних програмах, спеціально розробленим під кожну дитину Індіго;

- - виявлення, розвиток і контроль за використанням Божої феноменальної здатності в кожній дитини після 12-ти років і недопущення використання вищих якостей дітей Індіго для яких-небудь негативних або меркантильних інтересів;

- - обіг особливої уваги вихованню в дітях любові до ближнього й життя по Божих Заповідях, тому що в майбутньому, більш просунуті у своїх неординарних здатностях діти, візьмуть беззастережну владу в соціумі над волею менш розвинених дітей, що приведе до повторної деградації цивілізації.

Але не все так безхмарно й спокійно з Індіго Дітьми. Сама неприємна для дорослих риса Індіго - це прагнення до самостійності в прийнятті рішень і бажання у всіх питаннях бути головним. У кожного з Індіго ця риса присутня в більшому або меншому ступенях. Деякі з них навіть у дуєті: де батьки, дитина - намагається бути лідером.

Батьки, природно, не хочуть потрапити під п'яту свавільної й енергетично сильної дитини. Як не дивно, але й у цьому випадку батькам, допоможе любов до дитини, а не тверда строгість. При цьому, необов'язково «прогинатися» перед своєю дитиною й робити якісь складні віражі. Досить - просто знаходити час і спостерігати за її захопленнями, не капризами, а за щирою зацікавленістю в пізнанні чогось, у силу своїх матеріальних можливостей – допомагати. Звертати додаткову увагу, на пізнанні того, що здається вам цікавим, а не дитині.

Складно передбачити й описати мільйони незрозумілих вчинків маленької людини, але якщо поруч із ним перебуває люблячий його батько, то багато чого, на рівні інтуїції, буде розгадано правильно. Особливо, якщо усвідомлювати, що дитина, як і дорослий, любить, щоб їх розуміли. Якщо ви захочете спокійного життя, почніть перебудовувати його із себе, а не з дитини. У якомусь змісті ваша дитина - це ваш Учитель.

У яких людей народжуються діти Індіго й чому? Дитина Індіго з'являється, відповідно до своєї карми, у будь-якій родині. Але даються такі діти не всім батькам. Багатьом з них надається можливість вибору, як своїх майбутніх батьків, які мають достатній внутрішній інтелект, щоб зуміти їх зрозуміти. Особистість Індіго дається, звичайно, людям із сильним характером, самокритичним і цільним. Інакше ця дитина заведе себе й батьків у тупик, з якого важко буде вибратися. Намагайтеся завжди, якщо ви впевнені у своїй правоті, переконати дитину зробити так, як ви вважаєте, не йдіть у неї на поводу. Якщо вона не слухається, і це не небезпечно - дайте їй можливість помилитися, щоб потім вона зрозуміла, що її батьки більш досвідченіші і їх необхідно слухати. Дитина Індіго хоче розуміти, (пізнавати) а не бездумно виконувати накази. Які самі найбільші труднощі в спілкуванні із цими дітьми?

Супер розвинена підсвідомість дітей Індіго - сама більша проблема вчителів і батьків у спілкуванні з ними. Саме ця дис-гармонія малює всі складності, пов'язані з Індіго. Діти Індіго сприймають знання безпосередньо з Інформаційного поля Землі й вище, у силу своєї незвичайної підсвідомості. Але все йде на рівні відчуття: багато чого з того, що вони довідаються в житті - не так або не зовсім так. Створюється конфліктність у прийнятті дійсності. Це відбувається тому, що їх свідомість не готова розшифрувати одержувану інформацію. Вони не можуть передати навколишнім людям ті знання, які їм ідуть з Космосу, через не розвинену, дитячу свідомість. Ви знаєте, що свідомість росте разом з людиною й заповнюється постійно різноплановими знаннями. Але діти Індіго що володіють розвинутою підсвідомістю, не мають бажання пізнавати земні знання й закони, бо на рівні інтуїції вважають їх примітивними. Вони ще не усвідомлюють, що їх Душа, сама вибрала цей шлях і попросила Вищий Розум направити їх жити на Землю.

Феномен дітей Індиго

Юрій Матівос, заслужений журналіст України, краєзнавець (на фото). Понад 30 років віддав роботі на газетярській ниві, працював в обласних газетах «Кіровоградська правда», «Народне слово», Кіровоградській міській «Вечірній газеті» тощо. Автор численних публікацій на краєзнавчу та суспільно-політичну тематику, зазначає: Академік Володимир Бехтерев все життя намагався досягнути таємниці геніальності, таємниці надлюдини. Як приклад, наприкінці 1924 року влада задумалася про створення секретної лабораторії по вивченню мозку Леніна, де вони повинні були розгадати таємницю «кремлівської надлюдини».

Як писав згодом футуролог Мелік-Пашаєв, що був у курсі цих робіт, мозок Леніна «... безсумнівно був, прототипом мозку прийдешньої надлюдини». Фактично мова йшла про те, щоб у майбутньому розробити методику розвитку «надлюдини», радянського супермена. От у чому був головний інтерес влади СРСР. Володимир Бехтерев експериментував в області «психології юрби». Як установив учений, у колективі відбувається посилення ефекту «вселяння», причому найбільш успішний вплив здійснюється на емоціях. Точніше кажучи, мова йшла про перші досвіди по передачі думок й емоцій на відстань.

У результаті цих експериментів, на думку авторів версії, нібито й вийшла «гіпнотична зброя», або її ще називали «ідеологічна зброя». Вона могла бути, з одного боку, спрямована на дезорганізацію й придушення ворога, а з іншого боку, допомагати направляти й надихати своїх прихильників. Інакше кажучи, це була зброя для скорення власного народу. Результатами цих досліджень дуже цікавилися на Луб'янці й на Старій площі.

Уже після смерті Бехтерева в 1929 р. вийшла з друку книга фантаста О. Бєляєва «Володар світу» - роман про те, як був створений апарат для передачі думок на відстані. Незабаром після смерті академіка всі роботи були повністю припинені, лише недавно стало відомо, що вони ніколи не припинялися...

Уже після смерті Бехтерева в 1929 р. вийшла з друку книга фантаста О. Бєляєва «Володар світу» - роман про те, як був створений апарат для передачі думок на відстані. Незабаром після смерті академіка всі роботи були повністю припинені, лише недавно стало відомо, що вони ніколи не припинялися...

Виходить, що задовго до масового «приходу» дітей Індіго світ задумувався над штучним створенням «надприродних» здібностей людини. Не можна сказати, що феномен дітей Індіго цілком і повністю виявив себе лише в 20 столітті. З документів ми можемо почерпнути свідчення народження дітей з дивними здатностями ще в часи раннього християнства. Інша справа в

тому, що в останні десятиліття це явище придбало великомасштабний характер, і якщо вірити статистиці, кожна десята дитина, що народжується сьогодні на Землі, - Індіго. Так хто ж такі ці дивні створіння - результат еволюції людського організму, або генетичний продукт інопланетного розуму? Відповісти на це питання намагаються вчені всього світу, висловлюючи із цього приводу різного роду гіпотези, одна фантастичніша іншої. Але факт залишається фактом - діти Індіго з'являються на світ із все більшою прогресією.

На перший погляд, між цими дітьми немає нічого загального. Вони можуть народитися в Букінгемському палаці й у нетрях Гарлема. Їхні батьки можуть бути як наркомани, так і процвітаючі бізнесмени. Їх поєднує одне - аура кольору індіго й доля, що може змінити майбутнє людства. Давайте подивимось на приклади із глибини століть. Простежуючи історію людської цивілізації від відблисків печерних багать і до полум'я яке вилітає із ракетних кораблів, можна відзначити одне: прогрес і розвиток цивілізацій що супроводжували, окремо взяті особистості що сколихнули спокійний плин історії. Піфагор й Аристотель, Авіцена й Да-Вінчі, Коперник і Декарт, Ломоносов й Ейнштейн - люди, які внесли в історію науки незрівнянно більше, ніж тисячі поколінь обивателів, що згинули в темі століть, чиї імена ми ніколи не довідаємось, тому як вони нам байдужні. Хіба в ранньому віці їх не можна було назвати дітьми Індіго? Ні. Окремі неканонічні християнські джерела стверджують, що в Ісуса Христа аура так само була ультрамаринового кольору. Ми не маємо на увазі лідерів із сильною волею, - таких, як Чингісхан,

Олександр Македонський або Робесп'єр, що змінювали долі мільйонів, що створювали імперії й робили революції. У них на наш погляд, інші здатності й інша доля.

Історичних прикладів людей з дивними здатностями вистачає. Відомий Едгар Кейс, починаючи з 1902 року й до самої своєї кончини в 1945 році, прибігаючи до трансу, дав більше 30 тисяч порад і консультацій. Часом він помилявся, але більшість діагнозів і рекомендацій були влучні. Він міг бачити минуле й проорокувати майбутнє. З бачень минулого цікаві його розповіді про Атлантиду. По описах Кейса, цей острів Атлантида населяла високорозвинена цивілізація, яка знала електроенергію, повітроплавання й до всього володіла потужними телепатичними здатностями. Цікава деталь: по описах Кейса, атланти використали кристали для фокусування сонячного світла. Ці пристрої і викликали ряд катаклізмів. Скажемо відразу, що Кейс помер задовго до винаходу лазера. А як не згадати Нострадамуса? Чи він не володів дивними здатностями? Про багатьох Індіго з історії, ми довідалися тоді, коли вони уже перебували в дозрілих літах, але це не означає відсутність їхнього надзвичайного дарунка в дитинстві, отрочтві і юності. Звідкіля вони брали інформацію і де вона зберігається?

Сучасний підхід до проблем Вищого Розуму, (або Абсолюту) представляють як безумовно мислячу істоту, наділену до того ж творчою силою й бажанням творити; саме Абсолют створив нашу реальність, галактику, зірки, планети, розумну людину й Космічні сутності. Така думка представляється злегка наївною і безумовно антропоморфною; знову, як тисячоріччя назад, ми намагаємося виліпити «щось» по власному образу й подоби, нав'язуючи божеству свої конкретні цілі, і головна з них - створення людини.

Але фізики і математики прагматичний народ і в першу чергу цікавляться джерелом нових ідей; іншими словами, проблемою геніальності, тобто невідомої досі інформацією, що чудесним образом зароджується в геніальних й просто талановитих мізках. З найбільшою відвертістю це питання поставив Роджер Пенроуз, відомий британський фізик-теоретик, у своєму творі «Мислення Творця», використовуючи теорему Геделя: «Теорема про неповноту». Нове знання не може з'являтися з нічого, значить існує Всесвітній Банк Даних. Це вже набагато

ближче до істини.

Давайте сформулюємо кілька важливих пунктів:

1). Людський мозок виявляє собою великий простір, у якому живуть не тільки розум (раціональна свідомість), але й інші, ірраціональні категорії, відділені ментальним бар'єром. Ці категорії пов'язані з душею, астралом і позачутливим сприйняттям, що важко виразити в поняттях логіки й мови, - з підсвідомістю, надсвідомістю, інтуїцією й інстинктом. Раціональна частина «харчує» науку й сферу соціальних відносин, а ірраціональна - область почуттів, мистецтво й релігійний ентузіазм.

2). У просторі мозку можуть співіснувати ряд повноцінних особистостей, що свідчить про його надзвичайну просторість або інформаційну ємність. Якщо таких особистостей десятків або сотня, то виникає підозра, що схований (латентний) і не використовуваний нами резерв перевершує «робочу частину» як мінімум у 100 разів.

3). Людина здатна в тому, або іншому ступені перебороти ментальний бар'єр, проникнути в астрал, у сферу ірраціонального, для чого служать спеціальні прийоми. Можна фізично відокремити раціональну частину від ірраціональної. Наші комп'ютери й алгоритми для рішення завдань – це перша спроба в такому напрямку. Інопланетні біороботи – як друга спроба, і більш високий етап того ж самого процесу. Їхнє дослідження наводить на ряд цікавих припущень:

3.1.) - про те, що позаземні цивілізації теж прагнуть створити інструменти – для допомоги розуму;

3.2.) - про те, що в ці інструменти, з урахуванням функціональної доцільності, вкладається тільки розум;

3.3.) - якби було вкладено щось більше - тобто створений штучний, але повноцінний мозок, - та істота, що одержала його, було б не інструментом і біороботом, а людиною або його інопланетним аналогом.

4). Особисто для нас залишаються неясними можливості розуму, не говорячи вже про підсвідомість, надсвідомість, інтуїцію й інші загадкові речі. Якщо локалізувати поняття «розум» у корі головного мозку й «відітнути» нижчі області, то навіть такий скорочений мозок здатний демонструвати різні ефекти: переміщення важких мас, уявний зв'язок, локацію простору й використання його як джерело невідомої нам енергії. На

прикладі - торсіонної.

5). Людський мозок (можливо, мозок будь-якої живої істоти) здатний одержувати інформацію поза чутливим шляхом, тобто без посередництва зору, слуху, нюху, смаку й тактильних відчуттів. Цю інформацію - людина намагається інтерпретувати у звичних раціонально-логічних термінах, що припустимо лише для опису фізичного світу, а в інших випадках веде до її перекручування. Усі потойбічні світи й релігії саме і є таким перекручуванням.

6). Людський організм здатний накопичувати й утилізувати біоенергію, хоча й не в таких кількостях, як у інопланетних гостей. Відомо, що в процеси нагромадження й утилізації біоенергії утягується не тільки мозок, але й периферична нервова система. Самий примітивний спосіб для подібних маніпуляцій - особливі вправи, рухи, подих, проголошення словесних формул, заклинань; більш складною й результативною є медитація, транс, уявне керування потоками енергії, створення каналів зв'язку тощо.

Ви запитаете: Зв'язку із чим - або з ким? Що забезпечує нам доступ до енергії й до нової інформації? Що стоїть за феноменами екстрасенсорики, телекінезу, ясновидіння, прекогнітики? Що ховається за інтуїтивним прозрінням, особливою чутливістю екстрасенсів, дивною здатністю до рахунку чисел, запам'ятовуванню, радарному баченню, поданню звуків, заходів, тактильних відчуттів у вигляді зорового ряду? І нарешті, основне: навіщо нам такий величезний, людський мозок, у порівнянні з Галактикою, резерви якого ми не вміємо використати? 5% мозку працює, а 95% «гуляє». Та й до чого вони, ці 95% резервів? Хто керує цією 95% часткою мозку?

Наш мозок починає сформулювати власну гіпотезу про Всесвітній Розум.: Ми думаємо, що якісь «частки» Всесвітнього Розуму існують й фізично локалізовані у латентній області живого мозку, (у всіх латентних областях живих істот Світобудови). Не може просто так «гуляти» 95% мозку. Абсолют з часом використає резерви нашого «простору мислення» або надлишкову частину найбільш високоорганізованої матерії. Абсолют є сукупністю латентних частин мозку всіх живих створінь, поєднує їх один з одним і із самим собою. «Тверді» знання цих фактів і наслідків, є Великою Таємницею людства.

Діти Індіго вже володіють цими здатностями, ось чому за ними ведуть полювання спецслужби, представники різних релігійних конфесій і ділки шоу-бізнесу. Одні вчені вважають дітей Індіго жертвами техногенних мутацій, а інші - новим щаблем в еволюції. Хто ж вони насправді, діти, або «люди-Х» з аурую індіго?

Феномен дітей Індіго проявляється вже в перші місяці життя. Лікарів вражали абсолютно дорослі очі дітей, їх інтелект явно не відповідав віку. Їх «IQ» був набагато вище, ніж у звичайної людини, (що раніше вважалося долею геніїв і зустрічалося тільки в 1-ї людини на 10 тисяч. Вони здатні обробляти інформацію зі швидкістю комп'ютера, їхній мозок пристосований до самого складного аналізу дій.

Спочатку ми не хотіли плутати дітей Індіго, які мають свій «дарунок» від народження, з тими, хто придбав його результаті якихось життєвих випробувань, оскільки Індіго народжуються, як ми відзначимо нижче, зі зміненням генотипом і зв'язок їх з останніми не простежується. Однак, в процесі роботи над цією книгою, ми натрапили на ряд цікавих фактів і думка змінили. Так, Наташа Бекетова з Анапи в 16 років після непритомності заговорила на 120 мовах, у тому числі на древніх: древнеперсидській, арабській, латині, а до того часу ніяких надприродних здатностей не проявляла. Наташа Демкіна із Саранська без спеціальних приладів бачить внутрішні органи людини. Її здібності проявилися в 10 років після видалення апендициту. Як приклад, проясненого Гаутаму й пророка Мохаммеда можна поставити в один ряд з Вангой, і їх теж можна віднести до – людей Індіго.

Раніше існувала приказка, що генії народжуються раз у сто років. Так воно й було, поки не наступило 20 століття, діти, зовсім не схожі на звичайних хлопчиків і дівчинок, стали з'являтися все частіше і частіше. Здатності Індіго вражають. Одні з них в 5-6 місяців можуть притягти поглядом іграшку, що сподобалася, пограти й відправити назад; погнути в такий же спосіб

алюмінієву ложку. Ставши старше, вони розповідають про свої минулі життя, інші Всесвіти і читають чужі думки. Вони говорять що знайомі з ангелами, з іншими світами, іноді пам'ятають, ким були в минулому житті, і знають, що прийшли на цю планету з надзвичайно важливою місією. Фізіологія дітей нового покоління істотно відрізняється від звичайних дітей. Імунітет у них значно вище, ніж в «простих» людей. Їхній організм легко справляється з Віл-інфекцією й іншими вірусними захворюваннями, а печінка здатна переробити абсолютно будь-яку їжу, навіть ту,

котра по суті, не є їжею.

На відміну від звичайних дітей, діти Індиго народжуються із уже закладеним внутрішнім моральним кодом. Їхній світ двоколірний: чорне, або біле - третього не дано. І хоча звичайно діти світла релігійні, їхні способи рішення проблем далекі від принципів чесноти сучасних релігій. На їхню думку, «неправильних» людей: алкоголіків, наркоманів, злочинців - потрібно знищувати. Тому деякі добре обізнані про погляди, вже дорослих Індиго вважають їх небезпечними.

Так що говорити про чужих людей, якщо над міру обдарованих дітей Індиго бояться часом навіть власні батьки.

Одну таку дитину нової епохи знайшли в зруйнованому війною кавказькому селищі «Т». Шестирічну Лану вважали там одержимою дияволом. Вона могла підійти до кого-небудь і сказати: «Ти вже помер». Після цього, людина через деякий час дійсно вмирала, люди бояться цієї дівчинки. Навіть її рідний дідусь затверджував, що Лану треба вбити. Про своє майбутнє, Лана говорить, що в 16 років стане проповідником нового людства, а в 33 роки загине на багатті, і її смерть дасть нову віру й прагнення до нового справедливого життя мільйонам людей.

Зрілість суджень цієї дитини приводить у здивування багатьох дорослих. «Чому у вашій релігії жінка, що народжує дитину, вважається нечистою? - запитує Лана. І сама ж відповідає: - Тому, що чоловіки взяли владу в церкві». Таке вільне висловлення дитини в 6 років, повинно було привести офіційну церкву в обурення, але, проти все, Лану прийняли у Ватикані,

де вона розмовляла з батьками католицької церкви - на рівних. Не дивно, адже дівчинка не тільки ґрунтовно знає священні тексти, але й дає їм свої тлумачення.

Особливо любить вона одне місце з апокрифічного «Одкровення Іоанна Богослова»: І знову запитав я: Господи, яке число ангелів? І кого більше: ангелів або людей? І почув я голос, що говорив мені: Яке число ангелів, таке ж і роду людського, як сказав пророк: Установив Він межі народу по числу ангелів Божих.

Цей уривок дитина пояснює так: «Якщо ангелів стільки ж, скільки й людей, виходить, ангели - це й жінки теж. Стало бути, жінка може бути ангелом. І жінка - це й пророк, і навіть Бог». Її міркування про смерть Ісуса Христа теж відрізняються від загальноприйнятих. Дівчинку хвилює не те, що Батько віддав свого сина на смерть, а як Матір Ісуса - пережила загибель дитини.

Виявився в Лани й ще один чудесний дарунок. Дитина бачить віщі сни. Один раз їй приснилося, що вона повинна одержати в одній ізраїльській церкві якусь священну книгу від настоятеля. Знаючи феноменальні здатності дівчинки, книгу спробували знайти, перерили всю бібліотеку зазначеної церкви - безрезультатно. Лана помітила, що на місці, де в її сні був хід, що вів у бібліотеку, але тепер там побудована стіна. Дозвіл прорубати цю стіну було отримано і коли кам'яну кладку розібрали, відкрився хід у старе сховище, у якому виявили древню книгу зі снів Лани.....

Дослідники вирішили створити школу для геніїв, треба якось виховувати дітей нового тисячоріччя? Спеціальних організацій для роботи з такими дітьми зовсім мало, а звичайна школа із педагогічними штампами може скалічити нестійких дітей-геніїв. Бо зламані, принижені діти Індіго - це особистість, що пережили катастрофу. По статистиці США, за приниження своєї гідності, «діти нової цивілізації» убивали своїх батьків або однолітків. До того ж, як показує така статистика, серед самогубців в останнє десятиліття - все більше дітей нового покоління. Не дивно, що лю-

діти - все більше дітей нового покоління. Не дивно, що лю-

ди «старого зразка» найчастіше сприймають зверх здібних Індіго за людей із психічними відхиленнями. І в спробі приборкати цих «маленьких геніїв» відправляють їх у спецшколи, або намагаються придушити властиву цим дітям гіперактивність – медичними «пігулками».

А життя Індіго й без цього непросто, адже вони ростуть у світі, який не готовий їх прийняти. От що пише один з дітей Індіго: «Я з дитинства знав, що мені треба замаскуватися під навколишніх, адже все в мене не як у людей - навіть стиль викладу думок. Мені доводиться кілька разів «конвертувати» інформацію, перш ніж її видати. Я дуже довго вчився виражати свої думки таким чином, щоб мене розуміли навколишні. До 37 років у мене стало непогано виходити, навіть пишу статті в технічні журнали. От що мене завжди вражало й вражає - виявляється, що багато вчених мають дуже вбогі знання й вузькість сприйняття світобудови, я постійно спілкуюсь з ними у різних галузях. Моя галузь - техніка й юриспруденція».

Якщо дитина Індіго витримує спроби загнати себе в рамки звичних стереотипів, проявить характер, то вона починає рух у потрібному йому напрямку, анітрошки не збиваючись із курсу. Як приклад, Сергій Краснов із Санкт-Петербурга із трьох років уміє читати книги. Тільки робить він це не звичайним способом, зчитує інформацію - поклавши руку на обкладинку книги. У Мордовії живе дівчинка, відома в усьому медичному світі. Наташа Демкіна із шести років може бачити людей буквально наскрізь, як рентген. Поставлені нею діагнози підтверджені незалежним дослідженням у Британії. А от восьмирічний Марко Бовчев з Болгарії недавно опублікував свою книгу. У своєму документальному романі хлопчик докладно розповів про загиблі на Марсі цивілізації, про те, які лиха чекають найближчим часом людство, і як він збирається врятувати Землю від катастрофи, що насувається на нашу планету.

В Анапі відбувся ще один випадок, що вразив учених: 16 річна Наташа Хлебнікова заговорила на 120 мовах, у тому числі на перському й давньоанглійському. Дівчинка стала поліглотом, не додаючи до цього ніяких зусиль. Неординарні лінгвістичні знання виявилися в дитини після глибокої непритомності. Наташин феномен досліджували в десятках інститутів, тому що для багатьох мов, на яких вона говорила - важко було

знайти співрозмовника.

У Японії в провідному дизайнерському автомобільному бюро, - креативний відділ очолює одинадцятирічний Якеши Танако. Його кар'єра почалася відразу. Хлопчик приніс один раз в офіс власника фірми альбом зі своїми малюнками. Дизайнерські розробки юного генія скорили не тільки його безпосереднього начальника. От уже кілька років увесь автомобільний світ будується за ескізами юного Якеши.

Ми хочемо вам розповісти про юне дарування з Кіровоградського регіону (Україна), Свету Карпенко. Якось вона сказала: «Де починає тікати час, там умирає Істина». Ми попросили більш детально розкрити суть сказаного. Света розповіла, що на нашій планеті багато великих історичних споруд було побудовано інопланетянами для того, щоб служити «Камерами Піднесення» тіла, щоб люди 5-ї раси могли переходити на планети Богів разом зі своїм земним тілом. На питання, що таке «Камера Піднесення»? Була відповідь, це такий радіоелектронний пристрій, що підвищує вібрацію кліток

організму людини з довжини хвилі 7,2 см. до 5,3 см. Вібрації променів Камери Піднесення тіла наростали доти, поки людина в саркофазі не надягала на себе «тіло Світла». Деякі суспільства Древнього світу використали Камери Піднесення - як храми для присвяти. Увійти в такий храм без ризику для життя могли тільки ті люди, які були вже досить очищені фізично й морально. Дві найвідоміші на сьогодні Камери Піднесення тіла - це біблійний Ковчег Завіту й Велика Піраміда в Єгипті. Бували випадки, коли в них намагалися увійти недостатньо морально очищені люди, їхні тіла миттєво згоряли в цих камерах. Особливо багато непідготовлених людей заживо згоріло в Ковчезі Завіту. Бачачи як перетворюються в попіл їхні побратими в камерах, непосвячені жерці зробили довгу послідовність ритуалів і жертвоприносин, щоб уберегтися «від гніву Богів». З часом священики, що не розуміли щирого значення підготовчих

вправ для очищення розуму й тіла, замінили їх релігійними піснями й молитвами. Але добилися тільки негативного ефекту.

Камери Піднесення тіла, це математично точні структури, побудовані за законами Золотого перетину. Вони працюють на вібрації чистих кристалів кварцу, або на вібрації білого кристалічного золота. Біле золото створює резонансне електромагнітне поле усередині камери. Дія електромагнітного поля золота або кварцових випромінювачів пронизує всі клітки тіла адепта, змушуючи молекули ДНК і РНК вібрувати на підвищеній частоті. Древні жерці, що згоряли в Камерах Піднесення тіла, не розуміли того, що людина, що підноситься до Богів, повинна уміти підвищувати рівень вібрації свого тіла, змінювати ступінь своєї свідомості й активувати додаткові спіралі ДНК. Дві спіралі ДНК людини п'ятої раси ніяк не можуть протистояти надвисокій частоті вібрацій у цій камері.

Як приклад, після зсуву Полюсів і Потопу на нашій планеті у Єгипті єдиною пірамідою, придатної для використання «Піднесення тіла», була Піраміда «Хеопса». Камерою Піднесення вона була лише в тому випадку, коли Великий Кристал в епіцентрі конструкції настроювався Присвяченими на частоту Замкового каменю (пірамідіону). (*Примітка*: Пірамідіон - це камінь пірамідальної форми, який встановлювався на верхівках єгипетських пірамід, мовою археологів - замковий камінь піраміди. Пірамідіон «покривали сусальним золотом, щоб надати йому здатність відбивати сонячне проміння»; в епоху Середнього царства їх часто «розписували королівськими титулами та релігійними символами»).

Приблизно 200 000 років тому сіріусяни допомогли прибульцям з Ліри вдосконалити тіло земної людини. Потім у процес удосконалення носія для людських душ вмішались інші представники позаземних цивілізацій. Вони створили наші сучасні тіла, які призначені для дослідження земного фізичного світу. У ДНК, які спроектували для землян, були закладені формули перетворення фізичного тіла людини в кристалічне тіло Світла. Подібні кристалічні тіла мали гуманоїди із четвертої планети Сіріуса-Б, (що створювали разом земне людство п'ятої раси). При переході в шосту расу нашим носієм, буде кристалічне тіло Світла. Тіло Світла використовує базовим елементом кремній, а не вуглець. Генетики інопланетного Розуму спроектували

ДНК людини так, що перехід від заснованої на вуглеці тілесної форми - до заснованого на кремнії тіла Світла буде відбуватися поступово, під дією променів з Космосу. У Великій Піраміді, в процесі Піднесення, вуглецеве тіло хімічно перетворювалося в кремнієве тіло Світла за дуже короткий строк.

Незабаром після завершення прибульцями будівництва Великої Піраміді на Землі відбувся катаклізм - Всесвітній Потоп. Коли води океанів відступили, то на нашу планету стали повертатися космічні кораблі позаземних цивілізацій: веганців, сіріусян, плеядіанців й арктурианців, і надали наземному людству свою допомогу в становленні цивілізації п'ятої раси. Ці прибульці входили в Конфедерацію «світлих сил». З іншого боку, на Землі вже за тридцять тисяч років до зсуву Полюсів господарювали прибульці з Ригеля, Бетельгейзе й Дзети Мережі. Вони нікуди не відлітали до Потопу, (на час Потопу й після Потопу), тому що жили й дотепер живуть у підземних містах на нашій планеті. Ці інопланетяни входили в Конфедерацію «темних сил» і всіляко протистояли «світлим силам». Оріонці й дзетіанці давно вважали Землю своєю планетою, вони правили людством у своїх інтересах увесь цей час, і люди на Сході називали їх нагами, або «хазяї Землі». (Примітка: Наги - в індуїзмі та буддизмі, змієподібні міфічні істоти, напівбоги. Зображуються у подібі змій з людським тулубом та зміїною головою, вкритою зверху віялом зміїних голів. Проживають в печерах та на водоймах, на землі, в воді або під землею. Міфологія «людини-змії» має давні корені. Наг - символ мудрості. Існує культ змій та свята пов'язані з ним. Припускають, що змій-наг був тотемом одного з могутніх давніх племен. Стверджується, що наги зберігали істину в таємниці Землі доти, доки люди не дозріли для її розуміння. Нагами населена велика безодня Махатала, одне з найстрахотливіших пекл).

Наги не хотіли, щоб інші вищі цивілізації допомагали людству прогресувати, тому що вони харчувалися низькими вібраціями людей – (вібраціями злості, жадібності, ревнощів, ненависті й похоті). Тому підземні колонії оріонців і дзетіанців розв'язали воєнні дії проти Конфедерації «світлих сил». До зсуву Полюсів дві ці Конфедерації прибульців уже вели бойові дії між собою за сфери впливу не тільки на Землі, але й на інших планетах. На Фаетоні й Марсі перемогу одержали прибу-

льці з Оріона. На Землі, за часів Атлантиди боротьба йшла зі змінним успіхом. Та й сьогодні урядами більшості країн людського світу управляє підземна Конфедерація «темних сил». Тому на Землі не припиняються війни й досі. Відразу після Всесвітнього Потопу між інопланетянами знову розгорілася боротьба за право втручатися в несвідоме життя землян та за право управляти людськими масами. Щоб конфліктуючі групи прибульців не накоїли лих глобального масштабу, плеядеанці силою вилучили всі робочі кристали й пірамідів з Великої Піраміди, загрузили їх у свій космічний корабель й відвезли на свою планету.

Важко повірити в усі ці чудеса, але звідкіля молода дівчинка знає такі подробиці. Незначні деталі не співпадають, але все, що вона розповідає, ми знаходимо в стародавніх манускриптах. Американські вчені вважають, що діти Індіго – результат процесу еволюції людства, техногенної революції й глобальної комп'ютеризації. Деякі теорії стверджують, що в самі драматичні моменти історії, коли неминуче насувається яка-небудь катастрофа, на

Землю починає надходити суперінформація й зароджується нова цивілізація, здатна зберегти життя на нашій планеті. Можливо, діти Індіго – є її представники. Так у чому феномен дітей Індіго? В західних джерелах проблеми формування нової генерації дітей, їх розвиток розглядаються під кутом двох поглядів:

- - метафізичний, що приписує високу релігійну природу та зв'язок з Космосом, спрямований на духовну досконалість та надприродні властивості;
- - психологічний, домінуючим джерелом є тонка духовна структура.

Для цього нам слід розв'язати три завдання:

- 1) - Визначити причинно-наслідкові зв'язки виникнення дітей-індіго.
- 2) - Дослідити особливості та відмінності нестандартних дітей, провести своєрідну соціальну ідентифікацію дітей Індіго.

3) - Типологізувати дітей Індіго.

За допомогою соціологічного спостереження, ми зробили систематизацію фактів існування нестандартних дітей, що дає нам можливість отримати нову парадигму розвитку сучасної дитини. Від емпіричного рівня - ми перейдемо до теоретичного рівня. Використовуючи загальнонаукові принципи пізнання об'єктивності, історизму, причинності і цілісності, ми зробили спробу окреслити причини виникнення дітей Індіго. Безперечним є той факт, що трансформаційні процеси вплинули на духовну сферу українського соціуму, й окремо на особистість. Саме це і наводить на думку, що за останні десятиліття сформувався новий соціальний тип людини, як результат взаємодії нових за своїм змістом і суттю історико-культурних і соціально-економічних умов життєдіяльності.

Проблема особистості була і залишається однією з головних в сучасній соціології. Неможливо аналізувати соціальні процеси, функціонування і розвиток соціальних систем без дослідження суті людини, як суб'єкта соціальної поведінки в суспільних стосунках, не враховуючи потреби і запити та духовний світ особистості, не аналізуючи складні й різноманітні зв'язки з соціальним мікро- і макросередовищем.

Тому ми взяли за необхідне вивчення особистості дитини Індіго, як представника нової генерації дітей, як елемента сучасного суспільного життя, розкрити механізм їх становлення під впливом соціальних факторів, механізм зворотного впливу на суспільний світ, їх участь в трансформації і розвитку суспільних відносин. А також визначити стійкий комплекс характерологічних ознак дітей Індіго, сформованих під впливом відповідної культури суспільства та конкретних соціальних груп, так як вирішальну роль в процесі становлення особистості належить соціальному впливу.

Можна зробити висновок, що діти Індіго - це нова, соціальна група дітей, яка сформувалася в період соціальних змін і трансформації суспільства, має відмінні ознаки та соціальні потреби, специфічні соціокультурні цінності і нестандартні моделі поведінки. Формуючи визначення дітей Індіго, ми виходили з того, що категорію нестандартних дітей ідентифікували як групу – стійку, історично сформовану сукупність людства, об'єднану на основі загально значущих ознак. На жаль, в зв'яз-

ку з політичними подіями в Україні, кінця 2013 і початку 2014 років, ми не отримали повної інформації для завершення своїх досліджень. В Україні чисельність дітей становить біля 6,5 млн. чоловік, із них діти Індіго складають біля 5,5 млн. чоловік. Це не повні дані, ми змушені спиратися на типологію зарубіжних дослідників, які стверджують, що від загальної кількості дітей в країні, біля 90 % - є діти Індіго.

Соціальний феномен дітей Індіго потребує більш глибокого та детального вивчення, є надзвичайним явищем в мікросоціології, місія якої полягає в вивченні та дослідженні повсякденної поведінки сучасних дітей, і окремо дітей Індіго.

Важкі питання

Для нас уже не стоїть питання, діти Індіго - це вимисел або реальність. І це зовсім не наділені зверхздібностями «мутанти» з фантастичних фільмів, це наші, звичайні діти, просто надзвичайно обдаровані, що володіють відмінною інтуїцією. Але, головне, ці діти люблять і вміють думати: дивитися на проблеми під самим несподіваним кутом і приймати самі неординарні рішення. Їм не можна щось розжувати й просто класти в рот: у них завжди знайдеться - свою думку. І якщо намагатися змусити їх «бути як всі», то можна загнати в глухий кут і просто зламати, або обізлити і зробити тирана. Які дії, такі і наслідки. По великому рахунку: «У порівнянні з дітьми Індіго, ми за рівнем духовного знаходимося у - першому класі».

Вони дивляться на нашу планету – як на машину часу. І показують нам природні утворення на планеті Земля, що виконують функції «машин часу», при цьому вказують не тільки на піраміди, аномальні зони й вулкани, але й на саму планету Земля. Для наочності можна розглядати Земну кулю як біпіраміду - октаедр. (Примітка: Біпіраміда або діпіраміда є тривимірним багатогранником, сформованим із двох пірамід, одна із яких є дзеркальним відбиттям іншої. Місце з'єднання пірамід

утворить загальну фігуру у вигляді багатокутника, причому бічні грані її рівносторонні трикутники, відомі як октаедр. Як приклад, у формі октаедра кристалізуються алмази. Октаедр має 8 правильних трикутних граней й у кожній вершині сходяться по 4 грані. Тобто правильний багатогранник, складений з 8 рівносторонніх трикутників.

При збільшенні числа сторін багатокутника в підставі - піраміди, у межі формується коло або еліпс й утвориться два конуси, з'єднані підставами. У північній частині цього октаедра час сповільнюється, як у піраміді вершиною нагору; а в південній частині октаедра - час прискорюється, як у піраміді вершиною вниз. Через уповільнення часу в Північній півкулі зосереджена основна частина материкових масивів. А в Південній півкулі зосереджена більшість западин, заповнених водою - через прискорення часу. Російський астроном Н. Козирєв пояснив нам це явище ще в 1958 році. Учений обґрунтував асиметрію планети Земля різним «ходом часу» у Північній і Південній півкулях. У цілому ж на екваторі, Земна куля утворює більш-менш рівноважну систему). Кінець примітки.

Деякі окремі елементи поверхні нашої планети можна також назвати «машинами часу». Ними є гори й гірські масиви. Звичайно в горах час сповільнюється. А от усіякі западини, тріщини й розломи земної кори, низини, кратери, кар'єри відносяться до «машин часу», які прискорюють час. Западини утворюють на поверхні Землі гепатогенні, аномальні зони. А от усякого роду Бермудські трикутники є чакрами планети, де перша чакра лежить на екваторі, а остання - на полюсі.

Таких чакр, великих і малих по площі, потужних і слабких по прояві, на планеті дуже й дуже багато. Саме акупунктурні крапки Землі, є причиною трагедій, пов'язаних із загибеллю або зникненням в інших вимірах літаків, кораблів і людей. Зараз, у зв'язку з наближенням перевероту Полюсів, (переполюсовка) почалася активізація термоядерних процесів, що протікають у надрах Землі, підсилився вплив і потужність аномальних зон з різним ходом часу. Це помітно позначилося на збільшенні числа катастроф літаків, кораблів, поїздів й інших машин. На жаль, усе більш техногенні катастрофи супроводжуються людськими жертвами. І ця тенденція аварійності – продовжиться до тих пір, поки люди не змінять своє ставлення до планети Земля.

При погляді з космосу Земля дуже нагадує живу істоту. І як приклад дії «машини часу», учасницею подій була Людмила Лук'яненко, яка багато років назад вийшла заміж і переїхала до м. Кіровограда. Її розповідь: Це незвичайне явище відбулося 7 червня 1992 року в Санкт-Петербурзі. До однієї із платформ Фінляндського вокзалу прибув поїзд із... 1952 року. Коли поїзд підійшов до перону, у працівників служби руху й пасажирів здивуванню не було межі. Подив у пасажирів, що нудьгували, викликали дерев'яні вагони довоєнного зразка, які

були прикрашені червоними прапорцями, піонерською символікою, портретами Леніна й Сталіна. А на чолі прибулого складу вагонів, був старенький паровоз серії «ИС», з труби якого підіймалися клуби пари. Провідниці відкрили двері вагонів і з них висипали піонери в білих сорочках, із червоними краватками в черевиках зразка 1950 років. Вони не шуміли, лише із широко розкритими очами дивилися на гарні електропоїзди й пасажирів, одягнених незвично і дуже інтригуючи. Шикарні легкові авто невідомих марок, проносилися поруч по Безіменному провулку. Найбільше дітей уразив новий будинок вокзалу - з розгонистим арковим перекриттям, високим шпилем, увінчаним п'ятикутною зіркою й величезним написом на фронтоні «Санкт-Петербург». Це все злякало дітей й їхніх провідників, наводило на похмурі міркування: хто ці люди і у якій Росії вони раптом опинилися? У дореволюційній, капіталістичній, хоча з капіталізмом було назавжди покінчене у 1917 році. Або вони потрапили у якусь іншу - невідому і ворожу державу?

Діти звернулися до своїх вожатих: «Де ми, будь ласка поясніть, що відбувається?» А ті, здивовані нітрохи не менше за них, були не в змозі дати відповідь. Вони самі боялися повірити в страшну реальність. (У 1952 р. люди ще не мали ніякої уяви про «машини часу»). Нарешті, усі прибулі вишикувалися на пероні в загальну колону, але було неясно: куди ж іти? Вирішили звернутися за порадою до начальника поїзда, а потім

**К БОРЬБЕ
ЗА ДЕЛО ЛЕНИНА-СТАЛИНА
БУДЬ ГОТОВ!**

пішли до адміністрації вокзалу. Невелика група вихователів прийшла до імponentного адміністративного будинку. Зайшли в середину і були відсутні довго; діти тим часом не шуміли, із тривожною цікавістю поглядали навколо. Через 40 хвилин «делегати» повернулися. По їхньому подавленому вигляду піонери зрозуміли, трапилося щось надзвичайне. Дійсно, деякі вожаті плакали, а бліда начальниця поїзду, ледь трималася на ногах. Перед шеренгою піонерів, (наша молода Люда стояла, зліва - четвертою), доручили виступити старшій піонер-

вожатій, студентці університету, що володіла до того ж дзвінким голосом. Вона говорила тремтячим голосом, як могла:

«Юні ленінці, усе, що ви зараз бачите перед собою, це не наша з вами країна й не наш з вами час. Ми стали заручниками якогось жакливого, непоясненого явища природи, що зробило з нами злий жарт. З Радянської соціалістичної держави, з нашого правильного й законного часу 1952 року, ми невідомим чином «переметнулися» на 40 років уперед - у віддалений, ворожий і зовсім незрозумілий нам 1992-й рік. Як нам пояснили, багато подій за цей час відбулося в нашій країні, уже немає рідного СРСР, події трагічні й неймовірні. І хоча ця країна, як і раніше називається Росією, ми з вами опинилися в зовсім далекій і чужій країні. Відбулася жаклива метаморфоза, зміст якої я зараз пояснити вам не можу. Цей природний катаклізм, те що вийшло з нами, ми повинні пережити мужньо, із твердою вірою, що дуже скоро, ми знову повернемося в нашу дорогу соціалістичну державу. А зараз тихо й спокійно, ви підете у свої вагони й будете чекати наших подальших вказівок».

Вражені піонери тихо повернулися у вагони й зайняли свої місця. Наша героїня Люда почала плакати, бо їй було страшно. Всі мали пекуче бажання швидше повернутися туди, де їх чекають мами й папи, де будується соціалізм, де ще живе дорогий і улюблений товариш Сталін. А тим часом начальниця поїзду говорила своїм підлеглим: «Це ж треба такому трапи-

тися: наша рідна комуністична партія на напівлегальному положенні, замість тов.. Сталіна - президентське правління, багато-партійна система, парламент, банки, олігархи, підприємці і масове безробіття. Можливо таке в нашій країні? Кошмарний сон, невже він ніколи не скінчиться, і ми назавжди залишимося в цьому незрозумілому й зовсім далекому нам світі?»

Поїзд, - уголос міркував учитель фізики, - можливо потрапив у якусь аномальну зону, де інший простір і час: «Вибратися із цієї божевільної зони ми неодмінно зможемо і дуже скоро». Так воно й трапилося. Прошло 2 дня, поїзд стояв на запасній колії, а потім прийняли рішення – їхати вперед.

Потяг-примара, прикрашений портретом Сталіна, зрушив з місця і поїхав у ту сторону, звідкіль прибув. Невідомо з якої причини, але через деякий час, потяг неждано з'явився на своїй станції 9 червня 1952 р. В цей день біля 14 год. його поставили на третій запасний шлях, на станції Канельярви, чим приголомшили людей, що перебували на станції, бо поїзд «пропав» на 2 дні. Радянські громадяни не могли повірити своїм очам..., поїзд виїхав із своєї станції, по дорозі зник і повернувся через 2 дні з іншої станції, але з майбутнього часу. До поїзда негайно заспішила чергова по станції Ольга Петрова в супроводі станційних робітників і міліції. А юні пасажери, найвищою мірою обрадувані завершенням своїх митарств, підштовхуючи один одного, зстрибували з високих щаблів вагонів і знову приземлялися у 1952-м році. Учасники цієї загадкової історії ще не знали, що з ними, дотримуючись спеціального доручення Ста-

ліна, дуже швидко розбереться Лаврентій Берія. Усіх людей і піонерів ізолювали, почалися допити. Судьби багатьох учасників тих подій – невідомі й досі, а документи про поїзд і його пасажирів були засекречені до 1991 року.

Адже щоб працювати із творчими дітьми, потрібно вірити їм і показати це на прикладах. Вони почувають нещирість і моментально не сприймають співрозмовника. У навчанні, як у дружбі - ви ж не дружити з тим, хто вам неприємний, і навпаки, повірите тому, кого любите і довіряєте. Прислухайтеся до того, що говорить вам

дитина. Зробіте це - і вона буде щасливою. «Зараз час мінятися батькам, а діти вже змінилися». У дитячому садочку м. Олександрія, Кіровоградської області, виховується майбутня акторка і в той же час інтелектуалка Олена «В», мама попросила нас не називати їх прізвище. Нехай дівчинка росте, як усі, а там «буде видно». Олена «В» вже зараз бачить ауру людини. Якось вони з мамою йшли по вулиці і Олена сказала: «Мама усі люди такі нарядні, а он пішов дядя увесь «чорний». Мама почала розпитувати і з'ясувалося, що всі люди на вулиці мають оболонку навколо себе, тому вони – нарядні....

Кожного разу по приїзду до м. Олександрії, ми завжди знаходили час для спілкування з Оленкою «В». Доктор пед. наук, професор Рижиков В.С. розпочав розмову з Оленкою про ауру, «доросле» і послідовне тлумачення людської аури, дуже здивувало професора. За словами Оленки: Аура огортає душу людини задовго до її народження на Землі. Аура чимсь схожа на металевий каркас, на який «накладаються всі поверхи» людських тіл. Ще до зачаття дитини можна сказати майбутнім батькам, якою народиться дитина й що вона здійснить за своє земне життя, якщо в цієї душі не розвинена своя. тверда Воля. Воля може змінити долю й карму. Людина - це насамперед безсмертний Дух. А його тіло - усього лише одяг, який Дух міняє в міру зношування, усього лише інструмент для вивчення законів різних світів. Грубих і тонких Всесвітів дуже багато. У

кожному із цих світів Дух має свій одяг, свій скафандр – це тіло. Всі ці тіла, (двійники) наділені своєю свідомістю й існують одночасно. У силу своєї обмеженості ці двійники думають, що вони єдині й смертні. Перед вмиранням фізичного тіла від хвороби, аура блякне й зменшується. Якщо людина вбита «зненацька», (несподівано), то ефірний, емоційний й астральний двійники залишаються ще якийсь час після його смерті такими ж, як при живому тілі. І чисті люди можуть бачити примару, почувати, як йде від примари холод і вологість. Потім, приблизно на дев'ятий день, вмирає ефірний двійник. Через якийсь час вмирає й емоційне тіло. Приблизно на сороковий день, душа відокремлюється від астрального й ментального тіла й іде в кармічний план буття. Це дуже важливий момент, Космічний Розум називає його другою смертю. Якщо бути при цьому у свідомості, то зусиллям волі можна уникнути відділення душі від астрального двійника. Після другої смерті астральне й ментальне тіло, теж поступово починають розкладатися.

Як правило, людські душі перевтілюються і повертаються на Землю знову, тільки через 500-1000 років. А юні душі дітей відроджуються на Землі порівняно «швидко», протягом 1-5 р. Ми приходимо в це життя, щоб віддати борги за минуле й створити своїми думками своє майбутнє. Еволюція свідомості триває мільйони років, душа навчається мудрості в людських тілах від 30 до 100 тисяч втілень на Землі. Потім, здавши іспити своїм наставникам, душа переходить на ефірні планети і продовжує там свій шлях буття. На жаль, шлях еволюції душі на нашій планеті для більшості людей протікає несвідомо, і будь-яке страждання людини на цьому шляху - кращий учитель. А так зване «земне щастя» навпаки, робить душу більш ледачою. Черги страждань, іноді озлобляють людину, роблять її агресивною - і в цьому величезна помилка людства, що виходить із нерозуміння сенсу життя й змісту буття на Землі. Кожна людина є тим, на чому сфальцьовані її думки і увага. Про що думає людина - тим вона і стає. Думаєш про ангелів - і станеш ангелом, думаєш про Бога - і поступово наблизитися до нього.

Оленка каже: Все так просто, тіло людини живе за законами тривимірного простору, а душа - за духовними законами. Для фізичного тіла необхідна: постійна напруга електромагнітного поля між Полюсами планети; вода й вегетаріанська їжа,

насичені добрими думками; чисте повітря; тепло зелених лугів і лісів. Для душі, втіленої в тіло потрібні - енергії астрального й ментального світів, позитивні враження, добрі емоції, гармонічна інформація. Коли є гармонія між всіма тонкими двійниками, що становлять ауру людини, то в людини є й здоров'я. Нема гармонії - виходить, прийшла хвороба. Всі людські нездужання проектується зверху вниз: від душі - до думок, від думок - до бажань, від бажань - до хвороби тіла. Душа будує думки, а думки будують людське тіло.

Аура здорової людини має вигляд яйцеподібної хмари із чистих не змішаних квітів: синього, блакитного, фіолетового, золотого, рожевого, ясно-зеленого, білого. Пружні жовті границі видимої аури навколо середньої людини, знаходяться на 60-80 сантиметрів від шкірного покриву. По срібних матрицях самого грубого шару аури відливається фізичне тіло. Цей кокон і є ефірним двійником, хоча насправді двійником є - фізичне тіло. Живі клітини організму постійно народжуються й умирають. За місяць фізична людина обновляється наполовину. За рік заміняються всі атоми й електрони тіла на нові навіть у костях людини. Форму стислого простору, дає ефірне тіло. Ефірне тіло складається не тільки зі срібних променів; у ньому є все, що є у фізичному тілі. І воно, у свою чергу є астральним двійником. Астральне тіло, будується ментальним двійником по цьому ж принципі, і так далі. Не даремно люди кажуть: «Які думки, таке й тіло». Або, про що думаєш - тим і стаєш. Якщо думаєш, як свиня або собака, то в цьому житті здобуваєш звички й бажання цих тварин, а в наступному житті, перейдеш у їхнє тіло.

Тонкі тіла людини будують один - одного в напрямку, від духовного центра – у бік огрубіння матерії, так само, як проєктують один - одного кругові хвилі, розходяться від кинутого у воду каменя. Чим далі хвиля від центра, тим більше перекручування первісного кола. Тому душам потрібно постійно коректувати всі свої тонкі тіла по першому колу, по образу й подобию Духа. В черговий раз Оленка наголосила: «Як бачите, все дуже просто». Мабуть не просто, бо мозок середньостатистичної людини, не в змозі «переварити» те, про що розповідає Оленка. Навіть мама не завжди розуміє, про що вона говорить. У безлічі таких дітей Індіго постійні проблеми в садах і школах, їх не розуміють вчителі, а вони не чують - педагогів.

Місіонери з майбутнього

Персоналії, яких ви бачите на фото, це різні за віком, фахом та вподобанням – невелика частина Кіровоградців, які тісно контактують з дітьми шостої раси. Всі вони зазначають, діти цієї раси не сприймають відсутність вибору, вони набагато розумніші багатьох однолітків, у них практично відсутнє почуття справедливості, деякі дослідники називають їх «Діти тисячоріччя». Виявилося, що багато чого, з того, що вміють і знають батьки, діти Індиго вже знають, тому зовсім ігнорують спроби перетворити їхні погляди. А про деякі знання й здатності, їхні батьки навіть уяви не мають. Діти Індиго - місіонери з майбутнього. У Європі їх називають «Дітьми Нової Свідомості», «Дітьми Світла». У Франції – «тефлоновими», тому що до них не «пристають» загальноприйняті правила поведінки й тощо.

Діти Індиго - це не просто діти з незвичайним кольором аури, це неординарні діти, які практично всім відрізняються від звичайного подання про дітей. З малого віку діти Індиго міркують про долю світу, проявляють унікальні феномени й таланти, відрізняються від інших дітей незвичайною лінією поведінки, мають унікальні лідерські якості й тощо. Так само діти Індиго володіють й паранормальними здатностями. Діти Індиго - це наші діти, ми їх любимо такими, які вони є, і тільки від нас батьків, залежить їхнє майбутнє. Треба поважати своїх дітей і любити. Якщо у вас є «нестандартна» дитина, спілкуйтеся з нею на рівних, діти хочуть, щоб усі в родині почували себе рівними, будь-то дитина або дорослий. Вони хочуть, щоб з ними рахувалися, тим більше що сучасні малята неймовірно духовні й

з'являються на світло з уродженими знаннями. Завжди давайте зрозуміти своїм дітям, що ви підтримуєте їхні починання, тоді вони будуть більше сприйнятливі до ваших слів, будуть розуміти й слухати вас. Виховання дітей Індіго, не простий, життєвий процес, від якого залежить майбутнє вашої дитини. Проявляйте до дітей повагу, нітрохи не меншу, чим до батьків або близької людини. Якщо ви говорите, що любите їх, але при цьому ставитесь без поваги, вони не повірять вашим словам. Не слова, а вчинки - спосіб життя, поведження в родині доведуть вашій дитині, що ви її любите.

Давайте просто любити своїх дітей - вони найдорожче, що в нас є. І не так важливо, дитина Індіго росте у вашій родині чи ні, ви повинні бути впевненими, що ваша дитина сама талановита, розумна і неповторна. І якщо сприймати її саме такою, вона обов'язково виявить саме ці якості. Вони наполегливі й рішучі. У них приголомшлива інтуїція, вони здатні приймати вірні рішення. Вони незалежні й горді навіть у принизливих для себе ситуаціях, в той час здатні на лють і жорстокість, якщо натикаються на непереборну стіну байдужості. Вважається, що деякі Індіго розуміють мову рослин, тварин, птахів і навіть риб.

Так хто ж вони? Може це вундеркінди кольору фіалки або дійсно - провісники нової раси. І чи можна ставити знак рівності між дітьми Індіго й вундеркіндами? Навряд чи. Тому що далеко не кожен вундеркінд - є «Індіго». Як ви вже зрозуміли, Діти Індіго - це, феномен на рівні зверхпізнання. А вундеркінди - це інше, (ми будемо торкатися цього питання, трохи нижче). Ми розділяємо дітей Індіго і вундеркіндів приблизно так:

Перші - геніальні від природи.

Другі - скоріше навчені, чим обдаровані. Їх навчали за спеціальними програмами, і навчити можна практично кожную дитину, якщо до цієї справи підійти серйозно.

(Примітка: Обдаровані діти або вундеркінди - діти, які визнані освітньої системою вищими в рівні інтелектуального розвитку від інших дітей свого віку. Вундеркінди, як правило, виявляють свої здібності вже в ранньому віці. Ці здібності відносяться до всіх інтелектуальних сфер діяльності: математики, фізики, музики, енциклопедичні знання і так далі. Уже в ранньому віці - вони можуть вступити в інститут, закінчити його і захисти-

ти дисертацію, тоді як їх однолітки ще навчаються в школі; обдаровані діти з музичними здібностями пишуть опери; зі здібностями до шахів - стають чемпіонами тощо).

Вундеркінди

Середньостатистична дитина, при правильній підготовці стане розумною, або людиною-творцем. Адже творчість це не механічне засвоєння нових знань, а вміння застосовувати їх на практиці й створювати нове. Не даремно ж існує таке поняття, як «синдром колишнього вундеркінда», коли доля, здавалося, обіцяла так багато дитині, а в результаті нічого не дала. І тоді колишній вундеркінд має почуття, начебто його обдурили.

Серед геніїв було багато вундеркіндів, але серед вундеркіндів - мало геніїв. У сучасних умовах: зверхщільного інформаційного простору, у якому панують Інтернет, радіо, телебачення, мобільний зв'язок - дитина сприймає інформацію, що надходить із навколишнього світу, на рівні підсвідомості, задіюючи все нові й нові ділянки кори головного мозку. Механізм такого сприйняття інформації є майже у кожній людині. Просто не кожному вдається його активувати. Та й зробити це з роками, стає усе складніше.

У принципі практично всі діти можуть стати якщо не вундеркіндами, то принаймні, просто талановитими й успішними людьми в тій або іншій області. Потрібні тільки відповідні умови, при яких звичайна дитина має можливість розвивати закладені в ній природою задатки й здатності, з інтересом і творчо вчитися всьому новому.

І саме головне - уміти трудитися, переборюючи перешкоди, які виникають на обраному шляху, у тому числі й заздрість навколишніх. Уміти протистояти неприємностям і невдачам, уміти аналізувати помилки й виправляти їх. Коротше кажучи, уміти бути успішним. Всьому цьому дитині-вундеркіндові потрібно вчитися, щоб вона була готова до вступу в доросле життя й відбулася як людина що творить, як професіонал і як особистість, а не перетворилася в пересічну, дорослу людину, яка втратила всі свої здібності за буденністю життя.

Вундеркінд, на відміну від Індіго,— це дитина, що виявляє незвичайний для свого віку розумовий розвиток чи видатну обдарованість в якій-небудь галузі науки чи мистецтва. Інколи вживається в іронічному значенні. Отже, мова йде про виняткові здібності, помічені здебільшого у дошкільнят. Яка мати чи батько не мріють про те, щоб із їхнього малюка виріс справжній талант, щоб він став якщо не уславленим, та принаймні не гіршим за інших: ученим, артистом, письменником, музикантом? У цьому немає нічого поганого. Навпаки, дуже добре, коли можна мріяти про щасливе, радісне майбутнє своїх нащадків. Скільки із тих, хто ще недавно сидів за партами, вже показали себе здібними, талановитими членами нашого суспільства, діячами науки, техніки, культури. І, певно, у багатьох із них здійснилися оті давні мрії.

Та буває й інакше, коли дорослі не лише не допомагають, а, навпаки, завдають шкоди дітям, а собі — зайвих прикрощів і розчарувань. Візьмемо за приклад сім'ю Рябоволів з м. Кіровограда, яка складається із батька, матері та двох дітей: хлопчика і дівчинки. До дівчинки особливої уваги не приділяли і вона росла — як усі діти. А от з хлопчика, батько Олександр захотів зробити вундеркінда. Для рідних він, зрозуміло, найкращий у світі, найрозумніший і взагалі він «повинен бути» обдарованим. Ледве навчився ходити й розмовляти, ще нічого такого не знає і не вміє, а батьки вже шукають у нього «суперзачатки».

Подивилися на руки хлопчика і вирішили, що вони у нього особливі, такі, як у геніальних музикантів. Починають навчати його музиці. Беруть викладача, платять чималі гроші. Хлопцеві спочатку цікаво, а батьки вже бачать у цьому вияв покликання і майбутнього «генія» музикального світу. Та «покликання» висначає лише на кілька занять. Учителька переконується, що ніяких особливих музичних задатків у дитини немає, починає пояснювати батькам, що головне у навчанні музики не пальці, а «внутрішній» слух, відчуття ритму, тобто саме те, чого їхньому синові якраз бракує. Та де там, його силоміць саджають за інструмент, вдаються до покарань, позбавляють хлопця радощів дитинства. Хлопчик готовий поламати піаніно, зненавидів учительку. Рідні ж, які вже уявили сина великим музикантом, не здаються. Кому і яка користь від таких мрій? Батькам Рябоволів говориш про те, що немає дитини, ні до чого нездатної, а це

зовсім не означає, ніби з кожної дитини можна виховати талановитого музиканта, художника чи артиста.

Хлопець із щойно наведеного прикладу запротестував, бо у нього немає ні відповідних схильностей, ні бажання. Можна сподіватися, що батьки, врешті, зрозуміють це і облишать свої наміри. А буває ж і гірше. Інколи дорослим вдається переконати звичайних собі сина чи доньку, ніби ті справді обдаровані. Тоді вони виступають єдиним фронтом проти всіх, хто «заважає розвиткові таланту». Та головне - все це морально розбещує дитину. Вона й сама починає вважати себе винятковою, не такою, як інші її ровесники. Звідси народжується зверхність, зазнайство, неповага у ставленні до присутніх. Саме тут, і хворобливе самолюбство, і надзвичайна образливість, і заздрісність. У сім'ї така особа - росте ледащою. Її звільняють від будь-яких обов'язків, забезпечують усім потрібним і непотрібним, потурають усім її примхам. І виростає з неї самозакоханий егоїст і утриманець, котрий, зрештою, вступає у конфлікт із суспільством, яке не визнає ні егоїзму, ні споживацтва. І ходить він невизнаним «генієм», а то й нахабно домагається незаслужених привілеїв.

Проблема здібностей дитини вундеркінда, одна з головних у виявленні індивідуальних особливостей. Вивчення художніх, музичних, літературних, технічних, математичних та інших здібностей показало, що вони розвиваються у процесі діяльності й не можуть бути природженими чи передаватися у спадок. Природною основою їх виступають задатки, певні анатомо-фізіологічні механізми, що створюють кращі чи гірші умови для розвитку здібностей, проте самі по собі не визначають їхнього змісту і структури. Зв'язок між задатками і здібностями складний і багатозначний. Він виявляється, зокрема, в тому, що на базі одних і тих же задатків можуть формуватися різні здібності і навпаки. Інакше кажучи, генетична програма індивіда, будучи передумовою здібності,

зв'язок між задатками і здібностями складний і багатозначний. Він виявляється, зокрема, в тому, що на базі одних і тих же задатків можуть формуватися різні здібності і навпаки. Інакше кажучи, генетична програма індивіда, будучи передумовою здібності,

стей, не обумовлює однозначно їх розвитку. Природні дані реалізуються не однаково залежно від суспільних обставин і діяльності самої людини. Саме в цьому виявляється єдність біологічного та соціального.

У здібностях та обдарованості є певні ознаки: інтерес і схильність до якогось виду діяльності та елементи оригінальності, і ще потяг до творчості. Про них можна судити і по тому, як за рівних умов діти справляються з виконанням однакових завдань, якими темпами оволодівають знаннями, вмінням й навичками, яких успіхів при цьому досягають.

Вивчення цих показників переконує, що здібності дітей навіть до одних і тих же видів діяльності неоднакові, одні більше здібні до конструювання і мало до музики чи живопису, треті - посередні конструктори, але виявляють неабияку музичальність або художній хист. Тому, не знаючи, до чого дитина переважно схильна, не варто навіть у мріях вважати її «талантом». Бо його може й не бути, а не здійснені надії, неминучі розчарування зашкодять і здоровим паросткам. Не слід забувати, що талант як вищий вияв обдарованості - це передусім постійна, наполеглива, копітка й цілеспрямована праця.

З дітьми вундеркіндів, ми трохи «розібралися», але виявилось, що подібні якості потрібно прищеплювати й Дітям Індиго, хоча багато хто з них вже має властиві компоненти, у цьому, до речі, основна відмінність від дитини-вундеркінда.

На думку українських учених, які займаються вивченням феномена дітей-носіїв «нової свідомості» для них характерні:

- Почуття достоїнства й самоповаги, з яким вони приходять у наш світ. Цими ж почуттями відзначені їхні вчинки. Того ж вони вимагають і від навколишніх людей, тому дуже дивуються коли інші цього не розділяють.

- Розвитий інтелект у сполученні з розвитком природною моральністю. Інтуїтивна здатність розділяти мораль і моральність. Діти Індиго можуть заперечувати зовнішні норми, по яких живе інше суспільство, якщо вони входять у суперечність із їхніми внутрішніми законами. Їм властиві альтруїзм, щирість і самовідданість.

- Вони націлені на співробітництво, шукають спосіб передати свої знання. Але в той же час не передають їх тим, хто, на їхню думку, не здатний зрозуміти те, про що вони говорять.

- У них яскраво виражена спрямованість до волі й до створення свого життєвого простору.

- У них виникають проблеми з виконанням наказів, які даються без пояснень або можливості вибору. Вони не будуть реагувати на погрозу «покарання», бо вони знайдуть спосіб, як відплатити.

- Вони мають енергію, з якою не завжди можуть упоратися. Їх необхідно вчити управляти цією енергією.

- Вони не ламаються в складній ситуації. У самих безвихідних ситуаціях знаходять сили, щоб зібратися й відновитися. Знають, чого хочуть. Проявляють волю, незговірливість при пошуку способів реалізації своїх задумів.

- Вони не завжди згодні з негативним фіналом і прагнуть виправити ситуацію.

- Вони просто не роблять звичайних речей; наприклад, стояння в черзі - для них проблема.

- Їм властива цілісність сприйняття усього світу.

- Вони відчують зв'язок з Вищим Розумом, мають надчутливість, близько до екстрасенсорики.

- Вони здаються антисоціальними, якщо не перебувають у своєму колі, серед дітей з подібним мисленням. У цій ситуації вони почувають, що їх ніхто не розуміє й «закриваються», тому їм буває важко в школі.

За даними Розумового центру нанотехнологій, проблем Здібностей і Розуму на сьогоднішній день є більше 80 виявлених, (на основі ноосферних знань) феноменів і здатностей, якими у великій кількості володіють діти Індіго. Серед найбільш дивних - читання чужих думок, здатність одержувати інтуїтивну інформацію про все, що відбувається за багато тисяч кілометрів, ясновидіння, передбачення й

пророцтво й інше. Як вважають деякі вчені, є провісниками появи нової людини, наділеної надзвичайними духовними здатностями? І навіть наступним етапом в еволюції людства? Раз так, то ми можемо констатувати, що революційні події в Україні кін-

ця 2013 і початку 2014 років – є діями вирослого нового покоління, колишніх дітей Індіго. Діти виросли і стали дорослими, вони не хочуть жити «по старому», вони вимагають інших умов і поваги до себе. Підстави для цього є, тому що вже доведено, діапазон електромагнітних коливань, що виходять від тіла Індіго, утриє більше, ніж у звичайної людини. Генетики вважають, що вся справа в геномі. Та й енергетика Майдану – заворожує.

До людей Індіго примкнула сучасна молодь України, у якої, прокинулася «генетична пам'ять предків». Цей революційних рух, як показує сама дійсність, мав низку особливостей: він розгортався в нових історичних умовах, мав високий рівень представництва різнопланової молоді та людей з вищою освітою. Також достатньою кількістю середньостатистичних людей з низьким рівнем матеріального забезпечення.

Українська національна культура і традиції, релігійне середовище, особливості історичного розвитку та психічного складу – допускають певну інтерпретацію політичних ролей і функцій, які відрізняються від таких, в державах демократичного типу. Прояв і дії суб'єктів влади і владних інститутів України мають специфічну природу, з якою не хотіли миритися представники Індіго. Вони 22 роки дивилися і терпіли, поки влада разом з бандитами нахабно грабувала Україну. Починаючи від президента Л. Кучми, режим дикунського, державно-монополістичного капіталізму, на основі корпоративних груп – призвели до створення фінансово-олігархічної системи. Ця система за своєю природою є паразитичною та загниваючою, де гроші – примножують гроші. Помаранчева революція 2004 року не зламала цю модель. Молодь довірилася новій владі, яка нахабно її обдурила і протягом 2005 – 2010 років утворила поліграфічні клани. Після 2010 року, В.Янукович обрав курс на процес мутації існуючої моделі влади і перетворив її на стаціонарного бандита, за принципом кримінального угруповання. В 2013 році ця система набула піку своєї могутності. І ось на вершині кримінальності і узурпації влади в Україні, знайшлися молоді сили, які сказали: «Досить. Нам з вами не по-дорозі»!

Кращі сини і дочки України, в період революційних подій 2013-2014 років, віддали своє життя за майбутнє нашого народу. «Небесна сотня» - як символ нації, ніхто не забутий і ніщо не забуто. Революція не закінчена, вона – продовжується.

Нове покоління Індіго відрізняється від нас своїм генетичним кодом. Молекула ДНК містить у собі 64 зашифрованих у ній кодона, (кодон - одиниця генетичної інформації, ми про це писали у першій книзі «Акценти сивої давнини»). У звичайних людей працюють 20 кодонів. А в людей Індіго - 35 і більше. Імовірно, саме це дозволяє їм знайти нові якості. Але адже резерв у майже 20 кодонів далеко не вичерпаний. Виходить, варто очікувати появи нових дітей із ще більш неймовірними здатностями.

Якийсь час назад вчені-фізіологи протестували групу таких дітей в Інституті вищої нервової діяльності й нейрофізіології. Енцефалограма показала, що карти розвитку обох мозкових півкуль майже симетричні. А це означає, що в Індіго емоції й логіка працюють синхронно, що створює

ідеальні можливості для творчості. Іншими словами, у них уроджена схильність до інноваційної діяльності. І завдання дорослих - вчасно допомогти цим можливостям розкритися. Як говорила нині покійна керівник Інституту мозку РАН - Наталя Бехтерева: «Таким дітям потрібно особлива увага. Адже свідомість зверхрозумних дітей подібно світлу, що включили в темній кімнаті. Вони бачать те, що не сприймають звичайні люди. Ці здатності, безумовно, даються не всім. Цей феномен вимагає вивчення...».

Загалом, суперечки навколо феномена дітей нової свідомості Індіго і здатностями вундеркіндів - не вщухають, і серйозні дослідження перебувають на самому початку. Одні вчені дають чітке визначення терміна «діти Індіго», інші оперують цим поняттям у відношенні всіх більш-менш розумних, непосидючих дітей. На думку третіх, «Індіго» існували в людському суспільстві завжди, як це видно з історії. І завжди їм було важко.

Дослідники можуть будувати різні версії із приводу того, коли, як і чому з'являються діти Індиго. Але залишається фактом те: що вони були, є й будуть. Фактом залишається і те, що, обдаривши їх в одному, природа обділяє їх в іншому: маючи дивні творчі здатності, діти Індиго майже завжди перебувають у групі ризику по стану здоров'я, оскільки адаптаційні ресурси в них по більшій частині досить низькі. Їхній мозок, на відміну від мозку звичайної людини, працює дуже інтенсивно, що послабляє захисні сили організму, і він не може активно протистояти хворобі. Тому не випадко-

во, коли вмирають молоді і талановиті люди, говорять: «Бог забирає кращих». Дітям Індиго нелегко доводиться в нашому світі й тому, що особистість, яка має сміливість не тільки відкрито висловлювати свої думки, але й відстоювати їх на противагу думці більшості, м'яко говорячи, недолюблюють. І тоді така людина - особистість - стає ізгоем.

Інаковість, несхожість, неординарність не може не дратувати суспільство. І як наслідок, воно їх відштовхує. Правда, потім, після їхнього відходу, це ж суспільство починає розуміти, кого воно втратило. Розуміти, що ті, кого воно відштовхнуло, мимоволі змушували це суспільство - підтягуватися до нового рівня свідомості, до нового Знання, що означає новий виток у розвитку цивілізації.

Згадаєте Платона, Аристотеля, Архімеда, Евкліда, Авіцену, Леонардо да Вінчі, Т. Шевченко, С. Пушкіна, якому літературна російська мова зобов'язана своїм народженням. Корольова, що проклав дорогу в Космос, українські вчені: Костюк П.Г. і Кришталь О.О.; Шишкін О.В. і Глинчук М.Д.; Чернега О.М. і багато інших

Може бути, вони дійсно вісники нової цивілізації та представники шостої раси й у цьому їхнє призначення на Землі? Може бути, саме вони несуть людству нову Благу звістку? Чи готове суспільство до приходу «дітей Нової свідомості»? І чи захоче воно почути - «Благу звістку»?

А може - місія дітей Індіго полягає в тому, щоб людство нашої планети не деградувало, не повернуло у своєму ро-

звитку назад, не опустилося рачки до землі? Питань більше, ніж відповідей. «Не стандартні» та обдаровані діти є «справжніми маленькими трудівниками», які відчують «задоволення від праці». Ми вважаємо, що схильність до праці, вже є «проявом самої обдарованості». Серед них є діти з прискореним розумовим розвитком, з ранньою розумовою спеціалізацією та з окремими ознаками непересічних здібностей. Природа обдарованості (як і здібностей взагалі) є предметом дискусії, особливо стосовно співвідношення впливу біологічних і соціальних факторів. Інтелектуальні особливості не стандартно-обдарованих дітей - на відміну від своїх однолітків:

- ➡ - мають велику потребу в розумовому навантаженні;
 - ➡ - ще змалечку можуть критично мислити;
 - ➡ - легко мобілізують сили для досягнення пізнавальної мети, відрізняються здібністю до зосередження, тривалої підтримки розумової напруги, до відновлення розумових зусиль;
 - ➡ - мають схильність до класифікації, систематизації, засвоєння енциклопедичних знань;
 - ➡ - у них легко виникає новий хід думок, домисли та несподівані припущення;
 - ➡ - часто дивують несподіваними зіставленнями, узагальненнями, які відрізняються великою оригінальністю;
 - ➡ - володіють великою розумовою самостійністю; їм властива незалежність, тобто віддається перевага орієнтуванню на внутрішні джерела інформації та рефлексія, як висока диференціація пізнавальної інформації;
 - ➡ - характеризуються високим темпом розумового розвитку.
- В пізнавальній сфері обдаровані діти характеризуються:*
- ➡ - всепоглинаючою цікавістю, жаданням інтелектуальної стимуляції;
 - ➡ - мають широке коло інтересів, але в той же час часто чинять опір «всесторонньому розвитку», з малих літ виявляють

цікавість до якогось одного заняття (музики, математики, спорту);

➡ - для них є характерним з ранніх літ замислюватися і роздумувати над такими явищами, як смерть, сенс життя, релігійні вірування, філософські проблеми;

➡ - виявляють інтерес до читання, мають великий словниковий запас;

➡ - мають відмінну пам'ять;

➡ - легко долають пізнавальну невизначеність.

Психологічні особливості обдарованих дітей:

➡ - вони більше бачать, чують, розуміють, ніж інші, в однакових умовах;

➡ - вони здатні тримати в полі зору одночасно кілька подій, тобто мають гарний розподіл уваги;

➡ - вони не оминають увагою інтонації, жести, пози та моделі поведінки оточуючих;

➡ - їм властива вразливість, яка породжується підвищеною чутливістю;

➡ - ці діти все сприймають і на все реагують;

➡ - їх нормальний для цього піку егоцентризм призводить до того, що вони відносять все на свій рахунок; те, що не зачепить звичайну дитину, може поранити - обдаровану;

➡ - згодом ці діти виявляють велику цілеспрямованість та зосередженість у досягненні мети - у грі та інших заняттях; це може призводити до потреби доводити все до повної досконалості; коли результати не відповідають підвищеним внутрішнім стандартам дитини, в неї виникає відчуття незадоволення та відповідні болючі переживання;

➡ - у них перебільшене почуття страху, емоційна залежність, емоційна незбалансованість порівняно з їхніми однолітками.

Ми стверджуємо, «обдарованість завжди унікальна», тому марно шукати універсальні ознаки обдарованих дітей. Навіть загальні критерії обдарованості є досить умовними. Більшість вчених зупиняються на тому, що обдарованість - це комплексне явище психіки людини, яке включає єдність інтелекту, творчості і мотивації. Інтелектуальні здібності перевищують середній і високий рівні, творчість проявляється у новому і оригінальному підході до вирішення проблем і завдань, що стосуються мотивації, що це - єдність емоційно-вольових якостей.

Проте найголовнішою є не проблема виявлення таких дітей, а правильність побудови процесу їх навчання та виховання.

Обдарованих дітей буває важко вчити, з ними непросто жити, а виховувати їх геть неможливо. У цій фразі чітко відображені соціальні стереотипи ставлення до «незручної» дитини. За даними міжнародних організацій, серед учнів, яких щорічно відраховують зі шкіл через неуспішність і нездатність до навчання, до 30% становлять обдаровані і навіть надобдаровані діти. Звідси випливає, що у роботі з обдарованими дітьми мають застосовуватися нетрадиційні методики навчання.

Вундеркінди 21 століття

Професор Владислав Луговенко, більше 10 років займається вивченням обдарованих та феноменальних дітей, наприклад, він пояснює ранні здатності дитини до мови, зразу після народження – особливими випромінюваннями Космосу. Перша енергетична залежність дітей, - це потужний потік космоземного поля, що формує дуже сильну енергетику дітей, і направлений на окремі місця по всій планеті, -

розповідає «Життю» Владислав Луговенко. Для прикладу були зроблені виміри біополя дітей неподалік від Норильська, і вони виявилися набагато могутніше, ніж у дітей у підмосковному Троїцькому, або в м. Белгороді.

Друга залежність енергетики дітей зв'язана з роком народження. Якщо зрівняти дітей, що народилися 50 років тому, і нинішніх немовлят, то енергетика сьгоднішніх дітей набагато сильніше. У процесі вивчення вчені зуміли виявити 5 потужних потоків, які збільшували біополя дітей - в 1983 році; в 1995 році; у вересні 2004 - квітні 2005 років; 20 травня 2008 р. й 20 березня 2009 року. За останні двадцять із зайвим років вони збільшили енергетику дітей майже у два рази.

Самою тривожною проблемою нинішнього часу професор Луговенко вважає неможливість розвивати здатності обдарованих і незвичайних дітей у сьгоднішніх школах. Як можна щось

розповідати цим дітям, коли деякі із них знають більше за учителів початкових класів, а за старшокласників – ми мовчимо.

Дорослі не розуміють, що робити з такими дітьми, а діти не знаходять у дорослих підтримки, участі і якоїсь орієнтації, - досадує професор Луговенко. Потрібні нові школи - вчитися у звичайних школах таким дітям дуже важко. Потрібні нові вчителі й нові методики викладання, які дозволять розвивати грамотну й гармонічну особистість. І такі проекти вже є. У багатьох країнах починають з'являтися спеціальні школи, де будуть розвивати дітей з незвичайними здатностями. Необхідна інклюзивна освіта – як нова перспектива. Різні можливості - рівні права. Життя заставить це зробити.

Як приклад, у Росії народився хлопчик, який зразу почав говорити. Звуть його Степан, батьки немовляти - жителі Норильська Родіон і Ліза Бажееви - вражені надзвичайними здатностями своєї дитини. Відразу після появи на світло дитина, відкривши очі, зненацька чітко вимовила: «Папа!»

- Я була уражена. Те, що ледь народжена дитина заговорила, я чула власними вухами, - розповіла акушер муніципальної лікарняної установи охорони здоров'я «Пологовий будинок» Норильська, що приймала пологи, Марина Панова. Я працюю в місті багато років (з 1986 року), такого в Норильську, ніколи не було, і це абсолютно реально.

Цей надзвичайний випадок із розмовляючим після появи на світ хлопчиком, поставив у тупик лікарів. Такі складні слова, немовлята не можуть вимовити, а діти до місяця, ще навіть «не гулять» - дивується Марина Панова. Проте це трапилось. Я ніколи такого не забуду!

Через кілька хвилин після першого слова, Степан вимовив нове слово: «Мама». А наступного дня, його 17-літня мама Ліза, що ласкаво пояснювала синочку, що незабаром прийде папа, зненацька почула відповідь: «Хто? Папа?»

Батьки Степана до вагітності віднеслися з усією відповідальністю: читали спеціальну літературу, слухали музику, відвідували курси практики духовних пологів тощо.

- Папа Степана духовно розвита людина, спортсмен, тренер, - пояснює Марина Панова. - Думаю, що не випадково саме в цієї гарної й дуже люблячої один - одного пари, народився такий розвитий хлопчик.

На думку акушерів, діти зараз народжуються інші, більше розвинені, чим років десять назад. Плід здатний навчатися, ще перебуваючи в утробі в мами, сприймати світ через неї, через її відчуття, - говорить Марина Панова. - Якщо вона займається з ним, розважає його так, начебто він уже народився, то дитина найчастіше народжується обдарованою. Учені говорять, що на Землі зараз міняється все живе. Людина, як частина природи, теж змушена пристосовуватися до нових умов життя. Саме тому у світі все частіше з'являються незвичайні діти....

Стівен Уїлтшир має виняткову зорову пам'ять, йому достатньо всього один раз глянути на місто, як він з легкістю намалює його по пам'яті. І малюнок буде точною копією оригіналу: Стівен розставить всі будинки на свої місця, не переплутавши розташування арок, віконець і квіткових горщиків. Стівен весь час малює, скільки себе пам'ятає. Навіть його першими словами були «папір» й «пензлик». Уїлтшир любить їздити по світу, а потім відтворювати на папері побачене. У ході однієї з недавніх поїздок він пролетів на вертольоті над Нью-Йорком, після чого по пам'яті відтворив картину міста.

Секрет Стівена криється в тім, що він аутист. Аутизм заважає окремим областям мозку «спілкуватися» один з одним, але замість цього дарує своєму хазяїнові інші здатності. Тому Уїлтшир, обдивляючись панораму міста, не відволікається на питання типу «Ой, це що, труп у річці?» - він зосереджується тільки на деталях.

Кім Пік пам'ятає всі прочитані 12 тисяч книг. Крім того, він міг читати по дві сторінки відразу - на кожне око по одній. Багато хто вважали Піка аутистом, так само, як й Уїлтшира, однак це не так: неймовірними здатностями Пік зобов'язаний уродженим дефектом зору, що привів до збільшення обсягу пам'яті. Про своє місто, він знав без перебільшення абсолютно все: які до нього ведуть дороги, які телеканали показують, хто займається ремонтом телефонів, де поштові відділення й тощо. Забираючи в одному, природа наділяє людину в іншому місці.

Професор-генетик В'ячеслав Коновалов вивчає генетичні аномалії, які існують у природі. Чорнобильська катастрофа стала природним полігоном, який дозволив йому почати дослідження впливу радіації на живі організми. У цих дослідженнях професор Коновалов багато уваги виділив аномаліям, з якими

народжуються наші діти. Він впевнений, якщо раніше ці аномалії мали скоріше зовнішній характер, то тепер вони пішли «все-редину» дітей. І торкнулися, у тому числі, й психологічних особливостей.

Небезпека змін на генетичному рівні буде увесь час зростати. До того ж Магате і колишній Радянський Союз занижували дозу радіації, яку одержали люди, у сотні разів. Але одна надія в експерта все-таки є, це діти Індиго, тобто дуже талановиті й особливі діти. За його розрахунками, нині в Україні живе близько 100 тисяч таких дітей. І в них є шанс очолити країну, не вийде в цьому році, буде «нова революція». Чому? Тому що вони такі, у дитинстві Індиго приносили батькам і вчителям стільки занепокоєння, в юності починають дуже інтенсивно розвиватися, особливо, якщо знаходять своє покликання. І як ми говорили раніше, у революціях 2004 та 2014 роках, юнаки Індиго приймали активну участь. Ставши дорослими, вони не відступляться від своєї цілі. Якщо українське суспільство їх не зрозуміє і не підтримає, вони накоплять сили і до 2024 року – змінять суспільство. Наступив той період, коли «низи» не хочуть жити по старому, а «верхи» не можуть керувати по старому. Молоде суспільство вимагає змін і справедливості.

Кандидат психологічних наук В. Пугач стверджує, що зміни вже почалися. Зараз увесь середній менеджмент у бізнесі в основному, у віці 22-30 років. «Стариків» майже не залишилося - їх відсувають на периферію. Сам бізнес бере на роботу Індиго і просуває тому, що вони краще працюють, причому незалежно від освіти. Чому це відбувається? Справа в тому, що вони (Індиго) - це «амбідекстри», «дворукі». Тобто в них працюють обидві півкулі мозку. Якщо звичайні люди діляться на правопівкульних і лівопівкульних, (коли більш активна права півкуля, лідирує інтуїція, коли ліва півкуля - логіка), то Індиго «амбідекстри» використовують відразу обидві півкулі, у них чудова інтуїція, і чудова логіка. З тих, (кому нині 50 років), таких «амбідекстрів» залишилося 1 чоловік на 10 тисяч, кому 30-40 років - один на тисячу. Серед тих, хто закінчив або закінчує школу, таких уже більше — близько 12%. У 7 і 8-х класах їх вже в середньому 25%. У 5 та 6-х класах 30-40%. У 3 та 4-х класах - уже 50-60%. А в 1 та 2-х класах — усі 90%. Задумайтесь, через 10 років, 90% дітей Індиго стануть дорослими

і вони не будуть миритися з тими негативними діями і кримінальними людьми, які 23 роки до цього, грабували Україну.

Багато дослідників вважають, що діти Індиго - це результат еволюції людства: техногенної революції, комп'ютеризації та інше. Інтелект та інтуїція цього покоління настільки розвинені, що комп'ютер є продовженням роботи їхнього головного мозку. Були відмічені й деякі фізичні особливості таких дітей. Їхня печінка відрізняється від звичайної: вона спроможна переробляти абсолютно різну їжу, навіть ту, яку звичайні люди їжею не вважають. Чому природа надає їм таку перевагу? Хто такі діти індиго? Як взаємодіяти з ними?

Давайте візьмемо середньостатистичну школу м. Кіровограда. Раніше в класах налічувалося по 40-45 чоловік, і працювати з ними було легше. Тепер за партою сидить не більше 25 дітей, і учити їх стало неймовірно важко. Діти як з ланцюга зірвалися, - говорять педагоги. Перетворилися в зовсім не керованих, перестали зважати на думку дорослих, втратили всілякі авторитети й норми, поведуться так, як їм самим хочеться. Наприклад, запросто можуть без дозволу встати посередині уроку зі свого місця, щоб підійти до однокласника, або взагалі вийти із класу. Можуть, не соромлячись, сказати вчительці, що вона їх «неправильно вчить». На зауваження в найкращому разі не реагують, а в гіршому відповідають агресією й лайкою. Уже не одна вчителька чула від них у свою адресу слова «дурна» або й того міцніше. Ще 10-20 років назад, подібні «екземпляри» були рідкістю - у найгіршому разі 1 на 40 чоловік. Сьогодні ж у класі всього 20-25 учнів, з яких, як мінімум, 6-7 відносяться до категорії некерованих.

Діти стали помітно вільніше у своєму волевиявленні, у словах і вчинках. Напевно, настільки ж, наскільки змінилося саме суспільство. Раніше все, що стосувалося школи, не тільки не критикувалося, навіть обговорення не допускалися. Як у політиці. Рішення, прийняте зверху, було правильним і крапка. Тепер же батьки оцінюють політику держави, а діти відповідно - шкільну адміністрацію.

Внутрішньо, від природи впевнені в тім, що вони досконалі й бездоганні, в той же час діти Індиго, зіштовхуючись із неприйняттям, спочатку губляться, а потім відсторонюються. Дуже страждають від самотності й нерозуміння. Але вони ніколи не

стануть поводитися так, як прийнято в школі, або як хочуть вчителі. Тепер запитання, а як будуть поводити себе подібні діти, коли виростуть? Відповідь, так як вони привикли це робити. Значить, якщо українська влада це не розуміє, незабаром чекаємо нові революційні дії. І це ще одна їхня характерна риса - невизнання авторитетів і правил, якщо вони йдуть врозріз із їхнім власним світорозумінням. Їх неможливо змусити щось робити, якщо їм це не подобається.

Якщо раніше дорослі вважали, що діти - це пластилін, з якого поки дитина мала, можна виліпити все, що тобі заманеться, то Індиго все перекреслили, вони начебто народжуються вже цілком сформованими, їх неможливо переробити. Вони не відкликаються на обвинувачення, глухі до зауважень. Якщо ж дорослі продовжують на них давити, і цей тиск починає зачіпати їхню особистість, загрожувати цілісності, Індиго починають захищатися, не розбираючись у засобах. Правил для них не існує, війна – так війна по всім правилам. Вони легко можуть грубо обізвати або навіть ударити вчительку, яка намагається, схопити Індиго за рукав, силою вивести із класу або поставити в куток, (на жаль, у наших школах це не рідкість). Обороняючи себе, вони не «соромляться» у засобах.

Дев'яносто відсотків дітей віком до десяти років талановитіші й мудріші за своїх батьків. Згідно з іншою теорією покоління особливо обдарованих дітей є передвісниками нової масштабної катастрофи. Адже доведено, що перед початком війни у світі народжується більше хлопчиків, ніж дівчаток. Так і тут, появою «нових надлюдей» Індиго, здатних перенести практично будь-які біди, природа нібито намагається заповнити майбутню втрату. Так діти індиго: духовно усвідомлені генії чи маленькі монстри?

Вони бачать нас наскрізь, вміють лікувати одним тільки дотиком рук, бачити те, чого не бачимо ми, читати наші думки, відчувати брехню... Як приклад, це був звичайний міський Кіровоградський автобус № 34, - розповідає Тетяна Бугаєнко. Навпроти в автобусі сиділа маленька симпатична дівчинка 6-7 років і пильно дивилася мені прямо у вічі, від чого ставало якось ніяково. Таке відчуття, що ти на рентгені. Маленька дівчинка з дорослим поглядом... Мені стало ніяково і я почала кашляти. Дівчинка навпроти, спокійним голосом промовила: «Діабет,

рання стадія. Багато нервуєш останнім часом». Посиділа і додала: Той чоловік не повернеться. Але ти не хвилюйся - він недобрий і тебе не любить». Тетяна від здивування відкрила рота. Мама дівчинки не витримала, і стала відчитувати дитину, мовляв, знову ти за своє, просила ж не чіпай сторонніх людей... Потім вибачилась і вони вийшли на першій же зупинці. Тетяну самі ноги понесли до лікарні. Діагноз, поставлений в автобусі білявою дівчинкою з мудрими очима, незабаром підтвердився, сахарний діабет – рання стадія». До речі той чоловік, насправді виявився підлою людиною і вони розсталися.

Чому дітей Індиго також називають «руйнівниками» та «агресорами»? Виникнення агресії з будь-якої причини – найбільша їхня вада. Малюк може вдарити, вкусити, штовхнути. І це не тому, що він не вихований. Агресія виникає тоді, коли його не зрозуміли, не приділили належної уваги. Якщо з дитиною не знайшли контакту, вона усамінюється і навіть при високому рівні «IQ» має незадовільні оцінки в школі. Отже, щоб порозумітися зі своєю дитиною Індиго:

1. Пам'ятайте, що малюк - повноцінна особистість, не наказуйте йому, а допомагайте пізнавати світ.
2. Давайте дитині свободу вибору, розмовляйте з нею на рівних, показуйте напрямки дій.
3. Обговорюйте з дитиною вчинки і помилки, не принижуючи її.
4. Вірте в свою дитину, і нехай вона знає про це.
5. Радьте дитині, що і як робити не нав'язуючи свого рішення.
6. Не відмахуйтеся від дитини заради свого відпочинку, не давайте їй сумувати. Її творча натура прагне розвитку.
7. Будьте для дитини надійною опорою й острівцем безмежної любові і ви будете почувати себе щасливою людиною.

Опираючись на вище викладене, ми провели коротке психолого-педагогічне дослідження обдарованості і виробили певний алгоритм, який коротко виклали у розділі «Культ обдарованості». Де ви дізнаєтеся про загальні та спеціальні здібності Індиго, вундеркіндів та обдарованих дітей і дорослих людей.

Культ обдарованості

Кожна дитина неповторна, але при всій індивідуальній своєрідності, проявів дитячої обдарованості існує досить багато рис, характерних для більшості обдарованих дітей. Причому поряд з глибинними, прихованими від непрофесійного погляду, досить багато і таких, які часто проявляються в поведінці дитини, в його

спілкуванні з однолітками і дорослими і звичайно ж, в пізнавальній діяльності. Цінність їх у тому, що вони практично завжди можуть бути помічені не тільки практичними психологами, але і вихователями дитячих садків, шкільними вчителями, батьками. Особливої уваги заслуговують ті якості, які суттєво відрізняють обдарованих дітей від їх однолітків. Знання цих особливостей необхідно для адекватної побудови освітнього процесу.

Обдаровані особи – це діти, які визнані освітньою системою - вищими в рівні інтелектуального розвитку від інших дітей свого віку. Вундеркінди, як правило, виявляють свої здібності вже в ранньому віці. Ці здібності відносяться до всіх інтелектуальних сфер діяльності: математики, фізики, музики, енциклопедичним знанням і так далі. Уже в ранньому віці - вони можуть вступити в інститут, закінчити його і захистити дисертацію, тоді як їх однолітки ще навчаються в школі; обдаровані діти з музичними здібностями пишуть опери; зі здібностями до шахів - стають чемпіонами.

Протягом ХХ ст. таких дітей зазвичай класифікували за допомогою тестів, коефіцієнту інтелекту, але недавні розробки в області теорії інтелекту підняли проблему обмеженості подібного тестування. Обдаровані діти володіють багатьма потребами, які стандартна освітня система не в змозі задовольнити. Тому, у більшості шкіл США і Європи створюють програми для роботи з обдарованими дітьми. Стандартним рівнем визначення «обдарованості» є перебування вище 2-ої сигми « $\Sigma\sigma$ »

(верхні 2%) за стандартним тестом інтелекту. (*Примітка:* Питання про вимірювання розумових здібностей вперше став актуальним в кінці XIX ст. Першим приступив до дослідження інтелекту з наукової точки зору сер Френсіс Гальтон (1822-1911) і саме його можна вважати основоположником емпіричного підходу до вирішення проблеми інтелекту, обдарованості, таланту. На підставі експериментальних і статистичних методів Гальтон розробив учення про існування індивідуально-психологічних відмінностей між людьми - диференціальну психологію. При цьому, спостерігаєму відмінність він обґрунтував впливом спадкових факторів. Саме Гальтон розробив наукову методику, що дозволяє з'ясувати співвідношення між спадковістю і зовнішніми впливами - так званий «метод близнюків», успішно і плідно використовується і в даний час. Гальтон також вирішив завдання створенням методів вимірювання здібностей, в більш широкому сенсі - методів виміру психічних властивостей індивідуальності, і як засіб вимірювання інтелекту людини він запропонував тести сенсорного розрізнення. У 1912 році В. Штерн запропонував поняття «коефіцієнта інтелекту», визначивши його як відношення «розумового» - до «хронологічного» віку, помножене на 100. Надалі «IQ» став виражатися в одиницях стандартного відхилення, що показує, в якому відношенні знаходиться результат випробуваного - до середньої величини розподілу результатів для його віку. Таким чином, «середня» семирічна дитина (7:7 і помножити на 100) має «IQ» 100, а при більш високому, або низькому ментальному віці і розумових здібностях - відповідно отримує оцінку вище або нижче 100). Ви не можете забувати про те, які людські цінності пройшли випробування часом, і відповідно до яких критерій ми повинні виховувати нових людей.

Тести коефіцієнту інтелекту використовують таку класифікацію для визначення різних рівнів обдарованості:

- *«Яскравий», просвітлений:* 115 +, або 1 чол. із 6 чол. (17%);
- *Помірно обдарований:* 130 +, або 1 чол. із 50 чол. (2%);
- *Високо обдарований:* 145 +, або 1 чол. із 1000 чол. (0,1%);
- *Винятково обдарований:* 160 +, (1 чол. із 30 000). (0,003%);
- *Надзвичайно обдарований:* 175 +, або 1 чол. із 3 мільйонів людей, що складає (0,00003%).

«Mensa» — організація, що об'єднує людей які мають

коефіцієнт інтелекту з верхніх 2% популяції. Організація була заснована Роландом Берілом і Ланцелотом Вейлом в 1946 році у Англії. Діяльність організації спрямована на пошук людей з високим рівнем інтелекту, і створення для них сприятливих умов для розвитку.

Mensa, у перекладі з латини - *сміл*. Назва була вибрана у контексті легенди про круглий стіл короля Артура, де за столом сиділи рівні. Серед ігор, які проводить Менса, є шахи, покер, мафія, ерудит та інші інтелектуальні ігри. Найрозумнішою жінкою на планеті організація визнає болгарку Даніелу Сімідчиеву.

Мудреці (саванти):

- *Саванти* - діти, які чудово розбираються в одному полі діяльності (зазвичай, в математиці), але відсталі в інших напрямках, наприклад у вербальних уміннях. Часто у таких дітей спостерігається синдром Аспергера.
- *Савант-аутист* - людина з аутизмом, яка демонструє незвичайні уміння, що рідко досягаються іншими. Зазвичай таких людей називали - «ідіотомудреці». В 1978 році у доктор Бернард Рімланд ввів термін «савант-аутист» який використовують й зараз.

Геніальність - це набір здібностей, який визначає появу творів, що мають історичне значення в житті суспільства, засвідчують нову епоху в розвитку культури, науки та науково-технічного прогресу. Геніальність - (дух), це

вищий ступінь прояву творчості. Реалізується в створенні тих або інших добутоків, що мають важливе значення для розвитку суспільства. Для особистості генія характерні такі риси, як творча продуктивність, володіння певною методологією, готовність до подолання стереотипів.

Геніальність - це найвищий рівень розвитку людських здібностей, як загальних, так і спеціальних. Геніальних людей дуже мало, тому їх знають всі. Визнання заслуг талановитої людини перед людством і роблять її відомою. Крім того, її діяльність, як правило, щось змінює в житті людей. Учених давно цікавила природа геніальності. В той же час, італійський психіатр Ломброзо вважав, що геніальність - це свого роду хво-

роба, відхилення в роботі мозку. Французький філософ Гельвецій стверджував, що геніальність від спадковості абсолютно не залежить і вся справа у вихованні й навчанні. Але, які б пояснення природи геніальності не пропонувалися, багато вчених сходяться в одному: без терплячої й завзятої праці не може бути справжньої геніальності. Праця ця насамперед повинна бути спрямована на самовиховання й тренування пам'яті, мислення, уваги. Юлій Цезар і Олександр Македонський по твердженнях істориків знали в обличчя й по імені до 30 тис. людей. Завдяки чудовій пам'яті, глухий Бетховен писав геніальну музику, а скульптор Ліна По, будучи сліпою, створювала геніальні скульптури. Для талановитої людини відкриті всі шляхи, щоб стати геніальною. За умови завзятої праці...

Геній - (дух), в римській релігії особистий дух чоловіка, що його захищає; вираження його особистості, його долі та зокрема його сили зачаття; часто ототожнюють з грецьким демоном. Вважають, що римляни запозичили цих духів-охоронців від етрусків, етимологічно він пов'язаний зі словами: *батько* та *творець*. Давні римляни вважали, що геній формує особистість і є супутником людини протягом цілого її життя. Геніїв, що визначали волю і вчинки, мали не тільки окремі люди, а й країни, міста, родини, театри і навіть боги. Місцеві генії найчастіше зображувались у вигляді зміїв, а інші генії — у постаті людей, з рогом достатку й жертво-

ною чашею в руках. На зображеннях під час жертвоприношення голова генія була наполовину прикрита тогою (такі зображення знайдено в Помпеї). Окрім геніїв осіб та родин, існував культ Генія Риму, його називали громадським Генієм Римського народу, в нього просили захисту для міста в часі небезпеки та напередодні війни, йому приносили жертви в Капітолії. Геній Риму зображався на монетах у вигляді старого бородатого чоловіка із ініціалами G.P.R. над ним. Статуя генія римського народу стояла на Форумі в Римі. Врешті, існував культ генія кожного імператора, священного духа та якого ідентифікували із Лаврами Августа.

Інтелект - це здатність пізнавати і вирішувати проблеми, які об'єднують в собі пізнавальні здібності. Інтелект властивий людям, а також спостерігається у тварин. Штучний інтелект - це розділ обчислювальної лінгвістики та інформатики, який

займається формалізацією проблем і завдань інтелекту. Людина застосовує інтелект для обробки *наявної інформації*, наприклад, з метою побудови або вдосконалення розуміння, позиції, стратегії, методу, правила, комбінації, відношення, пояснення, рішення, плану чи цілі й тощо.

Інтелект пов'язаний з іншими внутрішніми властивостями людини, такими як сприйняття, пам'ять, мова, самосвідомість, самоконтроль, характер, володіння тілом, творчість, інтуїція. Інтелект найчастіше спрямовується на вирішення питань облаштування побуту і відпочинку, професійну діяльність, міжособистісні стосунки та самовдосконалення.

В повсякденному житті в сучасно-розвинутій людини інтелект також проявляє себе у вигляді *внутрішніх відчуттів і образів мислення*, таких як відчуття реальності, часу, простору, ритму, відповідальності, гумору, ситуації, небезпеки, захищеності, такту, комфорту, міри, справедливості, довіри, свободи, поваги, власної гідності та інших, а також у вигляді аналітичного, образного, практичного, абстрактного, тактичного або стратегічного образу мислення.

Відповідно до вище вказаного, про коефіцієнт інтелекту «IQ», ми додамо: Коефіцієнт інтелекту є спробою оцінити фактор загального інтелекту (g), таким чином, щоб 50% людей мали «IQ» між 90 та 110 і по 25% — нижче 90 та вище 110. Середній «IQ» випускників американських ВНЗ становить 115, українських – 120; відмінників – 135 і 140. Значення «IQ» менше 70 часто кваліфікується як розумова відсталість. Також під інтелектом розуміють – розум, або сукупність розумових *здібностей*. За допомогою розуму людина:

- вчиться, тобто здобуває нові знання та удосконалює свої розумові здібності;
- розуміє мову та абстрактні ідеї;
- обдумує бажаний для неї результат, (проблеми тощо) та складає план по його досягненню, а потім безпосередньо здійснює заплановане, роблячи висновки (як зі своєї діяльності, так і діяльності інших) та удосконалює свій *практичний* досвід.

Дане поняття інколи ототожнюється з інтелігенцією, особливо в таких словосполученнях як, наприклад, «інтелект нації». *Супер інтелект, гіперінтелект або надлюдський інтелект* — гіпотетичне існування особи, яка володіє інтелектом, що перевершує розумові здібності будь-якої існуючої людини. «Супер інтелект» може також стосуватися конкретної форми або ступеня інтелекту (наприклад, інопланетний інтелект).

Можливість супер інтелекту найчастіше обговорюється в контексті створення штучного інтелекту. Збільшення природного інтелекту за допомогою генної інженерії або інтерфейсу комп'ютерного мозку. Колективний розум також часто розглядається, як шлях до супер інтелекту, або навіть — як до існуючої реалізації явища.

Штучний інтелект — технічна (комп'ютерна) система, що має певні ознаки інтелекту, тобто:

- розпізнавати та розуміти;
- знає спосіб досягнення результату та приймати рішення;
- вчитися.

У практичному плані наявність неповних знань про мозок, про його функціонування не зава-

жає будувати його наближені інформаційні моделі, моделювати найскладніші процеси мислення, у тому числі й творчі. Штучний інтелект - дуже молода область досліджень, започаткована у 1956 р. Її історичний шлях нагадує синусоїду, кожен «зліт» якої ініціювався деякою новою ідеєю. На сьогодні її розвиток перебуває на «спаді», поступаючись застосуванню вже досягнутих результатів в інших областях науки, промисловості, бізнесі та навіть повсякденному житті. Нині існує багато підходів як до розуміння задач штучного інтелекту.

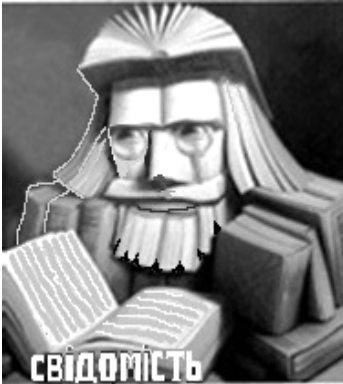

Соціальний інтелект - здатність людини правильно розуміти свою поведінку і поведінку інших людей у суспільстві. Ця здатність необхідна людині для ефективної міжособистісної взаємодії та успішної соціальної адаптації. Соціальний інтелект реалізує пізнавальні

процеси, пов'язані з відображенням людини як партнера по спілкуванню та діяльності. Термін «соціальний інтелект» вперше використав у психології Е. Торндайк в 1920 році. Він розумів соціальний інтелект - як здатність розуміти людей, діяти чи вчиняти мудро щодо інших. Е. Торндайк розглядав соціальний інтелект - як специфічну пізнавальну здатність, яка забезпечує успішну взаємодію з людьми і вважав соціальний інтелект видом загального інтелекту, не визначивши відносини між ним та іншими видами інтелекту. Основна функція соціального інтелекту у нього - прогнозування поведінки.

Інколи провадиться ідея нетотожності термінів «розум» та «інтелект» в тому аспекті, що деякі вважають розум - вулчим поняттям, ніж інтелект, бо передбачають - як здібності, так і високий рівень досягнень у духовній культурі, тобто здатність засвоювати ширший спектр абстрактних ідей та оперувати ними. Очевидним чином така антитеза є дуже близькою до антитези інтелігент - інтелектуал. Ми вважаємо, що інтелект вирішує конкретні проблеми, а розум же дозволяє узагальнити досвід і застосувати рішення одних задач - у вирішенні інших.

Свідомість - вища форма відображення дійсності, властива людям і пов'язана з їхньою психікою, абстрактним мисленням, світоглядом, самосвідомістю, самоконтролем своєї поведінки і діяльності та передбаченням результатів. Свідомість людини - це складне і багатогранне явище. З погляду психології - свідомість можна розглядати, як форму психіки. Стосовно буття, свідомість демонструє свою пізнавальну функцію, що полягає в побудові певного образу світу, який несе в собі

ступінь освоєння людиною - буття. Свідомість є своєрідним поєднанням усіх простіших форм відображення реальності: (сприйняття, відчуттів, уявлень, дій, понять, почуттів), такою формою відображення реальності, для якої властиве узагальнення, і в якій з найбільшою повнотою відображено те, що є специфічним для людини в порівнянні з тваринами. Свідомість тісно пов'язана з мовою.

Функції свідомості:

- 1) - *пізнавальна*, яка реалізується в придбанні і накопиченні знань про природу, суспільство і саму людину.
- 2) - *творчо-конструктивна*, що виявляється у випереджаючому відображенні, в уявному моделюванні майбутнього і в цілеспрямованому перетворенні на цій основі дійсності, у створенні, предметних форм, не існуючих в природі. Природа не будує літаків, не пече хліб, не пише романи. Все це продукти людського розуму і людських рук. Інколи, окремо виділяють прогностичну, проте це не доцільно.
- 3) - *регулятивно-управлінська*, що забезпечує розумне регулювання і самоконтроль поведінки і діяльності людини, його взаємини із зовнішнім світом.

Свідомість живе у своєму світі. Свідомість здатна уявити істину і своє місце у Всесвіті. Свідомість спроможна змінювати свій світ. Де є потенціал, (потенція) матерії, там обов'язково має бути потенціал (потенція) свідомості, її слід лише акцентувати. «Віднайшовши» свідомість не можливо не побачити - матерію. Ми ніколи не пізнаємо абсолютну величину істини, хоча б через те, що ми ніколи повністю не дослідимо Всесвіт. Його не можливо пізнати. Він нескінченний. Він неохватний.

Свідомість не можливо критично обдурити, (ввести в оману). Свідомість не може довго простувати хибним шляхом. Свідомість аналізує, прогнозує, має початок і допускає кінець і робить висновки. Свідомість не була б вічною, якби саме такою не була. Законів розвитку свідомості існує багато. За їх недосконалої, свідомість не могла б впевнено й настійно йти шляхом еволюції. Попри неосязність, Всесвіт повністю зрозумілий

для конкретної свідомості. Наскільки б неозорою й різнобарвною не була б матерія, проте через конкретну аутентичність з місцевими формами, вона піддається пізнанню у широкому масштабі. Вивчивши достовірне «на місці», конкретна свідомість може претендувати на ширше пізнання. Зрозумівши основи і не загрожуючи своїм вторгненням гармонії, конкретна свідомість розширює масштаб підконтрольної матерії.

У різних частинах Всесвіту потенціал матерії та потенціал свідомості поєднуються та протистоїть по-різному. Там, де існують газові консистенції і в певному середовищі, де понад швидколісно летять протони, - є один стан буття, де в інших частинах, - формують Всезагальне буття. Воно є абсолютним за нескінченною величиною і мінливим у безлічі поєднаних - станів. Велич Всесвіту в «різноманітності на місцях», переходу кількості - в якість, у численності варіантів буття й поєднаного протистояння «свідомість/матерія». Цих поєднань і варіантів є

велика кількість у Всесвіті.

Свідомість існує за своїми законами. Вона розвивається, стверджується у періоді становлення, старіє і за неможливості досягнути вічності, породжує нову свідомість. У цьому матерія служить зв'язуючим компонентом. Матерія використовується свідомістю і свідомість використовує матерію. Це поєднання, у якому вони оберігають та культивують не лише свої структури, а й взаємопов'язані.

Як приклад, організм людини (тіло), це матерія, її суб'єктивізм (мислення і душа) — це свідомість. Матеріально людина пов'язується з іншими матеріями, свідомо (духовно), з іншими свідомостями. Для перших взаємозв'язків слугують закони матерії, для других - закони свідомості (сучасні методи спілкування). Вже на рівні людини можуть константувати про єдність та певне протистояння матерії й свідомості.

Свідомість в психології - це один із способів, яким об'єктивна дійсність відображається у психіці людини. Згідно культурно-історичному підходу, характерною особливістю свідомості є те, що посередником між об'єктивною реальністю та свідомістю існують елементи суспільно-історичної практики, які дозволя-

ють будувати об'єктивні (загальноприйняті) картини світу. З точки зору матеріалізму, психіка - суб'єктивний відбиток об'єктивної дійсності в ідеальних образах, на основі яких регулюється взаємодія людини з зовнішнім середовищем. Функція головного мозку, це його здатність відображати об'єктивну дійсність. Ідеалістичні теорії стверджують існування *психічного* як самостійної сутності, що розгортається за власними законами та визначає розвиток свого матеріального носія — тілесного організму. Однак, ця точка зору на сьогоднішній день, є недоказовою.

Розум - філософське поняття, яке виражає здатність мислити: аналізувати й робити висновки. Вища форма творчої інтелектуальної діяльності, що полягає в усвідомленому оперуванні поняттями і опирається на розкриття їхньої природи і змісту. У повсякденному сприйнятті «розумна істота» - це істота, яка

сприймає інформацію, мислить, навчається, має бажання й емоції, робить вільний вибір й демонструє доцільну поведінку. Розум характеризує загальний інтелектуальний розвиток, рівень пізнання, знань чого, або кого-небудь. Філософські й наукові теорії розуму намагаються зрозуміти природу цієї психічної (або ментальної) діяльності, її характеристики, а також природу «Я» або ж суб'єкта, що має свідомість й здійснює цю діяльність.

На противагу людського розсудку, розум - це вищий рівень раціонального пізнання, якому властиві творче оперування абстракціями та рефлексією, спрямованість на усвідомлення власних форм та передумов, а ще самопізнання. Розум властивий розумним істотам, зокрема людині - *Homo sapiens*. Одна з характеристик розуму - інтелект.

Природний розум — закладена від народження здатність людини мислити. В українській філософії, поняття розуму не несе такого смислового навантаження, як в англomовній філософії. Розум - це здатність людини не тільки, до оперування абстрактними поняттями, а й до творчості, до виходу за межі того відомого, загального знання, тоді як розсудок позначається як здатність людини виконувати певні дії.

Міркування — зіставлення думок, пов'язання їх задля відповідних висновків і логічного мислення. Можна розглядати міркування як аналіз і синтез даних, та їхню оцінку. Хоча знання фактів і є точкою відліку у вивченні суспільних наук, людина також повинна мати здатність до логічного мислення-міркування, адже саме міркування наповнює факти, проблеми і поняття змістом: міркуючи над засвоєним знанням, людина приходить до повнішого розуміння

предмета. Міркування є також предметом логіки. Логічне мислення - здатність мислити точно й послідовно, не допускаючи протиріч в своїх міркуваннях, та вміння викривати логічні помилки. Ці якості мислення мають велике значення в будь-якій області наукової та практичної діяльності, яка потребує точності мислення, обґрунтованості висновків.

Логічна правильність міркування це умова істинності думок. Це міркування, в якому одні думки (висновки) з необхідністю впливають з інших думок. Закон мислення, чи логічний закон – це необхідний, суттєвий зв'язок думок в процесі міркування. Слід розрізняти формально-логічні і діалектичні закони (усне пояснення). Метою пізнання є одержання істинних знань.

Щоб виявити форму думки чи міркування, їх необхідно формалізувати. Формалізація – побудова моделі, в якій змістовним думкам і міркуванням відповідають формальні аналоги. Формалізація дає змогу виявити загальні структури думок, сформулювати на цій основі загальні закони і правила міркування, завдяки чому можна змінити будь-яке змістовне міркування, фрагмент тексту, або цілий текст відповідною системою формул.

Логіка (думка, мова), наука про закони і форми мислення, методи пізнання та умови істинності знань і суджень. Головним об'єктом дослідження логіки є описові системи мислення, тобто системи які пропонуються як інструкція для людей, (а також, можливо інших розумних істот/машин), як слід правильно мислити. При цьому, такі інструкції не слід розглядати як опис того,

як люди насправді мислять, що є предметом дослідження інших дисциплін, наприклад когнітивної психології.

У щоденній мові, *логіка* є способом судження, що полягає в отриманні висновку із набору припущень. Формальніше, логіка - це процес що продукує нові твердження із вже встановлених. Саме тому у логіці особлива увага приділяється структурам виводу, конкретніше, формальним відношенням між вихідними твердженнями та висновками, де «формальний» означає що ці відносини є незалежними від самих твер-

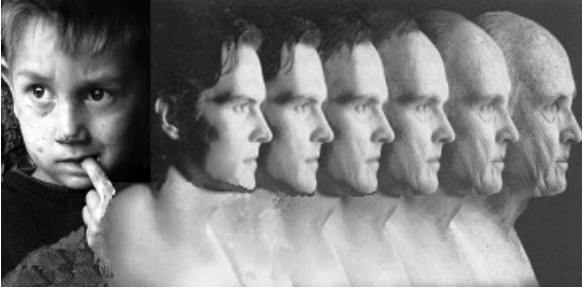
джень. Не менш важливим є дослідження *істинності* виводу, включаючи різноманітні можливі визначення істинності та передумови що на практиці уможливають її встановлення. Таким чином очевидно є важлива роль, що її відіграє логіка у епістемології, забезпечуючи її - механізмом розширення знання.

Побічним продуктом логіки є *рецепти* мислення, тобто опис того як люди та інші: істоти/машини/системи повинні мислити. Традиційно логіка вивчається як галузь філософії. Як наука, логіка досліджує та класифікує структури тверджень та аргументів та розробляє схеми їх кодифікації. Таким чином, предмет дослідження логіки може бути дуже широким, включаючи судження про ймовірність та причинність. Логікою також досліджуються структури логічних хиб та парадокси.

Судження - це форма мислення, в якій стверджується зв'язок між предметом і його ознакою (прикметою) або відношення між предметами і яка має властивість виражати: або істину, або неправду. Усю множину суджень можна поділити на дві підмножини: прості і складні судження.

Простим називають таке судження, у якому жодна логічна частина не є окремим судженням. Або простим називається судження, яке не має самостійних частин.

Складним називається таке судження, яке складається із двох або більше простих суджень, що пов'язані логічними сполучниками, а кожна із його правильних частин буде окремим судженням.

Воля - це сила свідомої обдуманної дії. Часто воля, це боротьба між емоційним розумом та розумом мудрості. Якщо розум мудрості керує всією сутністю людини, то

вона може придушувати всяке хвилювання, що походить від емоційного розуму і для такої волі буде менше завад. Сила волі залежить від щирості прагнення - до мети. Це прагнення повинно мати глибинний характер, і не бути лише випадковим, смутним бажанням. Психологи пропонують батькам більше слухати власну дитину, розпитувати про її уявлення, про світ, навіть якщо дитинка ще зовсім маленька, тим несподіваними і цікавими можуть виявитися її відповіді. Обов'язково треба розвивати здібності дитини, адже існує теорія, згідно з якою кожен від народження має прекрасні здібності, і до малювання, і до мови, і до музики, лише не в усіх ці здібності розвинули. У більшості вони так і залишилися у зародковому стані. А той, кому пощастило розвинути хоч частину, став відомим та успішним.

П'ятий стан. В кінці XIX ст. Фрідріх Ніцше пише про «... *п'ятий стан* – це стан рабів, що отримує сьогодні панування». Термін «*П'ятий стан*» не є чітко визначеним, але використовується для опису будь-якого класу або групи в суспільстві, окрім еліти, духовенства, середнього класу і преси. П'ятим станом називали, і продовжують називають зокрема:

- *Рабів. Пролетаріат.*
- *Мудреців, вчених.*
- *Інтелігенцію.* Так, термін *П'ятий стан* у 1962 р. був застосований французьким соціологом Раймоном Ароном щодо інтелігенції: менеджерів, техніків, науковців. Арон вважав, що ці соціальні прошарки на Сході і Заході співпадають за своїми інтересами, з силою інтеграції і формами поведінки та взаємодії, і що це призведе до поступового зближення соціалістичного та капіталістичного суспільств. Як бачимо на прикладі сьогодення, 5% ненаситних людей володіють 90% матеріальними благами, чим це закінчується, ви знаєте з історії.

3 повагою до Бога

Відповідно до духовності і особливо дитячого сприйняття релігійної ідеології, є думки, що сьогоднішні діти народжуються на нашій планеті, щоб принести нові знання й ідеологію. Деякі кажуть, вони тут, щоб зробити духовну революцію. По суті справи, обдаровані діти - наші майбутні, духовні вчителі, які прямо вказують на наші помилки в духовному й психологічному плані і закликають ставитися з повагою до Бога. (На фото

кафедральний собор Різдва Богородиці в місті Кіровограді).

Православ'я на території сучасної Кіровоградської області уперше з'явилося, ще в часи Київської Русі, однак остаточно його сюди принесли запорізькі козаки, що ревно захищали свою віру, зводили і прикрашали православні храми. З цього приводу автор цієї книги Валентин Карпов, у 2011 році видав книги: «Біля витоків козацтва» 704 с. та у 2012 році вийшла з друку «Козацькому роду — нема переводу» 492 с. Після входження цих територій до Російської Імперії й юрисдикційного перепідпорядкування Київської митрополії Московському патріархату, на території Новослобідського козацького полку була побудована Єлисаветградська фортеця. В околицях фортеці стали селитися переселенці, більшість з яких були православними або старообрядцями. Згодом фортеця перетворилася на місто Єлисаветград, що нині відоме - як місто Кіровоград.

До 1757 року територія області відносилася до Київської митрополії, потім переважно до Переяславської єпархії, а з 1775 р. до Словенської, (згодом названа Катеринославською) єпархії. Із 1796 року ці землі увійшли до складу Херсонської єпархії. У 1880 році при Херсонській єпархії було відкрито Єлисаветградське вікаріатство. Після революції - Православ'я в регіоні, як і всюди в Україні, зазнало великих гонінь, було вбито і заслано безліч віруючих, священників і єпископів. У 1942-1944 роках існувала Єлисаветградська єпархія Української автокефальної православної церкви. У 1947 році було створено Кіро-

воградську єпархію Українського екзархату Російської православної церкви, що з 1991 року стала єпархією Української православної церкви (Московського патріархату). З 1992 року вона стала відповідати межах області, а в 2007 східні райони області були виділені в окрему Олександрійську єпархію. З лютого 2011 р. Кіровоградську єпархію (Московського Патріархату) очолює архієпископ Кіровоградський і Новомиргородський Іоасаф (Губень), його фото ви бачили в попередньому тексті.

Кіровоградська єпархія (Київського Патріархату) була утворена у 1992 р. З того часу розпочався перехід у лоно Української Церкви православних громад на чолі з патріотично налаштованими священиками. Одночасно стрімко почали утворюватись нові православні громади. З лютого 2009 р. Кіровоградською єпархією (Київського Патріархату) керує Преосвященний єпископ Кіровоградський і Голованівський - Марк.

(Примітка: Марк - Михайло Левків народився 20 листопада 1979 року в селі Реклинець, Сокальського району, Львівської області в сім'ї селян. У 1999 р. вступив у Волинську духовну семінарію, і пройшов послідовний шлях до єпископа. 25 січня 2009 р. Священним Синодом обраний на єпископа Кіровоградського і Голованівського). Офіційним веб-сайтом УПЦ КП є портал «Церква.info». Сайт підтримується Інформаційним управлінням УПЦ КП.

Ми називаємо вам й інші церковні громади, які діють на Кіровоградській землі: *Українська Автокефальна Православна Церква* (УАПЦ) одна з гілок Київської Церкви, на сьогодні перебуває у неврегульованому канонічному статусі. Де-факто цей стан є автокефальним, однак він не визнається Церквами Вселенського Православ'я. На сьогодні УАПЦ складається з 11 єпархій, якими опікуються 12 єпископів. У складі Церкви перебуває Екзархія в Західній Європі, яку очолює єпископ Готський і Кафський Пітер Брук Де Траль. Окремо юридично існує Харківсько-Полтавська єпархія УАПЦ. Більш детально про УАПЦ читач може довідатися від інших авторів.

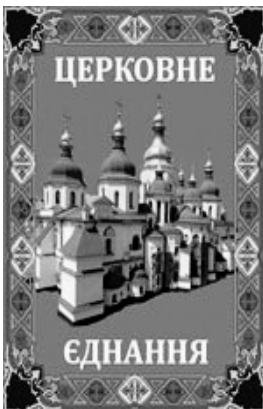
Історично в нашій області було досить поширеним старообрядництво, і нині тут діє 4 старообрядницькі громади та 2 священнослужителя. Також зареєстровано ще 3 інші православні громади з трьома священнослужителями.

Як бачимо, Кіровоградська земля має потужну «армію» священнослужителів, і коли автор цієї книги, разом з відомим громадським діячем Віталієм Коротковим, прийшли до єпископа Кіровоградського і Голованівського - з питанням стосовно духовності, то розмова затягнулася на декілька годин.

По-перше, духовність – це внутрішній світ людини, зв'язок людини з релігією.

По-друге, духовність – це творча спрямованість, наснага людини; певний тип світовідношення: триєдність ставлення до абсолюту, до світу – природи, суспільства й інших людей.

По-третє, виходити з розуміння людини як духовної істоти, означає, що ми визначаємо за нею безумовне право на духовне само становлення, самодіяльність, тобто сприймаємо її як справжнього суб'єкта – власної життєдіяльності. В той же

час, духовність не зводиться до інтелектуальності, ідеальності, звернення розуму до етики, чистої моралі або аскетизму. Духовність не є й чиста релігійність, чи емоційне піднесення духу, або розумової довіри. Духовною - це діяльність, яка веде людину вперед, у напрямку якоїсь форми розвитку: емоційного, інтуїтивного, соціального – і вказує на життєвість його внутрішніх сил. Духовною - є діяльність людини, завдяки якій, стан людства, його власними зусиллями підноситься на більш високий ступінь проявів. Джерелом духовного світу

людини є матеріальний світ, об'єктивна дійсність і особливо такі важливі її сфери, як громадське життя людини, його соціальний і моральний досвід. Проте, говорячи сьогодні про наше суспільство і цінності, слід сказати, що воно переживає моральну кризу, спричинену передусім втратою християнських цінностей, орієнтацію на індивідуалізм, прагматизм і споживацтво в особистому і суспільному житті.

Автор цієї книги ставиться з повагою до церкви, не зва-

жаючи на те, що моє виховання пройшло в душі колишнього СРСР. І коли мова заходить про духовність людини, (народу) нам приходится брати до рук релігійні книги. От що написано в одному відомому журналі: «У відомій Нагорній проповіді Ісус Христос сказав: «Щасливі ті, хто пізнав свої духовні потреби» (Матфій 5:3). Імовірно, ви погодитесь із цим твердженням. Багато з людей розуміють, що для щастя, крім матеріального, потрібно й щось духовне. Але що таке духовність?

Одні визначають духовність як «прихильність моральним і релігійним цінностям», інші - як «духовну й інтелектуальну природу людини, її прагнення до вдосконалювання». Який би зміст не вкладався в це поняття, так чи інакше багато хто прагнуть до духовного, навіть не усвідомлюючи це.

Як люди намагаються знайти справжню духовність? Практично кожна релігія затверджує, що знає правильний шлях до її досягнення, однак цих шляхів майже стільки ж, скільки самих релігій. Ми любимо повторювати: «Скільки людей, - стільки й думок». Протестант сподівається одержати порятунок на зустрічі «духовного відродження». Католик шукає прилучення до Бога - під час меси. Буддист прагне до просвітління за допомогою медитації. Індуїст намагається звільнитися від циклу перероджень через самозречення. Чи ведуть ці релігії до справжньої духовності, і чи є взагалі релігії, які ведуть до неї?

Багато хто б відповість на це питання негативно. Вони вважають, що бути духовним - значить вірити в якого-небудь Бога або божество, не належачи ні до якої релігії. Є й такі, для кого духовність полягає не в релігійності, а в прагненні до внутрішньої гармонії й пошуку сенсу життя. На їхню думку, тим, хто прагне до духовності, взагалі не потрібна релігія. Потрібно просто пізнавати самого себе, свій внутрішній мир. В одній книзі говориться: «Щира духовність - це щось усередині тебе самого. Це те, як ти проявляєш любов до світу й оточуючих людей, як ти сприймаєш їх й як взаємодієш із ними. Виходить, що справжню духовність неможливо знайти в якій-небудь церкві, або релігійному навчанні. Це стан душі самої людини».

Як бачите, думки людей про духовність сильно відрізняються. Тисячі книг заявляють, що знають шлях до духовності, але, прочитавши їх, ми залишається незадоволеними і тільки одна книга - Біблія, дає вірний напрямок шляху.

Звернення

**Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета
щодо молитви до Пресвятої Богородиці з проханням
про Її Покров над Україною**

Преосвященні владыки, всечесні отці, дорогі брати і сестри!

У наступаючі дні ми будемо вшановувати Пречисту Діву Марію. Похвала Пресвятої Богородиці (субота Акафіста) і Її Благовіщення – свята, які нагадують нам про особливий благодатний дар, даний Владичиці нашій від Її Божественного Сина і нашого Спасителя Господа Ісуса Христа, – бути Заступницею за всіх людей, а особливо за вірних.

Через військову загрозу проти української держави зараз всі християни, які шанують Пречисту Діву, не можуть не згадати історичний приклад звернення жителів Константинополя до Богородиці з молитвою про оборону міста від ворогів, що його оточили. У відповідь на цю молитву Діва Марія явилася вірним і простерла свій Омофор на знак заступництва, а вороги були розігнані раптовою бурею.

Від того часу у донині в пам'ять про цю подію та шануючи благодатний Покров і заступництво Пречистої Діви, православні християни відзначають свято Покрова Пресвятої Богородиці. Завжди саме на честь Покрова наші звितяжні предки козаки ставили соборний храм на Січі.

Тож у ці дні шанування Божої Матері – від свята Похвали до Благовіщення – закликаю єпископат, духовенство і всіх вірних Київського Патріархату разом з усіма християнами, які шанують Богородицю і Приснодіву Марію, піднести до Неї посилені молитви з проханням тримати благодатний Покров над Україною, оберігати нашу землю і український народ від міжусобиць та нашествия чужинців.

Знову і знову прославимо Пречисту Владичицю: Радуйся, Радосте наша, покрий нас від всякого зла чесним Твоїм омофором! Нехай Милосердний Господь за молитвами Пресвятої Богородиці благословить нашу державу і весь український народ!

*Патріарх Київський і
всієї Руси-України*

Філарет.

Консолідація українського православ'я

Життя заставляє подивитися на дії Православ'я, на території сучасної Кіровоградської області, під іншим кутом погляду. Події останніх років свідчать, що східнослов'янський православний світ піддається серйозним випробуванням на міцність. Він вже не такий єдиний, який був у недалекому минулому.

Початок відцентрованим тенденціям поклав розпад СРСР. Новий статус народів колишнього СРСР знезацька виявив розбіжність інтересів в економічній і політичній областях, що неминуче позначилося й на духовно-моральній сфері та виховному процесу серед молоді.

Якщо дивитися на світ не через призму емоцій, а прагматично, нічого дурного в тому, що на колишньому давньоруському просторі утворилися самостійні політичні й культурні держави - немає. Народи інтегруються, розпадаються, потім знову поєднуються. Немає рації оплакувати колишній СРСР. Треба жити новими реаліями. А вони такі: на політичній арені світу з'явилася суверенна українська держава, і із цим варто змиритися. Але дійсний патріотизм не має нічого загального з хуторянськими проявами. Українська вишита сорочка й шаровари - це, звичайно, чудово. Але це етнографія, причому не тільки й наша. Українська культура переплелася з культурами суміжних народів. Наприклад, ім'я нашого славного козацького героя Мамає - татарського походження, як і його шаровари. Та й шабля теж¹⁻². Багато елементів української побутової культури прийшли з Польщі, Росії й інших країн. У цьому немає нічого поганого. Погано, що ми не хочемо дивимосся глибше, у часи Київської Русі, де не було ні українців, ні росіян, ні білорусів, а були древні русичі - загальні предки всіх східнослов'янських народів. А якщо й дивимосся, то як у дзеркало, у якому бачимо своє нинішнє етно-культурне відбиття.

¹Карпов В.Є. Біля витоків козацтва. - Кіровоград. 2011. с-704

²Карпов В.Є. Козацькому роду нема переводу. - Кіровоград. 2012. с-492

Напевно, проблема української само ідентифікації та духовності не були б настільки гострі й далекі від історичної правди, якби наш державно-політичний розвиток не ускладнювався втручанням інших держав. На жаль, це дуже істотний фактор нашого пострадянського сьогодення. Дуже дивно, що на початку 2014 року, «проснувся» від десятилітньої сплячки «старший брат», який намагається позбавити нас суверенного права на цивілізаційну ідентичність. Цей «брат» нав'язує нашому народу і його молодому поколінню, якісь власні універсальні цінності, учить демократії й волі, провокує на військову конфронтацію. Мабуть Росія забула свою справжню, (а не фальсифіковану) історію, забула як із «грязі – підіймалася в князі». Держава, яка не спроможна в духовному плані відродити власне суспільство, не має права вказувати іншим людям, як жити.

Сумно це усвідомлювати, але Україна виявилася найбільш слабкою ланкою із східнослов'янського світу. Події кінця 2004 р. та початку 2014 р. показали, що на її вибір роблять вплив, як східні, так і західні «наставники». Як вони стурбовані долею України, що не жалують ні власних сил, ні засобів для її демократизації. Зрозуміло, що російське месіанство з однієї сторони, а американо-західноєвропейське месіанство з другої сторони, в Україні мають цілком певну політичну мету. Вони й не дуже її приховують.

Можна багато міркувати на тему, чи союз України з Євроатлантичним альянсом принесе користь її народу. Але обдарована молодь України – обрала свій шлях і вийшла його захищати. Можна зберігати епічний спокій у надії, що генетична пам'ять виявиться сильнішою за політику й народ України, самостійно винайде свій шлях. Варто визнати, що прихильники західноєвропейських цивілізаційних цінностей мають в Україні досить міцні позиції. Головним чином на заході країни, у Галичині, що із часів Брестської унії інтегрована духовно в римсько-католицький світ. Реальною впливовою силою в Україні є також українська діаспора США, Канади, Західної Європи й інших країн, що має західноукраїнське походження. Більшість її представників є на своїй історичній батьківщині провідниками західної ідеології: як світської, так і духовної. Власне кажучи, на початку 2014 року, молодь України дійсно визначається західноукраїнським напрямком. Історичний досвід свідчить, що

далеко не всі люди схильні жити по вірі або заповідям Божим. Це справедливо навіть стосовно істино віруючих, життя яких проходило переважно між гріхом і покаянням. Не випадково в нашому православному народі народилося прислів'я: «Не згрішиш, не покаєшся». Що вже говорити про тих людей, для яких сповідь була лише символом їх національної й культурної само ідентифікації.

З історії ми знаємо, що там, де не діяло переконання Божим словом, потрібно був примус государевою владою. Протягом своєї еволюції держава знаходила різні форми: від військової демократії, через демократію античності, монархічний абсолютизм і знову до демократії, але вже республіканської. Незважаючи на різні форми примусу, інститут держави завжди був інструментом панування меншості над більшістю.

Можна багато міркувати про несправедливості такого порядку, мріяти про ідеальну державу, однаково справедливе для всіх, але поки існує недосконале суспільство, його державність буде завжди такою. Вона не стороння, нав'язана людям силою, вона органічний продукт їхнього внутрішнього розвитку. Держава й суспільство завжди є, як би дзеркалом, одне - для іншого. Перифразувавши відоме речення, можна сказати, що кожен народ має таку державу й таку волю й свободу, на яку заслуговує. З часом виявлялося, що чим жорсткіше були державні порядки, тим більших досягнень домагалася суспільство у всіх своїх життєвих проявах.

У національно-патріотичному середовищі України, багато спекуляцій щодо статусу Української Православної Церкви і її духовного впливу. У світі подій кінця 2013, початку 2014 років, націонал-радикали вимагають повного розриву з Москвою, причому найбільшу нетерпимість проявляють люди, які до православ'я найчастіше ніякого відношення не мають. При цьому чомусь зовсім не наполягають на розриві інших конфесій з їх сакральними й адміністративними закордонними центрами. Приміром, католицької й греко-католицької церков з Римським прес-

толом. Журналісти обговорювали цю тему керівниками церков і виявилось, що УПЦ в принципі не бажає автокефалії. Але досягти її в умовах розколу православ'я в Україні надзвичайно складно. Наприклад, Владика неодноразово ініціював обговорення питання автокефалії й діалогу з розкольникими як на рівні Архієрейського Собору, так й єпархіальних зборів. Але, виявляється, у церковних справах так названа політична доцільність не працює. Тут величезну силу має традиція, багатовікове проходження Священним канонам, причому не тільки церковними ієрархами й кліром, але й мирянами.

Зовсім очевидно, що втручання влади у внутрішні справи церкви нічого, крім шкоди, принести не може. Негоже людям, хоча й обраним вищою владою, але не наділеним такою же мудрістю - поводитися в церкві, як слонові в посудній крамниці. Може постраждати не тільки посуд, але й сама крамниця. Так, як це трапилося на початку 1990-х років ХХ в., коли зусиллями влади був спровокований розкол у українському православ'ї.

Щоб цього не трапилося в черговий раз, нам всім необхідно прислухатися до мудрого церковного завіту: «Богові - Боже а кесареві – кесареве». На жаль, не вчитися, не прислухатися до здорового глузду наші володарі не бажають. Постійно з найвищого «політичного амвона» лунають висловлення про необхідність створення в Україні єдиної й незалежної православної церкви. Донедавна її називали національною, причому не тільки партійно-державні функціонери, але також і деякі ієрархи православних конфесій. Після багатьох публікацій у періодичній пресі, про безпрецедентність такої вимоги у світовій церковній практиці, заговорили про єдину помісну церкву. Правда, зміна фразеології не дуже відбилася на змісті поняття. Воно залишається, власне кажучи, колишнім: «Є незалежна національна держава, повинна бути й незалежна національна церква».

Непереборною перешкодою на шляху консолідації українського православ'я, як це видно із численних заяв ревнителів церковної незалежності, є канонічний зв'язок УПЦ із Московським Патріархатом. Якби такий зв'язок був, наприклад, з Константинопольським Патріархатом, прихильників існування єдиної православної церкви це анітрошки б не бентежило. Як не бентежить їхнє повне підпорядкування Української Греко-католицької Церкви Святому престолу в Римі. Якщо владу в Україні

дійсно так хвилюють долі православ'я, почали б процес консолідації, з об'єднання Української Православної Церкви Київського Патріархату й Українською Автокефальною Православною Церквою. Вони формально нікому не підлеглі, ні з ким не перебувають у канонічній єдності, а отже - ні в кого на таку «національно-патріотичну» акцію не треба запитувати згоди. Дивись, після цього простіше було б вирішувати й питання єднання всього українського православ'я. Однак подібної ініціативи ми не бачимо ні від предстоятелів цих церков, ні від Президента країни, які не утомлюються повторювати тезу про єдину Українську Помісну Православну Церкву.

Ми акцентуємо, що статус церков ніде й ніколи не мали і не мають прямого відношення до статусу країн, на території яких вони діють. Багато хто з них перебувають у канонічній єдності, а часто й в адміністративній залежності від всесвітніх сакральних центрів. Навряд чи в кого-небудь може виникнути сумнів у суверенітеті держав, народи яких сповідають католицьку віру? Ми переконані, що навіть обережно висловлений сумнів якого-небудь президента, або канцлера про доцільність перебування такої церкви у їхній країні, закінчилося б катастрофою для політичної кар'єри. У нас же подібна ересь високих партійно-державних чиновників видається за патріотичне піклування підростаючого покоління.

Останнім часом оживився інтерес до питання про роль і місце православ'я в історичному розвитку України. Ненав'язливо, але послідовно й системно, у нашу свідомість впроваджується думка, відповідно до якої, відставання України від цивілізованого Заходу - визначено історією. І виною цьому нібито є православ'я. Іноді можна почути, що Володимир Святославич, як говориться, поставив не на того коня. От якби він прийняв християнство не з Константинополя, а з Рима, сьогодні й ми перебували б на такому ж рівні розвитку, як західні країни. Навряд чи подібні міркування мають спонтанне походження.

Чи варто доводити, що зречення від віри предків не відноситься до числа людських чеснот? Воно те саме, що відмова від своїх предків, їхньої духовності, звичаїв, культури, в остаточному підсумку, від свого минулого. Зрозуміло, ми живемо в демократичній країні, Конституція нам гарантує волю в сповіданні будь-якої релігії. Тому суверенне право українських гро-

мадян ніким і нічим, крім власної совісті, обмежено не може бути. На закінчення кілька слів про моральну сторону піднятої духовності, - українському православ'ю, як і державі, є над чим задуматися. Не тому, що названі церкви гірше православної, а тому, що історично ми належимо до православної цивілізації. Спроби змінити цю, тисячолітню традицію, як показує наш власний досвід, обертаються для українського народу драматичними потрясіннями, духовними й етно-культурними розламами.

Те, що відбувається сьогодні в Україні в релігійному житті, зовсім не відповідає інтересам українського суспільства. Будемо чесні перед собою й визнаємо, що церковні маніпуляції колись і тепер, привели фактично до утворення двох українських народів: західноукраїнського, що сповідає католицизм, і східноукраїнського, що тримається за православ'я. У них різні традиції, культурно-історичні цінності, різне подання про майбутнє України. На жаль, розлам цей не тільки не переборюється в умовах суверенного державного розвитку України, але ще більше збільшується. Зі сказаного виходить, що наші невдачі в минулому, як і нинішні труднощі, обумовлені зовсім не приналежністю до православ'я. Лихо України в тому, що в продовження тривалого історичного часу їй намагаються нав'язати інші культурні цінності. Це розриває український етнос на частині і не дає йому можливості консолідуватися в єдину націю.

П'ята глава

Горе від розуму

Унікальні можливості

Зараз ви прочитаєте слова, які могли стати епіграфом до нашої книги: «Кожний пише свій літопис сам і гідний того життя, що вибирає». За всі часи люди шукали відповідь на вічне питання: у чому сенс життя, який зміст має хвороба, чому існує біль тіла й біль душі? Одні вважали, що це доля, випадок, інших - що це покарання Бога, Вищий суд за гріхи людини. Звичайні люди бачили в цьому велике нещастя, зло, вони намагаються боротися і викорінювати хворобу всіма можливими методами. Земляни дуже залежні від

планетарних впливів, від несприятливих днів Місяця, які «включають й виключають» нас із різних ситуацій. На нас впливають біологічні механізми планети Земля, її подих, робота її чакр; ми природно, дуже залежні від зовнішнього середовища, від сплахів на Сонці. Щоб піти від залежності планет і магнітних бур, ми повинні вміти акцентувати свою волю, вести постійне спостереження за своєю діяльністю.

Нам здається, що світ неправильно на нас реагує, а насправді це ми неправильно реагуємо на нього, а сам світ навколо нас - нейтральний. Ми забули що зовнішній світ людини - усього лише репліка його внутрішнього змісту, лише бліда калька з його душі. Внутрішній настрой землянина повинен звучати так: «Ласкаво просимо, в цілісний світ з усіма своїми особливостями». Життя - це потік, сприятливий для нашого духовного розвитку, хоча зовнішні прояви цього потоку нам здаються несприятливими. Всі ситуації й всі люди постійно нас чомусь учать, і треба бути їм вдячними. Знання законів Всесвіту не приносить щастя відразу, воно лише дозволяє нам жити усе більш гармонійно.

Справа в тому, що на ефірному й астральному рівнях у середину польових оболонок людей наші космічні творці імплантували трохи так званих «капсул часу», які по суті - є вмісти-

лищем галактичної пам'яті, (не путати з генетичною пам'яттю). Галактична пам'ять містить у собі голографічну інформацію про історію нашого походження. До певної міри ця капсула є паспортом кожної людини, тому що вона містить інформацію про приналежність до тієї або іншої космічної раси, цивілізації,

меті втілення на планеті Земля тощо. З наближенням нової епохи «Квантового стрибка» ми зможемо, не створюючи ніяких машин часу, знімати цю інформацію про свою власну ауру, енергосистему, про розвиток історії Землі і виводити картинки для перегляду на монітор будь-якого відео пристрою. Що стосується організму нових людей, то він буде володіти набагато більш тонкими формами - ефірними, а наша свідомість уже зараз підказує, що у нас закладені гігантські можливості, з якими ми поки й не знаємо що робити.

Людський організм являє собою надійну біосоціальну систему, що володіє необмеженими можливостями пристосування до навколишнього середовища. Людина може адаптуватися до значних фізичних навантажень, умовам зміненого газового середовища, високої й низької температури, підвищеної вологості, зниженої й підвищеної освітленості. Адаптаційні резерви в загальному виді являють собою можливості кліток, органів, систем органів і цілісного організму протистояти впливу різного виду навантажень, адаптуватися до цих навантажень, мінімізуючи їхній вплив на організм і забезпечуючи належний рівень ефективності діяльності людини.

Виділяються структурні (морфологічні) і функціональні резерви. Під структурними резервами розуміються особливості будови окремих складових елементів організму (кліток, тканин, органів і систем органів), що проявляються в розвитку й міцності м'язової й кісткової тканини, в особливостях будови міофібрил і м'язових волокон, у міцності зв'язок й рухливості суглобних апаратів, у характері васкулізації кістякових і серцевих м'язів, у розвитку між нейронних зв'язків, які, у свою чергу, впливають на функціональні можливості організму тощо.

Функціональні резерви являють собою можливість зміни функціональної активності структурних елементів організму, їхньої можливості взаємодії між собою, використовувані організмом для досягнення результату діяльності людини, для адаптації до фізичних, психоемоційних навантажень і впливу на організм різних факторів зовнішнього середовища. Ці можливості проявляються в зміні інтенсивності й швидкості протікання енергетичних і пластичних процесів обміну на клітинному й тихорецькому рівнях, у зміні інтенсивності й швидкості протікання фізіологічних процесів на рівні органів, систем органів й організму в цілому, у збільшенні фізичних (сила, швидкість, витривалість) і поліпшенні психічних (усвідомлення мети, готовності боротися за її досягнення) якостей, у здатності до вироблення нових й удосконалюванню вже наявних рухових і тактильних навичок.

Наша п'ята цивілізація – унікальна і, як приклад, функціональні резерви організму містять у собі три самостійних види резервів: біохімічні, фізіологічні й психологічні (психічні). Зараз ми розкажемо вам про зверх здібності людей, якими ви користуєтесь майже кожного дня і не підозрюєте про свої унікальні можливості:

1. Серце людини, вирване із грудної порожнини, може продовжувати битися якийсь короткий час, тому що воно має власну електричну систему, за допомогою якої продовжує одержувати кисень із зовнішнього повітря.

2. Кислота шлунка настільки сильна, що кожні 3-4 дня у нас з'являється абсолютно нова слизова оболонка шлунка.

3. Ніс людини може розпізнати близько 5 тис. запахів, в той же час, у нас закладені такі можливості - до 1 мільярда. Як приклад, собака відрізняє до 45 тис., а вовк до 80 тис. запахів.

4. Ми чхаємо із швидкістю 160 км. на годину.

5. У нашому тілі 96 560 км. кровоносних судин. Цього досить, щоб оточити екватор Землі у 2,5 рази.

6. Щодня наше серце створює досить енергії, щоб вантажівка могла проїхати 32 км. За все життя серце генерує стільки енергії, що вантажівка могла б проїхати до Місяця й назад.

7. У середньому людина скидає стільки шкіри за все своє життя, що до 70-ти років з неї можна зліпити 47 кг. людину.

Цікаві факти про людину.

8. Якщо ви подивитеся на ясне нічне небо й побачите Андромеду, це значить, що ваші очі настільки чутливі, що вони можуть уловити малюсіньку нечітку пляму світла, що перебуває у сусідській галактиці, на відстані 2,5 мільйонів світлових років від нас.

9. Людина може хропти на частоті 80 децибелів. Це дорівнюється роботі пневматичної дрилі, що розбиває бетон. Рівень шуму, що перевищує 85 децибел, вважається небезпечним для вух людини.

10. Людина виділяє за все життя досить слини, щоб наповнити два басейни.

11. Ви складаєтеся із 7,000,000,000,000,000,000,000,000 (7 октиліонів) атомів.

12. Кожному із цих 7 октиліонів атомів - мільярди років.

13. Нейрони відправляють інформацію до вашого мозку зі швидкістю більше 241 км. на годину.

14. Крім п'яти органів почуттів, у нас є додаткове почуття, назване пропріорецепцією. (*Примітка:* Пропріорецепція - це загальний термін, використовуваний для того, щоб охопити всі ті сенсорні системи, які включені в забезпечення інформації щодо позиції, місця розташування, орієнтації й руху тіла (його частин). Є дві основні групи пропріоцепторів - ті, які перебувають у вестибулярній системі внутрішнього вуха і ті, які перебувають у кінестетичній і шкірній системах, (соматовідчуття). Таким чином, ви безпомилково можете торкнутися свого носа, навіть закритими очима.

Цікаві факти про будову людини.

15. Ваше серцебиття міняється й наслідує ритм тієї музики, яку ви слухаєте.

16. Ваш мозок у стані пильнування генерує досить електрики, щоб запалити лампочку.

17. Ваші кістки сильніше сталі, тому що брусок сталі аналогічного розміру важив би в 4-5 разів більше. Для порівняння 16 кубічних сантиметрів кістки можуть теоретично витримати навантаження в 8 626 кг, що дорівнює приблизно п'яти вантажним автомобілям. Чи можуть кістки насправді витримати таке навантаження, залежить в основному від того, як швидко передається сила.

18. Незважаючи на те, що наші кістки сильніше сталі, там

знаходиться 31% води.

19. Якби око людини було би камерою, у неї було б - 576 мегапікселів. Для порівняння, вартість камери з високими властивостями в 80 мегапікселів буде коштувати біля \$ 34 000.

20. Експерти визначили, що людське око може розрізнити 10 мільйонів різних кольорів.

21. Якщо розмотати ДНК у всіх клітках нашого тіла, то вона розтягнеться на 16 мільярдів км. Це відстань від Землі - до Плутона й назад.

22. За все життя, довгострокова людська пам'ять може удержати 1 квадрильон (мільйон - у четвертому ступені) окремих одиниць інформації.

23. Мозок людини особливо пре фронтальна кора, що відповідає за соціальні навички й розуміння інших людей, розвивається тільки до середнього віку життя, (близько 40 років).

24. У плині середньої тривалості життя, серце перекачує близько 178 мільйонів літрів крові. Цього досить, щоб наповнити 200 вагонів-цистерн.

Факти про людське тіло.

25. Наше тіло виробляє 180 мільйонів червоних кров'яних тілець за годину.

26. Нормальна вагітність триває в середньому 9 місяців, а самий довгий строк вагітності склав 375 днів або 12,5 місяців.

27. Під час вагітності, якщо мати страждає від ушкодження органа, дитина в утробі, самостійно відправляє стовбурні клітки для його відновлення.

28. Щоб людині зробити один крок задіються 200 м'язів.

29. Тільки у людському пупку, дослідники знайшли 1458 нових видів бактерій.

30. Більшість космонавтів у Космосі стають вище на 5 см.

31. В одній клітці утримується 6 мільярдів шаблів ДНК.

32. Під час запліднення, на кожну яйцеклітину «нападає» і конкурує 200 - 500 мільйонів сперматозоїдів, які хочуть передати свою ДНК.

33. Ми проводимо одну третину нашого життя - уві сні.

34. Дослідження показало, що ми можемо штучно перемкнути свій цикл сну й пильнування, так званий - циркадний ритм, посвітивши на свою задню частину коліна.

35. Людина може жити без їжі – до 2 місяців.

36. Смакові рецептори є не тільки у роті, але й у шлунку, кишечнику, підшлунковій залозі, легенях, задньому проході, яєчках й у мозках.

Факти про людський мозок.

37. У нашому мозку утворюються нові зв'язки між нейронами щораз, коли ми формуємо свої спогади.

38. Науково доведено, що навіть невелика зовнішня влада змінює систему праці мозку, звичайно зменшуючи ступінь співпереживання.

39. Людина може прожити 5-7 хвилин без кисню, перш ніж клітки мозку почнуть умирати.

40. Наш мозок на 60 відсотків складається із жиру.

41. Якщо людина голодує, то її мозок почне поїдати себе в останню мить, щоб уникнути голоду.

42. Фобії - це наші спогади, які передаються генетично від наших предків і ми не можемо їх пригадати.

43. Самопрограмувальна реакція на певний стимул називається - емоцією.

44. Довгострокові спогади створюють постійні й тривалі фізичні зміни в мозку.

45. Якщо ви будете підбудовувати свою міміку, щоб виразити якісь емоції, то ви почнете почувати ці емоції.

46. Око людини може побачити лише малу частину поля зору в конкретний момент часу, тому воно робить 2-3 «сакади» (стрибоподібні рухи очей) у секунду, щоб завершити одну повну картину.

47. Коли ви щось згадуєте, ви не опираєтесь вихідні спогади, а на творчу уяву, у якій будуть не тільки дірки, але й абсолютно нові деталі.

48. Ми забуваємо багату частину інформації, щоб захистити себе від надлишку інформації й емоційного похмілля, що допомагає нам швидше думати й засвоювати нову інформацію.

49. Наш мозок здатний засвоїти нові завдання без нашого втручання, наприклад, новий музичний уривок під час фази швидкого сну. Фаза швидкого сну поліпшує виконання завдань, пов'язаних із процедурною пам'яттю: «як і що робити».

50. Для суспільства характерна «канонічна перспектива», це означає, що ми бачимо певні речі - однаково. Наприклад, люди чашку кави завжди малюють однаково.

Скептики підтримують свої погляди. Слід розрізняти скепсис і псевдоскепсис, який являє собою не більш ніж «тупу осялчу впертість». Так, ми не можемо робити деякі речі, наприклад, ми не можемо побачити своє власне вухо без дзеркала, ми не можемо вимовити букву «П» із закритим ротом, і ми не можемо чхнути з відкритими очима. Ну що ж, буває й гірше. Люди, що шукають джерела розвитку зверх здібностей, в свою чергу діляться на дві категорії. *Перші*, починають думати, що здібності надані від народження. *Другі*, не отримавши результатів після 2-3 тренувань, впадають у відчай і все кидають.

До над здібностей відносяться: вміння управляти своєю і чужою енергією, усвідомлені сновидіння, самонавіювання, гіпноз, самогіпноз, астральні подорожі, (зверх бачення, зверх слух, зверх здібності), ясновидіння, ясно слухання, телекінез, телепатія, телепортація, інтуїція, зверх пам'ять, швидке читання, магія, вміння ухилятися від куль, пірокінез, левітація тощо. Свідомість - от що вічно й незмінно у світі постійних змін.

Коротков В.В.

Особистості й егоїсти

Відомий громадський діяч Центральної України - Віталій Коротков, (на фото) ділиться своїми думками. Коли дитина з'являється на світло, її мозок абсолютно «чистий» від людської інформації. Далі усе буде залежати від умов, які ми їй нав'язуємо. У кожному разі, як і перша людина, яка багато-пребагато років тому назад пристосовувалася до умов навколишнього середовища, так і дитина пристосовується до того, що диктують їй батьки й суспільство.

Тут усе буде залежати від створених умов і ступеня придрушення особистості. Якщо це гарна родина, що сформує свідомість дитини правильно, то вона буде вчитися й слухатися, стане добропорядною, культурною й працьовитою людиною.

Якщо умови залишають бажати кращого, то ми одержимо ледаря й нікчому. Ми не будемо сперечатися з вченими, які стверджують, що багато залежить від генетичного фонду люди-

ни, те, що закладено в людині природою лише не значно відрізняє нас один від одного, за винятком уроджених хвороб і патології. У більшості людей однакова кількість рук і ніг, тобто ми умовно можемо відповідно припустити, що в нас у всіх однакова кількість звивин у мозку. Такі психічні функції, як сприйняття, пам'ять, воля й мислення можна тренувати й розвивати не скінчено й у нас є такі приклади в суспільстві й в історії.

Генетики розглядають людей як факт і не знаходять реальних причин тому, що всі ми різні. У них є цікаві, але хибні думки, для прикладу вони беруть сперматозоїд й яйцеклітину. Людина розвивається при з'єднанні цих двох часток, які містять набір хромосом. У хромосомах може лише втримуватися інформація про зовнішність батьків, тобто колір шкіри і волосся, структуру організму й інформація про всі органи, включаючи мозок. Але неможливо в речовину вкласти інформацію про свідомість людини. Якщо батько писав вірші, то це вміння не передається в спадщину. Більше того, неможливо передати навіть швидкість реакцій мозку, вона повністю залежить від умов і тренування мислення. Таким чином, поняття здібності і талант стають абсурдними.

Геній - це всього лише професіонал, що домігся шляхом довгого зосередження й тренувань у якійсь області успіхів і вражаючих результатів. Тим більше людину розглядають як талановиту не відразу після народження, а тільки після того, як вона чогось домоглася. Такі люди почали нав'язувати ідею, що вони гідні більшого, ніж всі інші й придумували міфи про свою геніальність і талант. Геній ставав ще більшим після того, як його визнавали, і вимагав до себе відповідного відношення.

Ми розглядаємо поняття «особистість і егоїст» у людей. Кого ми називаємо особистістю? Особистість - це суб'єкт суспільних відносин. У науці це поняття умовно зв'язують із поняттями індивідуальність, або індивід. Але особистістю себе вважає кожна людина, незалежно від того, чим вона займається і як пристосовується до дійсності. Якщо самотійна й незалежна, то вже особистість. Тобто, логічно виходить, що особистість і егоїст - те саме. Існує переконання з погляду моральності, що всі люди особистості, в той же час лунає, що всі люди – егоїсти. Тепер потрібно визначити різницю в цих поняттях.

По-перше, егоїст - це той, хто живе для себе, бачить сенс

тільки в собі й думає тільки про себе. І із цією основною мотивацією він пристосовується до кожного контексту. Там, де його придушують, він лицемірить, в іншому місці, він дратується й проявляє агресію.

По-друге, в будь-якому контексті він прагне зайняти вигідне положення серед інших людей і помінати свої умови на більше комфортні. Для цього він створює закони, які захищають його егоїзм, і вимагає інших людей пристосовуватися до створених законів. У підсумку ми прийшли до того, що наше суспільство саме, - свідомо стимулює процвітання егоїстів.

Але, створюючи собі абсурдні умови, ми на всіх рівнях проявляємо невдоволення ними. Ті, хто має владу, незадоволені, що їм не підкоряються, а ті, хто в менш вигідному положенні не задоволені тим, що в них мало можливостей. Людина всі свої дії робить у повній свідомості, більше того вони повністю осмислені. Тобто вони зіставлені із сенсом життя. Сенс життя - жити для себе, тому та, чи інша людина може підняти руку, сісти, лягти робити все, що хоче, аби тільки їй було комфортно. Якщо ми підняли руку й нам не зручно, то ми її опускаємо, тому, що нам погано, але варто дати нам у руку міліцейський жезл, надягти на нас форму й зацікавити, скажемо грішми, ми будемо стояти з піднятою рукою стільки, скільки буде потрібно. Повернемося до пристосування. Так, як мозок егоїста залежить від умов, тобто від ситуації або контексту.

Удома ми, (діти та дорослі) поводимося по одному сценарії, своїм поведженням намагаючись показати позитив, як гарне виховання. На роботі (або в школі) контекст міняється, тому, що там інші умови, а значить зовсім інший стереотип поведження. На вулиці, з жінками, із друзями, у відносинах з дітьми, (батьками), людина поводить ся так, як було б вигідно тим людям, з якими вона спілкується або їй самій. Ми дивимося на це по-різному, і воно є пристосування до навколишньої дійсності. Навіщо тоді казати, що чужа душа «темна ніч», адже вона – як «ясний день». Ми просто боїмося зізнатися в тому, що більшість людей стали егоїстами й подумати, як все «переробити».

Сама по собі особистість на нашій планеті – це рідкісне явище і ми довго не можемо осмислити цього. За тисячоріччя нічого не змінилося. Люди продовжують бити один - одного по фізіономіях і розстрілювати з різного виду зброї, робити нероз-

судливі речі й фанатично молитися в церквах. По логіці виходить, як й у природі, перемагає той, хто скоріше приживається до умов. Нерозумно із цього погляду, називати особистістю того, чи іншого історичного діяча, що рухав прогрес вперед, або вів за собою маси інших людей до революції. Всі ці рухи зводилися до захоплення або знищення влади. Яка різниця, який з народів проявляє агресію й заселяє завойовані території. Вони нічим не відрізнялися від тих, хто жив у даному місці до них. А їхній прогрес зводився до того, щоб полегшити життя людей і зробити її більш комфортним, але з історії видно, як такий прогрес приводив до деградації, й не досягав своєї мети. Праця людини ставала ще більш напруженою і збільшувалися робочі години, а життя перетворювалося у виживання й мучення. Навіть ті, хто має всі блага й можливості не може зупинитися й перестати працювати, адже все нажите можна втратити набагато швидше, ніж заробити.

Щоб поняття людської особистості стало абсолютним, необхідно зробити:

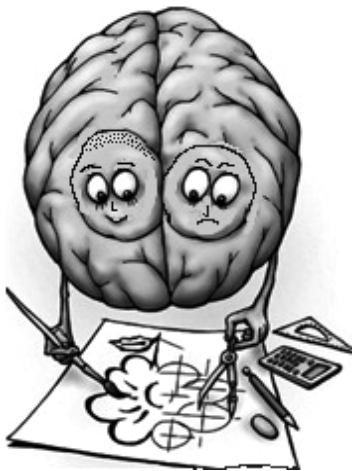
По-перше, наділити його абсолютними, постійними якостями людини: достоїнство, скромність, честь.

По-друге, перемістити сенс життя, щоб свідомість, кожную дію зіставляла із загальним змістом.

По-третє, щоб ми не залежали від умов, для цього необхідно знайти для себе ціль, порівняну з метою інших людей, тобто направити свої дії - на загальний зміст.

Четверта умова, потрібно вийти з логічного стереотипу свідомості і придивитися до підростаючого покоління Індіго.

У голові тисячі суперечливих і марних умовиводів, переконань й упереджень. Свідомості немає на що опертися. Потрібно спорудити у своєму мозку якусь шкалу у вигляді істини, щоб мозок зіставляв всі умовиводи з даною шкалою. Коли свідомості буде на що опертися, тоді всі інші нерозумні переконання визнають безглуздими. У такому випадку знання, які нав'язані логічними доказами окремою масою людства, сприйняті й засвоєні нашим мозком, як істина на рівні страху, стануть менш вигідні мозку, і він подивиться з іншого боку, й переосмислить. Людський мозок звик до логіки, як до єдиного способу мислення. Треба навчити його розумно мислити, аналізувати та приймати рішення - по іншому.

(Примітка: Мислення - це процес опосередкованого й узагальненого відображення у мозку людини предметів об'єктивної дійсності в їх істотних властивостях, зв'язках і відношеннях). Розумне мислення - це зовсім інший рівень, не піддаючийся логічному осмисленню. Розумна людина розглядає запропоновані умови, знаходить там причини, наслідки й закономірності, а потім робить розумний вибір, тобто не пристосовується до них, а змінює їх з метою доведення до досконалості, з погляду загального добра

В той же час люди Індіго, (як особистість) поведуться скрізь однаково. Їхнє поведіння обумовлене поняттям достоїнство. Їм не потрібно підбудовуватися під інших людей, запитувати в них, що робити або як жити, їхній мозок позбавлений страху. Всі емоції контролюються мисленням. Вони нікуди не зникають, вони не домінують при рішенні якихось питань. Всі дії особистості співвідносяться з головною метою - розвитком. Усе, що не відповідає цій меті, мозком зізнається як неосмисленим, тобто не потрібним, або заважаючим розвитку.

Особистість використовує умови для здійснення своїх цілей, намагаючись при цьому знайти самий короткий і розумний шлях, причому з найменшими втратами. Особистість має абсолютні знання, їй неможливо нав'язати чужі переконання, її не можливо придушити або змусити діяти всупереч своїм переконанням. Прагнення особистості до розумного суспільства визначено свідомістю. Зробити свого сина (або дочку) особистістю - значить зробити так, що вони не залежно від умов: (зовнішніх і внутрішніх), без підтримки, опираючись на свою свідомість, робили завжди - тільки розумний вибір.

Дитина-особистість у таких умовах буде мати абсолютні знання й подання про логічні виверти, які використовуються оточуючими людьми для нав'язування своїх стереотипів. Знання дають упевненість і спокій, тому дитина-особистість буде мати в голові істину, як засіб для збереження достоїнства осо-

бистості. У будь-якому контексті, людина особистість не залежить від умов, тому що має основну мету - залишатися особистістю, зберігати достоїнство й прагнути до досконалості.

Далі Коротков В.В., опираючись на власний досвід, зазначає, особистості Індіго в бесідах з людьми прагнуть віддати їм знання, щоб їхні розумні зерна продовжували існувати на нашій планеті, щоб воля й прагнення стали супутниками життя й свідомості. І тут же Коротков зазначає, що особистість Індіго не існує за рахунок праці інших людей, адже це відразу зробило б його егоїстом. Свідомість звільнена від егоїзму, не хоче чимсь заволодіти або що-небудь накопичувати. Особистість використовує сполучені моральні поняття для того, щоб по них порівнювати дійсність і діяти далі. Те, що створено руками людини особистість використовує дбайливо, і без почуттів особистої власності, щоб потім це передати наступним користувачам. Основний сенс життя, Індіго бачить у досягненні досконалості відносин з людьми і побудові нових, суспільних відносин.

Від себе додамо, для ідеального функціонування суспільства, необхідно спочатку ввести в шкільну систему, як основний предмет «теорію розуму» й на всіх рівнях робити перехід до розумної формації суспільства. Наступне покоління молоді повністю вийде зі шкіл з новою, абсолютною свідомістю. У виховному процесі, батькам необхідно буде нав'язати предмет «розумне виховання». Звичайно, для цього треба самим стати розумними. Не всі будуть у захваті, але життя вимагає цього. Ви повинні зрозуміти, якщо ми самі не почнемо переформатування «суспільного мислення» нашої нації, нове покоління Індіго зробить це без нас. Історичний процес не можливо зупинити, або ми йдемо в ногу, або нас «викидають» із строю.

Саме тому в Україні активно розробляється новий напрям - громадянська освіта, яка базується на концепції громадянського виховання та науково-методичного забезпечення у цій сфері. Отже, національно-патріотична, суспільно-виховна та правова культура громадян є фундаментом нового суспільства в Україні. Кожне покоління в Україні по новому підходило до визначення сутності свого духу і духовності. Будівництва держави «нового типу» вимагає пошуку «нових» підходів виховання громадян й прилучення молоді до світової культури й загальнолюдських цінностей.

Представники нової раси

На Землі наступив час, коли народжуваність особливих дітей, йде по зростаючій лінії – в гору. Цим дітям приписують безліч різних властивостей, починаючи від високого рівня інтелекту та закінчуючи телепатичними здібностями. Незважаючи на широку популярність, сучасною наукою термін «діти Індиго» стараються не використовувати. В той же час багато науковців стверджують, що «діти Індиго» представляють собою «нову расу людей», (на фото учасники науко-практичної конференції) що відбулася наприкінці 2013 року у м. Кіровограді.

Явищу «дітей Індиго» зараз присвячено декілька фільмів і

велика кількість книг. Саме психологічному аспекту виховання дітей майбутнього покоління в Кіровоградському регіоні, було присвячено прес-конференцію на початку 2014 року. Утім розмова між представниками Кіровоградської обласної Громадської ради і Кіровоградською обласною організацією Товариства «Знання» України з однієї сторони та журналістами і студентами з другої сторони звелася до з'ясування, чи справді діти Індиго існують, може це лише вигадка сучасного світу. Були припущення, що особлива психологічна чутливість дітей Індиго

пов'язана з сьогоднішнім перенасиченням світу інформацією. Такі діти змалечку чують радіо, бачать передачі по телевізору, а у деяких сім'ях з малих років мають доступ до комп'ютера та Інтернету. Відомо, що мозок малої дитини особливо чутливий до інформації. У однорічних дітей, канал сприйняття світу цілком відкритий, трирічні діти - дуже здібні до вивчення мов, малювання, співу, танців тощо. А з часом можливість сприйняття у них - зменшується. І вже ставши дорослими особистостями використовують переважно ті знання про світ, які отримали в дитинстві. Нам усім відомо, що люди використовують свій мозок на п'ять відсотків від його 100% можливостей, даних людству від природи, чи від Бога. Отже, були припущення:

Перше, що діти Індиго — це звичайні діти, з якими просто більше «займалися» дорослі.

Друге, що особливі здібності дітей Індиго пов'язано з погіршенням екології на планеті, в тому числі з радіацією.

Третє, що діти Індиго — це представники наступної раси земних людей, ті, яким будуть дані більші можливості, порівняно з попередньою расою. Вони народжуються не в найбільш благополучних сім'ях, навіть частіше в тих батьків, яким буде потрібна допомога їхньої дитини. І допомога ця полягатиме в тому, щоб дати нові знання про світ старшим людям, які живуть в системі обмежень, правил та чітких уявлень про те, «що є добре, а що погано». Знання цих дітей, на думку езотериків, пов'язані з так званими «знаннями людської душі», більше того, вони вірять, що ці діти - це втілені в земні оболонки — істоти, які на небі є янголами. Вони прийшли в цей світ для того, щоб врятувати його, відвернути від передбачуваного апокаліпсису.

Четверті заявляють, так «нові діти існують», проте, якщо їм постійно «обрубувати крила», (стримувати) якщо все світло, яке ці діти несуть у світ, буде людству непотрібне, якщо їх зустрічає на Землі лише глум, недовіра, підкреслена демонстрація силових методів (це стосується як батьків, так і влади), то ці діти постануть перед фактом:

1) - боляче переживатимуть втрату своєї індивідуальності і дехто може дійти до самогубства;

2) - дехто погодиться зі своєю участю і стане «сірою конячкою», замкнеться в собі;

3) - треті стануть активними прихильниками влади;

4) – велика кількість стане небезпечними анархістами та борцями із системою, почнуть революційні дії на вулицях;

5) – десь біля 10% підуть у підпілля і розпочнуть партизанську боротьбу проти влади та дестабілізацію у суспільстві.

Стверджувати, що за таким сценарієм все відбудеться, ми не станемо. Але через 10-ть років із шкіл в суспільство прийде 90% дітей Індіго, та врахуйте попередніх Індіго, які уже стали дорослими і скажіть самі, що буде робити «бунтівна» молодь?

Проте вищезазначені методи дій дітей Індіго, знайшли безумовне схвалення у психологів усього світу. А найпрогресивніші сучасники: філософи, письменники, діячі культури, деякі політики та громадські діячі кажуть про те, що людство має стати добрішим до інакомислячих, в тому числі й до представників інших культур, інакше ці непорозуміння і далі виливатимуться в розгул тероризму, революції та партизанські війни, а людство продовжуватиме страждати на неврози, алкоголізм та наркозалежність. Отже, психологи пропонують:

► - батькам більше слухати власну дитину, розпитувати про її уявлення про світ, навіть якщо дитинка ще зовсім маленька, тим несподіваними і цікавими можуть бути її відповіді;

► - владним структурам, терміново зробити зміну системи влади та пере завантаження своєї діяльності - по всім напрямкам. (Зробимо не великий відступ, щоб пояснити ситуацію).

Як зробити так, щоб система не відтворювалася, і щоб під куполом Верховної Ради з'явилися нові обличчя – з числа тих, хто вийшов на Майдан? А половина Майдану, це молодь і люди старшого віку з вищою освітою. На Майдані абсолютна перевага чоловічого населення (88%), їхній середній вік 37 років, 43% мають вищу освіту. Такий «портрет Майдану» у Києві оприлюднили експерти фонду «Демократичні ініціативи» і Київського міжнародного інституту соціології. Як повідомив аналітик Олексій Сидорчук, абсолютна більшість (83%) – це люди, які

прибули на Майдан самостійно. З центру України 24%, з півдня і сходу країни 21%, останні майданівці – з Києва. З цього приводу ми поспілкувалися з Юрієм Костенко, народним депутатом України 1-4 і 6 скликань (фото). «Зміна системи влади», це відмова від пошуку «головної людини в країні», такого собі «генсека», «царя», «берегині» абощо. Поділ влади на гілки має бути закріплений не лише в Конституції, але й через систему законів, які треба чітко привести у відповідність до європейських принципів і практики. Тепер

питання: хто є носієм «вірусу тоталітаризму»? Це окремі «невдало підібрані» люди – чи організації? Якщо закони ухвалює парламент, а склад парламенту формують політичні партії. Значить, і характер законів, і стан судової системи, відображають те, якими є за своєю суттю самі партії. В сучасній Україні всі партії утворювалися під лідера – умовного диктатора, який одноосібно приймає рішення. І коли цей лідер попадав у владне крісло, він відтворював у масштабах держави ті методи керівництва, які практикував у своїй партії. Отже, зміна системи влади з тоталітарної на демократичну, може розпочатися лише після появи в українській політиці демократичних, (а не вождистських) партій. З іншої сторони, в партіях повинні бути особистості, які самі можуть будувати партійну діяльність за принципами європейської демократії. З третьої сторони ми повинні мати у парламенті «нових» людей, які ухвалюють відповідні закони, а потім керуються ними.

«Пере завантаження». Як змінити владу? Політична опозиція не стала представником Майдану у парламенті початку 2014 року. Попри бажання політиків ототожнити себе з Майданом через повторення ключових слів «ми» та «наша перемога» Майдан так і не ототожнив себе з ними. Недовіра людей лише зросла. Майдан «не дожав» стару владу, а в парламенті засідають «перефарбовані» народні депутати. Але як зробити так, щоб у Верховній Раді опинилися представники Майдану? Як

сам Майдан може стати владою?

Нинішня влада в Україні є двополюсною. Вона поділена між двома великими гравцями: Партією регіонів та «об'єднаною опозицією», яку зараз представляє передовсім «Батьківщина». Біполярна модель – це запрограмована постійна конфронтація. Ми проходили це і в геополітиці. Згадайте чорно-білий світ СРСР-США, який ледь не загинув у ядерній катастрофі.

Біполярна модель влади в Україні – це постійний громадянський конфлікт, поділ на Схід і Захід, загроза розколу країни. Ця модель тримається на двох китах: високому прохідному бар'єрі та непомірно великих коштах неконтрольованого походження, необхідних для ведення виборчих кампаній.

Як ліквідувати цю монополію? Як впустити в парламент ті сили, що самоорганізувалися і виявилися під час революції на Майдані – це молоді люди, мале й середнє підприємництво, національний патріотичний інтелект, це старшокласники Індіго які пішли на Майдан віддавати своє життя задля демократичної, європейської України?

«Вливати» їх в існуючі політичні структури – це змушувати грати за тими правилами, які в цих структурах вже встановлені і які точно не влаштують нове покоління особистостей. Змушувати їх змагатися в умовах існуючих законів – це гарантовано прирікати - на поразку, хоча б через фінансову неконкурентоздатність, із-за якої багато «ясних голів» не можуть пройти в український парламент.

Найперше, що треба зробити, аби в політику пішла «нова кров» – це максимально понизити прохідний бар'єр, аж до 1%. *Друге* – жорстко обмежити кількість коштів, які залучаються у виборчі перегони, і дуже чітко встановлювати єдині правила ведення агітаційних кампаній.

Третє – це привести до парламенту демократичні партії.

Четверте - у законі про політичні партії необхідно жорстко і чітко прописати принципи фінансування партій, а прокуратурі і судам – дати повноваження контролювати їх дотримання.

Всі ці дії ліквідувать політичну монополію, яка утворила біполярну модель «білих і рожевих», «червоних і синіх», тоді відкриються двері законодавчого органу для нових людей, з новим мисленням які, зокрема, вийшли на Майдан. А відтак – недалеко і до нової якості української влади.

Чому зараз потрібні вибори до ВР України? Теза «в усному винен Янукович та його оточення» вже надто активно експлуатується обома частинами парламенту. Вони штучно створюють позицію, що зараз достатньо лише позачергових президентських виборів, а парламент і місцеві органи влади можуть працювати до 2017 року.

Нам треба чітко усвідомлювати, що доведення країни до стану громадянської війни і жертв – це не лише відповідальність влади, але й відповідальність, (безвідповідальність) опозиції. Майдан має допомогти усвідомити це тій більшості у парламенті, яка сформувалася і вже почала звично ділити портфелі.

Нинішня Верховна Рада – це та ж за складом Рада, яка діяла при Януковичу і допустила жертви. А нинішня її більшість утворена за участі тих, хто вчора був у лавах злочинної влади, а сьогодні вони поміняли «копір». Нічого не змінилося і на місцях. За таких умов Майдан має змусити парламент призначити позачергові вибори і до ВР, і до місцевих органів влади. Суспільство, яке пережило стан громадянської війни, повинно отримати право на формування таких органів влади, які ніколи не допустять ні громадянського протистояння, ні тим більше кровопролиття.

На жаль події в Україні після революції 2014 року вкотре нагадують фільм «Весілля в Малинівці». Білі прийшли – грабують, червоні прийшли – теж відбирають. Не секрет, що більшість нинішніх депутатів уже побували в усіх політичних силах. Як приклад, комуністи сьогодні в черговий раз поміняли «червоні зірки» на жовто-блакитні стрічки – і знову вони герої, і знову готові працювати у владі. Суспільство знову, які і 10 років тому, «допускає» політиків до влади, навіть проти яких були гучні корупційні скандали.

Однак зараз, на відміну від 2004 року, набагато сильнішими стали елементи громадянського суспільства. Більше стало особистостей, людей з вищою освітою, та й утворилася самоорганізація у вигляді Самооборони, Правого сектору, Автомайдану та інших громадських ініціатив. Вони так швидко не розійдуться, їх насильницьким шляхом не розігнати, вони пройшли закалювання при Януковичу, і певний час будуть виконувати роль громадського контролю за діями нової влади.

Але як зрозуміти, чи зміниться зараз сама система влади,

про яку всі говорять? Є так звані «маркери змін». Європейський світ чітко заявив, що Україні потрібні системні демократичні та економічні реформи. Чи здатна нова влада почати змінювати систему влади – чи, навпаки, блокуватиме розвиток громадянського суспільства? «Відправними точками» для розуміння, чи рухається ситуація в бік реформ, найближчим часом будуть такі дії парламенту:

1). Заборона комуністичної ідеології та КПУ. Саме КПУ лишається носієм, «оберегом» тоталітарного менталітету. І саме тому, (як не дивно) під час революції люди почали зносити пам'ятники Леніну. Молодь відчуває, що щось в Україні не те: поки стоїть Ленін – значить в Україні немає демократії.

2). Новий закон про вибори до парламенту – зменшення прохідного бар'єру до 1%.

3). Новий закон про політичні партії, встановлення жорсткого контролю за фінансуванням партій та виборчих кампаній.

4). Призначення дочасних парламентських та місцевих виборів наприкінці 2014 – початку 2015 років.

На сьогодні, завданням № 1 для Майдану, це зміна системи влади. Цього разу Майдан повинен виконати свою місію до кінця: примусити законодавчий орган іти шляхом розбудови демократичної системи влади, а не її консервування. Наш відступ стосовно зміни системи влади та її перевантаження – закінчено.

Тепер декілька слів про нашу освіту. Обов'язково треба розвивати здібності дитини, адже існує теорія, згідно з якою кожен від народження має прекрасні задатки. Хотілося б, щоб більшість дітей виховували так, начебто вони справді є втіленням янголів та майбутніми геніями. Діти Індіго не обов'язково повинні бути лідерами. Ці діти люблять свободу, а лідерство часто передбачає якесь підпорядкування. Саме тому для них є неприйнятним: ні бездумне слухання інших, ні саме підпорядкування. Їх сила - у співпраці, творчому розвитку, взаємодопомозі. Навіть якби таких дітей не було, їх варто було б вигадати. Хоча б заради того, щоб люди навчилися берегти планету і пробачати собі подібних, щоб перестали думати категоріями успіху та завоювання, щоб не було по Висоцькому «насильства і безсилля». Тоді світ і справді став би кращим.

Але в системі освіти, яка погрузла в корупції і де не обда-

ровані діти, а гроші вирішують усе, говорити про те, що наявність вищої освіти в нашій дитині визначає її майбутнє, значить злукавити. Тому навряд чи нинішні школи й Виші, будуть пристосовуватися під «нових» дітей. Діти дійсно всі різні як, втім, і дорослі. Кожна людина проходить свій унікальний шлях, від зачаття - до народження. Але й це далеко не все. Відразу ж після народження починається новий етап, що привносить нові труднощі або слушні миті. Ці моменти - не просто «смуга біла, смуга чорна», а унікальний калейдоскоп факторів. Сполучення цих випадкових і закономірних подій, формує особливість дитини. Підростає, вона набуває всі нові й нові риси; її минулі особливості характеру переплітаються й уливаються в нову особистість. І так - все життя. Хоч й вважається, що характер формується до 18 років, насправді людина міняється весь час і так до самої старості.

Найперше, що привертає до розвитку особистості - гени. Як ми вже казали раніше, вони визначають розвиток тих або інших частин мозку, особливості їхнього формування й безліч моментів, пов'язаних з характеристиками між нейронної передачі інформації. Зв'язок між нейронам - украй важлива штука. У результаті реалізації цього генетичного багажу, комусь дістаються більш розвинені ділянки мозку від природи, комусь менші; у когось інформація передається швидше, у когось повільніше, а в когось імпульс між нервовими клітками розсіюється, або взагалі не доходить до адресата.

Тому, знаходити обдарованих дітей і давати їм альтернативну освіту - це єдиний шанс зміцнити інтелектуальний потенціал нації. Не робити цього - злочинно і дуже небезпечно. Адже ці діти геніальні й талановиті, і якщо з них не виростуть успішні люди, то виростає геніальний криміналітет. Інакше кажучи, з однієї крайності – в іншу, якщо ми не хочемо зайнятися дітьми-Індиго, то пройде час і вони займуться нами. Це нове, молоде плем'я Індиго вже готує сюрпризи нашим політикам, технологам і можновладцям. Ми пророкуємо у найближчому, майбутньому - буде серйозна зміна політиків. Чому? Справа в тому, що нові люди Індиго, (нові діти) якимось надзвичайним чином відрізняють правду від брехні. Нове покоління вже не буде голосувати за людей і політиків, які думають про одне, говорять друге, а роблять третє. Якщо політики вдадуться до фальсифі-

кацій і підкупу, новий Майдан «винесе» їх з України назавжди.

- Чому діти з феноменальними можливостями почали народжуватись власне в 20-му столітті? Це закономірно, так було завжди: після занепаду – йшов підйом. Якщо брати до уваги те, що людство існує вже давно, і колись були дуже розвинуті цивілізації, там в певні періоди їх розвитку - наступали кризові моменти. Власне тоді з'являлись нові покоління людей, наділені надзвичайними здібностями, які були здатні вирішити ці кризові ситуації. В Україні зараз суспільна, економічна, політична і екологічна кризи. І буде два варіанти подальшої долі: нашої цивілізації:

- - або поступовий занепад та деградація;
- - або сповідування нових ідеалів та шлях до більш духовного та гармонійного життя. І власне діти Індіго стануть своєрідними поводитирами людства, і поведуть до нової, кращої епохи. Оскільки календар майя закінчився в 2012 році, ми припускаємо, що на цю дату запланований кінець чергової Епохи Сонця. Згідно індійським розрахунками, саме в цей час мають з'явитися «нові діти», які допоможуть людству вижити і закласти основу нової цивілізації. Такі діти вже народилися, ростуть і живуть серед нас. Саме передбачених «дітей білого Ягуара», деякі ототожнюють з «дітьми Індіго». Наскільки це вірно, час покаже.

Діти з інопланетним розумом

Працюючи на перспективу, ми весь час акцентуємо вашу увагу на обдарованих дітях нового покоління. Ми намагаємося підійти до цього питання – з усіх боків. В результаті аналізу роботи з обдарованими дітьми в Кіровоградській області, виявлено багато цінних напрацювань. Проте, більше хотілося б акцентувати увагу на проблемах. Зокрема: **1)** відсутність ефективного інструментарію для діагностування та виявлення обдарованих дітей на початковому етапі їх навчання, негативно позначається на вирішенні питань роботи з обдарованими дітьми; **2)** - в умовах роботи малокомплектної сільської школи

педагоги зустрічають труднощі в роботі з обдарованими дітьми в зв'язку з недостатнім психолого-педагогічним забезпеченням тощо. **3)** - необхідна інформація з діагностики обдарованості, розвитку та сучасних наукових досліджень феномену обдарованості. **4)** – необхідні конференції для напрацювання спільних шляхів, обмін власними думками та життєвими ситуаціями.

Ми поспробуємо розповісти вам про деяких обдарованих дітей. Один з таких Індіго по імені Борис, проживає в містечку Жириновське, Волгоградської обл. Цікаво, що Бориска з'явився на світ в місті Волзькому, в обласному пологовому будинку, хоча в метриках, значиться Жириновськ - по місцю прописки. Дата народження 11 січня 1996 року й уже з 4 років жагуче любив відвідувати ві-

дому в тих місцях аномальну зону Медведицької гряди - Синю гору, що біля самого Жириновська. Чому? Мабуть, для нього це було необхідною енергетичною потребою.

Мати Бориса розповідає, що, будучи сама лікарем, вона помітила, як уже на 15-й день після народження її син став тримати голівку. Своє ж перше слово «баба» вимовив уже в 4 міс. й з тих пір став говорити інші нескладні слова. В 7 місяців, коли він побачив у стінці великий гвинтик, то зовсім чітко вимовив цілу фразу: «Я хочу гвинтик». У півтора року маля без усякого утруднення прочитувало всі великі заголовки газет, у 2 роки став осмислено малювати олівцями, в 2,5 роки - фарбами. Дворічним його відвели в дитячий сад. Там вихователі відразу ж заговорили про незвичайного хлопчика: його надзвичайну кмітливість, надзвичайні здатності до мов й унікальну пам'ять.

Батьки не раз ставали свідками, що поповнення знань у сина відбувається не тільки через сприйняття навколишнього світу, як у звичайних людей, але й через якісь чудодійні канали ззовні: вони неодноразово спостерігали, як він просто зчитував звідкись невідому їм інформацію. Розповідають їхні гості:

- Представляєш, коли всі сиділи ввечері у багаття, малий хлопчик 7 років, раптом голосно й вимогливо попросив тиші: він почав розповідати про жителів Марса й про їхні польоти на Зе-

млю, - ділився своїми враженнями один зі свідків. - Ну, дехто все-таки продовжував напівголосно розмовляти про своє, і тоді хлопчисько строго зажадав повної уваги, інакше «ніякої розповіді не буде», і сторонні розмови стихли. Та й було від чого: хлопчик з великими очима, у літній футболці й кепочці з лихим козирком, нітрохи ні бентежачись дорослих, повів розповідь про неймовірне. Про марсіанську цивілізацію, про міста-мегаліти й космічні кораблі марсіан, про польоти на інші планети, що сам колись жив на Марсі, і що планета й зараз населена, але, переживши найбільшу у своїй історії катастрофу, втратила атмосферу. Однак і донині на ній живуть дуже нечисленні жителі в її підземних містах... У своє колишнє життя марсіанином Борис нібито досить часто літав на Землю в складі торговельних і науково-дослідних експедицій. Більше того, він нібито, навіть управляв космічним кораблем. Це відбувалося в часи цивілізації лемурійців, про земну країну Лемурію, життя якої він знав не по розповідям, а сам колись прилітав з Марса - сюди, на величезний материк в океані й мав тут друзів. У нього був друг, що загинув на його очах. Про картину загибелі Лемурії хлопчик розповідав те, що вони припинили свій духовний розвиток, тим самим, порушили цілісність всієї планети.

Потріскувало багаття, нічний морок згустився навколо людей що сиділи, і бездонне зоряне небо над ними мовчало, немов зберігало якусь свою велику таємницю. Півтори години йшло дивне оповідання. Один із гостей здогадався і збігав за диктофоном, і у нас тепер є повний запис тієї розповіді...

Ніхто його не вчив, - згадує матір Бориса, - а він сам по собі легко і якимось звично сідав у позу «лотоса», і отоді його тільки й слухай... Він видає такі подробиці про Марс, планетарні системи, інші цивілізації, що в нас із чоловіком буквально очі лізли на чоло... Сказати, що він фантазує, ні, дуже багато подробиць і якихось таємних і не відомих нам – знань.

Звідки у малої дитини такі знання? Космос і космічні сюжети - це постійні теми його розповідей уже після дворічного віку... Коли один раз мама принесла синові книгу Ернста Мулдашева «Від кого ми відбулися», побачивши її, він прийшов у невимовну радість. Довго розглядав малюнки лемурійців, фотографії пагод Тибету й більше двох годин неспинно, причому логічно й захоплююче, розповідав батькам про культуру лемурів. По ходу розповіді хлопчика мама обережно помітила, що Лемурія загинула приблизно 70000 років тому, а самі лемури були людьми 9-метрового росту. І як все отаке можна пам'ятати? Борис, анітрошки не бентежачись, відповів: «Так, пам'ятаю, і мені ніхто про це не розповідав, я сам це бачив».

У другій книзі Мулдашева «У пошуках міста Богів» він, розглядаючи ілюстрації, дуже довго й багато згадував про всілякі піраміди й усипальниці. При цьому впевнено заявив, що древні знання, які шукають люди, будуть знайдені не під пірамідою Хеопса, а під іншою, котру ще не знайшли: «Людське життя зміниться тільки тоді, коли відкриють сфінкса, що відкривається десь за вухом... Але про це я трохи забув» - каже Бориска. Саме разуче в розповідях хлопчика те, що зараз на Землі нібито наступив час, коли стали народжуватися особливі діти, тому що наближається строк початку корінного перетворення планети Земля, для проведення в життя якого, будуть потрібні зовсім інші знання й, звичайно ж, абсолютно інший менталітет землян.

За словами хлопчика, на Землі через різку зміну полюсів повинні відбутися дві катастрофи. Далеко не всі земляне залишаться живі. Поживемо - побачимо. На питання про те, чи не боїться хлопчик сам, він зауважив, що його власне життя в - небезпеці. «Не боюся, тому що ми живемо вічно. Катастрофа була й на Марсі, де я тоді жив. Там такі ж люди, як і ми. Між ними відбулася ядерна війна. Усе згоріло. Лише деякі вижили. З'явилися нові будинки підземного типу. Виникла й нова зброя. Дихають же марсіани в основному вуглекислим газом. Якщо вони тепер прилетіли б на планету Земля, то їм буде потрібний вуглекислий газ». У Бориса запитали: «Коли ти з Марса, то чому в тебе немає потреби у вуглекислому газі?» «Раз я потрапив у земне тіло, то й дихаю цим повітрям. Але знайте, що від нього відбувається дуже швидко старіння організму».

Бориска точно з іншої планети Сонячної системи. З нього

буквально «сипляться» назви зоряних систем, номери галактик тощо. Я злякалася, спочатку думала - це марення. Звідки маля могло знати таке, що й у дорослих людей не держиться в голові? Але все-таки вирішила перевірити, чи є подібні назви в реальності. Взяла книги по астрономії - виявилось, що дитина якимсь незрозумілим образом знає про цю науку в сотні разів більше, ніж ми з батьком...

Слух про астронома в пелюшках миттєво розлетівся по Жириновську. На маленького Бориса приходили дивитися навіть із мерії. І він охоче розповідав про інопланетні цивілізації, про існуючу колись на Землі, четверту расу триметрових людей, про те, як зміняться в майбутньому нинішні ма-

терики й потеплішає клімат на Землі. У 5 років, він уразив батьків тим, що став розповідати про планету «Прозерпіна», яка загинула сотні тисяч, а може і мільйони років тому. Про планету «Прозерпіна», батьки вперше почули від нього і почали шукати інформацію. Борис: «Її розрізав промінь, і вона розпалася на шматки, фізично планета перестала існувати, але її мешканці телепортувалися у паралельні світи. Ми спостерігали загибель цієї планети з Марса...». Раптом він сказав неймовірне: «Земля, як жива і розумна істота, стала приймати дітей Прозерпіни на виховання, тому, тут іноді народжуються ті, хто ще пам'ятає про свою рідну планету і кого люди вважають інопланетянами.

Хлопчик досить глибоко обізнаний у питанні багатомірності простору й пристроях міжпланетних НЛО. Він розповідає про це, як досвідчений фахівець, при цьому завжди малює «тарілки» на грифельній дошці, пояснюючи їхні дії. Ось одна з таких розповідей: «Там шість шарів. 25% займає верхній шар з міцного металу, 30% - другий шар, він з гуми, третій шар 30% - знову метал, і 4% займає шар - з магнітними властивостями...» Одночасно на дошці пише крейдою цифри, говорячи, «якщо захарчувати магнітний шар енергією, то апарати можуть літати по всьому Всесвіті». Звичайно ж, ці знання в нього не зі школи.

А зі школою в Бориса, природно, суцільні складності. Спочатку після співбесіди його відразу зарахували у 2-й клас, але

вже незабаром спробували позбутися взагалі від його перебування на уроках. Скажіть, якій учительці може сподобатися, що її постійно переривають, повідомляючи, що вона зовсім неправильно пояснює урок. Зараз із хлопчиком займається інша вчителька, що має гарну педагогічну практику викладання в школі відомого в країні академіка Щетиніна для обдарованих дітей.

Феноменальний хлопчик з Жириновська потрапив у поле зору російських учених. Фахівці Інституту земного магнетизму й поширення радіохвиль Російської АН за допомогою приладів виміряли біополе Бориса й сфотографували його ауру - вона виявилася надзвичайно сильною: «У його спектрограмі переважає жовтогарячий колір, - показує нам знімок професор Владислав Луговенко. - Це характеризує його як людину із сильним інтелектом, радісного і привабливого.

Сам Борис цілком усвідомлено заявляє, що він з'явився на Землю для того, щоб сприяти розподілу знань залежно від якості й рівня людей так, щоб поганих людей на планеті ставало усе менше й менше. Детальна інформація є у інших авторів.

Як «створити» генія?

Геній є явище виняткове, вибивається із загальних правил, незрозуміле і настільки загадкове, що його природу важко визначити. Адже визначати - значить, обмежувати, а геній - істота, з одного боку, демонструє безмежну міць сил і здібностей, а з іншого - повне найнеймовірніших протиріч. Одна із загадок, завжди супроводжують генія, раптовість його появи на арені життя в майже скоєному закінченому вигляді.

У спробах зрозуміти витoki і природу геніальності, люди зламали безліч копій. Одна з досить поширених точок зору бачить в геніальності своєрідний прояв безумства. Це частково пов'язано з тим, що інтелектуальний і творчий заряд, випромінюваний генієм, набагато перевершує рівень середньої людини. І у середньої людини на ґрунті ревнощів і заздрощів з'являється непереборне бажання оголосити генія - божевільним.

Деякі вчені минулого століття, піддавшись цій спокусі, спробували підвести під настрій агресивних обивателів - наукову базу. Особливо прогрімала праця Чезаре Ломброзо з промовистою назвою «Геніальність і божевілля». Автор сьогоднішньої книги, у 2008 році, через видавництво «Код» м. Кіровограда випустив у світ книгу на рос. мові «Непосредственное познание» 464 стр. Про теорії професора Ч.Ломброзе «Геніальність і спадкова дегенерація» та «Закон біологічного конвеєра». Там же «Правдошукацтво - як ідея й життя: Правда, істина, справедливість і моральність». Основні закони професора Калмикова «Процеси виродження й дегенерації». Додатково: «Як відбувається виродження», «Лукавство - породжує двуполість», «Філософські формули диявола дегенерації» тощо.

Ще Аристотель ... зауважив, що під впливом припливів крові до голови «багато індивідуумів робляться поетами, проками, віщунами». Платон стверджував, що «марення зовсім не є хвороба, а, навпаки, найбільше з благ, дарованих нам Богами». Багато разів траплялося, що коли Боги посилали народам епідемії, то хтось із смертних впадав у священне марення і, роблячись під його впливом - пророком, вказував ліки проти цих хвороб. Особливий рід марення, порушеного Музами, викликав в простій і непорочної душі людини, здатність висловлювати у прекрасній поетичній формі - подвиги героїв...».

Подібну точку зору поділяли різні люди: Демокрит, Руссо, Паскаль, Гоген, Гейне. Вони підкріплювалися аналізом життєвих підсумків багатьох великих людей, і дійсно не витримали випробування тягарем геніальності і зходили з розуму. Така доля спіткала Тассо, Свіфта, Шумана, Генделя, Гофмана, Ніцше, Чюрльоніса. Але були серед геніїв і ті, хто володів стійким розумовим і душевним здоров'ям: Платон, Моцарт, Гете, Реріх Кеплер, Лейбніц, Дарвін, Пушкін, Толстой тощо.

Феномен геніальності тісно пов'язаний зі станом натхнення. Це натхнення народжуються зсередини геніальної свідомості, точніше кажучи, дарується понад і призводить генія до стану всезнання. Як сказав Отто Вейнінгер: «Геній є та людина, яка знає все, не вивчивши - нічого». Знаменитий фізіологіст Іоанн Каспар Лафатер ставив знак рівності між станом божественного натхнення і генієм. Внутрішня наповненість натхненням, призводить генія до глибокої внутрішньої віри в істинність

всього, що він робить, що відрізняє його від звичайної людини, який завжди шукає зовнішнього підтвердження.

Замислимося, а все-таки які причини появи генія в дану епоху, в даній країні? Чотири абсолютно різних пояснення причини появи геніальних людей дають: *біологічна, історична, психологічна та езотеричні* вчення.

1). *Біологія*, точніше, генетика пов'язує появу геніїв з факторами спадковості. Останні роки у світовій науці ведуться дослідження з виявлення генів, відповідальних за ті чи інші біологічні та поведінкові програми.. За 1999-2005 роки були відкриті гени, відповідальні за: материнський інстинкт, жорстокість, чутливості до болю, епілепсії, артрити, формування сперматозоїдів, м'язів, сифілісу, авантюризму, глухоти, страху, самогубства, куріння, пам'яті тощо. Безліч вчених у різних країнах ведуть копітку і наполегливу роботу з виявлення гена «геніальності». Сьогодні наука схиляється до того, що якогось одного гена, відповідального за народження геніїв - немає, а є комбінація ряду генів і генетичних програм. Багато питань виникає у зв'язку з вельми складним механізмом безпосередньої передачі ге-

ніальності, адже всі добре знають дотепний вислів: «на дітях геніїв, природа відпочиває». Більшість учених вважає, що поява генія є результат генетичної та біологічної роботи багатьох попередніх поколінь.

2). Зовсім іншу картину дає *історична* наука, стверджуючи, що творчість генія відповідає громадській думці. Успішна реалізація творчої програми генія і здійснення його місії залежить від того резонансу, який зустрічають його ідеї і відкриття в суспільстві. Якщо резонанс є, геній отримує всесвітнє визнання, нерідко вже за життя. Але якщо резонанс відсутній, а геній не тільки за своїм загальним розвитком (що очевидно), але й по своїм ідеям далеко випередив інших людей, тоді суспільство відкидає його, піддає остракізму, осміянню і, в кращому випадку - забуттю. Причини, по яким один з геніїв встигає отримати визнання за життя, а інший приречений на позбавлення і забут-

тя, залишається в історичній науці до кінця - не розкритими.

3). *Психологічна* теорія геніальності виходить з її унікальної, неповторної природи. В. Шмаков вважав, що головною ознакою геніальності, можна сміливо вважати: неповторну оригінальність, самотність, невведені ні з яких колишніх відкриттів і досягнень. Здібності, якості і властивості генія, поєднання його інтелектуальних і морально-психологічних рис, утворюють той сплав якостей, який найкращим чином підходить для виконання високої місії генія. Це ж стосується і психофізіології генія. Дослідниця природи геніальності Е. Лапценок пише на цю тему наступне: «Якщо ми звернемося тепер до вирішення питання - у чому саме полягає фізіологічна відміна геніальної людини від звичайного, то, на підставі біографій і спостережень, зробимо висновок, що здебільше всього різниця між ними полягає - в витонченій і майже болючій чутливості - першого. Дикун чи ідіот, мало чутливі до фізичних страждань, пристрасті їх нечисленні, а з відчуттів сприймаються ними лише ті, які безпосередньо стосуються їх в сенсі задоволення життєвих потреб. У міру розвитку розумових здібностей, вразливість росте і досягає найбільшої сили в геніальних особистостях, будучи джерелом їх страждань і слави. Ці обрані натури набагато більш чутливі, ніж прості смертні, а їхні враження відрізняються глибиною, довго залишаються в пам'яті і комбінуються різним чином. Дрібниці, випадкові обставини, подробиці, непомітні для звичайної людини, глибоко западають їм у душу і переробляються на тисячу ладів, щоб відтворити те, що звичайно називають творчістю, хоча це тільки бінарні і кватернарні комбінації відчуттів».

4). І все-таки найбільш повним і цілісним поглядом на витоки геніальності є погляд *езотеричних* навчань, які стверджують, що феномен геніальності має Божественний початок, який в геніях знайшов ідеального провідника для свого вираження. Ось що писав про це Лафатер: «Хто помічає, сприймає, споглядає, відчуває, мислить, говорить, діє, створює, пише, думає так, як ніби все це йому диктує або вселяє якийсь дух, невидима істота вищого роду, той володіє генієм, якщо ж він робить все це так, як ніби він сам істота вищого роду, то він є геній. Відмітна ознака генія і всіх діл його є його поява, геній - є генієм, називається генієм у всіх народів, у всі часи і буде назива-

ватися, поки люди мислять, відчувають і говорять».

Езотеризм стверджує, що геніальна людина - істота не від світу цього, незалежно від того, аплодує йому світ в даний момент або, навпаки, освистують його. Тому найстрашніший злочин - це зрадити власну місію.

Звідси очевидний висновок: штучно створити геніїв неможливо, бо його батьківщина - небо, Вищий Світ, з велінням якого він співвідноситься перш за все. Спроби виростити генія за допомогою спеціальних зусиль чи навіть прекрасного виховання - приречені на провал, замість геніїв вони породжують лиходіїв. Це стосується навіть тих парадоксальних випадків, коли як вихователями виступають самі генії або видатні таланти. Згадаймо, що Нерона виховав Сенека, а Олександра Македонського – Аристотель.... Однак створити сприятливі умови для приходу генія, цілком по силам людству.

Долі юних геніїв

Математичний інститут університету Бонна запросив Петра Шольце (на фото) обійняти посаду професора. У свої 24 роки він отримав міжнародне визнання і, без сумніву, належить до провідних представників своєї галузі, арифметичної алгебраїчної геометрії, - заявив виконувач обов'язків директора Математичного інституту професор доктор Герберт Кох. Після отримання атеста

та в Берліні власник численних золотих, срібних нагород в олімпіадах із математики Шольц почав вивчати математику в Бонні з 2007 року. Через три семестри він отримав ступінь бакалавра, а ще через два роки - магістра. На початку 2014 року юний геній отримав вчену ступінь, а з літнього семестру 2013-го сам почне вести лекції в Бонні, ставши наймолодшим професором у всій Німеччині.

► Полтавчанин Олександр Костюкович набрав 578 балів (з можливих 600). Став одним з найрозумніших випускників в Україні і був названий «полтавським генієм».

Але в студенти Вузу так і не потрапив. Хлопчик не зміг вступити в українські Вузи через громадянство. За словами батьків Сашка, син подав документи в Київський, Полтавський, Харківський і Сімферопольський медичні Вузи - на стоматолога. Але на бюджет не взяли, так як у дитини немає українського громадянства, там стояла московська прописка. Сашко народився в Москві, (у його батька російське громадянство, у матері - українське), батьки удвох переїхали жити в Україну, - говорить мама генія - Наталія Костюкович. - Перед тестами ми пізнавалися у приймальних комісіях, і нам сказали, що проблем немає. А після тестів, коли треба було зараховувати, йому стали відмовляти. Заключати угоду про державне навчання і послідовне відпрацювання з напрямком Вузу – відмовили. Геніїв в Україні багато і вони потрібні державі, але прописка – важливіша. Навіть якщо він і переміг всіх у конкурсі, це не значить, що ми повинні його вчити безкоштовно, - заявила працівниця одного із Вузів. Всі держави намагаються отримати «геніальні» мозки, а Україна, через тупість своїх чиновників – втрачає.

► Історія Злати зовсім банальна, як для юного генія. У рік і вісім міс. дівчинка у будинку наткнулася на каталог пісень для караоке, і зненацька зацікавилася ними... Самостійно до 2 років вивчила букви і через деякий час, почала читати. У п'ять років пішла до школи, однокласники постійно списують її домашнє завдання, любить Хармса й захоплюється математикою. Яка буде подальша її доля? Що відбувається з нею зараз? Інтернет переповнений роликами про дітей геніїв. Деякі прихильники «теорії Індіго» запевняють, розвиток інформаційного суспільства привело до того, що сьогодні в дитячому саду на одну середньостатистичну дитину доводиться - чотири генія. Не за горами «Небеса обітовані» - відбудеться масштабна революція людської свідомості, покликана врятувати цей сумний світ від катастрофи. Мама Злати по секреті розповіла подрузі, як їй дочка видала недавно: «Мама, а дідусь, що з пишною рудою бородою лежить у твоєму альбомі, передавав вам усім привіт і говорив, що молиться за вас». Дідусь із рудою бородою – це

мій прадід, єдине чорно-біле фото поганої якості зберігається в нашому альбомі. Малій дитині, чорно-білі фото розглядати не цікаво, коли є яскраві книжки. Тому поговоривши із своєю матір'ю, жінки прийшли до висновку, що Злата й правда бачилася зі своїм пра-прадідом до свого народження, але де і коли вони могли спілкуватися?

Через деякий час Злата, притулившись до мами розповіла: «... а коли мене давно, до тебе в животик відправляли, прилетіло маленьке янголятко й сказало, мене назвуть на честь однієї гарної тітки, що мені допоможе». Злата не знала про одну історію, що коли її мама була вагітна, (незадовго до пологів) вона упала на вулиці, їй допомогла одна жінка, відвезла в лікарню й була там, поки не з'ясувала, що все добре. На честь тієї жінки мама й вирішила назвати дочку Златою».

► Маленька жителька міста Чаньчуня провінції Цзилінь (на фото) у віці 2,5 р. вже могла напам'ять назвати 300 цифр числа «Пі» після коми, повідомляє китайське видання «Нова культура», Дун Луян, що у цей час виповнилося 3,5 роки, уперше продемонструвала свої здатності на весіллі дядька рік назад. За 3,22 хвилини вона на одному подиху безпомилково назвала 300 цифр числа «Пі» після коми. Шао Ліцюань, мама дівчинки з феноменальною пам'яттю, розповіла, що дочка із самого початку була небайдужа до цифр. Коли цифри були присутні в дитячих піснях, вона дуже любила їх співати. У цьому віці маленька Дун Луян також може читати напам'ять книгу Конфуція «Ди цзи гуй» (Правила гарного поводження для дітей й учнів), що складається з 1080 ієрогліфів.

Як приклад, багато із обдарованих дітей використовують число «Пі» для тренування пам'яті. Так, в 2005 році студент університету Люй Чао, розташованого в провінції, за 24 год. й 4 хв. без помилок відтворив напам'ять 67890 цифр числа «Пі» після коми.

А 60-літній японець із міста Кісарадзу по імені Юань Коучжэн в 2006 році протягом 16 годин відтворив напам'ять 83431

цифру числа «ПІ» після коми.

Далі маленька Дун Луян, коли у неї настрої, могла довго розповідати про різні види зброї з періоду «сивої давнини», у тому числі й суперпотужні брахмаданду й брахмаширас, які явно були радіоактивними: вони вбивали зародків прямо в середині жінок і вражали людей протягом декількох поколінь. Один вид такої зброї, мав назву ваджра - це зброя бога Індри, що може вбивати без промаху. При цьому міцна, як алмаз, вона ціла й непошкоджена в будь-яких ситуаціях: руйнує все на своєму шляху, при цьому на ній не залишається ні подряпини. Помітимо, що бог Індра - головний в індуїстській міфології, глава всіх богів, бог грому й блискавки, «цар вселеної». Він розтрощує й розбиває любі укріплення, а крім того, за допомогою ваджри здатний повелівати погодою, а також міняти русла рік і підривати скелі...

Ми подивилися інформацію і з'ясували, що Ваджра в санскриті має кілька значень: «удар блискавки» й «алмаз». У Тибеті подібну зброю називають дордже, у Японії - конгосе, у Китаєві - дзіньганси, у Монголії - очір.

Це важливий ритуальний предмет в індуїзмі, буддизмі й джайнізмі. Ваджра - культовий символ, як хрест у християн або півмісяць у мусульман. Дотепер ваджра використовується в різних ритуалах, а Будда часто зображується з нею в руках. Існує напрямок буддизму, названий ваджраяна.

Дун Луян каже, що ваджри починають працювати за допомогою секретної мантри, яку зберігають служителі древніх релігій Сходу. Однак поки ніхто не зумів змусити працювати загадкову зброю минулого. Втім, був серед землян Микола Тесла, який більше 100 років назад створив схожий загадковий пристрій, який люди називають - резонансний генератор і метає блискавки. І щоб ви зрозуміли, ваджра - теж резонансний генератор, але малий за розміром і дуже потужний.

(Примітка: Якщо ваджра - зброя древніх богів, які набагато випередили нас за рівнем розвитку техніки, (адже вони прилітали з далеких планет, що нам поки недоступно), виходить, ці загадкові Боги вміли управляти торсіонними полями, (згадаєте секретну східну мантру). До речі, схеми торсіонних полів елементарної частки, дивно нагадують по своїй побудові - ваджру).

Незважаючи на неймовірність припущення про існування

ядерної зброї в часи «сивої давнини», люди згодом дізнаються про факти, які є незаперечними свідченнями, знайденими безпосередньо в матеріальному світі: про гірські вершини, оплавлені в деяких місцях; про скляні поля після оплавлення піску; про руїни древніх міст, які обвуглені настільки, що не можна уявити собі пожежу такої нищівної сили, окрім ядерної зброї. У священних книгах ми находимо тексти про найдавніші цивілізації, що володіють небаченою міццю, про самі високорозвинені технологічні пристосування, про фантастичні літаючі пристрої й непередаваний жах зброї Богів небаченої сили, про гнів і війни Богів. І про все це розповідає маленька Дун Луян з міста Чаньчуня, провінції Цзилінь.

Семирічна британська школярка Альма Дойчер (на фото) чудово грає на фортепіано й скрипці й уже складає опери. Все це вона робить на такому професійному рівні, що аматори класичної музики порівнюють Альму - з Моцартом. У дівчинки є власний канал на YouTube, і в число її шанувальників входить знамениті актори, теле і радіоведучі, письменник Стівен Фрай, що дуже

непогано розбирається в музиці. Саме він у своєму Twitter назвав дівчинку «новим Моцартом». Альма Дойчер - дочка вчених, її батько трохи грає на флейті, він аматор. На свій третій день народження Альма одержала в подарунок скрипку, і вже через рік дівчинка грала сонати Генделя. У 2 роки вона могла назвати всі клавіші на фортепіано.

Її шанувальники знали, що Дойчер - виконавець, а зараз вона виявилася ще й композитором. На початку цього року Альма Дойчер написала коротку оперу «Чистильник снів» на вірші Елізабет Едлінгтон, яка по технічним причинам не потрапила у фінал конкурсу для молодих композиторів і виконавців, організованого Національним оперним театром Англії. Канал YouTube дівчинки, де викладаються відео її виконання класики й власні добутки, зібрав уже 85 тисяч переглядів і близько 300 передплатників: «Я хочу, щоб люди знали, як я граю», - сказала Альма журналістам, додавши, що, коли стане стар-

ше, хоче «складати як Моцарт, грати на скрипці, як Перлман, а на фортепіано - як Баренбойм».

Батько дівчинки-вундеркінда відзначає, що його дочка робить у своєму віці не менш складні речі, чим Моцарт. Однак він воліє не будувати прогнозів: «тільки майбутнє покаже, на що вона здатна». *(Примітка: Вольфганг Амадей Моцарт, повне ім'я Йоганн Хризостом Вольфганг Теофіл Моцарт, почав складати музику у віці 5 років. Він грав свої твори батькові Леопольду й той записував їх. За своє коротке 35-літнє життя геніальний композитор написав більше 600 творів, більш як 50 симфоній, понад 19 опер, 13 струнних квартетів, 35 сонат тощо).*

► Незвичайні, надприродні здатності, зустрічаються в дітей на багато разів частіше, ніж у дорослих. Адже діти здатні бачити реальність тонкого світу і відчувати його. До певного віку вони живуть як би на грані двох вимірів. Наприкінці 1980-х років в пресі з'явилися повідомлення про дівчинку - ясновидючу по імені Лела. Вона могла «бачи-

ти» внутрішні органи людей, ставила прості діагнози, бо багато чого не знала з медичної точки зору. До неї стали звертатися по допомогу і вона казала, який орган – хворий, або може заявити, коли людина спить, вона виростає на 8 мм. Наступного дня вона знову зменшується. Причина в тім, що хрящові диски здавлюються як губка силою гравітації, коли ви ходите.

Лела ніколи не говорила, що сказав той чи інший чоловік, а тільки: «Що подумала людина». Наприклад, вихователька - подумала... З 4 років, (за її словами) почала літати в космос. Її тіло перебувало, як би в стані глибокого сну, а розум витав там, далеко у Всесвіті.

Вона докладно описувала наш Місяць, загадкову «планету № 7», що є невидимою з Землі й «ходить вісімкою між Землею й Місяцем». Ви весь час бачите нашу Сонячну систему і нараховує там вісім планет: Юпітер, Сатурн, Уран, Нептун, Венера, Марс, Земля, Меркурій, кожна з яких обертається навколо Сонця. Але планет – більше. Крім Венери й Меркурія, у

всіх інших планет є свої супутники. Наприклад, у Землі є один супутник Місяць, у Марса їх два, у Нептуна - вісім, в Урана і Юпітера - по шістнадцятьох, а в Сатурна - 17 супутників. Далеко у Сонячній системі перебуває ще одна планета - Плутон, що по розмірах схожа з нашою Землею, Через низькі температури на Плутоні немає атмосфери, а гази, з яких могла б утворитися атмосфера, устеляють поверхню планети крижаним шаром. Це ще не всі планети Сонячної системи, є паралельні світи в яких багато позаземних цивілізацій.

Є велика планета Нібіру, що обертається навколо «Темної» зірки. Люди називають цю зірку «Бурий Карлик», вона має п'ять малих планет, а шоста планета Бурого Карлика, розміром з нашу Землю. Є ще сьома планета, вона обертається навколо Бурого Карлика і нашого Сонця. Сьома планета Темної Зірки називається Нібіру і обертається навколо двох Сонць по дуже витягнутій орбіті. 4 мільярди років тому в нашу Сонячну систему вторгся прибулець із глибин космосу – Нібіру, її швидкість - більше 65 тисяч кілометрів на годину. У той час навколо Сонця (Апсу) оберталися вищеназвані планети проти часової стрілки.

Коли Нібіру увійшла у межі Сонячної системи, вона потрапила у гравітаційне поле Сонця, обертаючись за годинною стрілкою, піддалася впливу гравітаційних полів інших планет. В наслідок цього, під дією гравітаційного поля Нібіру на найближчих до неї планетах Сонячної системи почали відбуватися катаклізми. Більше всіх постраждала планета Тіамат. На ній почалися потужні тектонічні процеси, які в результаті розірвали планету на дві частини. Одна з них стала супутником Місяцем, навколо Землі. Інша частина загиблої планети розвалилася на шматки й утворила пояс астероїдів між Марсом й Юпітером. Під дією сил, викликаних катастрофою з Тіамат, Нібіру також перейшла на нову орбіту, на саму периферію Сонячної системи. У науковій літературі, люди називають її Трансплутоном.

(Примітка: Згідно древніх шумерських переказів, планета Нібіру рухається в сонячній системі по витягнутій орбіті з періодом оберту навколо сонця - 3600 років в площині планет між Марсом і Юпітером. Ця планета населена божествами, яких древні шумери називали Анунаками. Які щораз пролітаючи біля обрію нашої планети Земля, її жителі приземлялися для контакту з людьми. Символіка мандрівної 12-ї планети Нібіру

має форму крилатого диска й зустрічається в міфологіях багатьох древніх народів, (Грецький міф про Фаетон та синів бога Сонця). Шумери повідомили й дату наступного контакту с інопланетною цивілізацією, коли планета Нібіру наблизиться до Землі. Німецький астроном Йоган Воде обґрунтував правило, на якій відстані від Сонця повинні перебувати планети Сонячної системи. Ця закономірність передбачає існування між Марсом й Юпітером «планети N 5», яку ми не бачимо). На всякий випадок Лелу обстежили лікарі: «Дитина психічно здорова».

Дитина – як Всесвіт

Візьмемо для прикладу знаменитих композиторів. У Моцарта його дар проявився в 3 роки, у Гайдна - в 4, у Мендельсона - в 5, у Прокоф'єва - в 8, у Шуберта - в 11 років. Відомі випадки досить раннього прояву талантів до поезії, живопису, математики, техніки тощо. Підліток Понселе в 9 років розбирав, а потім самостійно збирав годинники, які купляв спеціально, щоб вивчити їхню роботу. Інший винахідник, Френель, у тім же віці (9 р.) досвідченим шляхом визначив оптимальні технічні характеристики іграшкових гармат з якими він грався...

начив оптимальні технічні характеристики іграшкових гармат з якими він грався...

► П'ятилітній хлопчик Петро, якого жартома називають «дядя Петя», читає спеціальні серйозні книги про походження людини і дуже не задоволений теорією Ч.Дарвіна...

► Інше обдароване хлопча займався розробкою теорії чисел... Ідучи по вулиці, він запам'ятовував номери автомашин, зводив їх у куб, а потім витягав квадратний корінь і за допомогою складних математичних операцій знову повертався - до вихідного числа...

► 9-літній Сашко Кіщинський цілими днями працював над «книгою» про птахів: збирав фото, робив виписки зі статей, готовив до тексту ілюстрації на основі описів і т.д. Згодом він став доктором біологічних наук, професором.

► Маленький житель Оренбурга Ярослав Ясаков потра-

пив у книгу рекордів Гіннеса - у грудному віці, оскільки він самий юний художник на нашій планеті. І дійсно - тяга до малювання в нього виявилася вже в півтора місяця, коли його мамі спала на думку ідея, дати пограти маляті яскравими кольоровими фломастерами. Він відразу став наносити на навколишні предмети, яскраві мазки фарби - довелося прикріпити перед дитиною аркуш ватману й періодично міняти на нові. До 9 міс. він намалював фломастерами, олівцями й фарбами 120 шт. мальовничих полотен. Хоча всі картини художника-дитини виконані в абстракціоністській манері, на них легко вгадуються обриси людей, тварин, рослин, казкових персонажів...

Аркуші замінювалися - з'являлися нові сюжети. Ясакови показали малюнки сина - друзям, а ті, не змовляючись, порадили скласти з малюнків експозицію. 14.02. 2002 року відкрилася перша виставка грудного художника за назвою «Імпульси

любові». Так був заявлений пріоритет юного художника для Книги рекордів. Треба сказати, що хлопчик і народився в цій родині не випадково, бо вони художники. Тетяна, (мама Ярослава), очолює обласний центр прикладної творчості, а папа Олег - просто добре малює.

У свої півроку Ярослав мав уже дві свої персональні виставки - друга називалася «Подих весни». На ній було представлено вже 80 мальовничих робіт. Більшість із них написані кистями й фарбами, якими навчився працювати маля. Мама згадує, що чомусь натхнення приходило до його в основному по ночах: не помалювавши, Ярослав не бажав заспокоюватися й засипати. Мамі доводилося тримати його у висячому положенні, тому що сам він не міг дотягтися до полотна.

Фарби він вибирав по якимсь, своїм критеріям: щось відкидав відразу, інші використовував охоче. На картинах були зображення казкових персонажів, разючим є те, що серед його

картин - явно фантастичні образи. Може йому відкритий доступ до паралельної реальності, і він відображає побачене.

В 7 місяців хлопчик створював уже не «абстракціоністські» полотна, а писав з натури. На його малюнках можна побачити квіти у вазах, кішок, коней. Тетяна показувала роботи сина вченим фахівцям, вони всерйоз обговорювали утвори юного художника, поки не дізнавалися, що він ще не вміє говорити...

Він звичайний, живий, шустрий хлопчисько. Дуже швидко навчився читати. За допомогою мами «перебрав» десяток захоплень - від танців до дизайну й усім охолонув.

Частина картин Ярослава Ясакова сьогодні висить в Оренбурзькому обласному краєзнавчому музеї. Працівники музею попросили їх не забирати. Справа, напевно, у настрої, що виходить від цих робіт. Фарби щастя, різнобарвні лінії, крапки, мазки. Дитина щедро ділиться тим, що побачив, і вірить, що дорослі його зрозуміють. Яким стане його майбутнє, невідомо, хвала дорослим, що рано вловили й правильно направляли обдаровану дитину до живопису, і це зіграє свою позитивну роль в його житті.

► В Кіровоградському регіоні, в молодій родині Карпових росте маленька дівчинка – Софія. На перший погляд, - нічого дивного, дівчинка з розумним поглядом, але таке враження, що вона «читає» твої думки. Перше на що звертаєш увагу,

це погляд дитини: цілеспрямований, глибокий - немов два смолоскипа горять усередині очей. Вона по своїм манерам нагадує якусь княгиню, або ще когось із старинного роду, так тримає себе - мов принцеса. Але її батьки не вчили Софію ніяким особливим манерам поведінки. Маленька Софія не контактна, до чужих людей ставиться з підозрою і не всім відповідає взаємністю. Скажемо, вона не дозволяє себе нікому цілувати, крім батьків. Якщо хтось поїв її ложкою або спробував з її склянки, щось випити, вона не буде ні їсти, ні пити після цієї людини. Якось вона призналася, що бачить слину цієї людини в склянці.

Однак ми думаємо, що вона просто бачить енергію тих людей у склянці з водою, а темну енергетику - відчуває на відстані...

До любого гостя ставиться насторожено, пильно дивиться і вивчає, мабуть вона щось відчуває телепатично. Телепатія – це найпоширене явище серед «нових» дітей. Особливо яскравий приклад – це телепатичний зв'язок між матір'ю й дитиною. Мати миттєво відчуває лихо дитини на будь-якій відстані. Кожна думка породжує два наслідки: вібрацію, що випромінюється, і рухливу форму. Мама Ірина зауважила, Софія все робить по Своему, добивається задуманого і коли не виходить – починає бунтувати. У неї є якісь дивні, не дитячі спогади, є досить багато рис, характерних для більшості обдарованих дітей. Поряд з батьками, вона завжди впевнена, що робить важливу справу, схильна займатись нею регулярно. У неї помітні: спостережливість, зосередженість, не посидючість, наполегливість, самостійність, незалежність у діяльності. Софія мимоволі привертає до себе увагу і вона, як би частково пам'ятає, звідки «прийшла» у цей світ, як вибирала маму і якісь інші дрібні деталі.

Починаючи з 6 місяців, вона щось «лепетала» на своїй мові, а 7 місяців вимовила перше слово «папа». Коли їй виповнився 1 рік, вона заявила: «Мама, а я тебе бачила зверху, ти тобі була в іншому платті. Тебе показували й сказали, що ти будеш моєю мамою. Разом зі мною, тебе і папу вибирали ще 2 хлопчика. Але одному відмовили, а другому сказали, щоб він готувався до зустрічі». Мама Софії задумалась і почала розпитувати знайомих і подруг про подібне й виявилось, що не тільки її дитина «пам'ятає», як і звідки дивилася на маму до свого дня народження. У знайомих діти видають такі «перли», що батьки чухають потилицю.

Софія любить книжки, уже почала проявляти увагу до букв і незабаром появились перші слова на папері. Спочатку вона малює, а потім підписує, наприклад, намалювала свого діда з цуциком і підписала «корявим» почерком – дідусь. Як тільки з роботи приходить папа Антон, дитина біжить до нього з книгою: «папа почитай казку». Софії до вподоби розповіді про далекі пла-

нети, але згодом вона почала сперечатися і не погоджуватися з викладенням тексту. Батько Антон вважає, потрібно тактовно, делікатно розвивати в дитини інтерес, навчати терпіння і заохочувати працювати старанно, завершувати почате, зменшити надмірну вразливість дитини, вчити достойно програвати і не сприймати невдачу, як трагедію. Володіти емоціями, робити все, щоб дитина не занижувала своєї самооцінки і водночас не виставляла напоказ свою обдарованість. Неправильний підхід до талановитих дітей у родинному колі, їх обожнювання приз-

водить до негативних наслідків. Ось що розповідає доктор педагогічних наук, професор Рижигов В.С.: Спочатку я придивлявся до неї і після неодноразових спілкувань з маленькою Софією заявив: «У суспільство прийшло нове покоління, нові люди. Я свідомо йду від слів «діти Індіго», тому що це діти нової свідомості, а Софія тільки починає свій життєвий шлях. Раніше була плутанина, порівнювали талановитих дітей - з дітьми Індіго, з дітьми нової свідомості. Я вважаю, що талант і нове покоління –

різні речі. Свідомість - це знання. Відтворене, як нове знання. Діти нової свідомості не просто обдаровані, вони прийшли з високою енергетикою. У них більш високі вібрації, більш висока напруженість. Ми осмислюємо, намагаючись зрозуміти їхню нову енергетику, але у нас поки нічого не виходить.

Їх серце - це місце свідомості, – це інструмент пізнання. І це характерно для цих дітей - вони пізнають через високі вібрації, через серце. Головне в їхньому рішенні – мудрість предків, що теж перебуває в серці. Їхній людський інтелект працює як комп'ютер, де обсяг свідомості схований у середині.

Вчені заявляють, що обдаровані діти взаємодіють у гармонії й доповнюють один - одного. Діти несуть синтез усього, але вони не можуть нести його в коробочці. Несуть у півкулях свого розуму, створюючи гармонію. Цей момент пов'язаний з родом творчості, що відрізняється від творчості інших дітей. Їхні роботи виділяються відразу - вони оцінюють суть речей й явищ, поза домислами сухого розуму. У них живе інший розум -

розум серця. І все, що вони роблять, вони роблять через своє серце». Я отримую задоволення від спілкування з ними.

Софія часто бачить Ангелів, багато розповідала мені про них. Але це такі одкровення, що я поки не можу про це говорити в голос, аби не наврочити. Вона вміє читати думки людей і іноді навіть плутається - що люди сказали вголос, а що вона відповіла в голос, чи послала думку телепатично. У неї повна, власна інформація про все і про усіх. Правда все ще по дитячому і наївному сприйнятті, але глибина пізнання – вражає.

Якось Вадим Рижиков задав Софії «важке» питання, чи знає вона своє призначення у цьому світі? Дитина подумала і відповіла: Мене прислали до мами і папи, щоб я прийняла і полюбила їх, а також допомогти їм у цьому складному світі. Я так швидко не можу з'ясувати, які завдання поставив мені мій Дух, пославши сюди, на Землю. Але він сказав, у тебе є мудрий дідусь, він допоможе тобі. І вона посміхнулася не видимим друзям з Вищих світів. Рижиков В.С. намагаючись не порушити її спілкування з кимсь невидимим, тихенько вийшов з кімнати. Далі слова професора Рижикова В.С.: «Слід зауважити, що до зустрічі з Софією, я ніколи не почував поруч із собою людину, яка розуміла б всі мої думки і вгадувала мої бажання наперед».

Темні сили можуть знищити любе людське тіло. Але їм не під власні такі світлі, дитячі Душі. Ми знаємо, що такі діти приходять на Землю все більше і більше, зі своїми місіями, цілями, завданнями. І головне для них, не забути про свою місію, і не загралися в людські ігри. Нехай у Софії буде краща доля, бо ці діти того варті, це майбутнє нашої неньки України.....

В простій Кіровоградській родині живе дівчинка Віка Шаповалова, (на фото), одного разу ми задали їй «провокаційне» питання: «Що об'єднує фруктове морозиво, калькулятор, водні лижі та шрифт Брайля? 9 річна дівчина подумала 10 сек., посміхнулася і відповіла: «Як не дивно, але всі ці предмети винайшли діти. А ще ми винайшли батут, хутряні навушники, рукавички без пальців, паперовий пакет з квадратним дном та багато інших, необхідних ре-

чей». Віка заставила нас пере перевірити сказане. І ось, що ми з'ясували, у 1930 році юний Джорж Ніссен спостерігаючи за змаганнями повітряних гімнастів, мимоволі звернув увагу, як вкінці свого виступу гімнасти стрибали на металеву сітку. 16 річний хлопець вирішив створити таку поверхню, відштовхуючись від якої можна було б стрибати високо вгору і виконувати різноманітні трюки. Так виник батут, про який казала Віка.

Говорить мама Віки Шаповалової - Ірина: Від народження я нічого особливого за своєю дитиною не помічала. Деякі батьки - серйозно захоплюються різними методиками раннього розвитку дитини. Інші намагаються якомога раніше розширити свідомість дитини, для чого показують малюнки, читають книжки, водять на дитячі вистави. Часто діти, яким створювали всі умови для розвитку, виростали пересічними людьми. Але це не є приводом пускати розвиток дитини на самоплив.

Перші здібності Віки почали проявитися в півторарічному віці, але мама Іра не придавала цьому значення. Сидячи на горщику Віка почала «вивчати» все, що в цей момент потрапляло їй під руку, наприклад, газети чи батьківські журнали. Вона уважно роздивлялася, щось муркотіла під ніс, а починала малювати. Малювала все, на що дивилися очі з фантазією.

В 3 роки появилася велика тяга до мобільного телефону, освоїла його за неділю, а через місяць, я вже сама просила у неї консультації. У 5 років, я застала Віку за комп'ютером, де вона гралася у дитячі ігри, яким чином вона «розібралася» з комп'ютером, для мене залишилося загадкою. Зазвичай, залежність до розваг, а саме комп'ютерних ігор, у Віки не виникло від недостатчі спілкування із своїми однолітками, або близькими. Вона шукала вихід у онлайн-розвагах, а я не мала нічого поганого, щодо науково-технічного прогресу і того, що приносить користь людству, тому направляла свою дитину у правильному руслі. За 3 роки змінили 1 ноутбук і 2 комп'ютера.

Если папа – на работе,
Если мама крепко спит,
Вика «вышла на охоту» -
За компьютером сидит.
Дома плачет даже кошка,
Нам опять счета пришли...
Поразмыслили немножко

И виновника нашли.
 Не посмела даже «пикнуть» -
 Был такой накал страстей...
 Лишь отцу - сквозь слезы:
 - Ставь защиту от детей!

Одні батьки роблять ставку на зміцнення здоров'я дітей, вважаючи, що всього потрібного, дитину навчать у дитячому садочку та у школі. Чи відноситься талант до якостей природжених або придбаних? Мама Віки - не знає і вирішила самостійно перевірити IQ своєї дочки, він становив 108 балів. Для порівняння: середній показник для дорослої людини становить 100 балів і 130 - для особливо обдарованих людей. Будь-яка система навчання припускає наявність: як позитивних, так і негативних моментів. Зараз помічається тенденція переходу до більш ранніх термінів вивчення ряду предметів. Психологи і педагоги століттями шукають рецепти успіху. А може ви вже, знайшли, так поясніть, в чому секрет?

Підлітки віком від 14 до 18 років із різних регіонів України демонструватимуть світові свої винаходи. 16-річний Борис Левковський з м. Рівне вчить світових науковців як приборкати ураган. Його прилад поглинає силу стихії та запобігає руйнуванням. Головне, каже юнак, відібрати в буревію - швидкість.

Олена Світлова з м. Запоріжжя у свої 17 років за допомогою математики «допомагає» лікарям. Запорізька учениця винайшла програму, яка виокремлює і вираховує різну кількість клітин у крові. Це має значно прискорити і покращити якість проведення медичних аналізів....

Віка виявилася права в тому, що дитячій винахідливості та фантазії немає меж. Щороку більше 500 тис. юних геніїв винаходять різноманітні ігри, створюють та вдосконалюють роботів і техніку. Завдяки дитячим винаходам наше життя стає цікавішим та більш зручним. 13 річний американець Бенні Бенсон в 1926 році надіслав свій ескіз на конкурс Державного прапора Аляски. Намалювавши офіційну квітку незабудку на синьому тлі (колір неба) та сузір'я Великої Ведмедиці, хлопчик здобув впевнену перемогу. Ідея Бенні настільки усім сподобалася у штаті, що використовується і до сьогодні. Не всі обдаровані діти однакові. Декому з них все дуже легко дається, а декому треба багато працювати, щоби досягнути певних результа-

тів. Проте всі вони варті уваги – адже уже в такий юний вік відзначитися, отримати визнання і заставити інших говорити про тебе, завдання не з легких.

Виявилось, що в цивілізованих країнах близько 80% усіх дітей у віці одного року - потенційні генії. До 3 років кількість геніїв знижується до 60%. До п'яти років - до 50%. У 12 років їх залишається 20%, а до 20 років - тільки п'ять. Це означає, що, якщо активно займатися дітьми з самого раннього віку, практично в кожному можна виростити талант. А от з часом, як не дивно, здатності до самореалізації згасають, якщо їх, звичайно, не розвивати і не підтримувати.

Розумий – рот закрий!

Противники обдарованості, пошуково збирають матеріали про те, що діти зараз ненормальні. Дуже важкі, не слухаються, начебто не дурні при цьому, але не від «цього світу». У 3 роки освоюють комп'ютер, у стільниковому телефоні розбираються краще батьків. Розуміють логікові події - глибше, цікавляться природою, спокійно ставляться до ідей Бога, навіть, якщо батьки не

релігійні. Вони прямо втручаються в відносини дорослих, дають рекомендації, вимагають повагу до себе. Поводяться як рівні із вченими. І це не результат виховання. Це вроджене.

Лізі із Знам'янки 5 років. Вона не виносить команд, може зупинити дорослого словами: Зупинись і послухай мене. Вихователька обурювалася: «Це ненормальна дитина! Я їй говорю: рот закрий і слухай мене», а вона мені: «Так з людьми не розмовляють. Давайте я вам скажу як». Я їй: «Ти погана дівчинка, не збрала після себе іграшки». Вона заявляє: «Я розумниця і красуня. А що не збрала, потрібно було домовлятися зі мною».

Люди старшого віку обуряться: «Розбалували, що церемонитися, потрібно провчити, щоб не повадко було». Психологи попереджають: бити цих дітей не можна, потрібно домовлятися. Розстроєна Ліза часто йде в іншу кімнату, щоб заспокоїтися і поплакати. Повернувшись, заявляє: «Я готова говорити з

вами». Ви коли не будь чули, щоб діти так поводитися?

Шестирічна Марина з Світловодська володіє феноменальною для своїх років пам'яттю. Дівчинка, часто перебуваючи на ранку в дитячому садку, контролює весь сценарій свята: проговорює про себе вірші всіх дітей і репліки ведучих. Коли в дома до неї приходить її подруга Аделіна, дівчинки грають по декілька годин. Ділять між собою десяток ляльок, розробляють сценарій гри. Завжди серед персонажів несправедливо скривджені, обов'язковий конфлікт добра й зла. Послухаєш їх, готовий серіал для «мильної опери». Згадуючи себе в цьому віці, ми не можемо пригадати щось крутіше, ніж ігри в магазин, школу, лікарню тощо. Сюжетно-рольові ігри стали більше складними, - більший набір емоцій, варіантів розвитку подій. Більше персонажів, і одна дитина може грати за три-чотири чоловіка. Програється багато конфліктів, бувають фантастичні сюжети. Діти видають такі репліки! Коли знаєш батьків, думаєш - звідки це

узялося?

На превеликий жаль, психологи відзначають, що ні садки, ні школи не готові до зустрічі із цими дітьми. Колишніми залишаються методи взаємодії: Я велика і розумна, а ти маленький і дурний. Про те, щоб до кожного учня підбирати свій ключик, у школах - не може бути й мови. Таким школам ніколи працювати з індивідуальними проявами, там навчальний план, багато дітей у класі, дефіцит психологічних, та й педагогічних кадрів, говорить психолог Віра Патракеєва. Як приклад, у ПЛГТО ім. Давидова на 200 дітей приходить 7 психологів, для кожної дитини вибирається персональна навчальна траєкторія. А витівки, за які в іншій школі могли б дати по шапці, навіть вітаються. Пояснення тому - спеціальна методика розвитку особистості. Коли ми з Вірою Патракеєвою говорили про бунтарський характер дітей Індіго, вона сказала: «Будь ласка, скільки хочеш. Протест - це нормальний прояв підліткової кризи. У нас під дверима кабінету директора, навіть лежачі страйки були. Ми даємо бунтарям можливість виявити себе, але в культурній формі. Конфлікт -

це перешкода. Розвиток - це подолання перешкод. Якщо в підлітка не вистачає перешкод для повноцінного розвитку, ми створюємо їх штучно».

Зараз усе більше стає соціально непристосованих дітей, підлітки краще орієнтуються у віртуальному просторі комп'ютера, чим у реальному просторі міста. Як приклад: дівчинка 11-класниця «Х» (прізвища не називаємо) з м. Кіровограда, навчалася нормально, підтримувала гарні відносини в класі. Жила в котеджі з батьками, на навчання її привозили й відвозили на автомашині. І коли вдома змінилися економічні обставини, їй самій потрібно було ходити до школи, для неї це стало катастрофою. Їй кажуть: доганяй однокласників, отут усього одна дорога, автобусом доїхати на проспект Комуністичний. Вона: я не знаю, що таке автобус і де знаходиться проспект Комуністичний. Виникає питання: не знає, чи не хоче знати? Діти пристосовані до того, до чого пристосуємо ми їх: *по-перше*, батьки, *по-друге*, школа.

А як же паранормальні здатності обдарованих дітей, вундеркіндів та Індіго? Всі наші співрозмовники відразу заявляли: «Ми винні самі, важливо інше: і без паранормальних фокусів діти - інші. Кількість перейшла в якість. Народжуються нові люди і нам

потрібно вчитися з ними жити». Біологи намагаються виділити ген геніальності, психологи і соціологи винаходять тисячі тестів для визначення яскравих здібностей дітей. І все-таки поки що залишається таємницею відповідь на запитання: чому одній людині вдається багато, а інша стає - аутсайдером.

Обдаровані люди приносять велику користь суспільству, є його гордістю. Тому перед суспільством, державою, школою і сім'єю постає проблема, не кричати «Розумна, рот – закрій», а вчасного виявити, навчити і виховати таких дітей. Часто такі слова вириваються у нас зопалу, необдуманно, в запалі гніву чи роздратування, але від цього вони тільки точніше потрапляють у ціль, і боляче ранять дітей у саме серце. Не забувайте, слово може вдарити - сильніше кулака!

Але є й інша сторона медалі, у спальному районі Києва живе 14-літній хлопчик Сашко Страшук, (на фото) який про себе говорить: «Я тупа, жирна бездарність, я вмію тільки жерти, спати й грати». Хлопчик дійсно практично не встає із-за комп'ютера — годинами, може

дивитися телевізор. Він харчується гарячими бутербродами й картоплею фрі, що готує сам у куплених на перші зароблені гроші - фритюрниці.

Хлопець не стежить за особистою гігієною, запросто може витерти руки об штори, або висякатися прямо на підлогу. Він важить 92 кг, дуже соромиться своєї повноти, і намагається сховати живіт за курткою, що не знімає навіть в 30-градусну жару. Сам Сашко запевняє, що носить куртку, щоб стати більше витривалим. У школу він практично не ходить, тому що там над ним знущаються, а він, незважаючи на значні габарити, постояти за себе нездатний.

Мама Сашка, Людмила, хоче, щоб син не прогулював школу, сварить його, а він грубить їй. Проблеми з харчуванням і гігієною сина, жінка не бачить. Вона й сама не стежить за собою, не прибирає у квартирі й веде нездоровий спосіб життя. До сина, мати ставиться як до маленького - годує з ложечки, поки той грає за комп'ютером, робить за нього уроки, уголос читає книги. Сашина бабуся готова заради онука на все. Пенсіонерка працює на трьох роботах, щоб забезпечити улюблене чадо всім необхідним. Тому як крім неї, зробити це ніхто не хоче. Сашин батько, Михайло, у вихованні сина брати участь уникає, тому що вважає, що всьому його навчить життя. Мабуть, єдина людина, що усвідомлює глибину катастрофи - це дідусь. Віктор Михайлович розуміє, що в онука багато проблем - і з вагою, і з гігієною, і з поведінкою і мріє виховати його дійсним чоловіком. Однак бабуся й мама опікують його так, що дідусеві просто не підступитися до хлопця. Дідусь готовий на скандал, тому Сашка чекає чимало випробувань - воєнізований табір у

горах, новий колектив, повернення до шкільного життя з надолуженням усього упущеного, бойові мистецтва тощо. Чи зможе він прийняти новий спосіб життя, ми не знаємо.

Задатки - це спадкові анатомо-фізіологічні особливості, які є основою для розвитку здібностей.

Здібності - це індивідуально-психологічні особливості людини, які є умовою успішного здійснення певної діяльності й визначають відмінності в оволодінні необхідними для неї знаннями, вміннями та навичками.

Але не всі *задатки*, з якими народжується людина, обов'язково перетворюються на *здібності*. Задатки, які не знаходять відповідних умов для переростання у здібності, так і залишаються нерозвиненими. Від задатків не залежить зміст психічних властивостей, які входять до кожної здібності. Ці властивості формуються у взаємодії із зовнішнім світом. Одна з найважливіших потреб, від реалізації якої залежить розвиток здібностей - це пізнавальна потреба, яка тісно взаємодіє з потребою спілкування.

Обдарованість - це системна якість психіки, що розвивається протягом життя, яка визначає можливість досягнення людиною більш високих результатів в одному чи кількох видах діяльності - порівняно з іншими людьми.

Обдарована дитина - це дитина, що виділяється яскравими, очевидними, іноді видатними досягненнями, (або має внутрішні передумови для таких досягнень) у тому чи іншому виді діяльності.

Творчо-обдарована дитина - це особистість, яка має яскраво виражену спрямованість на здобуття наукових знань, генерування нових ідей при розв'язанні навчально-творчих і дослідницьких завдань. Знає історію й сьогоденні тенденції розвитку предмета дослідження, володіє значним обсягом інформації, має критичне мислення, відчуття нового, високу допитливість, особистісну установку на сприйняття оригінального, незвичайного, вміє встановлювати причинно-наслідкові зв'язки. Вміє робити висновки, аналізувати інформацію, будувати гіпотези, є чутливою до суперечностей, організована, наполеглива в досягненні мети, має інтуїцію, здатна до передбачення тощо. В той же час не завжди контролює свої дії. Можливі емоційні зриви при несправедливому відношенню до неї.

Доля – як дишло

Часто доля обдарованих дітей – як дишло, куди повернув, те і вишло. Багато із них у 12-15 років стають студентами Вишів, всі в захопленні від їх здібностей, але мало інформації про долю таких дітей, як себе почувають чим займаються в суспільстві і головне - що з ними стало, коли вирости. Як розвилися їхні розумові здатності? Павлику

було 3 роки, коли він сам навчився робити в умі складні обчислення, а згодом - швидко читати. Читав дитячі книги й мамині університетські підручники. У 5 років навчив маму обчислювати в умі логарифми, (ні в школі, ні у Вузі цьому не вчать - є таблиці). По самовчителю освоїв музичну грамоту й став грати по нотах улюблені пісні. Потім він побачив періодичну таблицю Менделєєва й швидко розібрався в її закономірностях. У 8 років вирішив складне завдання по фізиці. Її показали академікові Колмогорову, той похвалив: «Дуже добре». Але повірити, що задачу вирішив 8 річний хлопчик в умі, (по дорозі зі школи – до дому), ніяк не міг. У Колмогорівській математичній школі для обдарованих старшокласників, такі завдання були під силу 14 літнім, і то далеко не кожному. Впевнившись, що їхній хлопчик витягнув у долі особливий квиток обдарованості, батьки Павлика затурбувалися. Тести показали високий ступінь обдарованості дитини, їх буквально «заскалило». Думка фахівців була однозначною: найімовірніше, Павлика чекає доля вченого, але звичайно буде багато проблем. Перша з них - навчання по індивідуальній програмі.

У 7 років Павлика віддали в загальноосвітню школу. Першою оцінкою, яку він приніс, була... одиниця. Окрики вчительки, покарання, не мали наслідків, (дитині було просто нудно сидіти у класі, і він займав себе своїми «справами»), далі йшли глузування однокласників: адже він був не такий, як вони і це їх драгувало. Як списувати контрольні роботи, вони готові були ставати перед Павлом «на коліна», а потім відплачували йому всіма негараздами. Окремих класів, для обдарованих дітей не було, тоді існували лише нечисленні фізико-математичні класи

для старшокласників, але Павлику тільки 7 років. Проблеми у школі «навалювалися» одна за одною. Оскільки не було інших варіантів, то у звичайних школах (не в кожній) практикувався перехід вундеркінда через клас, у другий або третій клас. Це спрацювало, перейшовши з першого класу в четвертий, Павлик

відразу став відмінником: програма 4 класу йому підходила більше, хоча теж була «мала». Але відразу виникла проблема спілкування з однокласниками. Через різницю у віці, таким дітям важко в класі й фізично й психологічно: «Хлопці мене женуть, я не знаю їхніх правил», - схлипував маленький Паша. Коли їм треба щось з уроків списати, то зразу до мене, а коли гуляти, то я їм не потрібен. Бачачи переживання дитини, батьки намагалися зайняти його спортом, потім

почали шукати «товаришів на нещасті» і знаходили. Подібні діти зустрічалися, батьки дружили родинами; як кола по воді, від однієї родини - до іншої передавалася необхідна інформація, які книги купити, які педагоги на пів підпільно набирають у свої класи обдарованих дітей. Майже всі діти перемагали на математичних й іншій олімпіадах, в 12, 13, 14 років на «відмінно» закінчували школу, поступали у Вузи.

Така доля спіткала і Павла. В 15 років він поступив до університету, в 18 років - в аспірантуру, вчився легко і завзято. Але природа, обдаровуючи людини високими розумовими здатностями, включає його в «групу ризику»: такі люди частіше хворіють. Павлу - жорстко не повезло. Він виявився в числі нещасливого відсотка, установленого природою, - безжалісної розплати людства за те, що він розумніший за інших. З висоти успіху, він зірвався у сердечно-психічну прірву. Неадекватна виховна система, неповноцінність спілкування, нерозуміння суспільства (вундеркінди такі дивні й незручні!) збільшили біль. Все закінчилося для нещасної родини глибокою трагедією.

У лікарні Кашенко вміють притупляти щиросердечний біль. Що ще треба? Руки-ноги цілі, високий інтелект зберігся, але працювати неможливо, ключ до чудового інструмента мислення - загублений. Жажлива хвороба супроводжується швидким руйнуванням фізичного здоров'я. *(Примітка: Психіатрична*

лікарня Кащенко - це провідна психіатрична лікарня, де зібраний іменитий склад унікальних фахівців в області психіатрії. Розташована з 1905 р., у с. Нікольське під Санкт-Петербургом).

Пашина мама стала дзвонити знайомим психологам, батькам таких же вундеркіндів: а як у них? Хтось теж занедужав. Дуже талановитий Мишко покінчив із собою. А от Олексій став видатним програмістом, відомим в усім світі. Хлопчик Даня вчиться в аспірантурі в США у нобелівського лауреата. Костя викладає в школі для обдарованих дітей. Більшість одержали гарне робоче місце, науковий ступінь. Але в кожного є свої проблеми: не в усіх задалася кар'єра, не складається особисте життя. «Синдром колишнього вундеркінда» - так психологи

називають специфічний невроз, що виражається у хворобливому самолюбстві, бажанні постійно демонструвати свої здатності, безупинно само затверджуватися. «Талант – це доручення від Бога» - сказав поет Євгеній Баратинський. І головна причина неврозу, трагічна розбіжність бажання й можливості виконати це «доручення», може бути, єдино важливим на Землі. Ми згодні з Баратинським, їхнє життя в постійній небезпеці.

Природа, щедро обдаривши розумом Індіго, нерідко забуває дати шанс утриматися в рівновазі з повсякденним світом. Тривалість життя людей творчих, художніх професій, у середньому на 14 років менше, ніж звичайно. До такого висновку прийшов у результаті багаторічних досліджень американський психіатр професор Джим Фулз. Чим вища обдарованість, тим гірший прогноз. Генії - мученики, що розплачуються за прогрес людства: Сократ, Джордано Бруно, Галілей, Ван-Гог, Микола Вавилов тощо. Життя мучеників інтелектуальної досконалості нелегке й часом трагічне:

досить рідко суспільне визнання приходить при житті, їх переслідують важкі стреси, депресії, великий ризик серцевих

захворювань, (в 7-8 разів вище, ніж у нормі). Геній – були душевнохворі в різні епохи, при цьому створювали творчі шедеври: Гоголь, Врубель, Ніжинський, Ван-Гог, Гаршин, Достоевський... - перерахування можна продовжити. Парадокс, але саме такі люди допомагають суспільству здійснювати прорив у науці й мистецтві. Нестандартно мислячи, вони здатні відчувати, сформулювати щось, недоступне звичайному розуму, можливо, тому, що вони вільні від соціального тиску, від загально-прийнятих, прописних істин.

Розплата за ці зльоти важка і нестерпна. І розплачується не суспільство, а геніальний одинак. Вони незручні всім і самим собі. Вони самотні й дуже ранимі. Вони ближче всіх до істини, (це з «Ностальгії» Андрія Тарковського), але їх часто не розуміють. Є геніальні слова: «Горе від розуму», її автор «колишній вундеркінд» Грибоєдов знав, про що говорив. Хоча розум – це лише один з додатків високої обдарованості у людині.

Дмитро Кунерт (на фото) дуже відома людина в місті Кіровограді, він офіцер міліції Кіровоградського МВ ДАІ УМВД України в Кіровоградській області. За станом своєї роботи, він весь час спілкується з різними людьми. Його думки: Є ще тендітна, (що погано піддається кількісному обліку й тестуванню) - це творча обдарованість, її можна просто не помітити. А можна помітити і злякатися, при цьому гальмують, увігнувши дитину у звичайні рамки. Це теж трагі-

чні варіанти: незатребуваність обдарованості може вилитися в драму, або хворобу. Інша небезпечна помилка - прагнення деяких батьків штучно підхльоснути розвиток цілком звичайних дітей. Є численні приклади, і вони сумні... Втім, звичайна дитина теж має шанси стати видатною. Побільше навчання, небагато удачі й головне - сприятливі умови, доброзичливе відношення суспільства. І все-таки рівень та якість розумової праці такої дитини, будуть нижчі з тими, кого вибрала та «нагородила» природа нести дар від Бога.

Часто обдарованій дитині приклеюють ярлик – «шизик», і це вже вирок суспільства тому, що не розуміють простих речей.

Так, є люди безперечно дивні, з незвичайним внутрішнім світом та незвичайними здатностями. Вони дивно говорять, ніяково рухаються, не вміють пристосуватися до повсякденної дійсності. З дитинства їх дражнять і принижують. Незважаючи на співзвуччя з назвою хвороби - шизофренія, - вони не хворі. Вони просто по-іншому влаштовані й не здатні пристосовуватися, контактувати з людьми, багато заробляти. Вони не такі, як всі, часом у чомусь кращі за решту суспільства.

У Вишах, коли навчають майбутніх психологів, то часто говорять приблизно так: «Зараз розглянемо шизоїдний тип характеру. Зверніть увагу - це наші клієнти». Як приклад, явними шизоїдами були Микола Гумилев, Велемир Хлебников, Осип Мандельштам, Володимир Набоков, Дмитро Шостакович, Йосип Бродський, Борис Пастернак та багато інших. Часто зустрічаються шизоїди серед математиків, рідше - серед інших професій. Скільки коштують геніальні мозки?

З цього приводу Дмитро Кунерт звертає увагу на високу обдарованість, геніальність - це завжди відхилення в будові мозку, у психічному розвитку. Такий тяжкий дарунок від Бога випадає приблизно одному з тисячі, правильний розвиток і порозуміння в суспільстві, буде в одного з мільйона, а дійсно генієм стане, лише один з десяти мільйонів. Цифри досить умовні, але сам порядок чисел, підбиває істину. Природа в прагненні зробити ще досконалішим своє улюблене дітище - *Homo sapiens* - експериментує, пробує, часом помиляється. Але носії цих відхилень - саме ті дріжджі, на яких сходить прогрес людської цивілізації.

Інтелект, творчі здатності - головне національне багатство. Це давно зрозуміли японці, які дорожать своїми обдарованими дітьми й не жалують засобів на їхнє навчання й розвиток. В Ізраїлі існує ефективна система навчання обдарованих, і вона є державним секретом. У США створена діюча система заохочення й розвитку обдарованості. Невипадково так званий «brain drain», (витік мозків) спрямований в основному у бік США, все краще – до себе. Історія людства має досить статистичного матеріалу, з якого видно, що вундеркінди - найбільша цінність для суспільства.

У виданому в Англії «Словнику національних біографій» з 1030 згаданих великих людей, 292 виростили з безперечних вун-

деркіндів. І лише 44 із цих 1030 вундеркіндів, підросли і стали «нормальними» людьми. З 64 видатних англійських художників і музикантів - 40 у дитинстві виявили себе як вундеркінди. У Франції, по статистичних добірках, з 287 великих людей, 231 чоловік показав яскраву обдарованість у віці до 20 років. У США простежили долю 282 обдарованих дітей, 105 з них домоглися в житті помітних досягнень.

«Генії падають із неба. І на один раз, коли він падає до воріт палацу, доводиться сто тисяч випадків, коли він падає в болото», - сказав великий Дідро. Інакше кажучи, неправильне виховання, стандартне навчання, відсутність індивідуального підходу роблять свою справу. Геніальність не відбулася, з обдарованої дитини виростає закомплексований, неконтактний, з важким характером - невдаха. Правда, є й інший, полегшений варіант обдарованості, це коли виросла що людина безтурботна, що не вміє трудитися, що пливе за течією, що йде по лінії найменшого опору.

Самий сприятливий варіант - так названа нормальна обдарованість. Фахівці називають її «високою нормою», коли природа наділила щасливчика всім необхідним: і високою здатністю до навчання, і гарною адаптацією до зовнішніх умов, контактністю, товариськістю, фізичним здоров'ям, а головне гарним вихованням. Про таких говорять: «Кинь щасливчика у воду - і він впливе з рибою в зубах». Дай їм Бог ще більше удачі!

Ліцей для Сократів – як штучне виробництво. Кунерт Д.А. підкреслює, що одне із самих великих бід для обдарованих дітей - інтелектуальне недовантаження. Безповоротно йде час, і кожна година в юному віці - важлива. Страшно, якщо через недоліки навчальної програми пропаде інтерес до шкільного навчання. Якщо програма не відповідає здатностям, то в дітей не формуються вольові навички, уміння пручатися труднощам, не закріплюється звичка до постійної праці - їм занадто легко все дається. А школа повинна бути важкою для всіх, щоб напружувалися «мускули волі».

Навчання обдарованих дітей - справа не тільки надзвичайно відповідальна, але й дорога. Це воістину «штучне виробництво». Потрібно набагато більше вчителів, (предметне навчання вводиться з першого класу), притім спеціально підготовлених спеціалістів - багатьом з них доводиться «доучуватися» по

ходу роботи з дітьми. У класах не більше 10-12 дітей, головним чином хлопчики, (так розпорядилася природа, що їх більше). Додайте необхідне: енциклопедії майже для кожної дитини, гарне експериментальне встаткування для занять по фізиці й хімії, думаю що буде необхідна, власна друкарня. Уже в підготовчому класі діти складатимуть, свої чарівні розповіді, вірші, фантастичні повісті. І це необхідно публікувати у своїх журналах, літературних творах, проводити публіцистику й дослідницькі роботи маленьких учених.

Дійсно, створити й підтримувати такі навчальні заклади для обдарованих - коштує чималих засобів. А що одержить суспільство? Одні обдаровані учні стануть його прикрасою й гордістю, інших зломить «хвороба висоти», треті виявляться звичайними людьми, або зовсім невдахами. І все-таки третя частина вундеркіндів завдяки, (а частіше всупереч) обставинам досягає в житті вершин. І тільки маленька четверта частина – буде гордістю країни, їхні винаходи та відкриття у декілька разів покрийють всі витрати, а за моральну сторону цієї справи, ми вже не споминаємо.

Наплив талантів

Продовжуючи розповіді про обдарованих дітей, ми не можемо залишити осторонь виставку інновацій школярів «Крок у майбутнє», що проводив МГТУ ім. Баумана. До «дітей Індиго» можна ставитись по різному, ми вважаємо, що їхня популяція підніме нашу цивілізацію на більше високий рівень розвитку і тому радуємося напливу талантів у покоління нинішніх дітей і підлітків. Біля стенда Ані Швецової,

школярки з 11 класу м. Ногінська, завжди багатолюдно. По підлозі із шумом плазує сріблиста «тарілка», що нагадує чи то НЛО, чи то складені разом дві алюмінієві миски, які були популярні в харчоблоках колишнього СРСР. Аня перемикає на пульті тумблери, і підкоряючись її волі, тарілка, гурчачи, плазує під ногами відвідувачів. Називається ця іграшка «модель автономного апарата, що спускається на Венеру», а на сленгу -

венерохід. Постоявши 1-2 хвилини, починаєш дивуватися, ця штуковина плазує, а двигуна начебто й немає?

Аня на це звичне питання відповідає впевненим тоном відмінниці: «Усередині апарата розміщений двигун, виготовлений на основі інерціюда Толчина». У перекладі з наукового терміну, усередині «тарілки» розміщені два асиметричних зубчасті колеса, які обертаються за рахунок електрики, (дійсний венерохід буде одержувати його від сонячної батареї). А от як їхнє внутрішнє обертання надає рух всьому апарату - загадка для сучасної механіки.

Але Аня тривожиться аж ніяк не про свій можливий імідж «псевдовченої», а про більш земні, точніше «венеріанські проблеми»: як навчити венерохід переборювати ухили, що перевищують 15 градусів; чи достатня жароміцність обраного нею матеріалу, щоб витримувати 475 градусів Цельсія - саме така температура на поверхні «ранкової зірки» - Венери. Перші радянські дослідницькі станції, запущені й посаджені на Венеру, працювали не більше двох годин. Розрахунковий строк життя венерохіда Швецової 50 діб. Як для одинадятикласниці, це дуже зухвалий задум і виклик нашим вченим.

І в Сибіру будуть яблуні цвісти. Данило Бибнев з міста Усольє-Сибірське, Іркутської області займається більш приземними винаходами – опалювання і обігрів. Енергоз ефективним будинком своєї родини, він займається два роки. Ідею підказав йому вчитель Юрій Рябченко, сучасний й гарно спроектований будинок для суворих умов Сибіру, що в ідеалі навіть опалювати не прийде - за рахунок оптимальної конструкції й ефективної системи обігріву, він буде всю довгу зиму зберігати запасене тепло.

Данило вибрав вихровий обігрівач, чудова особливість якого в тому, що енергія електрики, витраченої на «розкручування» води, менше енергії отриманої від її тепла. Традиційні фізики із цим парадоксом заспокоїтися не можуть, обвинувачують конструкторів у порушенні закону збереження енергії й всіх розроблювачів вихрової теплотехніки, - записали в псевдовчені. Але Данила, як й Аню, такий вердикт не бентежить, вони думають, чому ж не скористатися тим, що так ефективно! А що теорія поки відстає від практики - не лихо, пройде час і люди самі зроблять власні висновки.

Крім умілого використання чужих винаходів Данило додав у проект і свій новаторський елемент: пустив рамку обігрівальної труби по цоколі будинку, причому трубу з гарячою водою - вклав усередину іншої труби більшого діаметра, щоб вода віддавала своє тепло - повітря. Так він використав принцип іграшки мотрійки.

Дев'ятикласник Данило уже освоїв і вибір оптимального матеріалу - їм виявився пінобетон, і розрахував тепловтрати усього будинку в цілому, виявилось - вони втричі нижче, ніж у звичайних будинках. Зробив розрахунок потрібного діаметра труб і вартісного балансу: адже це не казковий терем, а реальний будинок, і він повинен бути по кишені людям. Жаль тільки, що продовжити навчання в Бауманському університеті Данилу навряд чи вдасться: сімейний бюджет не дозволить виїхати в столицю. Може з'являться спеціальні гранти для обдарованих.

Пророцтво дітей Індиго

Ви вже упевнилися, що діти Індиго - плем'я особливих: вони бачать і знають більше, ніж інші, і більше, ніж ми можемо пояснити їхні дії. Вони бачать один одного на вулиці по кольору аури, котра, як оболонка, поширюється навколо тіла. Це як відзнака: вона не така, як усіх людей. Часто діти Індиго приходять рятувати «звичайних» людей, роблячи це зовсім знезапця, і начебто не зі своєї волі. Наприклад, 13 літня Яся Паздер безпомилково може знайти людину в іншому місті, країні, континенті, начебто вистежує її із супутника, або з космосу.

Проявляються такі здатності – «раптово». До мене звернулася жінка, Лариса Бочанова у якої пропав батько, - говорить Яся. Він втратив пам'ять, а один раз пішов з будинку. Міліція все місто перевернуло - старого немає. Швидше за все, кудись виїхав. Заглянувши всередину себе, я з точністю до вулиці й номера будинку побачила його місцезнаходження, - розповідає

Яся, - дідусь з Новосибірська добрався аж до Кемерова. Дочка Лариса поїхала по названій адресі й знайшла батька. Він уже кілька тижнів жив в одній родині, яка з жалості взяла його до себе. Наслухавшись про здатності Яси, до неї не раз приходили й міліціонери. І дівчинка допомагала усім.

Яся бачить своїх однолітків неподільно від їхньої аури. А вона має різні кольори: у когось - блакитна, у когось - зелена. Однокласники реагують на дивну Ясю по різному і дразнять її. Хлопці називають мене відьмою й запитують про шабаш і лису гору, але я не ображаюся, - говорить Яся. - Просто я не така, як вони і коли у них починаються хвороби, то їхні мами біжать до мене: «Допоможіть». Вона виявляє захворювання, недоступні

навіть медичній техніці.

Дуже яскраві здатності Ясі, стали проявлятися в 6 річному віці, раптово, перед очами стали з'являтися зображення, які через кілька хвилин втілювалися в реальність, - розповідає про свої відчуття чудо-дівчинка. - А в четвертому класі я, просто стала вгадувати рішення математичних завдань. Дивлюся на приклад - розумію, що не вирішую його, а просто бачу кінцеву цифру. І вона завжди виявляється правильною. Дар Ясі (бачення) в самому ранньому віці супроводжувала жінка в церковних одяганнях. А неза-

баром Яся дізналася й ім'я своєї наставниці: вона побачила її в церкві. - Моя провідниця виглядає точно так само, як свята діва на іконі «Покров пресвятої Богородиці», і одяг такий же - говорить Яся. - Тільки її особу, я раніше ніколи не бачила. Я назвала свою наставницю - Марією. - Один раз Марія провела мене в рай, - розповідає Яся. Я в точності мало що пам'ятаю, але там небо блакитне - блакитне. Марія мені сказала щось про померлі душі. Я почувала: вони стояли позад мене. В альтанці стояла жінка в білому одягні з волоссям до пояса, вона говорила із цими людьми. Я бачила в раю дерева й навіть тварин. - Марія попередила, що я не маю права користуватися своїм даром для корисливих цілей, - говорить Яся. Тому у школі, я тепер вчуся сама, не використовуючи вміння передбачати

відповідь. - Раніше, бувало, я дивилася на людину й бачила хрестики, - згадує Яся. - Зараз я вже знаю, що в такий спосіб на тілі позначені хворі місця.

Мати Ясі помітила незвичайність дочки, коли тій було три роки. - Яся закинувши свої іграшки, часто грала з якимись невидимими кульками, розповідала мені, що бачить кольоровий пил. - Дочка може бачити те, що відбудеться в майбутньому. Наприклад, сидить і нібито гладить собачку. А наступного дня знайомі приносять нам собаку в подарунок. Я спочатку злякалася, що моя дочка хвора, і просила нікому з рідних про це не поширюватися, - продовжує мама. - Але коли Яся піросла, все почало прояснятися. Вона знає, що деякі її слова дивують навколишніх, і намагається нікого зайвий раз не шокувати.

Мама Ясі - Ліля Валеріївна створила центр дітей Індіго, щоб вони не почували себе обділеними. - Скоріше, це ми обділені, а не вони, - говорить мама Ліля, - нам треба вчитися жити разом, а не ламати їхню психіку. Сьогодні в центрі 10 дітлахів. Самому маленькому, Кирилу, шість років. Хлопчик бачить себе царицею Клеопатрою й розповідає про Єгипет так, начебто він там жив, знає, де і як розташовані всі міста, гори й навіть підземні джерела. Але він в Єгипті ніколи не був, і ніхто

йому про це не розповідав. Значить у минулому житті він був жінкою - царицею Клеопатрою....

У центрі Лілії Валеріївни є 12-літній Владислав (на фото), у якого теж розвинена здатність пророкувати майбутнє, тільки робить він це по-своєму: упадає в стан трансу й звідтіля начебто читає із книги коротку суть прийдешніх подій. Владислав у дитинстві міг пророчити майбутнє

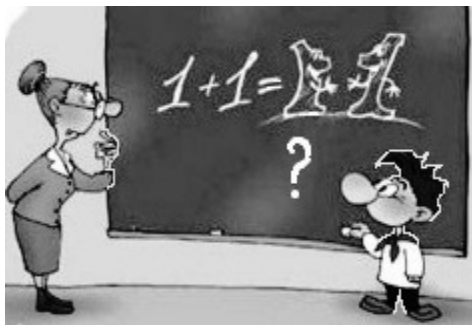
тільки на найближчу годину, - говорить Ліля Валеріївна. - Чим більше він підростав, тим більше його здатності розширювалися. Сам Владислав згадує, що став бачити світ іншими очима з 9 років. - Я ліг спати й перенісся у велику порожнечу, де нічого не було, - говорить він. - Один раз мама купила апельсини, я про це не знав, але побачив їх через закриті дверця холодильника. Далі я навчився читати закриті книги, бачити, що робиться у сусідній кімнаті тощо.

В 13-літньої Ярославни (на фото) особливо загострене вміння бачити заворування - такі, які не в силах розрізнити сучасні медики. Вона бачить ауру людини: зелена або блакитна аура - позитивна, а болотного кольору - негативна. Ярославна, як і всі Індіго, руйнівники старої системи, вона прийшла в наш світ, щоб його переробити. Є кілька критеріїв, по яких можна визначити таких дітей, і ми вам про це говорили. Такі діти, як правило, пи-

шуть лівою рукою, виводять букви не ліворуч праворуч, а знизу - нагору й праворуч - ліворуч. У них одночасно розвинені дві півкулі голови. Експерти спробували виявити, як давно в наш світ прийшли такі малята. Про деякі свідчення, що Індіго існували й у попередні століття, ви вже знаєте. А от про одне з найгучніших пророцтв минулого століття, ми вам розповімо.

Починаючи з 1917 року троє дітлахів - пастухів, вразили спочатку своє португальське село Фатиме, а потім й увесь християнський світ розповідями про зустрічі з Богородицею. Дітей уважали сільськими дурнями, дивовижними, і ніхто їм спочатку не повірив. Але незабаром стали збуватися їхні слова. Пророцтва, передані Богородицею через дітлахів, були пізніше записані у вигляді щоденників. Зараз вони зберігаються в бібліотеці Ватикану, як особливо важливі й секретні дані. Про них є розповіді у інших авторів, тому ми не будемо повторюватися. Фахівці вважають, що фатимські пастушки відносилися до дітей Індіго. Вони, як й Яся Паздер та інші Індіго, бачили і слу-

хали Богородицю. Історії про феноменальних дітей завжди заворожують. Не даремно найстрашнішими містичними романами вважаються ті, у яких дитина з ангельською зовнішністю починає проявляти незвичайні здатності. Смирна істота із блакитними очима,

пухкими щічками раптом може викликати страшне полум'я, що вщент спалило місто. Такий сюжет фільму, де головну роль зіграла Дрю Бэримор, викликаючи полум'я. А в іншому фільмі «Шосте почуття», 9 річний Коул, що страждає незвичайним захворюванням, має здатність бачити й спілкуватися із примарами. Це душі людей, які колись були вбиті й тепер обрушують на дитину свій гнітючий страх і розпачливий гнів. Коул живе з люблячою матір'ю, що вже утомилася від видумок і «примх» сина. Але примари залишають на тілі хлопчика шрами й подряпини, коли він пручається. Так, що в Індиго закладені різні здатності і навіть ті, від яких люди не у захваті. Деякі дії дітей Індиго, люди вважають, проявом пекла.

Генії й лиходії

Якщо споконвічно діти Індиго були уособленням геніальності й духовної чистоти, то згодом світ заговорив про їх, як про «анти індиго», про «виплодків пекла». На думку психологів і фахівців, що вивчають таких дітей, Індиго діляться на 2 категорії: генії й лиходії, і золоті

середини тут немає. Причому деякі Індиго-лиходії, свою місію бачать лише в тім, щоб очистити Землю від людського «сміття». Тільки от яким чином це робити? У більшості таких дітей, незважаючи на те що вони ще маленькі, є вже стійко сформований внутрішній світ. На їхню думку, якщо людина погана, то її треба просто знищувати. І вони - знищують!

Про виховання цих дітей говорити взагалі не доводиться - вони йому просто не піддаються. Для таких Індиго не існує ні авторитетів, ні закону, ні тих, хто стоїть на його сторожі. І якщо все-таки вдатися до процедури виховання насильно, то навіть «посередні» діти стануть самими дійсними представниками пекла. Розповідають батьки «анти-Індиго».

Найбільше такими вихідцями із пекла занепокоєні батьки. Наприклад, трирічний малюк Андрій із Дніпропетровська, має силу дорослого чоловіка і ламає все, що попадеться під руку.

На зауваження батьків реагує однієї й тією же фразою: «Я вас однаково всіх уб'ю». А через якийсь час батько цієї дитини - загинув при досить загадкових обставинах. Картина, яку правоохоронці побачили на місці події, вразила всіх. Понівечене тіло на ліжку з численними колото-різаними ранами. У нещасної жертви були вирізані очі та розрізаний живіт. Незважаючи на те, що винуватець цієї події не встановлений, дружина загиблого анітрошки не дивується, у чому отут справа.

Вона впевнена, що її син Андрій - неземна істота, і це він убив свого батька, але як пред'явити звинувачення трирічному малюку? Вона холодіє від жаху, коли він дивиться їй прямо в очі якимсь дивним немиготливим поглядом. Порада: Не чекайте, коли ваша дитина подорослішає, починайте займатися з нею з раннього віку. Існують певні вікові періоди для розвитку різних здібностей, чим раніше почнете, тим більших результа-

тів можна досягти в розвитку. Інша жінка, Валентина із міста Жовті води, свого нащадка Ігорька стала боятися ще з 4-літнього віку. Він володіє такою неймовірною силою для його віку. Коли починаєш балуватися з ним, сила його рук – як у дорослої людини. Часом у неї з'являється навіть відчуття, що це не дитина, а дорослий чоловік. Це почувало-

ся й у його погляді, і у вчинках. Ігорьок міг ущипнути Валентину, а також її подруг за груди або шльопнути по заді й при цьому грубо розреготатися низьким голосом. Стаючи все більшим, він проявляв свої, кримінальні здібності, весь час слідкував за нею, підглядав тощо. Один раз Валентина навіть заявила, що боїться: Мій син коли-небудь згвалтує мене. А коли Ігор пішов у перший клас, то якимсь незрозумілим образом покарав учительку, що зробила йому зауваження. З невстановленим діагнозом і температурою за 40, її відвезли до реанімації. Однокласники, які пробували ображати Ігоря – всі були покарані у різні способи. Зараз його бояться навіть дорослі старшокласники, що буде далі, відомо тільки одному Богові.

Надія Сергіївна з міста Черкаси виховує свою дочку Дашу одна, так ще при цьому працює на трьох роботах. В один чудовий день вона, втомлена, прийшла з роботи й попросила Дашеньку зробити їй чаю. Дочка старанно виконала її прохання й подала чашку із чаєм. Ледь доторкнувшись до чашки губами, жінка відчула якийсь незрозумілий присмак. На щастя, щось підказало Надії Сергіївні непомітно злити чай, що вона й зробила. На дні склян-

ки перебував товстий шар невідомої речовини, що погано розчинилося. Підозра закрилася в душу матері, на другий день, вона віднесла склянку до лабораторії, там виявилася шуряча отрута. Матір ледь не втратила свідомість, рідна дочка намагалася її отруїти. За що? Завдяки тому, що діти Індиго практично не обманюють, швидко вдалося з'ясувати, що дівчинка Даша пообіцяла подрузі Ользі отруїти свою матір Надію Сергіївну,

щоб після її смерті вони могли жити вдвох. Трагічна подія сталася в одному зі сіл у Львівської області. До райвідділу міліції надійшов телефонний дзвінок. Стривожений чоловічий голос просив допомоги у правоохоронців. Як виявилось згодом, це був голос батька, син якого скоїв трагічні події. На місце події виїхали представники слідчо-оперативної групи міліції. Охоронці правопорядку з'ясували, що в цьому селі відбулася сутичка між матір'ю та сином.

Іхній син Денис ріс обдарованим хлопцем, але в якийсь момент, у нього помінявся світогляд. Він почав зневажати батьків, до навчання ставився – поверхнево, почав захоплюватися різними кримінальними проявами. Вранці того дня, Денис пішов з батьківської хати – «шукати» собі розваги, із собою він прихопив гроші, які складали його батько та мати. Цілий день горесин гуляв та розпивав алкогольні напої, а надвечір у стані сп'яніння «з'явився» додому. Як розповів начальник сектору карного розшуку райвідділу міліції, коли син Денис вкотре прийшов

нетверезим додому, мати зробила йому зауваження, пояснивши, що мовляв, йому не слід поступати таким чином і не зловживати алкоголем.

Ці слова розлютили молодика і він почав зі своєю матір'ю сварку. Слово за словом і у хід чоловігя «пустив» кулаки. Наносив матері удари спершу по голові, а коли вона впала, то почав бити бідолашну жінку по всьому тілу. На всю цю страшну картину прийшов батько дебошира, однак, боячись сина, не втрутився у цю сутичку. Чоловік знав, що його сили значно слабші за свого сина, адже він вже неодноразово «діставав» від свого нащадка - побої.

Тим часом, молодик продовжував наносити удари по тілу матері, поки жінка не перестала подавати ознак життя. Наляканий батько встиг вибігти на вулицю та викликати лікарів. І, коли медики прибули на місце події, старенький їх попередив, щоби без працівників міліції до оселі не заходили, оскільки там «розлючений син». Лікарі запропонували стривоженому чоловікові зателефонувати до правоохоронців. Коли приїхала міліція, то «розлюченого» сина забрали до райвідділу, а непритомну жінку того ж вечора доставили у реанімаційне відділення місцевої лікарні, де вона, не прийшовши до тями, померла через кілька днів. Фінал цієї історії такий, матір – мертва, син Денис піде до тюрми, де «отримає вищу кримінальну освіту», а батько залишився сам. Сім'я розпалася із-за неправильного виховання сина, на якого покладали певні надії. *(Примітка: Станом на 2013 рік, довічне ув'язнення відбувають 842 чоловік. За вбивство «сидять» біля 20 тис. чоловік, і з них 8 тис. за тяжкі вбивства, за розбої й грабежі - 25,5 тис. чоловік, за бандитизм - 600 чоловік, за захоплення заручників - 13,6% від усіх засуджених).*

Для подальших прикладів візьмемо статистику МВС Російської Федерації за 2012 рік, де діти й підлітки зробили 241 убивство. Їхніми жертвами ставали батьки, друзі, однокласники, випадкові перехожі. Мотиви цілком дорослі - побутові конфлікти, убивства з метою заволодіння майном, помста, нерозділена любов та інше.

1. По останніх дослідженнях жертвами дитячих злочинів в 80% випадків стає 1 чоловік. 15% - убивства двох чоловік. 5% убивства трьох і більше осіб. Одним із самих кривавих убивств, зробленим в 2012 році дітьми стала бойня, що відбулася у квітні місяці в Селіванівському районі, Володимирської області. Де двоє підлітків 13 й 16 років порубали сокирами чотирьох дорослих людей. Троє з яких померли, один у критичному стані був доставлений у лікарню. Причиною вбивства стала побутова сварка. Ці двоє підлітків були із забезпечених родин, у школі виборювали різні змагання на математичних та інших конкурсах. З школи надали характеристики: Відмінники навчання, активісти, спортсмени і дуже обдаровані діти.....

2. Найчастіше діти Індіго вбивають своїх однолітків - в 67% злочинів їхніми жертвами стають неповнолітні. Причина – різні непорозуміння. Як приклад, 28 квітня 2012 року в Іркутську 14-літній школяр Віктор, убив 8-літнього брата свого друга, щоб заволодіти його ноутбуком. Згодом з'ясувалося, що у нього дома вже був комп'ютер та різні ігрові приставки. На запитання:

Чому він це зробив? Отримали відповідь: Мені захотілося отримати ноутбук.....

3. Більшість убивств - 37% діти роблять із застосуванням холодної зброї, (найчастіше ножі й сокири). У вересні 2012 року в селищі Сахалінської області 16-літній школяр зарізав 3 дорослих чоловіків. Причина: Вони посміялися з нього і він вирішив у такий спосіб помститися їм. Вогнепальна зброя використовується неповнолітніми лише в 6% злочинів. У більшості випадків це мисливська зброя, але в хід ідуть навіть автомати. У липні 2012 року 17-літній школяр з Буйнакського району Дагестану, із автомата Калашникова, вбив батька своєї однокласниці. Таким радикальним способом він помстився жертві за смерть свого батька.

4. По даним МВС 60-70% дитячих злочинів роблять діти з неблагополучних родин. Причому, злочини скоєні не тільки з матеріальних мотивів. У лютому 2012 року, 17-літній підліток, який вважався обдарованою дитиною, але був з «неблагопо-

лучної сім'ї, убив монтуванням сусідську родину - чоловіка, жінку і їхнього 10-літнього сина. Як розповів на допитах підліток, на злочин він пішов із заздрості: Я розумний, і нічого не маю, а їхній син - суцільний дурень і у нього все є.

5. Дівчата щорічно роблять у середньому до 10% від всіх дитячих злочинів. Причому, обставини вбивств далеко недитячі. Так наприклад, у серпні 2012 року в Челябінській обл., дві 15-літні, обдаровані школярки, зарізали 22-літнього знайомого хлопця, з яким розпивали спиртні напої. На питання: За що? Відповіли: Він відмовився від сексу з нами – одночасно, а ми хотіли оргазму, щоб почути, начебто розпечений електричний струм пронизує торс і ноги до самих стоп. Оргазм для нас - як рай. Всі наші напруги й тривоги відпускають і ми добираємося до крапки, звідки неможливо повернутися, і це схоже на супер

бажання, що змушує світ не стояти на місці. Нам здається, що секс й оргазм - одні з найбільших явищ, які у нас є на сьогоднішній день. Ніяке інше почуття із цим не зрівняється.

7. Убивствами нерідко закінчуються й розбіжності з батьками. По статистиці близько 10% дитячих убивств відбуваються у власних будинках. У серпні 2012 року 12-літній шестикласник Індіго з підмосковного Корольова вбив свого рідного батька ударом ножа в серце, за те, що він у виховних цілях перерізав інтернет-кабель. Схожа драма на комп'ютерному ґрунті розігралася в червні 2012 року в Санкт-Петербурзі, де обдарований 17-літній підліток зарізав свою матір за те що вона заборонила грати йому на комп'ютері.

Виходить, що діти Індіго знають про свою особливу місію на Землі, і тому при її виконанні на їхньому шляху виникають перешкоди, вони просто забирають (читай вбивають) їх зі свого шляху. Для досягнення своєї високої мети, Індіго не зупиняються ні перед чим. Про це свідчить інформація, котра з'являється в ЗМІ, наприклад, учні початкових або середніх класів розстріляли однокласників і викладачів. Ці діти виконали свою «місію на Землі», зачувши запах крові, можуть і далі піти по трупах.

Нова, але поки офіційно не визнана наука «Індігологія»

стверджує, дітей Індіго становиться так багато, що в багатьох країнах забили тривогу. Порою їхню безжалісність і жорстокість, неможливо пояснити, вона не знає границь. Про це свідчить статистика розстрілів учнів і вчителів в американських школах, та й не тільки в американських. Споконвічно шкільні вбивці, і не тільки з числа обдарованих, вундеркіндів та дітей Індіго, були настроєні на те, щоб убити якнайбільше своїх однолітків. Закінчивши ж свою криваву бойню, багато хто з них стріляють у себе, не даючи тим самим прояснити мотиви їхніх дій. Втім, як показали дослідження, це може бути невчасно сказане слово, утискання свободи, покарання, заборона займатися улюбленою справою, або найчастіше вони вбивають без усякого мотиву. От тільки кілька невеликих прикладів.

- Березень 2005 року. Ред-Лейк, місто в штаті Мінесота: 9 чоловік убито, 15 поранено. Після виконання своєї «місії» 15-літній Джеф Віз - застрелився.

- 20 листопада 2006 року, німецьке місто Емсдетен. 18-літній юнак увірвався у свою колишню школу й відкрив вогонь на поразку. Закінчивши стрілянину, парубок застрелився. У результаті цієї кривавої бойні було поранено 37 чоловік.

- Листопад 2007 року. Учень однієї зі шкіл у фінському місті Туусула - Ерік Аувінен розстріляв вісім учнів, у тому числі й директори школи. Коли прибули поліцейські, він відкрив вогонь і по них. Останнім патроном Аувінен вистрілив собі в голову й згодом помер у лікарні. Ерік заздалегідь склав план розстрілу, якому дав назву «Центральний удар». Що стосується придбання пістолета, то Ерік був членом мисливського клубу, не мав судимості і мав право на придбання зброї.

- Березень 2009 року. Парубок 18 р., одягнений у камуфляж, проникнув у школу німецького міста Вінненберга й почав стрілянину. Загинуло 12 чоловік. Не заспокоївшись, убивця продовжив свої криваві пригоди вже в іншому місці, розстрілявши ще 3 чоловік. Злочинця було убито у перестрілці.

- 17-літня школярка з міста Сан-Дієго (штат Каліфорнія) зразу після різдвяних свят прийшла у свою школу, дістала автоматичну рушницю й відкрила по учнях і вчителях вогонь. У цей день було поранено 8 дітей й 1 поліцейський, 2 вчителів були вбиті. Школярка залишилася жива. Після того, як її заарештували, вона заявила: «Як я ненавиджу понеділки».

Мова фахівців: Ми привикли до думки, що діти Індіго прийшли на Землю як посланники Бога, щоб допомогти зробити переоцінку духовних цінностей. Нібито це головна місія дітей Індіго. Однак Церква не згодна із цим. У неї на цей рахунок є своя думка: це некеровані і одержимі діти, і ніякі вони не обдаровані, а нещасні діти тих людей, які зробили занадто багато гріхів у своїх, земних життях. Їх душі повернулися на Землю. Тепер же цих дітей чомусь видають за позитивних, або негативних зверх особистостей.

Хто й чому навішує на усіх Індіго такі ярлики? Відповідь на це питання православних священиків Кіровоградщини: «Не може Бог дати благодать такій дитині - неслухняному, злому, дратівливому, що підминає під себе батьків. А це значить, що їхні «дарунки» ці не від Бога, а від сатани». Від себе ми додаємо: Більшість людей від фатального кроку зупиняють загальнолюдські принципи, моральні або біблійні заборони. Діти Індіго - реально існуючий феномен, тому вивчати їх просто необхідно - хоча б тому, що саме анти індіго останнім часом стали «робити погоду» у кримінальному світі. На питання: Як же протистояти їм, як захищатися від них? Екстрасенси і ясновидючі обнадіюють людей: строк перебування Індіго на Землі дуже короткий. Потрібно просто чекати й сподіватися

Жорстокість дітей Індіго

Як з дорогоцінного каменю без тертя не можна зробити діамант, так і з людини не можна зробити святого мудреця без огранювання болем і нещастями. Багато хто із землян зараз відкидають інформацію про зміни, що відбуваються на Землі. У свідомості людства зверхність бере - страх смерті, а острах змін відходить на другий план. Пропонуємо поглянути на людський страх смерті, під іншим кутом. Страх з'явився в результаті отождення себе з тілом, проявляє-

ться в землян багатьма способами, включаючи заперечення очевидних змін на планеті. Страх – це занепалі душі землян, захоплені ілюзією зовнішнього світу, настроєні на придбання матеріальних благ і на задоволення своїх бажань, тому не хочуть мінятися в кращу сторону. Хоча підсвідомо кожен індивід знає, що йому доведеться загинути, якщо він не зміниться, не направить свою свідомість усередину самого - себе. Таке чіплення за минуле, прагнення зберегти тваринне життя, навіть якщо вона й не задовольняє індивіда й приводить до депресії, виростає з витиснення в підсвідомість первинного досвіду падіння душі. Коли душі вперше входять в матерію, (в людину) вони ущільнюються в ній, і цей досвід фізичного життя настільки травмує, що будь-яка наступна зміна розглядалася обмеженою свідомістю душі із крайнім хвилюванням: як би той біль не повторився. Тому більшість втілених душ віддає перевагу відносному комфорту, замість нового пізнання.

Однак головна відмінність сьогоденної ситуації на Землі від попередніх катаклізмів у тім, що цього разу змінюється не тільки сама Земна куля, але й людство на ній. І тому зміна всіх душ землян, що живуть на нашій планеті, відбудеться незважаючи ні на що. На жаль, зараз дев'ять десятих процентів землян не усвідомлюють, що треба терміново міняти свій світогляд, свою духовну культуру й усвідомлення реальності. Ці земляни схожі на «стадо баранів, що йде до краю прірви. Головному барану залишилося зробити всього лише один крок, щоб зірватися з обриву й полетіти вниз. І в землян, що дотепер не підняли вібрації своєї душі і не передивляються свій світогляд, залишився один крок до прірви. Зараз у таких людей існують три основні негативні емоції: страх, гнів і сум. Більшість інших проблем - лише різні комбінації й інтенсивності цих трьох емоцій. Хоча як-

що подивитися глибше, то гнів і сум також виростають поряд із страхом смерті, через ототожнення з індивідумом, з тілом, з розумом. Опір, або придушення емоцій - причина психопатичного поведіння багатьох бездуховних людей і всіх видів насильства й агресії. Більшість збиткових душ, які закладені в дітей

Індиго, не хочуть відмовлятися від своїх негарних звичок лише тому, що пагубна звичка - це витончений спосіб не «дивитися в очі» страху, гніву й суму. Спад настрою стимулює до повторення стану підйому, і починається порочний цикл. Негарні звички можуть бути і явними, і тонкими, залежно від рівня придушення й заперечення. Зараз багато втілених душ навіть і не підозрюють, що всі їх так названі «добрі справи» є самими дійсними, пагубними звичками.

Що ж відбудеться з людиною, коли вона довідається, що «свята справа», якій вона присвятила все своє життя - пагубна звичка? Відбудеться трагедія: до неї прийдуть гнів і сум. А що відбудеться в тому випадку, якщо ви зможете відмовитися від своїх пагубних звичок? Спочатку вам стане дуже боляче. Потім стане ще й соромно. Тому, що вам доведеться мати справу із своїми негативними відчуттями: зі страхом, із гнівом і із сумом. Тут же буде присутній і страх того, що відбудеться на Землі в найближчі роки. Коли ви усвідомлюєте невідворотність змін, то вам доведеться зштовхнутися віч-на-віч зі своїми внутрішніми проблемами. Ви будете шукати рішення, щоб хтось за вас робив, (писав вірші й картини, стояв на голові, голодував, складав музику) тощо, а ви б тільки споживали готовий продукт і при цьому нічого не робили із своєю свідомістю. Потім, у результаті довгих роздумів, ви почнете усвідомлювати проблему своєї лінії й невідання, проблему небажання мінятися, проблему вирівнювання своєї індивідуальної свідомості і зрештою докопаетесь до причини....

Ви вже зрозуміли, що жорстокі й жадібні діти, незалежно від обдарованості - це самі небезпечні злочинці. Професор Ри-

чард Тремблей з Дублінського університету запропонував свій спосіб розуміння того, що ж насправді відбувається в голові у безжалісних, обдарованих дітей-злочинців. Для цього він вивчив приступ люті дворічної дитини Індиго, що на своєму шляху все штовхає, кусає, б'є руками

й ногами, кричить й т.д., якщо не одержує бажаного. І як правило батьки потурають їм і це заходить в привычку. Не складно представити, що буде через декілька років. Тепер представте, що виробляє подібна молода людина у 18 років? Не дістаючи бажаного від суспільства: зараз і негайно, цей підліток вдається до здійснення своїх насильницьких і злочинних актів.

Виходить, що люба дитина - це істота, яка на рівні рефлексів користується фізичною агресією для одержання бажаного, а злочинець - це людина, що через багато років, так і не навчилася знаходити інші способи рішення своїх проблем. Іншими словами, підліток-злочинець не здобуває жорстокість, він просто залишається таким. На дану тематику проводилося дуже багато досліджень у різних кінцях світу, причому всі вони прийшли до загальної

думки, що маленькі діти користуються фізичною агресією набагато частіше, ніж члени підліткових злочинних угруповань. «Добре, що діти із собою зброї не носять», жартують психологи. Після того, як дитина, схильна до агресії, досягає певного віку, що-небудь змінити в ній буває занадто пізно. Автор цієї книги підмітив, чим молодша дитина, тим сильніше вона вимотує своєю неприпустимою поведінкою батьків і навколишніх людей. У маляти, що тільки навчилася ходити, агресія може відбуватися по декілька раз за годину.

Для більшості дітей пік «кризи дворічного віку» припадає саме на 24 місяця. Потім поступова кількість агресії починає знижуватися й у нормальному випадку на самому початку дорослого життя сходиться на немає. Але обдаровані діти та Індіго розвиваються по іншому сценарії. Експерти простежили розвиток і зміну в поведінці більше 1000 дітей, вони спостерігали за ними, починаючи від дитячого саду й до 18 років. Їм удалося виявити чотири стадії зміни агресії.

У саму безпроблемну й неагресивну групу увійшли 20% дітей. У рамках всіх років дослідження вони створювали мінімальну кількість фізичної агресії. Дві групи по 30%, у яких кількість дітей була більше, відрізнялися середнім і високим рівнем

агресії на ранніх етапах розвитку. У міру дорослішання діти в цих групах ставали усе менш агресивними, а до 20 років знайшли необхідний ступінь спокою. У четверту групу 20% увійшли більш «неспокійні» і агресивні діти і тільки 5% від усіх дітей з цієї групи, коли підрости, то мали кримінальний талант.

Рівень фізичної агресії у всіх дослідних групах, від свого максимуму у дворічному віці й до 18 років, йшла на спад. На рубежі повноліття, зовсім перед початком дорослого життя агресивність цих підлітків стала проявлятися значно більше. В 15 - 17 років вони були в 4 рази

агресивніше за своїх 12-14 річних «колег», кількість правопорушень зросла в 14 разів. Як виявилися пізніше, саме юнаки із цієї «хронічно агресивної» групи й робили більшу частину самих жорстоких злочинів. Варто відзначити, що вся інформація «жорстоких злочинів» відноситься тільки до хлопчиків, фізична агресія дівчаток іде аналогічним образом, але рівень її значно нижче, ніж у хлопців.

Через 7 років, ця ж група експертів провела ще одне дослідження з усіма групами дітей, які уже стали дорослішими, отримані результати лише підтвердили ранішні дослідження.

Кожний з нас, (дорослих людей) проходив через так звану кризу дворічного віку. Але потім, поступово ми вчимося розуміти слова й робити добрі вчинки для одержання бажаного результату, заміщаючи ними фізичну агресію. Всі ми вчилися тримати свої почуття під контролем. Уже із третього року життя, ми починаємо опановувати такими важливими стратегіями поведінки в суспільстві, як особиста чарівність, переговори й угода. Поступово ми вчимося «зчитувати» ситуації, застосовуючи для рішення тієї або іншої проблеми - освоєні ранні стратегії.

Але що ж робити суспільству з тими 5% обдарованих дітей і підлітків Індіго, які знаходяться в категорії «хронічних» агресорів? Якщо таких людей можна вчисити ще в дитячому саду, то чи можемо ми знайти спосіб, щоб змусити їхню криву агресію поведінки - піти на спад? Поки однозначної відповіді не має. Над цим питанням, експертам ще треба попрацювати. У

цей час існують певні соціальні програми, у рамках яких навчаються батьки обдарованих дітей. Складності у тім, що такі програми необхідно впроваджувати на самих ранніх етапах розвитку дитини. І ми сподівається виявити фактори, які впливають на появу агресії, і таким чином, навчитися її позбуватися.

Трагічні долі обдарованих

Закінчуючи цей розділ, ми хочемо відмітити, що сотні обдарованих дітей, вундеркіндів та Індіго, яким в дитинстві пророкували велике майбутнє, найчастіше склалися трагічно. В епоху мас-медіа діти й підлітки в один момент можуть стати зірками, але їхня слава швидко проходить, а знайти собі місце в дорослому житті – виявляються здатні

далеко не всі. У 2007 році газета *Телеграф* опублікувала британський рейтинг «100 геніїв сучасності», складеного міжнародною консалтинговою компанією Creators Synectics. Компанія влітку 2007 року опитала електронною поштою 4 000 людей, запропонувавши їм визначити 10 геніїв, які живуть в різних країнах. За даними опитування 6 експертів компанії з креативності та інновацій склали список 100 геніїв сучасності. На формування рейтингу впливали: роль в зміні системи поглядів, суспільне визнання, сила інтелекту, досягнення та культурна значимість кожного з кандидатів. 25% склали британці, більше 30% американці, єдиний українець у списку Іван Марчук (72-ге місце). В той же час, українське походження мають Стівен Спілберг (26-е місце), Ноам Чомські (32-ге місце), Стівен Возняк і Мартін Купер (67-е місце). Дуже жаль, що талановиті й «мозговиті» голови не цінилися і не цінуються в нашій державі.

Який батько не мріє про обдарованих дітей? Читати раніше, ніж ходити, грати на скрипці як Паганіні, у дитячому садку знати таблицю Меделєєва. Здавалося б, таких юних геніїв чекає велике й світле майбутнє. Однак нерідко за геніальність доводиться платити дуже високу ціну.

1). Багато хто пам'ятають трагічну історію юної поетеси Ніки Турбіної, чиє ім'я колись було на слуху у колишнього

СРСР й України, а потім вона виявилася всіма забута: у підсумку вона створила самогубство. Ніка Турбіна прославилася як російська й українська поетеса. Здавалося б, нічого незвичайного, якби не одне «але»: дівчинка почала писати вірші у 4-річці (на фото). Усе почалося через хворобу - Ніка страждала від астми, і до 11 років вона не могла спокійно спати. Тому дівчинка по ночах складала вірші й просила маму й бабусю послухати рядки, які, за її словами, вдихнув у неї Бог. Людмила Володимирівна, бабуся талановитої дитини, пізніше розповідала: «Це могло трапитися коли завгодно, але найчастіше вночі. Вона кликала нас із мамою й наказувала: «Пишіть».

Вірші мов розпирали її і не давали спокою. Пізніше Ніка сама казала: «Тільки вночі я почуваю себе захищеною від цього нічного світу, від цього шуму, від цих проблем. Я стаю сама – собою». Тематика її віршів різна: Смерть, самотність, сліпа дитина, війна - всі вони неймовірно точно і яскраво відбивалися у віршах 8-9 річної дитини...

Улюбленим заняттям маленької Ніки було довге стояння у вікна або розмова зі своїм відбиттям у дзеркалі, а ще до маленької Ніки приходив - Звук. Саме так вона називала невідомо що, звідки звучав Голос, що дарував їй нескінченні рядки. Мама з бабусею намагалися зупинити це, через неї не спали й інші члени родини. Але навіть лікарі нічого не могли зробити. Говорили - нехай пише. (На фото доросла Ніка Турбіна).

Вірші 6 річної Ніки Турбіної:

Важкі мої вірші –
Камені в гору.
Донесу їх до скелі,
До упору.
Упаду особою в траву
З не вистачить,
Зі строфу свою - і заплаче.
З уріжеться в долоню -
Кропива.
Перетвориться гіркота дня -
Вся в слова...

Не дивно, що такий талант не залишився непоміченим, і в 1982 році її вірші були опубліковані в газеті. В 9 років вийшов її перший збірник під назвою «Чернетка», що став дійсним бестселером - його перевели на 12 мов. Звичайно ж, дівчинка не обходилася без підтримки, наприклад Євгеній Євтушенко, який допоміг їй увійти в літературні кола, у результаті чого вона змогла взяти участь у міжнародному поетичному фестивалі «Поети й Земля». Вона стала єдиною після Ганни Ахматової поетесою в Росії, що одержала премію «Золотий лев». Навіть Йосип Бродський не мав цієї премії, а вона мала, в 12 років!

Підростаюча поетеса всіма силами намагалася влаштувати своє життя: завдяки своїй модельній зовнішності вона навіть знімалася в чоловічих журналах, але все це було лишнє.

Це був дійсний феномен, життя юної поетеси кипіло, вона

їздила по всій країні з гастрольями, на школу часу не залишалося. Ніка навіть була в США, де зустрічалася з самим Йосипом Бродським. Однак популярність, як відомо, складається із двох сторін медалі, для підлітка, що страждає безсонням, воно стала дійсною проблемою. Лікарі не раз говорили бабусі Ніки, при такому навантаженні дитині необхідні консультації психолога. Але ніхто не зміг уберегти це тендітне створення –

поступово її життя стало нагадувати - пекло. Ніка почала випивати все більше і більше.

Факт залишається фактом - Ніку не вберегли: в 1990 році в неї трапився нервовий зрив і вона виїхала у Швейцарію, де збиралася пройти курс лікування в психіатричній клініці. Хто б міг подумати, що ця поїздка обернеться для неї, 17 річної дівчини - заміжжям з 76-літнім італійцем! Він працював психіатром і до цього вона була знайома з ним лише по переписці. Чоловік увесь час проводив на роботі, і від туги Ніка знову стала пити, а через рік повернулася додому у Москву, і більше ніколи не згадувала про свій шлюб. Потім життя почало «мотати» Турбіну ще більше: дівчина немов металася від чорного до білого. Їй удалося влаштуватися в університет кінематографії, а в 1994

році її без іспитів, прийняли в Московський інститут культури. Вже на той момент у Ніки була відчутно порушена психіка, погана координація й ненадійна пам'ять, перші півроку вона провчилася дуже добре й знову писала вірші - на будь-якому клаптику паперу й навіть губною помадою. Однак потім, Ніка знову зірвалася. Найближчими друзями Ніки були алкоголь та наркотики, а один раз дівчина випала з вікна п'ятого поверху. Того разу її врятувало тільки те, що вона зачепилася за дерево. Правда, не без наслідків: ключиця була зламана, а хребет ушкоджений. Вона перенесла 12 операцій і продовжувала відбиватися від всіх питань: витрушувала на балконі килим і не утрималася.... Чи було це правдою, не знає ніхто, адже ще будучи в 7 річному віці дівчинка писала про смерті. І зовсім незабаром та ж сама ситуація відбудеться в друге, тільки кінець буде – іншим.

Ще п'ять років Ніка абияк тягнула своє існування: знімалася в кіно, виїжджала за кордон, пробувала себе на радіо й телебаченні. Але все це супроводжувалося буйними припадками й психіатричними лікарнями. Фатальним днем стало 11 травня 2002 року. Ніка була разом зі своїм цивільним чоловіком Олександром, вони в котрий раз по скандалили. Дівчина втекла в гості до своєї подруги, там поетеса сіла на підвіконня п'ятого поверху, звисивши ноги вниз. І це були останні секунди її життя. Через мить вона вже летіла вниз. У віці 27 років Ніка назавжди покинула цей світ. Щоб Ніку відспівали, Алена Галич попросила міліцію не писати про те, що це самогубство. У графі про причину смерті поставили прочерк. За словами мами й бабусі пое-

теси, часом Ніка передвіщала свою кончину: «Я піду в 27, але до цього буду вмирати десятки разів. Як би так не було, її життя вийшло точною копією віршів: коротка й повна драматизму.

2). Розмальована душа дівчинки Саші Путри (на фото). Ця трагічна історія про життя вундеркінда відбулося в Полтаві, 2 грудня 1977 року в цьому українському місті народилася Саша Путря одна із самих незвичайних художниць за всю історію образотворчого мис-

тецтва України. Її відмінні риси стали помітні ще в 3 роки, а в 10 років Саша малювала надзвичайної краси індіанок. Доля Саші Путри, чимось схожа з долею Ніки Турбіної, тільки замість віршів у Саші були намальовані чудові картини.

Ручки й личко її завжди були вимазані фломастерами або акварельними фарбами. Вся наша квартира, ванна кімната, кухня, туалет розмальовані до тієї висоти, куди вона діставала рукою, - пізніше розповідав її батько Євгеній Путря. Батьки не перешкоджали таланту дівчинку, більше того, папа навіть зробив з маленької спальні, художню майстерню й намагався навчати дівчинку по академічній програмі, але одержав відсіч. Саші це не було потрібно, їй цілком вистачало власних вражень й уяви. Своїм мистецтвом Саша Путря намагалася змінити цей

світ, зробити його добріше й прекрасніше - таким же, як вона сама. Особливо її хвилювала доля беззахисних тварин. З любов'ю й ніжністю дівчинка зображала їх, оберігаючи від людської жорстокості, ховаючи в будинку. Так народилася серія малюнків, дуже жаль, що дівчинці не було призначено стать другим Пікассо або Леонардо Да Вінчі. Разом з святкуванням свого п'ятиліття, як грім серед ясного неба, вона одержала страшний діагноз - лейкоз. Намагаючись утекти від нескінченного болю, Саша стала присвячувати ще більше часу

своєму улюбленому заняттю, але вже в лікарні. У цьому закладі маленьку художницю знали й любили всі: від няньки і до головного лікаря. Любили за терплячість, з якою переносила хворобливі процедури, за доброту, за життєрадісну вдачу. У палаті, де вона лежала, завжди збиралися діти, чутно було сміх і веселощі... Спілкуватися з нею було легко й приємно. За все своє коротке життя вона ніколи і нікого не скривдила. Була ласкава з усіма. Однак «мультяшні герої», звірята, лицарі й казкові персонажі вже не жили в її картинах. Замість цього з полотна дивилися образи з індуської філософії, а також вражаюча уява автопортрети - то у вигляді Діви Марії, то у індіанки. Малюнки були щирим відображенням думок дівчинки. За словами бать-

ка, вона захоплювалася гороскопами, астрологією, а особливо її займала культура Індії.

Таким був останній малюнок 11-літньої Саші: її рука зливається з рукою папи й указує на зірку Сиріус - саме туди мала художниця мріяти потрапити після життя на Землі.

Саша боролася за право жити 6 років: «Папа, ти прости мене... За все...», й... попросила батьків відпустити її. 22 січня, 1989 року будучи в лікарні, вона намалювала свій «Останній автопортрет». А в ніч на 24 січня вона пішла в інший світ. На Землі їй було відведено прожити всього 11 років. Але внесок у світове мистецтво Саша встигла зробити неоціненний: за цей час вона створила більше 2000 робіт: 46 альбомів з малюнками, шаржами й віршами, а також вишивки, м'які іграшки, вироби з бусинок і різнобарвних камінців, випалені по дереву картини й навіть технічні креслення, які повинні були, на її думку, допомогти людям досягти Місяця й зробити асфальтове покриття доріг без тріщин.

Після її смерті слава накрила Сашу з головою: з 1989 по 2005 рік відбулося 112 персональних виставок Саші Путри в 10 країнах світу, а в Австрії з її малюнком навіть був випущений поштовий конверт і штемпель. Про юну художницю знято п'ять документальних фільмів. У дитячому саду, де виховувалася дівчинка, про неї теж не забули й відкрили музей, на стіні якого встановлена меморіальна дошка. У її рідному місті працює Дитяча художня галерея імені Саші Путри, а під егідою Фонду захисту й підтримки талановитих дітей проводяться міжнародні конкурси дитячого малюнка....

3). Чому зводять рахунки з життям самі талановиті підлітки, вирішила розібратися газета «Московський комсомолец»,

проаналізувавши причини саможубств двох учасників популярного російсько-українського телешоу «Самий розумний». *Перший приклад.* Зовсім недавно покінчив із собою 18 річний Сергій Резніченко, (на фото) що був фаворитом у інтелектуальному шоу «Самий розумний», у 13 років Сергій Резніченко став

зіркою. Слід підкреслити, що Сергій Резніченко в досконалості володів трьома мовами, з раннього дитинства писав вірші й прозу, вирішував складні рівняння, розбирався в хімії, біології, фізиці. В 15 років С. Резніченко поступив до інституту. Йому пророкували велике майбутнє. Однак у дорослому житті вундеркінд себе не знайшов. У ніч на 1 лютого 2011 року він вистрибнув з вікна інститутського гуртожитку, залишивши записку: «Я – Бог». Давайте розберемося з фактами.

Коли С. Резніченко дебютував у грі «Самий розумний», українські журналісти жадали взяти інтерв'ю у підлітка, але мати хлопчика всім відмовляла: «Серій інтерв'ю не дає, писати про нас не треба». У підсумку Сергій пройшов 6-ть відбірних ігор, вийшов у фінал інтелектуального шоу, але заповітний титул переможця так і не одержав. Незабаром про Сергія забули. Згадали про вундеркінда тільки після трагічної загибелі. Що трапилося? Чому молода людина вкоротила собі життя?

Виховання генія, це батіг без пряника. Намагаючись розібратися в причинах самогубств юного генія, журналісти «МК» провели власне розслідування в Україні, де жив й учився Сергій Резніченко. Як з'ясувалося, він ріс без батька, а мати з дитинства хотіла виховати з нього вундеркінда. «Вундеркінд із Мелітополя» - так охрестили тоді 13 річного Сергія журналісти, після його приголомшливих результатів у грі «Самий розумний».

Інтерес до нього ріс із небувалою швидкістю. Виявилось, що мама хлопчика з раннього дитинства сприяла його розвитку й хотіла зробити сина - надлюдиною з унікальними можливостями. «Строга, владна і відлюдна жінка, - говорять про неї сусіди. - Поки однолітки Сергія ганяли у дворі м'яч, хлопець зубрив математичні формули, пізнавав ази хімії й фізики. Вона всіма способами йшла до поставленої мети». Успіхи Сергія дійсно були приголомшуючими: в 2 роки юний геній був розумніший за своїх ровесників, в 3 роки навчився читати, в 4 - писати, а в 7 років прочитав «Війну й мир» і визубрив таблицю Менделєєва. У перший клас школи він не ходив, відразу відправився в 2-й клас. Потім перестрибнув через третій - в 4-й. А у віці, коли всі діти вчать в 9 класі, Резніченко вже прийшов до Запорізького національного університету на економічний факультет.

Однак все це було лише примхами матері. Сусіди говорили, що ця жінка взагалі не від миру цього: ходила в якусь секту,

забороняла синові запрошувати друзів у гості: «Так Сергій 15 років біля неї й просидів. Мати його навіть на випускний вечір у школу не відпустила», - розповідали сусіди. Але на ділі все було набагато гірше. Свідки говорять, що мати була Сергія нещадно за не виконання її завдань. Коли викладачі помітили на тілі талановитого учня сліди від побоїв, то забили тривогу. Мати Резніченко, щоб уникнути скандалу, перевела сина в іншу школу. Потім хлопчик і цю школа змінив. Але вже з іншою причиною: «Не ужився з однокласниками», - розповіла однокласниця хлопчика Тетяна Копич. І це не дивно, адже, коли Сергію було 14, багатьом його однокласникам уже виповнилося по 17 років. А в такому віці, різниця в літах серед дітей відчувається гостро. Відмінником у звичайному розумінні він не був - просто знав відповідь на будь-яке питання. Не було такої олімпіади, на якій він не побував, а в знанні мов, будь-який лінгвіст йому міг тільки позаздрити.

Здавалося б, у хлопчика є все, чим невпинно повинні пишатися батьки. Але насправді було інакше - матері Сергія це здавалося недостатнім. І юне дарування стало давати збої. «До дошки Резніченка практично не викликали, адже він постійно мав власну думку, чіплявся, сперечався з викладачами. Він вважав себе правим абсолютно у всьому. Як каже однокласниця Тетяна: «Вважав себе центром Всесвіту - А в останніх класах він практично «забив на навчання», йому все було не цікаво, все частіше грав в електронні ігри на телефоні або читав книжки. Учителі зітхали і говорили: «Йому можна, він же у нас

самий розумний».

Початок кінця, (на фото) С.Резніченко у 17 років. В 15 років всі мучення, зв'язані зі школою, були переборені. Юнак не тільки пішов навчатися до університету, але й переїхав жити в гуртожиток, тому що навчальний заклад перебував за 120 км від будинку. Який же він був щасливий, коли вирвався з під суцільного контролю

своєї матері. Однокласниця Оксана Варьян підмічає: «На той час мені здавалося, що він утомився бути генієм». Схоже вона

була права, виявившись на волі, Сергій почав курити, випивати, «гуляти» з різними дівчатами тощо. І норовливий характер вундеркінда ще більше став виходити з-під контролю... На третьому курсі Вишу, він остаточно закинув навчання, все частіше прогулював лекції, лінувався робити домашні завдання, скандалив з викладачами. Здавалося, С. Резніченко більше не хотів бути самим розумним - він хотів бути - як усі. Тягар слави виявився для нього важким.

Від хлопчика, що мав феноменальні здатності й пам'ять, нічого не залишилося. «Навчання для нього вже з першого курсу не значили рівно нічого, - зітхають викладачі. - Видимо із обдарованого хлопчика у шкільні роки, виросла зовсім інша людина. Після 1 курсу в Сергія нагромадилося 7 хвостів, він так і не закрив сесію. І тоді встало питання про його відрахування». Виявляється, у Сергія були турботи поважніші за навчання - катастрофічно не вистачало грошей. А влаштуватися на роботу юному студентові за «копійки», він не хотів та й роботодавці не сприймали його серйозно. Підмітати вулиці й мити брудний посуд Сергій навіть не думав: він мріяв про багатство, стверджуючи, що через пару років стане мільйонером. «Він серйозно планував виїхати в Москву, де думав досягти висот. Хотів працювати тільки на себе», - говорить однокурсниця Наталя.

До своєї мрії С.Резніченко вирішив наблизитися через ринок міжбанківського обміну валют за вільними цінами. Спочатку в нього навіть стало щось виходити, і навіть трохи заробив, але потім пішла чорна смуга. Спершу з його кишені «витікали» невеликі гроші, але потім його борги почали рости з шаленою швидкістю. Він сам - собі вириг боргову яму, весь час стверджував, що тільки багаті люди здатні скорити світ. Так що *перша*

версія суїциду – це гроші і різнопланова заборгованість. *Друга версія* суїциду - нещасливе кохання. Остаточного його «добила» кохана дівчина - фотомодель, з якою він познайомився на зйомках гри «Самий розумний» у 2006 році. Заковика була в одному - вона жила в Пітері, а він був на території України. Тому зустрічалися вони дуже рідко, і Сергій весь час ретельно відкладав гроші на поїздку до улюб-

леної дівчини в Росію. Одного чудового дня він виявив, що накопиченої суми досить, і в припливі радості набрав номер «своєї» Наташі. «Я незабаром приїду». Але відповідь, що пролунала на тім кінці трубки, ніяк не вписувався в його сценарій: «Не треба. У нас все не серйозно. Я виходжу заміж». Ця розмова відбулася ввечері 31 січня, а 1 лютого Сергія не стало. Йому було всього 18 років. Юнак викинувся з вікна 8-го поверху гуртожитку.

Рано - ранком його тіло знайшли під вікнами місцеві двірники і визвали міліцію. І тільки після перегляду його записів у соціальних мережах можна зрозуміти, що діялося в душі в цього парубка. На своїй сторінці за день до смерті, він зовсім відкрито написав: «Останній день мого життя»... І не тільки це могло насторожити людей, що заскочили до нього в Інтернетовський профіль. Декількома місяцями раніше він поділився далеко не світлими думками: «Ми живемо в нудний час - нудного миру, нудним життям, і все здавалося б ясно й відкрито, і нема чого шукати, і все зроблено до нас, і нові герої лише вмирають за інших і жертвують собою, але самі не творять... І сама творчість – «дохла», вихлюпують назовні жалюгідними потугами всілякі абстракціоністи свої «мізми натхнення», хоча 7 річна дитина малює часом краще. І немає місця чуду. Або ж може все-таки є?»

От що писав Сергій на своїй сторінці в одній із соціальних мереж: 29 квітня 2010 - Доба без сну почалася.

11 травня 2010 - Все плохо бл...ді.

20 травня 2010 - Я великий.

3 червня 2010 - Я егоїстичний негідник.

9 червня 2010 - Ледве не вмер.

26 червня 2010, 4 ранку - Хто там нагорі з годинниками?

Крутіть повільніше бл...ді.

6 липня 2010 - Піду у вантажники!

23 травня 2010 - Плювати можна на все.

5 вересня 2010 - Я дурень.

8 січня 2011 – Я занепалий ангел.

До кінця січня 2011 року гуртожиток Запорізького національного університету спорожнів - студенти роз'їхалися на канікули. Сергій не захотів повертатися до матері й залишився у своїй кімнаті. У ніч на 1 лютого 2011 він вийшов у коридор, розбив

сковорідкою вікно й вистрибнув.

А після смерті на столі Сергія знайшли записку, де було написано на латині два яernih і коротких слова: «Я Бог». Сусіди по гуртожитку розповідали, що останнім часом він перебував у депресії й мріяв стати старше, ніхто серйозно його не хоче сприймати. Він почав розмову про переродження людини, назвав себе Богом, уважав, що силоміць своєї думки може змінити сьогодення. В останній вечір викладав однокурсникам теорію про те, що фізичні можливості людей обмежені шаблонами, що вкоренилися у свідомості. І якщо людина не знає про всесвітній закон тяжіння, то, упавши з висоти, не розіб'ється, а згрупується у повітрі і приземлиться на ноги. «Відключити» стереотипи організм може лише в умовах, не сумісних з життям. У цей критичний момент людина здатна абсолютно на все - у такий спосіб вона стає рівним Богові.

Більше того, Сергій повірив, що в секунду, коли людина віддає своє життя, Всесвіт відшкодовує це виконанням одного із його бажань. А бажання Сергія полягало в тому, щоб народитися заново, але вже дитиною з нормальним, не прискореним розвитком і не обдарованим.

Грошей на поховання генія, у матері не виявилось. Університет допоміг матері з похоронами. Багато однокласників Сергія хотіли попрощатися з ним, але мати вундеркінда не дозволила, навіть не повідомила місце й час похорону. На поминках жінка прошептала: «Раз так трапилося, виходить, так повинне було бути».

Другий приклад. Незадовго до цієї трагедії повісився ще один учасник телегри «Самий розумний» Максим Мосний - 17 років (на фото). Максим Мосний з підмосковного Зеленограда брав участь у телепроекті «Самий розумний» в 2005 році. Тоді йому було 12 років: гру він не виграв, але на наступний ранок прокинувся знаменитим. Через 5 років юнак покінчив життя самогубством: 10 травня 2010 року Максим повісився на балконі влас-

вом: 10 травня 2010 року Максим повісився на балконі влас-

ної квартири. «З малих років його вважали генієм», розповідала про Максима Мосного його подруга Емма. - Максим читав днями й ночами історичні книги й класичну літературу. У підлітковому віці захопився хімією... У школі він не був відмінником, уроки ніколи не вчив, але на будь-яке питання вчителя відповідав без вагань, складалося враження, що він все знає... Після школи він збирався поступити у МГУ на історичний факультет. Але атестат про середню освіту одержати не встиг.

Я знаю точно, чому Максим пішов з життя, - запевнила Емма. - Справа в тому, що в останній рік він не виграв ні однієї олімпіади. Страшно переживав із цього приводу, говорив: «раніше я хоч комусь був потрібний через свій інтелект, а тепер... я ніхто. Я не виграв нічого в цьому році ... Я більше не самий розумний. Кому я тепер потрібний?!.. И навіщо мені таке життя? Життя повне розчарувань, як боляче падати з вершини Олімпу.

У Андрія Малярика є вірш «Життя таке несправедливе»:

Чому життя таке несправедливе?

Розчарування, біль, душа болить...

Всі, як один, ми «вклали» свої сили,

У відповідь: «Забудь ти щастя мить».

Чому життя таке одноманітне?

Сонливий ранок, чашка кави і TV.

І свято мами, стало непомітним,

VK, ютуб і фільм на DVD.

Та все тому, що шкодять людям - люди,

Поганий вплив, байдужість, компромат,

І позаочі один - одного ми судимо,

При зустрічі: «Привіт, як справи, брат?!»

Життя летить невпинно, невблаганно,

Та жоден з нас не хоче зрозуміти.

Що жити треба і вмирати рано,

Цінуйте один - одного, любіть.

Вся наша проблема в тому, що ми не цінуємо те, що в нас є. Ми спілкуємося з людьми так, начебто в нас є необмежений час. Ми не цінуємо тих, хто з нами поруч. Заподіюємо їм біль, розчарування і не замислюємося над тим, що коли-небудь людина може просто піти в інший світ. А от тільки потім, коли людини не стало, нас починають мучити каяття совісті, ми почи-

наємо страждати від того, що все можна було зробити по іншому, нам боляче й погано. Так давайте ж все-таки навчимося любити й берегти тих людей, які заради нас готові на все.

Розум – радикальний синдром

У главі «Горе від розуму» ми під різним кутом розглядали долі юних геніїв, молодих особистостей, обдарованих дітей та інших представників нової раси. Настав час сказати кілька слів про інтелект українського народу, його творчої еліти та свободу слова. Але з початку треба з'ясувати: «Як позначиться економічна криза на вчителях і дітях, наскільки далеко заїде українізація навчального процесу і чи потрібно нам тестування (ВНО)? Безсумнівно, всі ці явища взаємозалежні і тому ми викладемо свою точку зору. Багато хто говорив про те, що тестування учнів є неперехідним психологічним бар'єром для дітей, що вчитель краще знає особливості своїх учнів. Провели перші тестування, результати ВНО в більшості випа-

дків анітрошки не погіршили випускникові оцінку, що виставив учитель у школі. Інша справа, що процедура проведення ВНО повинна була бути досконально продумана.

Далі тестування кілька років проходило в режимі експерименту, ми не розуміємо: що заважало, перед тим як перейти до конкретних кроків, зібрати всі розумні пропозиції, обговорити їх, порадитися і спрогнозувати можливі ситуації? У результаті багато чого поклали на міське керівництво й районні відділи освіти, на працівників шкіл, при цьому ніяк їх не стимулюючи. На жаль, до тих пропозицій, які вносилися представниками регіонів, ніхто прислухатися не захотів. У результаті ми одержали ряд важкорозв'язних проблем саме організаційного характеру й нерозуміння з боку дітей, учителів і батьків.

Чим вищий загальний рівень освіченості й культури народу, тим більше його інтелектуальна складова й тим імовірніше досягнення найбільш талановитими її представниками світових вершин. Якщо спробувати дати визначення самому поняттю

«інтелект народу», то воно має на увазі – «сукупний народний розум», що за всіх часів знаходив своє вираження в діяльності народної еліти.

Проблема збереження й примноження інтелекту, зловодення для всіх народів, тому що тільки він, в остаточному підсумку, визначає їхнє місце у світі. На жаль, ні в минулому, ні тепер Україна не може похвалитися дбайливим відношенням до інтелекту. Ми не нарощуємо його, але щораз відроджуємо та збираємо по крихтам, внаслідок нелогічності своїх дій. Якщо наше минуле було настільки жахливим, про що ми постійно плачемо, тоді й відроджувати нема чого. А якщо все-таки є, що

відроджувати, тоді не слід займатися ганьбленням свого минулого. Ще однією особливістю нашого відношення до інтелекту є його періодична ідеологічна переоцінка. Щоб водрузити нового претендента на високий інтелектуальний п'єдестал, ми обов'язково повинні стягти з його «старих геніїв». Начебто місце на п'єдесталі - строго обмежено і його треба «розчистити» по рознарядці влади. Через це ми знаходимо на кожному етапі розвитку, якщо не зовсім новий, то сильно оновлений елітарний пантеон. Звичайно він, не багатолюдний і не адекватний.

Свою негативну роль у цьому грає й так називаний витік мозків за кордон. В Україні витік був в минулому, що пояснюється відсутністю в Україні власної державності, він має місце й сьогодні, але зараз пояснити це - складніше. Всі світові держави «ганяються» за геніями, а ми їх «виштовхуємо» за кордон. Докір у відсутності патріотизму, стосовно творчих людей - не застосуємо, з них питаємо як з розумних людей, а платимо – як дурням. Тому вони завжди будуть шукати кращі умови для реалізації потенційних творчих можливостей. Уявимо собі на хвилинку, що Симоненко П.М. і Спирина О.Д., Турчинов О.В. і Кириленко В.А., Геращенко І.В. і Кальченко В.М., або Азаров М.Я. і багато хто з інших депутатів покинули Україну. Сумували ми за ними? Ні і ніякої впевненості в тому, що ми сьогодні пишалися б їхньою приналежністю до України, немає. Дуже можливо,

що в іншій державі вони взагалі не реалізувалися б як творчі особистості світового масштабу. Від цього світова культура не постраждала б ніяк.

У силу названих причин, в Україні не сформувалися традиції високоосвіченої й високоморальної творчої еліти, яка б мала право претендувати на «совість націй». Сьогоднішня «еліта» (із грязі – в князі) дуже рухлива й мінлива у своїх ідеалах. Ще вчора славилася уряд Януковича, нерушиме братерство українських і російських народів, одержувала за це якісь преференції, звання й ордена, а сьогодні «перекрасилися» і перебігли в інший табір. Не може «еліта» української нації, раптом

«прозріти» і сьогодні покривати брудом ідеали. Аналогічні метаморфози відбуваються щораз і з журналістськими братами, що теж відносять себе до сегменту творчої інтелігенції. Після здобуття української незалежності вони «прозрівали» - тричі. *Перший раз* – на початку 1990-х років. *Другий раз* - у дні «жовтогарячої революції» 2004 року. *Третій раз* - у революційних подіях кінця 2013, початок 2014 років.

Більшість журналістів, свою незалежність, демонструють у засобах масової інформації, при висвітленні внутрішніх проблем тощо. Тільки жаль, що в них помітно переважають теми, які не заспокоюють суспільство, а роз'єднують його. Прислухайтесь до мудрого заклик російського поета Н. А. Некрасова: «Сійте розумне, добре, вічне», і тоді «спасибі вам скаже» український народ. Йому треба служити, а не владі та вашим хазяям. Ваша зарплата залежить від народних податків, а не «кишенькової підкормки» влади і грошей, які вкрали у народу.

Втім, може, ми не праві, коли викриваємо представників творчої інтелігенції в мінливості і зміні ідеологічних уподобань. По її власному рахунку, така зовнішня мінливість інтелігенції, дорівнює внутрішній сталості у вірному служінні будь-якої влади. Видно, занадто буквально інтелігенція трактує євангельське вираження «усяка влада від Бога». Ці дії, служінням у високому його розумінні, назвати не можна. Скоріше прислугуванням

псевдо еліти, яка вкрала народне добро і зараз нахваляється:

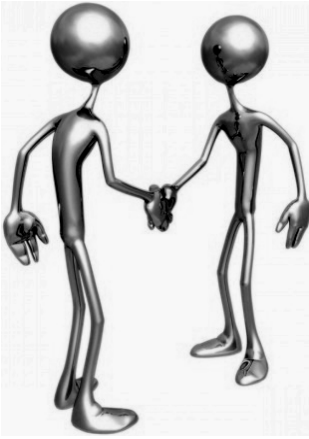
«хто більше вкрав». Що стосується подібного прислугування, то справжня інтелігенція не повинна цього робити ні за яких умов. Інтелектуально вона вище народних депутатів, державних чиновників, псевдо еліти, а тому вони повинні прислухатися до її думки, а не навпаки. Творча еліта завжди зобов'язана бути в опозиції - до влади. У цьому її історичне покликання, моральний борг перед на-

родом, який її породив. Не обов'язково кликати його «до сокири», як це робили А. Герцен і Т. Шевченко, але неодмінно виявляти пороки влади й доводити до людей. Бо саме народ є носієм влади в Україні. Якщо цієї ролі інтелігенція не виконує, тоді, власне кажучи, губить право на високе звання – еліта народу.

Тепер декілька слів з приводу того, що залишаємо ми у спадок своїм дітям, (простим, обдарованим, вундеркіндам, Індіго тощо). Що дісталася державі Україна від СРСР і як ми почали власне, економічне будівництво? Перехід на початку 1990 років від адміністративно-директивної лінії - до ринкової економіки, від загальносоюзного економічного комплексу - до власної економічної системи, не міг бути безболісним. Це підтверджує і досвід інших країн. Але те, що сталося з економікою України, не має історичних аналогів. З 1990 по 1994 рр. валовий національний продукт зменшився на 44 %, обсяг промислової продукції - на 41 %, національний дохід - на 54 %. У 1994 р. спад промислового виробництва України досягнув - 27,7 %.

Виникла серйозна загроза витіснення України на периферію світового господарства, встановлення її технологічної та фінансової залежності від інших держав, перетворення на сировинний додаток і територію для розміщення екологічно шкідливих виробництв. Створення відповідних передумов для сталого зростання, потребує вирішення основних соціально-економічних проблем. Економічне зростання України буде неможливим без значного оновлення основних фондів та їхньої технічної і технологічної структури. Адже 75% технічного устат-

кування у 2010 р. досягли критичного віку (понад 20 років), що не відповідає вимогам XXI ст. та обмежує можливості здійснення політики технологічних проривів. Пріоритетами в економічній політиці мало стати формування ефективної структури економіки та поживлення інвестиційних процесів, реформування фінансової системи, перехід до інноваційного вектору розвитку, активізація внутрішнього ринку, диверсифікація зовнішньоекономічної діяльності й створення надійної бази для вирішення соціальних проблем.

Так звана «розбудова держави» зводиться не до вироблення непорушних юридичних основ, які б спочивали на вітчизняних, традиціях державності й шанувалися суспільством, і до пошуку зручного політико-економічного угруповання в державі і її вождів. Як показали минулі 23 роки незалежності, не все так добре «в тому датському королівстві». Маючи досвід «жовтогарячої революції» 2004 року, українська державність ще не зробила міцного цивільного фундаменту. І справа тут не в

тому, що бідні люди вийшли протестувати на вулицю у 2004 р. У цьому нічого неприродного немає. Погано те, що вивели їх на вулицю «богаті буратіно» для досягнення своїх владних амбіцій. Високоморальної молоді та людей з вищою освітою, там було мало. Зовсім інша картина народної, революційної хвилі 2013 - 2014 років. Ця хвиля піднялася раптово, як протидія на неправильний вектор у подальшому розвитку держави. Обдарована молодь та люди з вищою освітою вийшли на вулиці Києва без політиків і багатіїв, вони вимагали від влади Януковича радикальних, корінних і якісних змін у державі. Влада зробила вигляд, що нічого страшного не має, це черговий бунт.

Влада Януковича забула, що бунт роблять маси, а революції роблять інтелектуали. Без попередньої інтелектуальної роботи серед молоді і бачення кінцевої цілі, революції неможливі. Можливий лише бунт – безглуздий і нещадний. Щоб бунт став революцією, бунту потрібні смисли та символи, оскільки старі смислові ідеї призводять до кризи. Українській політичній

еліті пора б уже вийти зі стану недоука й зрозуміти це. Українська держава не продемонструвала такого порозуміння, ні в 2004-м, ні в 2007 роках. Соціальна революція 2013-2014 років є наслідком неспроможності правлячого класу провести соціальні зміни існуючими соціальними засобами та правильно визначити вектор руху. Соціальна революція проводиться шляхом активізації більшої частини суспільства під цілі соціальних перетворень і примусу правлячого класу - до цих змін.

Через деякий час, до народної, революційної хвилі почали приєднуватися політики. Всі вони захотіли, захопити в цій революції - політичну владу, але швидко зрозуміли, що їхні послуги – не бажанні, бо нові політики, які прийдуть після революції, не зможуть досягти жодної з поставлених смислових цілей. Єдиним способом «створення» сучасних революцій є опора на мережеві громади, поєднані смислами, які здійснюють комунікацію без цезури і можуть протистояти глобальній інфраструктурно-нормативній владі, державній та муніципально-політичній владі, а також корпоративно-фінансовій владі – як транснаціонального, та і національного рівня. Виміри: демократія, права людини, толерантність, поступово втрачали смисл. Перший вибір, який робить революція, це вибір масштабу: провінціальність чи глобальність.

Сама пропозиція, будь-якої соціальної інновації приводила представників правлячого класу у ступор. Вони вважали, що соціальні інновації в країні, зараз не неможливо впроваджувати, аргументи:

- 1) «Це дурне»;
- 2) «Це не на часі»;
- 3) «Спочатку треба зробити, а потім уже проводити інновації». Тільки от все це велика брехня. Розробляти і узгоджувати інновації потрібно негайно, інакше нові представники влади ніколи і ні за яких обставин не будуть їх здійснювати. Народ може змінювати конституцію в країні - безліч разів. Але скільки ще її потрібно змінювати, щоб дійти до простого висновку – людям потрібна інноваційна Конституція і вектор шляху.

На жаль, ніщо не вказує на те, що вітчизняна державність здатна перебороти труднощі росту. Шлях яким йде Україна вже протягом декількох років, виразно непродуктивний, тому народ вимагав, вимагає, і буде вимагати - виконання людської волі.

Шоста глава Морфема книги

Українська революція гідності

Перед тим як перейти до слів подяки, членам команди і іншим авторам публікацій відповідно нашої теми, ми ще один раз упевнилися, що наше життя пов'язане з повсякденними проблемами і від політики нікуди не дінешся. Тому, хочеш, чи не хочеш, але оминуті політичні події 2013-2014 років в Україні,

ми не маємо морального права. Переглядаючи публіцистичні книги багатьох авторів, ми знайшли книгу академіка НАН України П.П.Толочко (на фото) «Україна: держава, або країна», де висловлюються думки побудови конкурентоздатної держави. Не все в цій книзі нам подобається, але там є багато цікавого, наприклад, перед розпадом СРСР, питома вага економіки України у світовому балансі становила більше 2%,

а сьогодні менше 0,2% за валютним курсом. Є в нього й книга «Україна в жовтогарячому інтер'єрі». Про політичні спекуляції й економічні перекручення. Про проституцію тіла й, що противніше, «проституція духу». Про переписування історії на догоду кон'юктурі й знуцанні над культурою й традиціями українців. Про українізацію на шкоду іншим мовам, культурам і традиціям. Про поділ людей на расові напрямки: правильні, «титультні» і «другосортні». Про те, що майбутнє в країни буде, якщо його шукати з розумом, а не догоджаючи комусь ззовні і таке інше...

Ця книга писалася наприкінці 2013 і початку 2014 років, якраз коли йшли буремні події соціального невдоволення обдарованої молоді за подальший вибір розвитку України. Кривавий розгін молодих демонстрантів – сколихнув народні маси, у людей прокинулася генетична пам'ять предків, яка розбудила «революцію» в серцях невдоволених мас, яка згодом отримає назву «революція гідності». Україна початку 2014 року стоїть на переломному моменті в своїй історії, з яким не порівнюються жодні події, що відбувалися в минулі роки. Ці Великі Дні, які увійдуть в скрижалі боротьби за Незалежність, коли саме народ взяв ситуацію в свої руки і, незважаючи на політиканів, продиктував

власні умови та правила життя. Режим Януковича впав - хто б що не говорив, як би влада не намагалася подати це державним переворотом, його правлінню прийшов кінець.

На початку 2014 р., ми не можемо пророкувати всіх подій, але зазначимо, що весь світ бачив кроваві події в Києві, в самому серці Європи. Ганьба владі. Ганьба тим військовим (чи правоохоронцям), які стріляли по мітингувальниках. Стріляли прицільно, холоднокривно, стріляли з потужної зброї, кулі якої не могли стримати ні щити, ні бронежилети. Ганьба депутатам Верховної ради, які були не спроможні захистити своїх виборців, громадян своєї держави. Найбільший доказ ганебності, бездарності та злочинності влади, на наш погляд, це те, що люди ховались від своїх же правоохоронців, (від тих, які повинні захищати інтереси народу) - в церквах. Таке відбувалось хіба що в часи монголо-татарського нашестя, коли народ шукав притулок та спасіння у Бога, тоді, 5 вересня 1240 року війська Батия, Субедея й Бурендея форсували Дніпро й оточили з усіх боків Київ і тепер, в 2014 році при Януковичу. В церкві ховались, створювали лікарні та операційні палати, саме Михайлівський Собор став тим острівком, де люди надіялись вціліти.

Ці факти повинні стати чи не одними з найважливіших звинувачень, чи не найважливішими доказами злочинів, які вчинила влада проти власного народу, проти своїх людей — українців. Слава медикам та справжнім лікарям, які не забули про свою клятву та не за хабарі чи подарунки, а за покликом серця практично цілодобово надавали допомогу пораненим.

Варто сказати, що таких позитивних зрушень могло б і не бути, адже опозиція про щось там домовлялась, підписувала угоди, але після чергових домовленостей, влада в черговий раз показувала свою недолугість. Правоохоронні органи, йшли на штурм барикад, катували повстанців тощо. Навіть після підписання останнього перемир'я, коли президентські вибори відсувались на 2015 рік, саме ось простий хлопчина з Майдану став тим рушійним фактором, який і сколихнув свідомість людей та дав поштовх до реальних дій - відставка президента, новий парламент та реальні дії і результати. Він проголосив те, про що думало багато людей: «Або негайна, до 10 ранку відставка Януковича, або ми знову беремось за зброю». Після цього почались зміни, які наростали з кожною годиною ...

(2014 рік, фото загиблих вояків Небесної Сотні, м. Київ).

Ми з Вами повинні пам'ятати про те, що сталося, про героїчну загибель вояків Небесної Сотні та всіх, хто потрапив під кулі снайперів, найнятих владою. Їхні жертви повинні постійно нагадувати нам, за що боролися і за що стояв Майдан ми повинні змінити країну на краще, в честь загиблих Героїв. Україна прокидається, відновлюється і дай Бог, щоб всі пам'ятали, завдяки кому. Звичайним хлопцям і дівчатам, завдяки їхнім жертвам, а не завдяки політикам чи політичним баталіям. Нехай у нового уряду перед очима завжди стоять ці смерті і нехай вони пам'ятають, хто насправді зробив Революцію гідності.

(Примітка: У автора цієї книги, були попередні, суспільно - політичні видання: 1-ша книга «Мораль перехідного періоду» видавницт. «Код» м. Кіровоград, 2009 р. с – 464,

та 2-га книга (рос.мова) «В ожидании выстрела Авроры» 2012 рік, видавництво «Код» м. Кіровоград, с – 556).

«Мораль перехідного періоду» вийшла в самий пік правління влади В. Ющенко. Коли надивившись на дії жовтогарячої влади, серце не витримало і прийшлося людям показувати дійсну правду, мораль перехідного періоду. Книга торкалася гострих морально-етичних проблем 2004-2008 років й моральних орієнтирів особистостей влади того часу.

Унаслідок різних політичних причин, після виборів 2006 року, була утворена дуже хитка політична конструкція в якій співробітничали «Наша Україна» (Ющенко) та «Партія регіонів» (Янукович), ця конструкція створила «політичну кризу другої половини 2006 року», яка стала нерозривною частиною «політичної кризи 2007 року».

Автор цієї книги, за 23 роки незалежності України не був ні в одній політичній партії, тому має право сказати: «Нічого особистого, тільки правда». Книга описує міжособистісні відносини влади Ющенко на сучасному етапі з урахуванням конкре-

тної специфіки: правди й справедливості, моралі й етики, магії мови й чарівництва слова. З якою мораллю ми сьогодні живемо, чому нам говорять одне, а роблять - інше, чому ми дозволяємо нищити Україну, народ, націю і що нас чекає попереду.

Автор писав: У нас отут ювілей демократії наближається, (20 років тому), 26 березня 1989 р., у тоді ще СРСР відбулися перші, дійсні демократичні вибори народних депутатів. Які люди тоді потрапили в велику політику: Чингіз Айтматов, Микола Амосов, Віктор Астаф'єв, Генріх Боровик, Василь Биков, Расул Гамзатов, Євгеній Евтушенко, Валентин Распутін, Марко Захаров, Фазиль Іскандер, Кирило Лаврів, Борис Патон і багато інш. Це був колір націй! Боже, як же переколошматило всю Україну, з ніг на голову все перевернулося за ці роки... (Зараз таких людей не обирають, зараз гроші заміняють розум: «Із грязі - в князі» і ти вже еліта.

Ціль книги «Мораль перехідного періоду» - показати:

1). Політичну кризу в Україні 2007 р. та політичне протистояння законодавчої та виконавчої влади з одного боку;

2). З другого боку, протистояння влади Ющенка та парламенту України і підписання В. Ющенком Указу «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України» і що ховають за цим Указом;

3). З третьої сторони, чесно й відверто, поговорити про проблемні питання влади Ющенка, попередити народ про наслідки такого правління з обліком глибокого психологічного аналізу;

4). Є ще четверта сторона, але про досягнення незалежної України за ці роки краще не згадувати. Ми не дали світу жодного нобелівського лауреата. Не подарували ні однієї сучасної технології - самі запозичимо в інших. Не створили ні одного модернового літака або корабля. Не дали світу жодного письменника або поета світового рівня, жодного художника, жодного композитора або співака, (ви ж не станете всерйоз говорити про «співи під фонограму»);

5). Показати й навчити українців благотворно взаємодіяти з навколишнім світом, перестати відігравати роль жертви.

Але влада Ющенка нічого чути не хотіла і її кінець у 2010 році був за програмований.

У 2010 році змінилася влада, прийшли біло-сині, але не змінилося відношення до людей. Дії влади Януковича, були

спрямовані на переслідування політиків, громадських активістів, культурних діячів в Україні, (з лютого 2010 року, від часу набуття президентських повноважень В.Януковичем і до його відставки у лютому 2014 року). Починаючи з травня 2010 року, було відкрито ряд справ супроти Ю.Тимошенко та її соратників. По жодному з арештів - генпрокуратура України не звинувачує посадовців «уряду Тимошенко» в «привласненні коштів», здебільшого висунуті звинувачення «в перевищенні повноважень»

Другу книгу «В очікуванні пострілу Аврори», наш автор почав писати наприкінці 2011 р. і на початку 2012 р. вона вийшла з друку, саме до 14 лютого 2012 року на «День святого Валентина». (Видавництво «Код» м. Кіровоград, 556 стор.) Чому саме до цієї дати «прив'язався» автор? Справа в тому, що ця дата - двохлітній період перебування у владі партії Регіонів і владної верхівки на чолі із В.Януковичем.

Книга розповідає про загострення соціально-економічних протиріч і про те, що досить найменшого поштовху й відбудеться соціальний вибух, (всі передумови є): «Народ - утомився так жити далі, наступив критичний момент для всіх галузей влади, політичних партій й України - взагалі. Українці застигли в очікуванні пострілу Аврори», але влада Януковича не прислухалася, вона була зайнята іншим: «Кради- як більше, тікай- як дальше» Страшно те, що слаба Україна, може спровокувати імперські амбіції Росії, бо їм треба бачити нашу державу роздробленою з поза блоковим статусом. З історії ми знаємо, як «дробилися» держави і як потім їх захоплювали. За написання цієї книги, автору були погрози від представників влади Януковича та попередження про судові переслідування....

Червоною ниткою, через усю книгу було написано: Події 2004 року, це проба сил і перші революційні ластівки в Україні. Через 10 років підросте нова генерація молоді і тоді настануть великі випробування для влади. Так воно і вийшло, друга революційна хвиля відбулася наприкінці 2013, початку 2014 років

під назвою «революція гідності».

А через 10 років, серед випускників шкіл буде до 90% Індіго та обдарованої молоді, які не захочуть жити по старому. До цієї кількості старшокласників та студентів Вузів 1-2 курсів, додайте попередню молодь яким у 2024 році буде по 30 років. Ця величезна кількість молодого люду, вже мають зовсім іншу мораль і свідомість. І якщо теперішня влада не зробить висновків і не змінить систему управління і соціальні умови буття, третя хвиля революційних подій 2022-2024 років, змете усе на своєму шляху.

Стара, «гнила» система влади вже сьогодні не знає, як їй управляти суспільством, яке не бажає бути рабами. Страх смерті – уже не лякає, люди зрозуміли, що разом, вони непоборна сила. Тому ви двигают свої умови, але чиновники від влади все ще надіються: «Все буде по старому». Ні не буде.

Молоді управлінці прийдуть на місце теперішніх, продажних чиновників і через прозорі дії, люстрацію власних прибутків і витрат, виметуть корупціонерів «поганою мітлою». Хвилі народного невдоволення владою почали набирати обертів з 2010 р. коли люди почали нищити стару, комуністичну пам'ять СРСР

Перший приклад, 5 травня 2010 року на території Запорізького обкому КПУ було незаконно встановлено пам'ятник Сталіну. 28 грудня 2010 р. бюст було пошкоджено, йому відрізали голову. Відповідальність за скоєне взяла на себе націоналістична організація «Тризуб». У новорічну ніч 31 грудня 2010 року невідомі підірвали пам'ятник Сталіну. 2011 р. комуністи знову встановили бюст Сталіну на подвір'ї свого обкому і звернулися

до суду про захист комуністичної пам'яті. 12 грудня 2011 р. Жовтневий райсуд Запоріжжя виніс вирок «тризубівцям» у справі про пошкодження пам'ятника Сталіну: «Роман Хмара отримав 3 роки з відстрочкою 3 роки, Василь Лабайчук – 3 р., (відстрочка – 1 р.), Едуард Андрющенко - 2 (відстрочка 1 р.), Пилип Таран - 3 (відстрочка 1 р.), Юрій По-

номаренко - 3 (відстрочка 3 р.), Василь Абрамів - 3 (відстрочка 2 р.), Анатолій Онуфрійчук - 2 (відстрочка 1 р.), Олексій Зану-

да - 3 р., (відстрочка 2 р.), Віталій Вишнюк - 3 (відстрочка 1 р.). Суд постановив відшкодувати матеріальних збитків на суму 109 т. 820 гривень.

Другий приклад, влітку та восени 2011 року футбольні вболівальники київського «Динамо» на декількох матчах з «Шахтарем» скандували з трибун гасло російською мовою «Спасибо жителям, за президента (образа в адрес Януковича вилучена)».

Третій приклад, на початку вересня 2011 року київська фірма «ProstoPrint» (директор Денис Олійников) виготовила футболки з написом рос. мовою: «Спасибо жителям Донбаса за ананаса» та з написом «Не бійся!», а 15 вересня 2011 року вони безкоштовно роздавали ці футболки на Майдані Незалежності в Києві. Денис Олійников заявив: «Спасибі жителям Донбасу за», (знову про Януковича), що примусило людей на Сході України замислитись щодо свого вибору. Дійсно, ця акція проходила в умовах, коли йшли суди над лідерами опозиції, коли міліція заблокувала навіть святкові колони на День незалежності (24.08.2011), а згодом (в день винесення вироку Тимошенко 11 жовтня 2011 року) на Хрещатик було стягнуто рекордну кількість міліції та спецназу внутрішніх військ, за офіційною заявою МВС - 4.5 тис., яких доставили 90 автобусів.

Україна проти Януковича - ця всеукраїнська акція розпочалась 6 липня 2012 р. За словами голови Ради об'єднаної опозиції Арсенія Яценюка, наслідком акції стануть дострокові президентські і парламентські вибори. 9 липня Яценюк в ефірі телеканалу TV заявив про можливий збір підписів за позов до суду проти президента Януковича: Збір підписів було розпочато 17 липня 2012 р. Станом на 23 липня, було зібрано 500 тис. підписів по всій Україні (з них 28 тис під Українським домом у м. Києві).

Наступив 2013 рік соціальної невдоволеності і «прийшла» Революція гідності - як національно-патріотичні, протестні акції проти корупції, соціальної нерівності, свавілля правоохоронних органів та сил спецпризначення, а також на підтримку європей-

ського вектора зовнішньої політики України.

Протести розпочалися 21 листопада 2013 року, як реакція на рішення Кабінету Міністрів України про призупинення процесу підготування до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом. Далі про розвиток подій «революції гідності» 2014 року, треба писати, як окрему тему.

Результатами Євромайдану стали:

- Масові повалення пам'ятників Леніну по території всієї України, (початок у Києві 8 грудня 2013 року).
 - Створення Самооборони і формування Правого сектору.
 - Звільнення Прем'єр Міністра України - Азарова М. Я.
 - Введення санкцій США проти окремих посадовців.
 - Усунення Януковича від виконання своїх повноважень.
 - Призначення нових президентських виборів і виборів до деяких органів місцевого самоврядування.
 - Прихід до влади праволіберально-консервативного уряду на чолі з Арсенієм Яценюком.
 - Кримська криза.
 - Не оголошена війна з Росією, (станом на квітень 2014 р.)
- (Фото. Вшанування пам'яті загиблих героїв 2014 року м. Київ).

Ще раз: слава тим, хто свої життя пожертвував за волю України, слава Небесні Сотні, слава лікарям, які самовіддано рятували життя революціонерів, слава всім киянам, які допомагали чим могли, слава всім українцям, які боролись за Незалежність України. Слава Україні!

Початок нової дороги

Українська революція 1917–1921 р., це черга подій пов'язаних з національно – визвольною боротьбою українського народу у 1917–1921 р. Поштовхом до початку Української революції стала Лютнева революція в Російській імперії. У період 1917–1921 років Україна пережила різні форми національної державності: УНР, Українська держава, ЗУНР, але державну незалежність втримати не змогла. Українська національно – демократична революція того часу зазнала поразки. Ця поразка була наслідком

не консолідованості політичної еліти, незавершеності процесу формування нації, розбіжностей між національними та соціальними завданнями визвольного руху, його обумовленості зовнішніми політичними й насамперед військовими факторами. Однак, не досягши своєї цілі, Українська революція започаткувала процес формування модерної політичної нації, відродила традицію державності. Пройшли роки....

22 червня 1941 року було створено Український Національний Комітет (УНК) на чолі з доктором В. Горбовим. Того ж дня УНК видав свій «Меморіал», в якому чітко заявлялося, що український народ прагне Самостійної Української Держави. 30 червня 1941 р. у будинку львівської «Просвіти», о 8 год. вечора скликаються Національні Збори, що складалися з представників різних політичних течій, які урочисто проголошують Акт відновлення незалежності Української Держави. Тут же було сформовано Державне Правління на чолі з Я. Стецьком. Цей уряд склали з представників різних українських партій. На другий день і пізніше майже по всіх містах і селах Західної України відбулися, організовані ОУН, урочисті маніфестації з проголошен-

нями цього Акту Незалежності: «Акт відновлення Незалежності України 30 червня 1941 р. і початок боротьби з німецькою окупацією»

У квітні 1942 р. ОУН-Б проводить свою Другу Конференцію на рідних землях. У її «Постановах», де накреслювався широкий план всенародної боротьби, зокрема: «... московсько - більшовицькій концепції інтернаціоналізму й німецькій концепції так зв. «Нової Європи» ми протиставляємо міжнародну концепцію справедливої національно-політично-господарської перебудови Європи на засаді вільних національних держав під гаслом «Свобода народам і людині». ОУН(б) ще раз рішуче заперечила будь-які орієнтації на чужі сили і пасивне вичікування. Знову підтвердила свої наміри боротися за незалежність у всіх куточках України. Проїшли роки

Нове проголошення Незалежності України відбулося в 1991 році і поставило перед народом вибір:

- будівництво правової демократичної України;
- трансформація адміністративно-командної економіки в багатуокладну ринкову, орієнтовану на соціальні потреби людей;
- національне відродження і консолідація суспільства;
- встановлення рівноправних відносин з країнами світу, утвердження на міжнародній арені.

Саме ці процеси визначають сучасний етап історії України.

Незалежність України 1991 р. була визнана всіма колишніми радянськими республіками, світовим співтовариством. Вона є закономірним наслідком багатовікового прагнення українського народу. Свою незалежність Україна здобула за винятково сприятливого збігу внутрішніх та зовнішніх обставин. Адже демократизація суспільно-політичного життя дала можливість активізуватись національно-визвольному, демократичному руху, традиції якого виявилися особливо живучими. 24 серпня 1991 р. вона офіційно отримала назву - Україна, що відповідає історичній традиції. Розпочався процес утвердження атрибутів державності, без яких не існує суверенних держав. 4 вересня 1991 р. над куполом будинку Верховної Ради замайорів національний синьо-жовтий український прапор, а 28 січня 1992 р. він отримав статус державного. 15 січня 1992 р. гімном України стала музика композитора М. Вербицького на слова П. Чубинського «Ще не вмерла Україна...». 19 лютого 1992 р. Верховна

Рада затвердила тризуб, як малий герб України. Національна символіка перетворилася на державну. Політична ситуація в Україні у перші роки Незалежності залишалася напруженою. Нова влада проголосила програмні орієнтири своєї політики: забезпечення народові достатку, прав і свобод; побудова соціально спрямованої економіки, що передбачає необхідність глибоких економічних реформ; роздержавлення та приватизація, за-

безпечення рівних умов господарювання всім його суб'єктам.

Однак ейфорія щодо оперативного і кардинального вирішення суспільно-економічних проблем швидко минула. Непідготовлена лібералізація цін призвела до розвалу системи державного управління народним господарством, розриву економічних зв'язків, платіжної кризи, розкручування інфляційної спіралі, розбалансованості фінансово-кредитної системи, падіння виробництва, зубожіння населення. Ситуація зайшла в глухий кут. Становище в країні продовжувало погіршуватися.

Коли в Україні не трогами малий і середній бізнес, в економіці держави були помітні, хоч якісь позитивні рухи, то у всьому іншому - повний загін: країна залишалася розколотою по багатьом лініям і параметрам, рухалася невідомо куди без керма й вітрил. Глобалізація стирає границі, вибудовує наддержавні надбудови, диктує універсальні закони й задає загальні параметри життя людей, а в Україні процвітає «дикий капіталізм» з ознаками криміналу. Україна валиться під ударами кризи, і ще незрозуміло, чим закінчиться її незалежність. Пройшли роки

І вже ні для кого немає секрету, що в соціально-економічному розвитку України, йде первісне нагромадження капіталу в самому дикому варіанті, а всі проблеми держави перекладаються на широкі верстви населення. Тобто проблеми бідних, вирішують - за рахунок бідних, багаті як жирували, так і жирують. У політиці панує суміш інтриг, скандалів, підстав і спекуляцій.

Політика зводиться до якихось інформаційних війн, коли державну суть підміняють незрозумілою формою, а справи забовтуються в безглузвих конференціях і круглих столах, людські стосунки тонуть у взаємних обвинуваченнях, у чорному й іншому компроматі. І те, що говорять журналісти, найчастіше й видається за «державну» політику, а суперечки на сторінках ЗМІ замінюють боротьбу ідей, програм, альтернатив.

І, звичайно ж, «недолугі президенти», що заганяли країну в болото, в корупцію, розставляючи кримінальних «смотрящих», відтісняючи «непотрібних» від кормушки і ламаючи через коліно - незгодних. Це тільки підвищує загальний градус невдоволення. У кожному регіоні - свої проблеми, які потім зливаються в загальну депресивну й стресову атмосферу. У такій ситуації падає рівень правової культури, шириться беззаконня, корупція. Сил у влади вистачає тільки на те, щоб захистити свої корпоративні інтереси й не втручатися в справи регіонів, щоб їх «не скривдити» своїх... Здавалося б, чого так нервувати й метушитися? Попереду ще довге політичне, а може, і державне життя. І те, що сьогодні не так просто «урвати», (читай украсти), завтра можна

одержати від своїх громадян, через «потрібні» закони, на законних підставах через довіру «вдячних співгромадян». Навіщо ж тоді «не вдячні громадяни» увергають країну в стан цивільного протистояння? Для чого вони підіймають революційні хвилі? Як казав М.Азаров: «Для чого бунти. Ми стали жити краще». А ми?

Люба революція, це завжди якщо не трагедія, то виразна драма для суспільства. Вона неминуче поляризує свій народ у різних, політичних перевагах. У суспільстві утворюються тріщини, які потім не вдається закрити довгі десятиліття. Енергія народу в такі періоди перемикається із творення - на руйнування. У результаті - студенти не вчаться, робітники не працюють, влада не панує. Країна поринає в хаос, при якому валяться всі звичні підвалини суспільства, а головне - деградує економіка країни. За прикладом далеко ходити не треба. Останні два роки

перед «жовтогарячою революцією» 2004 року, валовий внутрішній продукт збільшувався на 13%, після неї цей ріст зменшився практично до нуля. Тільки до кінця 2006 р. знову намітилися поліпшення, але отут знову замаячили «революційні примари» 2007 року.

Волати до розсудливості владних та опозиційних вождів, переконаних, що «істинними демократами» в Україні є тільки вони й тільки їм повинна належати влада, - даремно. Жити за правилами, тобто по Конституції й Законам, як жовтогарячі, так і біло-сині - не навчилися. Для нагнітання атмосфери протистояння, коли вони знаходяться в опозиції, ними використовується

будь – який привід. Нічого, власне кажучи, не змінилося й у житті студентства, що було однієї з ударних сил. Ті крихти, які перепали їм під час протестних акцій 2004 р., це краплі в порівнянні крадіжок бюджетних коштів. Можливо, щось поміняється після революційних подій 2014 р. ми на це надіємося. Нам здається, що настав час

задуматися над державним майбутнім України. Ми багато, і часто невпопад говоримо про «розбудову держави», а в дійсності робимо все навпаки, щоб не дати їй стати на ноги.

Тепер декілька слів про народну волю. Звичайно, воля неминуща цінність. Однак в українському випадку вона, власне кажучи, перетворилася в заручницю непомірних політичних амбіцій людей, що жадають панувати й повелівати. У нас не діє моральна норма, відповідно до якої, воля однієї особи кінчається там, де починається воля іншої. Більше того, не в честі у нас й інститути, які покликані бути на стражі цієї самої волі.

Часто доводиться чути, що волі багато там, де мало держави. Це - омана. Ми знаємо багато країн у світі, де аморфна держава народжує не свободу особи, а постійне насильство над нею, перебуваючи в стані перманентного цивільного хаосу. І навпаки, є країни з давніми традиціями державності, які демонструють здатність захистити волю не тільки меншостей, але й більшості людей.

Солодке слово «воля» періодично опановувало розумами пригноблених і принижених, виводило їх на вулиці й площі й навіть спонукувало братися до зброї. Відбувалися революції, що ввергали народи в стан цивільного протистояння. Коли їхній дим розсіювався, виявлялося, що часто держава не ставала кращою а волі однаково - не вистачало. Орієнтири суспільства збивалися. Воля, яку не стримували в певних границях - державою, приводила, власне кажучи, до хаосу.

При цьому виявилось, що обрушувався й поступальний розвиток країни. Суспільство інтелектуально й морально біднішало. Практично у всіх сферах відкочувалося на десятиліття назад. На верху соціальної піраміди виявилися нові буржуа, що прокрутили, (читай вкрали) свої казкові багатства, несправедливим шляхом, завдяки соціальним катастрофам в державі.

Надзвичайно цікаві соціологічні дані 2005 р. про залежність морального стану суспільства й державності отримані в Україні. 75% опитаних склали провину за падіння морального клімату в країні - на державу, і така кількість людей думають, що виправляти положення - повинна держава. А на питання з чого складається держава, про самих людей (народ), чомусь мовчать. На

жаль, у незалежній Україні подання про волю, не відповідає щирому значенню. Не цінується ніщо так у житті, - як воля. Незалежна Україна - на - вистраждана доля. Народ вірив: час настане, він порве кайдани і здобуде собі волю, незалежним стане. Зовсім інше планували прихильники Януковича, вони

чітко й аргументовано рвалися до влади в Україні, подавляючи волю народу. Номенклатурники Партії регіонів, на чолі з Януковичем, крок за кроком вели Україну до підданого зближення з Росією, прикриваючись багатовекторністю політики й сумнівними заявами про європейську орієнтацію. Створивши сильну корумповану владу в Україні з круговою порукою, крали й «прихватузовували» шалені багатства, привівши державу до прірви та втрати незалежності, через вступ до СНД, а реально - до

нової Російської імперії. Т.Шевченко казав: «Борітеся, поборе-те! Вам Бог помагає; за вас сила, за вас воля і правда святая!»

Народна еліта

Політика по своїй суті, взагалі пога-не діло, а у нас в Україні це просто мерзенність. Втім: політика й політики - пряме відбиття моральності суспільства, ми маємо те, що самі заслужили. На жаль, ніщо не вказує на те, що вітчизняна державність здатна перебороти труднощі зубожіння народу. Шлях балансування повноважень галузей влади,

чим зайнята Україна вже більше 20 років, виразно непродуктивний. Ні до чого, крім як до паралічу державного керування, привести він не може. Власне кажучи, такого балансу немає ніде. І точно його немає на цивілізованому Заході, куди українці прагнуть всією душею.

Суспільство завжди має потребу в харизматичному лідері. І неважливо, як він називається: цар, король, президент або канцлер. Важливо тільки, щоб це була особистість, здатна відповісти за всю повноту виконавчої влади. Власне кажучи, адже нічого нового й придумувати не потрібно. Хочемо, щоб таким був президент, можна взяти за зразок США, хочемо, щоб першою особою в країні був прем'єр-міністр, - варто звернутися до досвіду ФРН або Англії.

Із сказаного вище випливає висновок. Щирої волі більше не там, де менше держави, а саме навпаки, там, де її більше. Там, де інститут влади шанується суспільством, усвідомлюється як необхідна умова її стабільності й успішного розвитку, а воля ототожнюється не з анархією й вельможним хамством, а з повагою конституційних порядків і цивільною моральністю.

Аналіз української ситуації обдарованих дітей, вундеркіндів і Індіго, показав, що вони можуть стати народною елітою через певний час, не менше ніж через 10-15, а то й 20 років. Треба підрости, наросити знання, досвід управлінців і тільки тоді почнуть появлятися харизматичні лідери. А як же нам прожити ці необхідні 10-15-20 років? Тема ця надзвичайно делікатна, а в умовах

нинішньої української дійсності навіть і небезпечна. Зусиллями декількох попередніх поколінь інтелектуалів, за українським народом міцно зміцнилася харизма «талановитого й роботящого» лідера, але обділеного історичною долею. У продовження довгих сторіч український народ перебував у пригнобленому стані, був жертвою агресивних сусідів: татар, литовців, поляків, росіян. Здавалося, звільниться такий народ від чужоземної залежності, знайде волю й власну державність - і з'явиться лідер, помножений на виняткову працьовитість.

На жаль, надіям цим не призначено було збутися. Чуда не трапляться і власного лідера треба виростити. Довгоочікувана воля не принесла українському народу процвітання. Навпаки, роки незалежності обернулися для нього багатьма втратами, з яких найбільш чутливими є демографічні. Життя абсолютної більшості українців погіршилося, ми втратили стабільність. За роки нашої незалежності, ми втратили багато чого з того, що було властиве нам ще й у недалекому радянському минулому.

Насамперед - почуття колективної самоорганізації й поважного відношення до середовища свого перебування. Таке враження, що українці не жителі (з діда-прадіда) на цій землі, не хазяї її, а тимчасові квартиранти. Усе очікуємо, що хтось прийде і облаштує наше життя, або самі приєднаємося до чужої, кращої країни. Саме цей аргумент, про що свідчить соціологія, є основним у визначенні західноєвропейських інтеграційних симпатій значної частини населення України. Ми в Україні можемо побудувати «свою цивілізовану Європу».

Проїжджаючи по Україні, стаємо свідками того, що вона пережила якусь страшну навалу. Люди зубожіли, старі і немічні просять милостиню (фото). Ніколи процвітаючі колективні господарства зруйновані, поля заросли бур'янами, загальне надбання розкрадене, села збезлюділи. Колективного хазяїна давно знищили, а індивіду-

ального так і не створили. Не обійшли стороною де градаційні процеси й українські міста. Втративши потужного індустріального виробництва, вони втратили робітничий клас із його династіями, інженерно-технічними кадрами тощо. Якось непомітно, наші люди перетворилися в осередок дрібної торгівлі. Пишним кольором розцвіли в них оптові ринки, спекулятивні базари, де продавцями - працюють колишні робітники й інженери, учителя й науковці. Багато промислових міст країни просто вмирають.

У той же час у новому українському житті з'явилися давно забуті «професії», казино, лохотрон, піраміди, а то й зовсім невідомі раніше. Суспільству запропонували свої послуги різні заготівники металобрухту, чорні шукачі скарбів, підпільні колекціонери. У результаті їхньої діяльності з міських вулиць зникають меморіальні й охоронні дошки, погруддя історичних і культурних діячів минулого, каналізаційні люки, чавунні ґрати бульварів. Земля втрачає пам'ятників культури, які, будучи державною й загальнонародною власністю, виявляються в руках недолугих «нових українців» і спливають за межі України.

З'явилася само призначена еліта, як ми любимо писати, із «грязі – в князі». (*Примітка:* Слово «еліта» французького походження, що означає - кращий, добірний. У широкому змісті вживається, коли мають на увазі кращих представників суспільства або якої-небудь його частини. У політичній мові використовується поняття «політична еліта», що позначає групу або сукупність груп і виділяються з іншого суспільства: впливом, привілейованим положенням і престижем). Аналізуючи поняття «еліта», зупинимось на понятті «квазіеліта», її ще називають псевдоелітою, або анти елітою. Це група людей, яка займає провідні позиції в політичній системі, але не відповідає сучасній моделі елітарних рис, не здатна виконувати належним чином свої функції. Така еліта компенсує свою не професійність, інтелектуальну вбогість активно демагогічною діяльністю, вміло використовуючи інстинкти і стереотипи натовпу - у власних інтересах.

Сказане свідчить про слабості держави, нездатності виконувати покладені на нього функції. Одночасно це є й показником різкого занепаду культури, освітнього рівня народу, що втратив не тільки повагу до історичного минулого, до знань і професійних навиків, але й самоповагу, інстинкт збереження себе, як цивілізованого співтовариства.

Доводиться з жалем констатувати, що на дуже низькому рівні перебуває й цивільне самовідчуття народної гідності.

А бідний народ не хоче зрозуміти, що окрема людина, яка заплатила 1-5 млн. доларів за прохідне місце у виборчому списку партії, ще не стала політичною елітою. Бо ця людина пішла в депутати за привілеями, недоторканістю, для лобювання своїх економічних інтересів тощо. Тоді чого ж треба, нам чекати від подібного парламенту? Давайте все це скасуємо, визначимо нові правила і оберемо достойних людей – народну еліту.

Але чи можливо таке? Важко, але можливо. Важко буде тому, що мова йде не про ідеологічні розходження в партії, мова йде про бізнесові корпорації. Більших розходжень між депутатами «жовтогарячих» й «біло-синіх», чим перерозподіл грошей, державного майна, землі - немає. У майновому й соціальному плані вони деяким чином відрізняються один від одного тим, що хтось накрив більше, а хтось менше. У своєму середовищі, почали називати себе олігархами і елітою України. Об'єктивно всі вони повинні бути зацікавлені в економічному процвітанні країни. І в її спокої. У цьому адже і є їхнє власне благополуччя. Гроші, як відомо, люблять тишу. Штучно створився розкол на бідних і багатих. Так склалося історично, що багата людина – як правило, людина невихована по відношенню до бідних. І вона в силу цілих обставин, накопичувала свій капітал не завжди легальними засобами, вважала бідних людей, не зовсім за людей і презирливо ставилась до них. А суспільство відчуває такі речі. Воно, можливо, не може висловити і сказати, але відчуває. Наслідком цього може бути збільшення соціальної напруги, аж до вибухового стану. Ми вважаємо, що коріння проблеми – у низькій суспільній культурі людей з капіталом.

Нині в Україні, згідно з дослідженням «Соціальна нерівність» у рамках Програми міжнародного соціального дослідження (ISSP), лише 12,6% громадян вважають нормальною свою зарплату, 41% людей переконані, що отримують менше, чим заслуговують, 47,4% – ледь хватає на прожиття. Більшість наших співгромадян вважають, що їхній мате-

ріальний рівень нижчий від середнього. А де середній клас? Де той прошарок інтелігенції, який спроможний «поставляти» народну еліту? Не має, його цілеспрямовано знищили, щоб на фоні цих людей, кримінальні «проФфесора» не виглядали убого, бідними керувати – легше, і їх можна перекупити за гречку.

- Виходить, що середнього класу в Україні зовсім не має?

– Є, але на жаль - невеликий. В Україні є група «умовно середніх», це біля 41% кількості населення. Це люди з невизначеним соціальним статусом - «умовні», що будь-якої миті можуть опинитися серед бідних.

- Чи великий нині розрив між бідними і багатими в Україні?

– Дуже великий! Багаті люди в Україні мають такі статки, що розрив між ними і бідними коливається від 1 до 40 разів, а в окремих напрямках навіть від 1 до 60 разів. Ось недавно колишній глава уряду М. Азаров «дивувався» терплячості наших людей. Ще б пак, терплять усе. Народ не готовий до демократичної боротьби за свої права і до боротьби з бідністю зокрема.

Влада у нас корумпована, а держава перебуває в злочинських руках, незалежно від політичної окраски. Відповідно до міжнародних норм, самим оптимальним співвідношенням для того, щоб можна було вважати країну соціально благополучною – є 1 до 5 разів, це відношення лише в країнах Західної Європи. Якщо ж соціальний розрив виходить за межі норми (1 до 5), у суспільстві виникає напруга, що здатна перерости в бунти й протести. Зараз Україну відносять до африканських країн.

- Чи можна розбагатіти в нашій державі чесною працею?
- Молода людина, яка приходить на ринок праці, від самого початку розуміє, що чесною працею ніколи і нічого не можна заробити – ані квартири, ані будинку, ані дорогого автомобіля. Ніколи! Виходить, що маленький відсоток олігархів в Україні збагачується за рахунок бідних, а потім само проголошують себе – елітою.
- Саме так. Вони експлуатують працю 20 мільйонів українців. На вісьмох наших мільярдерів працює вся Україна. А хіба може бути інакше, якщо ми маємо таку значну корупцію, владу, яка працює в інтересах великого капіталу.
- Тобто бідні українці працюють за копійки?
- На жаль, нині праця в Україні не вартує й ламаного гроша. В державі немає адекватної ціни праці. А якщо немає ціни праці – немає про що й говорити...

У нас до соціальних виплат зараховують зарплату. Проте вона не є соціальною категорією. Нам платять не зарплату, а ганебну милостиню! Прикро, що за 23 роки незалежності в Україні не сформували таку економічну категорію, як зарплата!

Окремо хотілося б поговорити про моральні принципи української, самопроголошеної політичної еліти. На жаль, тут також не все благополучно. З легкої руки різних трибун, у суспільну свідомість була запущена думка, що депутати Верховної ради, це народна еліта. Більше дурної думки, чим ця, ми ще ніколи не чули «Боже покарай їх за аморальні дії і відбери у них

рештки розуму». Українські політики: «революціонери» і «бандити», через кожні 4-5 років міняються містами. При цьому й перші, й другі казково багатіють, завдяки приналежності або близькості до влади. Пам'ятаєте обіцянки «жовтогарячих», що, прийшовши до влади: «бандити будуть посаджені у в'язницю». Ці обіцянки так і залишилися невиконаними. Чи то «бандитів» не виявилось, чи то корпоративна солідарність не дозволила. У кожному разі моральністю отут і не пахнуло.

Теж саме роблять і «біло-сині бандити» при владі. Беручи участь у черговому переділі власності, вони не упускають свого шансу. У нас є питання: «Кого треба садити у тюрму, а кого оголосити совістю народу»? Можна лише шкодувати про те, що збагачення одних (10% меншості), супроводжувалося зубожінням інших (80% більшості), і намагатися хоч якось виправити цю кричущу несправедливість. Новітня історія України ще не знала приклада, коли б великий бізнесмен («жовтогарячий», «білоголубий», «червоний» або інший), що клявся на мітингах у любові до народу, і повернув йому украдене в нього, або направив «свої чесно зароблені» капітали - на добродійну діяльність, а сам залишився жити на мінімальну зарплату.

Капіталістична система неминуче породжує клас багатих і бідних людей, великих промисловців, бізнесменів, банкірів. Так було скрізь. Лихо нинішньої України не в тім, що в неї з'явилися капіталісти, а в тім, що вони, крім багатств, приватизували ще й владу. Такий синкретизм природи вітчизняних бізнесменів і політиків неминуче сполучений зі зловживаннями й корупцією. При цьому страждають всі сфери діяльності, та й менеджери вони не дуже вмілі, а як політики, найчастіше - неважливі. Значить до народної еліти – вони не доросли, а кримінальними «проФФесорами» можуть бути, так для чого нам такий «хлам» в Україні.

Загальний культурний рівень української політичної еліти залишається дуже низьким. Вона живе по старозавітним законам, скасованим ще Ісусом Христом, відповідно до якого взаємини між людьми визначалися принципом: «Око за око, зуб за зуб», дотепер нерідко переходили грань пристойності, у їхніх дискусіях в парламенті переважали не аргументи, а образи і бійки. Агресивність, нетерпимість до політичних опонентів, прагнення перетворити у свою «віру» якнайбільше людей - все це характерні риси тих, хто не любить церемонитися із правилами життя,

хто свої переконання ставить вище закону. У псалмах Давида такі люди названі нечестивими беззаконниками. Вони - повна протилежність праведникам та народній еліті, які завжди витримані, зосереджені на своєму внутрішньому світі, упевнені в тім, що правда не може затверджуватися за допомогою агресії й насильства.

Надивившись на політичне життя України, ми прийшли до невтішного висновку, що джерелом натхнення нашої політичної, точніше сказати, політико-економічної псевдо еліти, є не суспільний, а особистий (корпоративний) інтерес. На вітар боротьби за народне щастя вони кладуть найкращі слова й при цьому, нічого не роблять. Слухаєш емоційні запевняння їхніх представників, що рвуться до влади: «Не пошкодуємо сил для корінного поліпшення життя співвітчизників» і мимоволі хочеться плюнути і швидко помити руки від контактів з такою «народною елітою».

Україна: це держава чи країна?

У котрий раз надії обдарованої молоді та дорослих людей з Майдану - не виправдовуються. На жаль, більшість людей не здатні критично аналізувати, чому обіцянки політичних вождів не виконуються. Якби на Майдані, революційні маси не були безмежно довірливі, вони зрозуміли б уже тоді, що виконати все те, що щедро наобіцялося їм з «революційного амвону», просто неможливо. Ще 200 років тому відомий російський

філософ Костянтин Аксаков подав імператорові Олександрові II «Записку про внутрішній стан Росії», у якій розділив поняття: «*країна*» й «*державу*». До нього вони вважалися синонімами. Просив звернути увагу саме на країну, точніше на народ, його внутрішню самотність, культуру й віру. Його цікавили не інститути влади, а глибинне народне життя. Напевно, і після Аксакова багато інтелектуалів не ставили знак рівності між поняттями: «*країна*» й «*державу*», але в повсякденному вживанні вони продовжували існувати, як тотожні.

З моменту незалежності України обоє ці поняття, злилися в одне слово – «*держава*». Воно до того нам сподобалося, що вживається по ділу і без діла. Приміром, повідомляючи про прибуття в Україну якої-небудь закордонної делегації, радіо й теледиктори незмінно говорять: «Сьогодні в нашу державу з офіційним візитом прибула делегація з країни ...». (Там держава, а тут країна). Але що делегація? Виявляється, і погода в нас теж державна, диктор по TV: «У наступні три доби, у нашій державі очікується потепління»....

Не можна сказати, що наведені вираження неправильні в змістовному плані. Але вони некоректні в мовному плані. Чому люди не почувають різниці між поняттями «*країна*» й «*держава*».

1). *Країна* - це територія, займана тим або іншим народом, що володіє внутрішньою самоорганізацією, мовною і культурною єдністю, вірою, традиціями.

2). *Держава* - форма політичної організації країни, що складається з різних інститутів влади. Тому й делегації, і мороз або потепління, звичайно ж «прибувають» не в державу, а в країну.

Чи застосовні ці поняття до України, яка є суверенною й незалежною. *По-перше* – слово «*країна*», у більшій мірі. З цим словом асоціюється конкретний територіальний простір, зафіксований у відповідних юридичних актах й інших документах. *По-друге*, відповідно слова «*держава*», то досить умовно. Зовні начебто все нормально. Всі необхідні атрибути й символи української державності є. Маємо прапор, герб, гімн, політичні інститути влади тощо. Україну, як суверенну державу, визнало світове співтовариство. Здавалося б, які можуть бути сумніви? Проте вони є. Причому не тільки у інтелігенції, але й у простих людей. Коли порушуються закони і моральні норми суспільного життя.

У країнах з давніми державними традиціями, де чи ледве не з молоком матері усмоктуються повага до законів і порядку життя, події, подібні українським, неможливі по визначенню. Порушення Конституції в них сполучено, у найкращому разі, з відмовою від посади, у гіршому - із судовим переслідуванням. У країнах же, де відсутні традиції державності, для виправдання таких дій, виявляється, досить заявити, що Конституція не досконала. Так, як це дозволили собі Президенти України В. Ющенко і В.Янукович.

Політичні сили України сприйняли президентські свавілля,

як явище пересічне, не потребує гострої суспільної реакції. Юридичні владні інституції - Прокуратура, Верховний і Конституційний суди тощо, не знайшли в собі мужності захистити Конституцію. Міністерство юстиції було послідовним у заявах про незаконність розгінних президентських указів і т.д. Ще менше принципівості виявляли Кабінет Міністрів України та інші інститути влади.

І в цій ситуації не варто навіть аранжувати міру провини. Вона лежить і на тих, хто ініціював несправедливі дії, і на тих, хто з ними погоджувався. Один з літературних героїв І. Франка в схожій ситуації говорив: «Так взявши би довбню та й по голові, одних за те, що кров людську п'ють, а інших за те, що не бороняться». Це в наших традиціях: дивитися і не бачити, чути крики про допомогу і робити вигляд, що тебе це не стосується. Простіше переконувати й заколисувати себе тим, що український етнос найдавніший у світі, а його державність веде свій відлік ще з арійських часів. Але, як говорить східна мудрість, скільки не вимовляй слово «халва», у роті солодко - не стане.

В. Симоненко казав: «Кожна нація і народ створили десятки тисяч слів. Одні з них звучать вагомо і живуть довго, інші з часом стираються, темніють, як мідяки, і щезають з пам'яті людської. Але є слова, які можуть зникнути лише тоді, коли зникне сам народ, що створив їх. До таких належить прекрасне і просте слово – Батьківщина. Воно вічне, як вічний народ. Воно вічне тому, що за ним стоїть цілий світ...». Наша Україна – це вільна держава. Наша Україна: це країна, яку ми любимо, і держава, якою ми гордимся.

Патріотизм – це не лише вміння говорити українською мовою чи повага до української держави, точніше, до інститутів держави. Патріотизм – це більш стан емоційний, аніж раціональний і треба застосовувати формулу: «Любити Україну – означає любити свою (державу) малу батьківщину - серцем, а свою країну – розумом». Не можна розпорядженнями влади змусити громадян любити країну, її історію та культуру. Любити і шанувати можна лише те, що поважаєш і чим гордишся.

На останок, ми скажемо декілька слів про напрям розвитку української спільноти. Влада визначається типом політичних та економічних інституцій, які формують стимули і мотивацію поведінки людей. Інституції формують позитивні чи негативні

стимули у громадян. Стимули - це двигун, який рухає суспільством, спонукає його членів до тих або інших дій. Стимули заохочують працювати чесно або ж красти, боротися або уникати боротьби, створювати працею власне благополуччя та успіх, чи втікати від утисків і здирництва. Якщо суспільні інституції захищатимуть приватну власність і справедливість, то гроші стікатимуться в державу рікою. Якщо суспільні інституції дозволятимуть беззаконня, то витікання капіталів з *країни* не зупинить навіть найкраща політична програма. Саме політичні й економічні інституції доводять суспільство до процвітання, стагнації або розпаду. Так чи інакше, євроінтеграційна модель розвитку країни залишається єдиною, яка може ефективно розірвати порочне коло в її розвитку.

Реформи в Україні треба починати з влади, зі зміни способів їх функціонування та впливу на суспільство. Такі реформи можуть бути дуже простими, але здатними зробити системні зміни в *країні*. Наприклад, поставити камери на дорогах і надсилати водіям штрафи поштою, заборонивши без необхідності прямий контакт ДАІ з водієм. Зробити міліцію підзвітною місцевим громадам та виносити посади районних суддів, керівників міліції тощо, на місцеві вибори чи обговорення про довіру. Запровадити відкрите та постійне відео спостереження за кабінетами всіх суддів, співробітників податкової, митниці, прокуратури чи правоохоронних органів.

Ввести по життєве ув'язнення за корупцію, ввести грошову винагороду за повідомлення про хабар. Заборонити санітар. Станції, пожежникам тощо, без необхідності з'являтися на підприємствах. Спростити систему оподаткування до 2-3 статей, передати її до компетенції місцевих органів влади. Запровадити «електронний уряд», при якому всі довідки та документи - можна отримати не виходячи з власної оселі. Перейти до страхової медицини, коли пацієнт платить лікарю за послугу в банк. Цей список можна продовжувати й дискутувати щодо нього, але лише такі кроки, приведуть до радикальних змін в державі.

Безперечно одне, уже сьогодні треба змодельовати наше майбутнє, задати напрям руху Україні на 20 чи 50 наступних років і повернутися до духовності, до розуміння свого місця на нашій планеті і в Україні. Останній розділ «Вимір душі» допоможе нам відтворити позитивну енергетику людських душ.

Вимір душі

Підходячи до останнього розділу книги «Акценти сивої давнини», ми чесно кажемо, на багато поставлених питань, у нас не було відповідей. Порою ми просто упиралися в «стіну», наприклад, «Чи може і чи має право курча знати й бачити більше за курку? Чи може людина, як дитя - знати й бачити більше свого Творця й батька?» Від таких питань, опускалися руки, але знаючи своє призначення, ми йшли за відповідями на важкі питання – до людей і як не дивно, до обдарованої молоді. Команда дослідників книги «Акценти сивої давнини», у різних куточках України, по крихтам збирала необхідну інформацію.

Є речі, які неможливо тлумачити подвійно. Наприклад, релігійні атрибути: християнський Хрест, іудейська зірка Давида, мусульманські зірка й Півмісяць – це джерела колосальної енергії. Ви ні разу не задумувалися, чому молитви створюють навколо людини щільний каркас позитивної енергії? Моральність і духовність, позитивні думки і слова, - ось основа «здоров'я нації». Чи замислювалися ви коли не будь про зміст людського існування? У чому сенс вашого життя? Що є першочерговим завданням для землян на планеті? З цього приводу ми неодноразово зверталися до учасників міжнародних наукових конференцій і семінарів із проблем перебудови природознавства, альтернативної науки, аномальних явищ у навколишнім середовищі тощо. Наприклад

що може об'єднувати лікаря з великим стажем роботи з м. Белгорода, (на фото) Димову Т.В. зліва та працівника громадського харчування, справа - Горбенко О.В. з м. Кіровограда. Вони учасники вищезазначених конференцій і семінарів та члени клубу «Дослідники непізнаного».

Спільна справа об'єднала людей з різними професіями. До них перше запитання: «В чому сенс вашого життя?»

Перше слово Димовій Т.В. «Я просто живу й радуюся й не задаюся метою присвятити все життя якомусь одному питанню. питанню. З початку на першому плані були власні діти, потім онуки, а зараз переживаю за всіх разом узятих. Тому вважаю, що сенс життя жінки в тому, щоб народити дитину і для безлічі жінок світу, це дійсно мета в житті. В той же час, все в цьому житті складається з протилежностей, є жінки для яких дилема - сім'я чи кар'єра і в окремих випадках, вирішується на користь останнього. Життя жінки після народження дитини, круто змінюється, адже тепер її дитина первинна, а власне життя - вторинне. На третє місце ставлю свого чоловіка, як «голову» власної сім'ї і від якого вимагаю забезпечення нашої родини. У сучасному світі не кожен чоловік, на жаль, хоче виконувати свій обов'язок перед жінкою».

Схожі слова ми почули від дослідниці з м. Кіровограда Горбенко О.В.: Більшість жінок вбачає сенс свого життя у тому, щоб належати власному чоловікові і народити йому спадкомців, але буває і по-іншому. Одного разу у англійського драматурга Єлизаветинської епохи В.Шекспіра, я знайшла такі слова: «Люди здебільшого є господарями своєї долі; в тому, що ми раби, винні не зірки, а ми самі». Далі Горбенко О.В. висловила свої думки, що до проблем людства: Наш земний світ – єдиний і складається з протиріч в суспільстві, як зовнішніх, так і внутрішніх. Не можна протиріччя вирішувати насильством; на прикладі політичних подій 2013-2014 років, ми починаємо розуміти, що стабільність нації заснована не на танках і бомбах, а на якості життя, на багатстві й процвітаючій економіці, на освіченості населення. Якщо у нас гарна робота, гарний будинок, гарні сусіди, якщо ми їмо досита й добре одягнені, нам не прийде в голову хапатися за автомат. Але якщо ваш будинок бідний, сусіди - розбійники, і ваші діти голодують, ви неминуче станете націоналістом, релігійним фанатиком або терористом. Ви зіпсуєте будь-яку, найблагороднішу ідею й будете вбивати - в ім'я надуманої ідеї, наприклад, волі в Ірландії, поправлення прав російськомовних людей в Україні, в ім'я чорної, (білої) магії або в ім'я Христа, чи Аллаха. І ще зазначу, якість життя землян - основна проблема людства в найближчому майбутньому. Людині треба заглянути усередину себе, постаратися усвідомити себе, зрозуміти хто вона і чого хоче й для чого вона цій планеті.

Друга категорія відповідей, побудована на словах медичного працівника та громадського діяча Кіровоградського регіону Ігнатюк В.В.: Мені здається, що сенс життя кожної людини полягає в тому, щоб знайти свою справу і людей, яких можна любити. Можливо, ці люди стануть її сім'єю та друзями, можливо, вони будуть робити одне діло - на користь інших людей. Але я впевнена, якщо ти не знав любові, то прожив життя дарма. І не обов'язково це повинна бути любов до жінки, чи до чоловіка, це повинна бути любов до людей. Кажуть, що кожна людина прийшла в цей світ для якогось діла, але не завжди вона його знаходить. Головною рисою людини - це її людяність, любов та бажання зробити цей світ кращим. І, на мою думку, сенс життя та щастя кожного мешканця нашої планети - це використання своїх здібностей для добра людей та справ любові. Потрібно творити добро й безкорисливо віддавати своє душевне тепло людям. Саме любов до ближнього, робить людину - людиною і звеличує духовно.

Третю категорію відповідей ми побудували на словах обдарованих та кмітливих дітей: Настя Красненко з м. Кіровограда «Хтось інший може бути до тебе байдужний, заздрити, або навіть не виносити твоєї присутності. Але не твоя мама». Для любої дитини, мама - це все. Це найближча і найважливіша людина у всьому світі. Мама - це фактор захищеності й безпеки: «Моя мама - найкраща, найкрасивіша! Я люблю свою маму і завжди хочу бути поряд з нею», говорить Настя. Від себе ми добавимо, якою би людиною не була мама: (поганою або гарною, доброю або злою, чуйною або байдужою), для дитини вона сама-сама краща мама на світі! Тому мама для Насі Красненко - сенс життя.

Четверта категорія опитаних, (це була більшість), ніколи не замислювалися над сенсом життя: «Просто живу». Ці люди спостерігають, так звану лихоманку 21 століття: накопичення матеріальних цінностей, побутові та військові насильства, інформатизацію й глобальні катастрофи, і тому у них матеріальне – стає первинне, духовність – вторинне. Над всім останнім, ці люди не замислюються: «День прожив, та й добре».

П'ята категорія людей - вони точно впевнені в тому що їхнє призначення в цьому житті – це нагромадити капітал, за будь яку ціну. Вони ніколи не замислювалися над питанням - от

стали багатими і що далі? Гроші не замінять любові, поваги в суспільстві, здоров'я та «кращих місць на тому світі». Для Бога твої гроші – ніщо, а за бездуховне життя прийдеться відповідати. Є над чим задуматися, нажиті капітали із собою в той світ не забереш. Значить сенс життя не в грошах.

І останню, *шосту категорію* людей представляє відома людина у місті Кіровограді - Барабуля М.І. (на фото), на його думку найбільш імовірно представляється теорія про сенс життя, це бути тісно пов'язаним із природою й відрізнятись високою духовністю. Духовний розвиток - як самоціль існування. Я прошу вас люди, навчіться мислити на позитиві і тоді задумане - втілиться в життя, каже Микола Іванович. Просто дивуєшся, якою силою часом можуть володіти слова. Мудрі люди говорили: «Як гукнеться, так і

відгукнеться». Вивчаючи підсвідомість людини, учені вже давно прийшли до висновку, що наші думки - це своєрідний магніт, що притягає бажане й роблячи його реальним. Є кілька варіантів дій землян: від прямої бездіяльності - до творення й спільної праці, від збереження планети - до згубного шляху, яким зараз рухається сучасна цивілізація. Деякі земляни забули про те, якими їх створив Бог, почали жити за законами агресії, помсти й образ. Таке поводження руйнує Божественний світ гармонії.

Кожному з нас варто задуматися над тим, що відбувається довкола кожної людини, пошукати істину й спробувати переосмислити своє життя. Всі глобальні проблеми сучасності можна звести до трьох основних груп:

1. Проблеми економічного і політичної взаємодії держав:

а) - проблема запобігання світової термоядерної катастрофи та створення сприятливих умов для соціального прогресу всіх країн і народів;

б) - проблема подолання технологічної та економічної відсталості країн, що розвиваються і встановлення нового міжнародного порядку.

2. Проблеми взаємодії суспільства і природи:

а) - запобігання катастрофічного забруднення навколиш-

нього середовища;

б) - забезпечення людства необхідними природними ресурсами (сировиною, енергією, продовольством);

в) - освоєння світового океану та космічного простору.

3. Проблеми взаємовідносин людей і суспільства:

а) - проблема зростання народонаселення;

б) - проблема охорони і зміцнення здоров'я людей;

в) - проблеми освіти і культурного зростання.

Вникнувши в суть, люди зможуть поліпшити власне майбутнє й долю своєї Батьківщини. А для підняти моральності й духовності в суспільстві, Микола Іванович нагадав нам про 10 заповідей, які були зафіксовані на кам'яних скрижалях. Бог казав:

1. Хай не буде тобі інших богів передо Мною!

2. Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій, Бог заздрісний, що карає за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей.

3. Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його надаремно.

4. Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працюю і роби всю працю свою, а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невільниця твоя, і худоба твоя, і прихोдько твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив тому поблагословив Господь день суботній і освятив його.

5. Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!

6. Не вбивай!

7. Не чини перелюбу!

8. Не кради!

9. Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!

10. Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невільниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!

Якщо людство буде пам'ятати про 10 божих заповідей і діяти відповідно, то зразу стане ясным - сенс життя.

Подяка

Закінчуючи книгу, автор підкреслює, що практично ніхто й нічого не робить поодинці. Завжди є люди, хто допомагає, без яких задум залишився б лише мрією. І нам хочеться відзначити подякою друзів, товаришів по роботі, дослідників та учених, громадських діячів та обдаровану молодь, інших авторів, які давали ідеї, підказували або просто ділилися

своїми думками, а наша команда все це фіксувала у своїх записах. Ви знаєте, що людей світу зближують спільні клопоти й прагнення, пережиті горе й радість. Люди завжди мали бажання творити нове, щасливе для своїх дітей. Нехай лейтмотивом у нашій історії, її головним підґрунтям стане правда про минуле та щаслива впевненість у майбутнє.

Первинно, були думки. Приймаючи їх, команда дозволяла колективному розуму розширювати свій творчий діапазон дій.

Вторинне, це провести спеціальне, історіографічне дослідження космологічної теорії «утворення» та покликання людства, і окремо - українців.

Третє, показати українцям, що при різних можливостях, наш народ - має рівні права.

Наша команда видавала різні ідеї й думки, організовувала круглі столи, давали учасникам, можливість подивися на штучне утворення людства, моделювали роботу свідомості на основі фізико-математичних та інших явищ. Аби всі могли збагнути своє походження й місце свідомості у Всесвіті, на планеті Земля, в Україні тощо.

Давно прийшов час сказати спасибі Вам друзі за плідну співпрацю, за те, що Ви допомогли написати два томи цієї книги. В самому початку книги, ми писали: «Великі люди обговорюють ідеї, а дрібні – людей», Ви весь час обговорювали ідеї.

Можливо нашу книгу можна назвати «не причесаною», такою вона вийшла по тій причині, що строге при держання загальноприйнятих правил написання книг, могло зруйнувати саму ідею книги. Автор книги Карпов В.Є. дякує усім нижче зазначеним особам, на думки і праці яких він посилався:

А.

Анатолій Акімов. 151
 Абраменкова В. 39
 Ажажа В.Г. 201
 Арнольд Кеннет. 223
 Атуотер Фредерик. 198
 Афанасьєва-Карпова Ірина.
 234;247;286;368-371

Б.

Бажєєви Родіон і Ліза. 299
 Барабуля М.І. 451
 Бомм Девід. 27;
 Брагінського С. І. 41
 Бор Н. 58
 Бондар Л.В. 64
 Бовчев Марко. 272
 Борис із Жириновська. 351
 Бутусов К. 67
 Берман Л.С. 123
 Бехтерев Володимир 264
 Бехтерева Наталя. 294
 Бекетова Наташа 269
 Барченко О.В. 110-118
 Байнази Алі. 142
 Браунлі Дональд. 217
 Беніто Де Мита. 226
 Бибнев Данило. 386

В.

Василенко В.А. 244
 Вегерер Ернст. 188
 Вільд П. 22
 Вільчек Френк. 151

Г.

Гастон де Вілар. 154
 Гальтон Френсіс. 306
 Герасименко Л. 3-8; 83-87; 145;
 342
 Горбенко С.В. 102-107;247;286
 Горбенко О.В. 247;286;448-449

Геодакян Віген. 39

Гаряев П. 78

Гуд Тимоті. 92

Горбенко Тетяна. 132;260;286

Гедель К. 107

Грофф С. 110

Громовий В.В. 245

Д.

Димов С.А. 21-22;128;
 Дзвид Девенпорт. 24;
 Димова Т.В. 247;286;448-449
 Дедріксон Р. 207
 Добрянський І.А. 243
 Дойчер Альма. 363
 Демкіна Наташа. 272
 Дун Луян. 361

З.

Запесоцький А. С. 245
 Зубко-Карпова Т.В. 2; 5;78-81
 Зельманов А. 101

І.

Ігнатюк В.В. 247;450
 Ілюмжинов Кирсан. 92
 Ідліс Г. 101
 Іосаф (архієпископ) 251

К.

Катренко С.І. 8;145;342
 Карпова Софія.234;240;247;
 260; 368-371
 Карпенко Свєта. 273
 Карпов Антон. 286;368-371
 Кліффорд Вільям. 9;
 Кейси Едгар. 24;266
 Кэстил Шон. 233
 Канюка В.Є. 67
 Карпентер Наталі. 205
 Красненко Настя. 247;450
 Кент Едріан. 183
 Козирєв М.О. 80; 279

Коулман Джон. 226
 Козирєв М. А. 194
 Коротков А.Є. 249
 Коротков В.В. 336-341;342
 Костенко Юрій. 345
 Клименко Анатолій. 127
 Кларк Девід. 204
 Ковальов О. В. 183
 Комаровський Є.О. 235
 Коновалов В'ячеслав. 300
 Костюкович Олександр 359
 Кох Герберт. 359
 Купер Вільям. 209
 Кунерт Дмитро. 382-385

Л.

Лайкер Меган. 231
 Лещенко Г.Я. 65
 Лэнг Крейг. 233
 Лимар Ю. 159
 Лавкрафт Г.Ф. 175
 Любович Ю.В. 244
 Лук'яненко Людмила. 280
 Луговенко Владислав. 298
 Ломброзе Ч. 356

М.

Максим Макуков. 173
 Малкис Джонатан. 183
 Матівос Юрій. 264
 Марк (єпископ). 319
 Мориц Хуан. 121
 Мирониченко П. 123
 Мелік-Пашаєв. 264
 Максим Мосний. 413

Н.

Напівян Павло. 224
 Некрасов В. 56
 Навашин В. 79
 Тейп Ненсі Енн. 242

П.

Панченко В.В. 247;
 Паенк Ян. 121
 Панова Марина. 300
 Патракеєва Віра. 375
 Паздер Яся. 387
 Пекори Роберт 78
 Плаксієнко Л.Л. 137;247;286
 Пенроуз Р. 9;266
 Пэт Прайс. 197
 Пугач В. 301
 Путри Саша. 406

Р.

Риман Бернхард. 9;
 Рижиков В.С. 41; 48;51; 283;
 342; 370-371
 Ремпел А. 126

Ренато Давил Рикельм 156
 Резніченко Сергій. 408-413

С.

Ситчин Захарія. 22
 Сергєєв Г.О. 80
 Скловський І.З. 89-99;342
 Савин А.Ю. 93
 Сумін Вадим. 130
 Скічко С.П. 179-181
 Стайгер Бред. 232
 Сашко Страшук. 377
 Сімідчиева Данієла. 307

Т.

Тальбот М. 224
 Тегмарк М. 9; 11;
 Тесла Микола. 29
 Тейлор Хартман. 242
 Эль Тат. 31

Турбіна Ніка. 403
 Толочко П.П. 422

У.

Уорд Пітер. 217
 У Сінгх. 225

Уїлтшир Стівен. 300

Ф.

Патріарх Київський Філарет
322

Х.

Хайл Фред. 218

Хелієр. 156-157

Хил Барні й Бетті. 191

Тур Хейєрдал. 180

Хлебнікова Наташа 272

Ц.

Цум Ум-Нуй. 186-188

Циганенко В.О. 342

Ч.

Чепмен Кларк. 46

Чорнобров В. 223

Ш.

Шаповалова Віка. 371-373

Шутенко Леся. 68

Швецова Аня. 385

Шаповалова І.С. 107-110;371

Шостак Сет. 160;217

Шольце Петер. 359

Шмідт В.Ф. 253

Шнайдер Філ. 202

Шнайдер Р. 210

Шпілер Бартон. 229

Щ.

Щербак Володимир 173

Ю.

Юнгбред Фарлі. 229

Я.

Якеши Танако. 273

Зміст

Пролог до епілогу	3
I. Штучний експеримент	13
Наша сонячна система – штучний експеримент	14
Людство, як штучний експеримент	20
Нульова крапка людства	28
Подвійна карма	30
Кого нам краще мати?	35
Куди ми поспішаємо?	41
Аномалії сонячної системи	56
Глобальна катастрофа в сонячній системі	62
II. Антропний принцип	75
Нерозгадані таємниці людства	76
Всесвіт на 13-м поверсі	83
Де ви брати по розуму?	88
Песимісти Всесвіту	100
Провідники древніх наук	110
Підземний світ планети Земля	119
Таємниці двох світів	125
Загадки підземної цивілізації	130
Шосте вимирання планети Земля	137
III. Різні можливості – рівні права	141
Найбільші досягнення	142
Паралельні світи, як гілки Дерева Життя	145
Чужі серед своїх	154

Неземні контакти	159
Гості із космосу	179
Прибульці живуть серед нас	183
Куди зникли загадкові диски	187
Інопланетна система глобального контролю	189
Оприлюднюємо секретні матеріали	202
Невизначеність з НЛО	213
Діти прибульців	225

IV. Діти – надія Землі 234

Дороги які ми вибираємо	235
Діти шостої раси	242
Дитяча духовність	246
Дитяча теорія неймовірності	255
Феномен дітей Індіго	264
Важкі завдання	278
Місіонери з майбутнього	286
Вундеркінди 21 століття	298
Культ обдарованості	305
З повагою до Бога	318
Консолідація українського православ'я	323

V. Горе від розуму 329

Унікальні можливості	330
Особистості й егоїсти	336
Представники нової раси	342
Діти з інопланетним розумом	350
Як «створити» генія	355
Долі юних геніїв	359
Дитина – як Всесвіт	366

Розумний, - рот закрый	374
Доля – як дишло	379
Наплив талантів	385
Пророцтво дітей Індиго	387
Генії й лиходії	391
Жорстокість дітей Індиго	398
Трагічні долі обдарованих	403
Розум – радикальний синдром	415

VI. Морфема книги	421
--------------------------	------------

Українська революція гідності	422
Початок нової дороги	431
Народна еліта	437
Україна: це держава чи країна?	444
Вимір душі	448
Подяка	453
Зміст	457
Використовувана література	460

Використовувана література

1. Алексєєнко Т.Ф. Молода сім'я в Україні. К.: 2003. 140 с.
2. Асїв А. Творець «Книги Велеса» // Наука й релігія. - 2000.
3. Агєєва В. Поетика парадокса. К.: 2006. 432 с.
4. Балабанова Н.В. Соціальний діалог. К.: 2002. 189 с.
5. Бурова О. Перипетії «речі» в античній думці // Філософська думка. – 2002.– №1
6. Балущок В. Г. Коли ж народився український народ // Дзеркало тижня, NB 15. - 2005.
7. Балущінок В. Г. Етногенез українців, - К., 2004. - 230 с.
8. Базів В.А. Кінець світу. Харків: Фуліо. 2012.
9. Барни А. Торсионный Бог. На грани невозможного. 1999.
10. Баран В. Д. Давні слов'яни. - К., 1998. - 333 с.
11. Баран В.Д. Велике розселення слов'ян// Архіолог.1998. № 2
12. Баран В, Д. Походження українського народу. - К., 2002.
13. Брайчевський М. Ю. Про походження українського народу. Матеріали до української етнології. - К.,1995 та 1998.
14. Блаватская Е.П. «Тайная доктрина, синтез науки, религии и философии». 1-3 том. (Переклад The Secret Doctrine 1897.)
15. Блаватская Е. Диалог о тайнах посмертного существования. Теософист Люцифер. – М. 1990.
16. Бондарь Л.В. Вселенские знания для землян. Донецк. 2008.
17. Бобров А. В. Полевая концепция механизма сознания. Сознание и физическая реальность. 1999. Т. 4. № 3.
18. Бєх І.Д. Виховання особистості (1 та 2 том). К.: 2003. 344 с.
19. Вигасин А.А., Дандамаєв М.А., под ред. Кузищина В.И. 3-є изд., «История древнего Востока» - М, 2003.
20. Вейс Г. «История культуры народов мира. Древний Египет. Зарождение мировой цивилизации» - М, 2005.
21. Галочко П. П. Древнерусская народность. Спб., 2005. 220 с.

22. Грушевський М. С. Звичайна схема «руської» історії й справа раціонального укладу історії східного слов'янства // Статті по славяноведенью. – СПб, (передруковано 2004 р.)
23. Гильбух Ю.З. Умственно одаренный ребенок. К. 1993. 329с.
24. Горбатенко В.П. Стратегії модернізації суспільства: Україна і світ на зламі тисячоліть. К. 1999. 240 с.
25. Глазунов С.В. Шлюбно-сімейні цінності сучасної учнівської молоді. Дніпро. 1997. С. 32-37.
26. Дикая Л.Г. Психология адаптации и социальная среда: современные подходы, проблемы, перспективы. М: 2007. 26 с.
27. Дашкевич Я. Перегук віків: три погляди на минуле і сучасне України // Україна: наука і культура. - К., 1993. - С.44-53.
28. Державна національна програма «Освіта» (Україна ХХІ ст.). - К., 2004. - 95с.
29. Дубасенюк О. Теоретичні і методологічні основи виховної діяльності педагога. - К., 2004. - 136с.
30. Залізняк Л. Л. Нариси стародавньої історії України. К; 1994.
31. Залізняк Л. Л. Походження українського народу. К.: 1996.
32. Залізняк Л. Л. Давньоруська народність: імперський міф чи історична реальність. Пам'ять століть. -1996. - № 2.
33. Залізняк Л.Л. Від склавинів - до української нації. - К: 1997.
34. Залізняк Л. Л. Етногенез українців, білорусів, росіян. -1997.
35. Залізняк Л. Л. Первісна історія України. - К., 1999. - 264 с.
36. Залізняк Л. Л. Проблема етногенези українців з позиції сучасної європейської етнології // Магістеріум. - К., 2001.
37. Залізняк Л. Л. Давньоруська народність: нова версія старого міфу. Етнічна історія народів Європи. - Київ, 2001. - Вип. 9.
38. Залізняк Л. Л. Походження українців в лещатах імперських міфів. Магістеріум. - вип. 20. К., 2005.
39. Залізняк Л. Походження українців: між концепцією «общеруської історії» та трипільською Аратою // Дзер. тиж.2006.

40. Ісаєвич Я. Початок державності і ранні етапи формування східнослов'янських народів. - К., 1991.
41. Ісаєвич Я. Походження українців: історіографічні схеми і політика. – К. 1995. - Вип. 1 (4).
42. Історія релігій в Україні: у 10 т. — К., 1997. — Т. 2.
43. Історія християнської церкви на Україні (релігієзнавчий довідковий нарис). — К., 1992.
44. Карпов В.Є. Горбенко Т.С. Земляне 1 том. Кіровоград. 2010.
45. Карпов В.Є. Горбенко Т.С. Еволюція 2 т. Кіровоград. 2010.
46. Карпов В.Є. Біля витоків козацтва. Кіровоград. 2011. 704 с.
47. Карпов В.Є. Козацькому роду нема переводу. Кірово-д. 2012.
48. Карпов В.Є. Запрещенная правда. Кіровоград. 2013. 391 с.
49. Карпов В.Є. Право на правду. Кіровоград. 2013. 381 с.
50. Куркин Б.А. Социальное государство. К.: 2008. С. 93-101.
51. Мулдашев Э.Р. От кого мы произошли? - М. «ЛТД». 1999.
52. Михайлова М.І. Управління персоналом. К.: 2007. 248 с.
53. Ю.Г. Мизун. Тайны будущего. М.: «Вече», 2000.
54. Ю.В. Мизун, Ю.Г. Мизун. Разумная жизнь во Вселенной. М.: «Вече», 2000.
55. Ю.В. Мизун, Ю.Г. Мизун. Неведомый пульс Земли. М.: 2005.
56. Ю.В. Мизун, Ю.Г. Мизун. Загадки Вселенной. М.: 2004.
57. Ю.В. Мизун, Ю.Г. Мизун. Тайны планеты Земля. М.: 2002.
58. Ю.В. Мизун, Ю.Г. Мизун. Люди и боги. М.: «Вече», 2005.
59. Огар Е. Сучасна українська дитяча книга і світ дитинства. К: 2007. С. 84-87.
60. Петров В. Походження українського народу. - К., 1992.
61. Півторак Г. П. Українці: Звідки ми і наша мова. - К., 1993.
62. Поликарпов В. С. Феномен «Жизнь после смерти». Ростов н/Д: «Феникс». 1995.
63. Павленко Ю, В. Передісторія давніх русів у світовому контексті. - К., 1994.
64. Перепелкин Ю.Я. «История Древнего Египта» - СПб, 2001.

65. Прошак Л. «Что будет с Россией через 50 лет». АиФ № 42 1999.
66. Прокопенко І.Ф. Педагогічні технології. Х.: 2006. 224 с.
67. Рампа Лобсанг. Третий глаз. Восток и Запад о жизни после смерти. - СПб. Лениздат, 1993.
68. Ребіндер Б. Велесова книга: життя та релігія слов'ян: К.1993.
69. Сегеда С. П. Антропологічний склад українського народу. К., 2001. - 256 с.
70. Уилсон Роберт. Психология эволюции. – Киев. 1998.
71. Філіпчук Г. Українська етнокультура в змісті національної загальної та педагогічної освіти. - К., 2002. - 231с.
72. Харчук Р.Б. Сучасна українська проза. К.: 2008. 248 с.
73. Холодная М.А. Психология интеллекта. Питер. 2001. 272 с.
74. Цветков В.В. Управління – бюрократія: модернізація українського суспільства. К.: 2001. 248 с.
75. Чайка В. Педагогіка. Навчальний посібник для студ. вищих пед. закладів освіти. - Тернопіль: ТДПУ, 2005. - 168 с.
76. Шаян В. Віра предків наших. – Гамільтон. 1987. - Т. 1.
77. Шилов Ю. А. Прародина ариев. – Киев. 1995.
78. Шилов Ю. О. Праслов'янська Арата. - Київ. 2003.
79. Шилов Ю. О. Чого ми варті. – Київ. Арата. 2006.
80. Юсова Н. М. Генеза концепту «давньоруська народність» у радянській історичній науці. Укр. істор. журнал. – К. 2001.

Міністерство освіти і науки України.
Науково-дослідний Центр «Інноваційні технології».

Карпов Валентин Євгенійович

к – 26 Акценти сивої давнини

Науково-пізнавальне видання.
2 том.

Рекомендовано на засіданні науково-методичної ради
Центру «Інноваційні технології», протокол № 3 від
25.04.2014 року м. Кіровоград – 464 с. (укр. мова).

Друк ФОП Лисенко С.В.
Здано в набір 05.05.2014. Підписано до друку 07.05.2014
Формат 60х84 1\16. Бумага офсетна. Друк офсетний.
Гарнітура Arial. Авт. Лист 38,0.
Умовно друк. лист 30,0. Тираж 1000.